

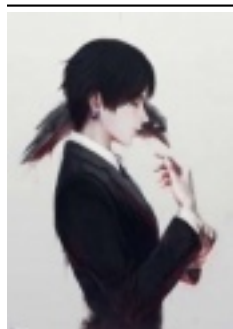
Bản Tình Ca Nhỏ

Contents

Bản Tình Ca Nhỏ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	87
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	108
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	120
36. Chương 36	125
37. Chương 37	129
38. Chương 38	133
39. Chương 39	138
40. Chương 40	141
41. Chương 41	145

42. Chương 42	149
43. Chương 43	155
44. Chương 44	158
45. Chương 45	162
46. Chương 46	166
47. Chương 47	170
48. Chương 48	174
49. Chương 49	178
50. Chương 50	183
51. Chương 51: Phiên Ngoại 1	188
52. Chương 52: Phiên Ngoại 2	192
53. Chương 53: Phiên Ngoại 3	196
54. Chương 54: Phiên Ngoại 4	200
55. Chương 55: Phiên Ngoại 5	205

Bản Tình Ca Nhỏ

Giới thiệu

Edit: Muối Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, theo hướng hiện thực, niên thượng, 1x1, HE. Tô Tần có mục t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tinh-ca-nho>

1. Chương 1

Năm nay mùa hè đến rất sớm, mới tháng sáu đã vào hạ, tháng bảy ve bắt đầu râm ran, ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu tựa như có thể thiêu đốt mọi thứ. Hè này, Trung Quốc nghênh đón nhật thực toàn phần lâu nhất năm nay, nhật thực dài hơn sáu phút, ban ngày đột nhiên tối om, thể như đất trời hợp làm một, thể nhưng với Tô Tần mà nói, sáu phút này dài tựa sáu trăm năm. Muốn hỏi vì sao hả, bởi vì cậu mới thất tình.

Thường Dịch rất dứt khoát, chẳng chừa đường lui nào, giống như con người của anh ta. Tô Tần nghĩ mãi không ra, tình cảm hai người vun đắp suốt ba năm, cứ như vậy nói chia tay là chia tay, rõ ràng chỉ một giây trước thôi, hai người còn rất trông mong nhật thực đến, vậy mà bóng tối vừa bao trùm, tình yêu liền nát tan.

Nhưng không thể không nói, phương thức chia tay này rất phù hợp với tính cách của Thường Dịch, mở đầu lãng mạn, kết thúc cũng phải lãng mạn.

Tháng chín, Tô Tần xách túi lớn túi nhỏ rời khỏi quê hương, cậu đi tới Nam Thành.

Đã qua hai tháng kể từ lần tới trước, lần đó Thường Dịch đưa cậu đến bằng máy bay, dẫn cậu đi xem trường học, giúp cậu thuê phòng trọ; còn có, hai người cùng nhau xem nhật thực toàn phần, sau đó nữa thì chia

tay.

Chen xuống chiếc xe bus đông nghẹt, Tô Tần có cảm giác lục phủ ngũ tạng mình đều đảo lộn rồi. Đầu tháng chín, nhiệt độ vẫn rất cao, cậu theo trí nhớ mà đi tìm căn nhà số 212 ở đoạn giữa đường Bắc Đổng.

Con hẻm nhỏ dần xuất hiện trước mặt, đầu hẻm là một tiệm báo cũ.

Nhà ở nơi đây đều được xây từ những năm sáu mươi bảy mươi, tường xám ngói đen, bụi thường xuyên rợp bóng, cầu thang được thiết kế xoáy ốc, lầu ba phòng số tám.

Tô Tần đi lên cầu thang, vừa lên đến tầng ba, đập vào mắt là một bóng đen thù lù. Cậu không khỏi giật mình lùi về phía sau, lưng áp sát tường, bụi tường rơi lả tả, một con mèo đen trắng lách qua mắt cá chân cậu, lủi xuống lầu dưới.

Ngẩng lên nhìn, hành lang chật hẹp chất đầy thùng các tông, bên phải có năm cánh cửa, trong đó có một cánh cửa sắt, bên trong còn lắp thêm một cánh cửa gỗ.

Reeeng Reeeng —

Tiếng chuông bèn nhộn, Tô Tần mới bấm một lần đã thu tay về. Sau cửa vang lên tiếng trả lời của một bác gái, sau đó là tiếng dép loẹt xoẹt, cuối cùng cửa được mở ra.

Cách cánh cửa sắt, một bác gái lộ mặt ra ngoài, mặc một bộ áo ngủ màu hồng xanh, nhíu mày nhìn Tô Tần hỏi, “Cậu là..?”

“Cháu là Tô Tần, người đã liên lạc lần trước qua..”

“À, Tô Tần.” Bác kia không đợi Tô Tần nói xong, từ phía sau cửa gỗ lấy ra một chùm chìa khóa, sau đó mở cánh cửa sắt đi ra, “Phòng cậu thuê ở bên cạnh.”

Bác gái lấy chìa khóa mở cửa phòng, cửa mở ra, đập vào mắt là màn đêm đen kịt, mùi mốc ẩm quần quanh khoang mũi.

Bác gái bật đèn, đèn chậm rãi sáng lên, mặc dù là ban ngày, nhưng nơi đây nhìn rất âm u, phòng không bật đèn thì hệt như buổi tối.

“Tiền nhà một tháng năm trăm, ba tháng đóng một lần, điện nước thì tự nộp.”

“Vâng.” Tô Tần đặt ba lô xuống, từ bên trong lấy ra một phong thư, đếm tiền xong rồi đưa cho bác gái.

Bác gái đếm lại một lần nữa, rồi trực tiếp viết ở mặt sau phong thư tên người cho thuê và tên của người thuê, sau đó bác ký tên rồi đưa cho Tô Tần. Tô Tần nhận lấy ghi, ở một người trong năm năm, rồi ký tên mình xuống phía dưới.

Giao ước được thành lập, bác gái dặn dò thêm một vài câu, sau rồi quẹt dép trở về phòng mình.

Tiếng cửa sắt cọt kẹt, sau đó cửa gỗ được đóng lại. Tô Tần mang hành lý vào phòng, cậu đóng cửa lại, vừa thở phào nhẹ nhõm xong, chuông điện thoại liền vang lên.

Điện thoại này là Thường Dịch đưa cho cậu từ ba năm trước, chỉ có thể nghe gọi và nhắn tin, đến mấy tính năng như lên mạng cũng chẳng có. Màn hình điện thoại lóe lên, đề tên người gọi đến — là Thường Dịch.

Tô Tần đặt điện thoại xuống bàn, sau đó xoay người thu dọn đồ đạc, lúc cậu lấy quần áo và chén đĩa ra thì điện thoại không reo nữa, nhạc tin nhắn vang lên.

Cậu mở ra đọc, tin nhắn ngắn ngủi vài chữ: “Đến nơi thì báo bình an.”

Cậu thở dài, tắt di động bỏ qua một bên, còn chưa thay quần áo đã ngồi xuống sofa, cả người dựa vào ghế, nhìn trần nhà trước mặt đến ngẩn người.

Tô Tần sinh ra ở một thôn trang nhỏ, dưới dãy núi Trường Bạch, gia cảnh không giàu có, bố mẹ đánh bạc, mẹ làm nghề nông. Phía sau còn có hai người em trai, em trai lớn năm nay lên tiểu học, em trai nhỏ mới chỉ biết cười rồi lon ton chạy theo người khác, trong nhà không có ai chiều cổ em ấy.

Ngày trước còn ở quê, cậu còn có thể chăm sóc hai người em này, giờ lên thành phố học rồi, lần đầu tiên xa nhà, trong lòng không khỏi lo lắng.

Chỉ là, gánh trên vai hy vọng của cả nhà, cậu đành phải nỗ lực, xa nhà là chuyện khó tránh khỏi. Vì sao lại đến tận Nam Thành thi mà không phải ở vùng duyên hải với Thường Dịch, ấy cũng là người nọ khéo an bài.

Nguyện vọng ban đầu của cậu là học trường y ở vùng duyên hải với Thường Dịch, nhưng Thường Dịch lại đổi thành đến tận đây, vốn cho rằng Thường Dịch cũng sẽ tới, đến hôm chia tay ấy cậu mới hiểu, người kia muốn cắt hẳn quan hệ với cậu, để cậu không quấn quanh bên anh ta mà thôi.

Đè nén xót xa trong lòng, Tô Tần, lấy tay che mắt, giữ mãi tư thế này, thẳng đến khi ngoài cửa có tiếng cãi nhau ầm ĩ.

“Cháu nói rồi cháu sẽ thêm tiền thuê nhà mà!”

Giọng người đàn ông hơi lớn, Tô Tần đứng lên, lau mặt rồi chậm rãi đi tới cửa.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, nhìn qua khe cửa nhỏ hẹp, cậu thấy một người đàn ông cùng chủ nhà cho thuê đang nói gì đó.

“Tôi đã cho cậu cơ hội, nhưng tự cậu cứ kéo dài!” Giọng của bác gái có chút bén nhọn, cự tuyệt triệt để: “Phòng này đã có người thuê, tiền cũng đã nhận rồi, cậu mau đi đi.”

“Cái.. cái bác này..” Người đàn ông kia rất tức giận, quay đầu thấy con mắt lò qua khe cửa của Tô Tần, “A! Cậu!”

Tô Tần không khỏi sợ hãi, vốn muốn đóng cửa vào, cửa lại bị người đàn ông kia giữ. Khí lực người kia rất lớn, Tô Tần không chống đỡ được, lui bước về phía sau, không may bị trượt chân ngã xuống.

Cửa đập vào tường “rầm” một tiếng, một bóng lớn xuất hiện, người đàn ông cúi đầu nhìn cậu, “Cậu là khách thuê mới sao?”

Tô Tần mờ mịt gật đầu, đảo mắt nhìn về phía chủ nhà.

“Nghiêm Qua!” Bác gái lớn giọng quát: “Cậu còn gây rối nữa là tôi gọi cảnh sát.”

Nghiêm Qua liền nín thính, anh ta tránh ra một chút, bác gái đi tới đỡ Tô Tần dậy, “Không sao chứ? Cháu không cần phải để ý đến người này, dì sẽ đuổi anh ta.”

Tô Tần phủi phủi quần, ngẩng đầu nhìn lên, vừa vịn thấy rõ gương mặt người kia.

Cậu chỉ cao đến vai người kia, thân thể khô ngô rắn chắc, mặc một chiếc áo trắng, làn da màu lúa mạch, đường cong lên xuống gợi cảm, anh ta mặc một chiếc quần đùi bãi biển, chân đi đôi dép tông.

Gương mặt vô cùng anh tuấn, thế nhưng vì râu ria lởm chởm dưới cằm mà có chút nhếch nhác, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mà sắc bén. Tóc anh ta hơi dài, không nhìn rõ đôi mắt.

“Này!” Nghiêm Qua cũng cúi xuống quan sát Tô Tần, đưa ra lời đề nghị: “Chúng ta cùng ở chung đi!”

Tô Tần nghe xong liền lắc đầu: “Không muốn”

“...”

Đuổi được người kia đi, tâm tình không vui ban nãy cũng đỡ hơn nhiều. Tô Tần bắt đầu thu dọn gian phòng, mở cửa sổ ra cho thoáng, quét rác lau sạch bàn, từ cửa sổ nhìn ra ngoài kia, xa xa vẫn rất náo nhiệt; căn phòng này áng chừng sáu mươi mét vuông, không lớn lắm, hai phòng ngủ một phòng khách, phòng ngủ chính thì lớn hơn, phòng ngủ kia có vẻ rất chật chội.

Căn phòng này là Thường Dịch tìm cho cậu, cách trường học không xa, giá thuê thì rất hời. Bởi vì ở phố nhỏ, xung quanh có không ít quán ăn, còn có cửa hàng tiện lợi 24 giờ, thế nhưng Tô Tần vẫn chưa thích nghi được với nơi này, một bên dọn dẹp một bên nghĩ sau này nên làm gì đây.

Học phí là Thường gia giúp đỡ cậu. Thường gia vốn là gia đình khá giả ở vùng duyên hải, chuyên làm bất động sản, làm ăn khắp cả nước. Thường Dịch là con trai trưởng Thường gia, cũng là đứa con trai độc nhất,

tự phụ và kiêu ngạo. Ba năm trước hai người gặp nhau lần đầu tiên, bởi vì anh ta tò mò người nhà mình giúp đỡ là ai, nên mới tìm tới nhà cậu, hai người cứ như vậy mà quen nhau.

Thường Dịch lớn hơn Tô Tần vài tuổi, lúc Tô Tần thi đại học, Thường Dịch đã bắt đầu đi làm trong công ty của cha.. Hai người gặp nhau, khi ấy Tô Tần mới mười bảy, còn chưa đến tuổi thành niên. Với cậu, Thường Dịch tựa như một người đến từ thế giới khác, người kia giúp đỡ cậu, giúp đỡ người nhà cậu, nếu không nhờ Thường gia, cậu không thể đến trường, thế nên với cậu mà nói, Thường Dịch là một ân nhân cậu cần phải báo đáp.

Ba năm bên nhau, Thường Dịch sẵn sóc khiến Tô Tần không khỏi động tâm, người kia luôn mang đến kinh hí cho cậu, sinh nhật anh tặng một đồng ngọc nhiên cùng quà lạ, hàng năm nghỉ đông nghỉ hè đều chạy đến chỗ cậu, Tô Tần vốn nghĩ anh sẽ đợi cậu đến tốt nghiệp, nghĩ đến lúc cậu tốt nghiệp, tìm được một công việc tốt rồi, hai người có thể quang minh chính đại ở bên nhau, nhưng thực tế, có lẽ cậu chỉ là một trò đùa.

Thường gia giúp cậu thẳng đến khi ra trường, thế nhưng trừ học phí, sinh hoạt phí Tô Tần phải tự lo.

Cậu bắt đầu tính toán, vừa đi học vừa tìm việc làm thêm, hai tay vẫn không ngừng nghỉ, chưa đến nửa giờ căn phòng liền trở nên sạch sẽ.

Trong phòng có tủ lạnh có TV, nhưng đều đã cũ cả rồi. Sô pha trong phòng là sô pha da, lớp da bị chà sát nhiều, có đôi chỗ lộ ra lớp đệm bên trong.

Sàn nhà là sàn xi măng, phòng ngủ chính có một cái giường và một tủ quần áo, trong phòng không nhiều đồ lắm, nhìn trông rất giản đơn.

Làm xong xuôi, Tô Tần bật bình nước nóng tắm một cái, sau đó cầm quần áo cất vào trong tủ. Chỉ có vài bộ thường phục, quần áo, bút tất, ngoài ra cũng không còn nhiều đồ lắm.

Tủ quần áo thoát nhìn hơi trống trải, Tô Tần mở ba lô ra xem, một lần nữa nhìn giấy báo trúng tuyển, xác định không vấn đề gì mới tắt đèn đi ngủ.

Lúc này Nam Thành mới có tám giờ, buổi tối vừa mới bắt đầu, quán ăn dưới lầu vang lên tiếng nói cười giòn giã, dọc đường bắt đầu lên đèn, Tô Tần không quen với bầu không khí náo nhiệt ở nơi đây, thôn cậu vốn rất an tĩnh, cậu trở mình nửa ngày, mới phát hiện mình không thể ngủ.

2. Chương 2

Ngày hôm sau Tô Tần phải đến trường làm thủ tục nhập học, phía dưới bông mắt có quầng thâm nhàn nhạt. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cậu bị mất ngủ, cả đêm lăn qua lật lại trên giường, tiếng nói cười rộn rã ngoài kia giống như một bóng ma đang đè nặng. Phòng càng an tĩnh, cậu lại càng thấy mình thê lương, với âm thanh náo nhiệt ngoài kia thì hoàn toàn trái biệt, nỗi cô đơn trong lòng bị khoét sâu, mỗi lúc một trống rỗng. Nỗi buồn lan rộng ra, cứ thi thoảng cậu lại đứng lên đi tới bên cửa, nhìn khung cảnh tấp nập ở bên ngoài, rồi lại uống một cốc nước lạnh.

Thế nhưng chẳng khá hơn được là bao, đêm tháng chín cũng không quá nóng, nhưng nóng nảy lại được tính lũy dần trong lòng, lúc an ổn lại, khi ấy trời đã sáng choang, bởi vì phải đến trường báo danh, cậu đành phải lật đật đứng dậy.

Vội vàng đánh răng rửa mặt rồi xuống tầng dưới ăn sáng, cháo và bánh quẩy, cái bát bé tí thôi mà cũng tốn của cậu mười tệ.

Tô Tần vừa nghĩ thầm thật đắt, vừa đến bên trạm xe, thế nhưng xe không lập tức đến ngay, phải đợi hai, ba xe chuyển khác đi qua mới thấy xe của cậu, như vậy thôi đã mất nửa giờ, trên đường còn phải dừng đèn xanh đèn đỏ, đến con đường thứ hai, đường ấy đang thi công, xe kẹt cứng, các xe khác nhẩn còi inh ỏi, lúc cậu đến được trường mình, khi ấy lại qua nửa giờ nữa.

Đúng là thành phố lớn. Tô Tần có cảm giác mình sắp say xe.

Đại học Nam Thành chỉ cách bến đò vài bước chân, ngoài cổng treo đầy băng rôn mừng tân sinh viên đến, qua mấy ngày sinh viên kết thành bạn, nụ cười trên môi xóa lo âu, cậu vừa hướng vào cửa chính, vừa ngoái đầu nhìn học viện y ở phía đối diện.

Học viện y lâm sàng của đại học Nam Thành, mặc dù vẫn phụ thuộc đại học Nam Thành, nhưng lại không ở trong trường mà cách đại học Nam Thành một ngã tư, cửa trường cũng đang mở rộng hoan nghênh sinh viên mới đến.

Đáy mắt Tô Tần ánh lên tia ước ao, nhưng cũng tan trong phút chốc.

Đại học Nam Thành là một trong những trường đại học có lịch sử lâu đời, vào trường có cảm giác như mình đang đối diện với một tòa thành nhỏ, kiến trúc cổ kính pha lẫn với hiện đại, con đường mòn màu xanh ẩn hiện dưới bóng cây xum xuê đồ dài, thi thoảng còn thấy được những song cửa được chạm khắc hoa văn, mái hiên cong lên, trụ hiên đỏ au, lớp ngói xanh, tất cả đều rất có phong vị.

Tô Tần đi theo băng hướng dẫn, rốt cuộc cũng đến học viện dược. Cửa mở ra, trên cột đá màu xám treo biển học viện dược, sánh đôi với nó là hai tòa nhà khác, một là tòa nhà thí nghiệm, tòa kia thì làm văn phòng, chỉ có năm tầng, gạch men trắng đã ngả vàng, rêu xanh bò lên mặt tường.

Lên tầng hai nộp phí, cầm hóa đơn đi đến phòng sát vách làm thủ tục nhập học, nhận sách ở tầng trên, lấy thẻ thư viện ở tầng dưới, lấy phiếu mượn phòng máy phòng đọc, phiếu ăn trong căn tin, thẻ học sinh, nộp sổ đoàn.

Cứ lên lên xuống xuống như vậy, mãi đến trưa mới xong việc, bụng Tô Tần cũng đói rồi.

Căn tin đại học rất đa dạng, còn có các hàng quán tư nhân khác. Căn tin trong trường rất tiện nghi, gần khu kí túc xá sinh viên, dưới tầng còn có rất nhiều quán vỉa hè, mặt hàng rất đa dạng, có một số hàng không phải second-hand nhưng giá lại rất rẻ.

Tô Tần tìm mua một chiếc đèn bàn, một cuốn từ điển, một quyển sách tham khảo, và một cái nồi điện nhỏ. Tổng cộng còn chưa đến 100 tệ. Đối với người khác nhiều đây không là gì, nhưng với Tô Tần mà nói, đây chẳng khác nào nhật được của trời ban, tâm tình cũng vì vậy mà tốt hơn rất nhiều.

Ngồi ở căn tin ăn bữa trưa, một món mặn một món nhạt, mất hơn mười tệ. Bởi vì đang giờ ăn trưa, sinh viên đi ra ăn nhiều hơn một chút, có nhiều người là anh chị khóa trên đang nghỉ hè, hoặc là sinh viên mới đến, tất cả đều tụ lại nơi này ăn cơm, sân trường đột nhiên náo nhiệt hơn hẳn, cành cây dưới nắng vàng mà xanh biếc, có vẻ tràn đầy sức sống.

Sân trường là một nơi rất thần kỳ, ở đây có nhiều nhóm nhỏ, toan tính mưu mô có, phiền muộn rầu rĩ có, còn cả những người luôn tiêu xài hoang phí.

Nơi đây giống như một xã hội thu nhỏ, đủ mọi tầng lớp người, khác hẳn với cấp hai cấp ba, bạn tự do nhiều hơn, cũng không quá lệ thuộc vào ai, chỉ thêm vài bước nữa là sẽ trở thành người lớn.

Người trong nhà không thể biết ở trường bạn như thế nào, kiêu căng hay tự phụ, nhân duyên có tốt hay không, ở nơi đây, ai cũng ngang hàng nhau, sẽ không có ai coi bạn là con nít chưa trưởng thành.

Bởi vì sinh viên ở khắp mọi nơi, lần đầu xa nhà một mình đến một địa phương xa lạ, thế giới đột nhiên mở ra, bên ngoài tràn đầy hấp dẫn, ai cũng giống như con ngựa thoát khỏi sợi dây cương, hiếu kỳ với vạn vật xung quanh, đồng thời còn muốn mở lòng kết giao nhiều bạn mới.

Nhưng Tô Tần thì lại khác.

Cậu lớn lên ở vùng nông thôn, bầu trời nơi ấy cao và lớn hơn đây rất nhiều, đất đai cũng trũng trải hơn. Không có ô tô, xe công cộng cũng chẳng đông nghịt, không có bia và lẩu náo nhiệt, không có những bộ trang phục lộng lẫy, những mỹ phẩm xa hoa đắt tiền, cũng không có nhiều loại hoạt động thể thao như kia.

Với Tô Tần, hoạt động thể thao của cậu là cùng em trai trốn tìm ở đất trồng cao lương. Cây cao lương lớn lên rất cao, lúc thu hoạch, có thể cầm lên ăn ngay, so với mía thì không khác là mấy, cắn một miếng thì ngọt lịm.

Quê hương tựa một bức tranh đã ngả cũ hoen vàng, mà đại học Nam Thành lại như một bức tranh mỹ lệ nhiều màu sắc, ánh nắng chiếu tới làm mặt đất nóng ran, kéo dài bóng mọi người dầy dụa lại một chỗ, nhìn không ra ai với ai.

Tô Tần ôm túi đồ đứng giữa chốn đông, không ai chú ý đến một cậu trai bình thường như thế.

Ở hàng lang bên sân tập có đặt một bảng tin, ghi lại các quy tắc của từng ngành học, Tô Tần dừng bước nhìn một chút, phát hiện học viện y chấp nhận sinh viên chuyển ngành, nhưng chỉ bao gồm các học viên của học viện dược, hóa học và vật lý.

Tim nhói lên, nhưng cậu lại cố nén xuống, ngẩng lên đọc những tin khác, đột nhiên một thông báo lọt vào tầm mắt.

“Tô Tần, tân sinh viên học viện dược 09, được miễn giảm phân nửa học phí...”

Sau đó là một chuỗi dài, ghi lại thành tích nhập học của cậu, thành tích thi vào đại học, phía dưới còn viết rõ cách xin và điều kiện xin học bổng, dưới nữa là danh sách những sinh viên khác được nhận học bổng.

Tô Tần không khỏi ngạc nhiên, cậu không ngờ tên mình lại được đưa lên thông báo trường, xung quanh có rất nhiều lời bàn tán.

“Giảm nửa học phí đấy? Còn là khoa tự nhiên nữa... Ủầy..”

“Thành tích trâu bò thật? Thủ khoa khối tự nhiên à? Tui mà giỏi như này thì tui vào học viện y luôn.”

Rất nhiều lời xì xào nhận xét, da mặt Tô Tần mông, hai tai nóng lên, đang muốn xoay đi thì đụng phải một người.

“Ế ế.” Người kia giờ tay đỡ lấy cậu, nói: “Cẩn thận chút, người tôi tuy cứng, nhưng cũng biết đau chứ bộ.”

Mọi người xung quanh cười rộ lên, Tô Tần xoa mũi ngẩng đầu, thấy một nam sinh để tóc húi cua nhìn mình cười hi.

“Xin lỗi.” Tô Tần gật đầu, đang định vòng qua để đi, không ngờ lại bị người kia kéo lại.

“Bạn học, gặp nhau thế này là có duyên rồi, tôi là Lưu Bị, cậu tên gì?”

Người kia có vẻ rất tự nhiên, đẩy mọi người đi tới. Lưu Bị trông khá cao, mặt chiếc áo phong màu trắng và quần soóc, chân đi giày thể thao, cao hơn cậu không ít.

Giống như trẻ con đứng cạnh người lớn, Tô Tần khẽ lui về phía sau. nói: “Tô..”

Đột nhiên nhớ ra trên thông báo có viết tên mình, xung quanh lại có nhiều người như vậy, cậu chần chừ không nói nữa.

“Hử? Tô?” Lưu Bị không hiểu hỏi, “Tô gì?”

Tô Tần mím môi: “Cậu muốn làm gì?”

Lần đầu tiên có người hỏi câu này, Lưu Bị sững sốt một chút, sau đó cười rộ lên: “Lo gì chứ, tôi có phải người xấu đâu.” Nói rồi móc thẻ sinh viên từ túi quần soóc ra đưa cho cậu xem, “Này, Lưu Bị, học viện thể thao.”

Tô Tần nhìn thoáng qua, sau đó đi ra chỗ thưa người hơn, nói: “Tôi là Tô Tần, học viện dược.”

“Tô...” Lưu Bị ngăn người, nhớ đến tờ thông báo kia, “Cậu chính là..”

Mặt Tô Tần đỏ lên, pha chút bối rối xấu hổ, Lưu Bị thấy thế liền ngưng miệng, vui vẻ nói: “Đúng là có duyên rồi, có cậu ở đây, quân đoàn chúng ta càng thêm hoành tráng.”

Tô Tần không hiểu, “Quân đoàn?”

Còn chưa nói dứt câu, Lưu Bị đã kéo tay cậu đi, “Đều là sinh viên mới, quen càng đông càng vui, tôi có mấy anh em, đều là người tốt cả.”

Lời này, nghe như là lừa bán người?

Tô Tần nói lấp bắp: “Tôi, tôi không đi, cậu đừng lại đi.”

Nhưng đối phương là người của học viện thể thao, khí lực cậu không thể so sánh cùng được, Lưu Bị quay đầu cười: “Không phải lo! Bọn tôi là liên minh sinh viên học viện thể thao với nghệ thuật, đang thiếu người, vừa hay gặp được cậu, cùng đi đi.”

“Liên minh?” Tô Tần càng khó hiểu hơn, bị cậu bạn kia kéo đi có chút không thoải mái, cậu không ngừng lắc đầu bảo: “Tôi không đi, tôi đâu có quen..”

Lưu Bị bị cái lý do này chọc cười, dừng bước nói: “Chẳng phải nói với nhau vài câu là quen rồi hay sao? Cùng là tân sinh viên, cũng coi như người một nhà, quen biết nhiều hơn, sau này gặp chuyện gì thì cùng giúp đỡ, không tốt sao?”

Tô Tần nghe xong thì chẳng biết nói gì, thấy cậu bạn kia cười tươi nói vậy, đành do dự hỏi: “Đi đến đâu?”

“Ra ngoài trường học.” Lưu Bị nói tiếp: “Yên tâm đi, không thịt cậu đâu mà sợ.”

Lời này không thể tin. Cậu còn chưa định thần đã lại bị kéo đi tiếp.

Liên minh kia ngồi trong một quán cafe cách trường không xa, người bên học viện nghệ thuật đều là con gái, mới tốt nghiệp phổ thông, gương mặt vẫn còn chút ngây thơ non nớt. Dẫn đầu đám nữ sinh này là một cô gái tên Trần Miểu, tóc dài xõa ngang vai, nhuộm màu nâu đang thịnh hành, phía đuôi tóc uốn gợn, đồ trang sức trang nhã.

Cô ấy mặc một chiếc váy liền màu lam, chân đi giày cao gót, thoạt trông rất hoạt bát.

Tô Tần là nam sinh khiêm tốn nhất trong đám này, tuy rằng lúc đầu được Lưu Bị giới thiệu, còn nhắc tới chuyện cậu được miễn một nửa học phí kia, nhưng mọi người cũng chỉ hứng thú hỏi lung tung một chút, thấy Tô Tần có vẻ thờ ơ thì cũng không bắt chuyện nữa.

Ngồi cạnh Trần Miểu là Trương Dũng Nghĩa, cũng là sinh viên học viện thể thao, so ra còn cao hơn Lưu Bị một chút, phải đến hơn mét chín, cả người rắn chắc, lúc ngồi đầu gối bị vướng vào cạnh bàn, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Trương Dũng Nghĩa quay đầu hướng Tô Tần bắt chuyện: “Nghe nói cậu không ở trong ký túc?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, “Ký túc quản chặt, có bảo vệ trông ngoài, không tiện đi làm thêm.”

Trương Dũng Nghĩa nhíu mi, chậm rãi quan sát Tô Tần, cậu ấy mặc chiếc áo phông đã ố vàng, chỉ trên ba lô sứt ra, đôi giày thể thao cũ mòn.

Nghĩ tới chuyện được giảm một nửa học phí, có lẽ gia cảnh cậu bạn này cũng không tốt lắm, thấy vậy thì không hỏi gì nữa.

Nhưng Lưu Bị lại cười cười bảo: “Cậu ngẫu thật đấy! Tuy rằng trường mình có chính sách này, nhưng người lấy được học bổng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhất là điểm mấy khoa tự nhiên bị chấm rất chặt, cậu ghê thật!”

Nói rồi cậu ta giơ ngón cái lên.

3. Chương 3

Đối với lời khen của Lưu Bị, Tô Tần cũng không tỏ vẻ kiêu ngạo. Trong suy nghĩ của cậu, muốn thay đổi số phận thì phải tự mình cố gắng. Dựa theo quan niệm của người Trung Quốc, đến trường, đi thi, tốt nghiệp đại học xếp loại giỏi, sau này con đường công danh sẽ thuận buồm xuôi gió, tương lai sẽ vô cùng sáng lạng.

Trình độ học vấn cao nghĩa là tiền lương cao, tiền lương cao nghĩa là có thể nuôi được người trong nhà, ý nghĩ này đã ăn sâu trong tâm tưởng của Tô Tần. Lúc cậu rời quê lên thành phố học, hầu như tất cả người trong thôn đều đi ra tiễn. Ngồi máy kéo của trưởng thôn đi tới bến xe, từ bến đi vào khu nội thành, sau đó

lại ngồi xe lửa, đến Nam Thành mất tổng cộng hai ngày, cậu ngồi ghế cứng, lúc xuống xe mông ê ẩm đau, chỉ có thể nói một thân bụi bặm vượt xa xôi ngàn dặm.

Cậu muốn thay đổi cuộc sống của mình, thay đổi cuộc sống của cả gia đình, có tiền là có thể đưa cha mẹ ra khỏi thôn trang nhỏ, hai em trai sẽ không phải bước tiếp con đường khó khăn cậu từng đi qua, ít nhất sẽ không phải ngồi học trên chiếc máy cày, ăn đồ dính cát đất, quần áo của mẹ cũng sẽ không lấm lem bùn.

Không có hậu thuẫn, không có quan hệ cũng chẳng có tiền, những gì cậu có thể làm là dựa vào thành tích của mình, phải có thành tích ưu tú thì Thường gia mới tiếp tục giúp đỡ, cho đến lúc cậu có thể dựa vào chính sức mình, cậu phải cố gắng nhiều, thật nhiều hơn nữa, khi ấy có thể nắm chắc vận mệnh mình trong tay, thậm chí còn cả vận mệnh của những người khác.

Sắc trời mờ tối, đèn đường bắt đầu sáng lên, những ngọn đèn chiếu sáng khu phố nhỏ. Nơi đây không thể nhìn thấy sao, đường đi bộ uốn quanh, ánh đèn lấp lánh tựa dải ngân hà.

Tô Tần bị Lưu Bị chuốc mấy chén, cậu bắt đầu thấy chóng mặt. Cậu không uống rượu, ngày bé cậu từng thử rượu nếp, nhưng đã quá lâu rồi, không thể nhớ vị rượu ngày ấy.

Những sinh viên này cũng không có nhiều tiền, chỉ gọi mấy món rượu bia tầm thường, nhưng Tô Tần uống nửa chai đã bắt đầu choáng váng, đầu đau nhức, cồn rượu xộc lên, mặt đỏ bừng.

Cậu nghiêng người dựa vào vai Lưu Bị, nghe cậu ta nói giỡn cùng vài người khác, thi thoảng Lưu Bị quay đầu liếc nhìn Tô Tần, vồ vồ mặt cậu hỏi: “Say à?”

“..Ừ..” Mãi sau Tô Tần mới trả lời, hiển nhiên phản ứng bắt đầu ngưng trệ.

Dáng Tô Tần hơi gầy, chân nhỏ tay nhỏ, mái tóc rất đen, đôi mắt trong suốt, gương mặt gầy gò, cằm hơi nhọn, thoát nhìn rất thanh tú. Mà lúc này đây mặt cậu ửng đỏ, ánh mắt mông lung, so với mọi khi càng thêm xinh đẹp, không khỏi thu hút ánh nhìn người khác.

“Tô Tần?” Lưu Bị cảm thấy không ổn, đưa tay nâng cậu lên, tay kia sờ lên gương mặt cậu, “Sao nóng vậy?”

Trương Dũng Nghĩa uống hết chai thứ ba, mặt cũng đỏ rực lên, hai mắt sáng rõ, quay đầu nói: “Thằng nhóc này yếu vậy.”

Cậu là được Lưu Bị kéo tới, vì không học cùng khoa nên không thể mặc kệ. Lưu Bị kéo Tô Tần lại gần, đang định đưa nước hoa quả cho cậu uống, không nghĩ cậu lại đột nhiên ngẩng đầu, môi chạm vào gương mặt Lưu Bị, cậu làu bàu vài tiếng, Lưu Bị nghe không ra.

“Để tôi đưa cậu ấy về..” Thấy Tô Tần có vẻ buồn ngủ, Lưu Bị thở dài nói với Trương Dũng Nghĩa.

Trương Dũng Nghĩa đang mải mê nói chuyện với Trần Miểu, đâu còn để ý đến hai người, không quay đầu lại chỉ phát phát tay.

Đúng là trọng sắc khinh bạn! Lưu Bị rửa trong lòng, sau đó đứng dậy đỡ Tô Tần lên, nửa tha nửa ôm hướng ra ngoài.

Đèn mới lên, cái nóng ban ngày đã giảm dần, gió đêm mang theo hơi lạnh.

Bốn phía xung quanh còn rất náo nhiệt, những cặp tình nhân, người nhà, dắt tay nhau xuống phố tản bộ, Lưu Bị ôm con ma men vào lòng đi giữa phố có chút không hợp, may mà Tô Tần say rượu cũng khá ngoan, không âm ỹ làm loạn, chỉ tựa đầu vào người Lưu Bị, nũng nịu như một đứa trẻ con.

Lưu Bị đẩy đầu cậu ra mấy lần, hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

Tô Tần khẽ nói vài tiếng, sau lại cọ vào người Lưu Bị. Hô hấp nóng rực phả vào cổ, Lưu Bị nổi da gà, gắng hỏi con ma men: “Tô Tần? Tôi muốn đưa cậu về, cậu ở đâu?”

Lúc này mới nghe rõ hơn một tí, Tô Tần thì thào: “Bắc Đổng.”

“Gì cơ?”

Lưu Bị cúi đầu xuống nghe, nhiệt khí phả vào khiến cái tai phiếm hồng, hỏi đi hỏi lại ba bốn lần, rốt cuộc cũng nghe rõ lời người kia nói —— Số 212, đường Bắc Đổng.

Vì không rõ đường kia ở đâu. Lưu Bị giơ tay vẫy một chiếc taxi tới, vất vả lắm mới nhét người kia vào trong xe, sau đó đóng cửa lại nói địa chỉ.

Xe tới đường Bắc Đồng, Lưu Bị đỡ Tô Tần xuống, nhìn thấy trước ngõ nhỏ có người đang đánh nhau.

Đèn đường đặt rất thưa, đi đến giữa hai ngọn đèn, dưới bóng tối có một đám người đang đánh nhau, vài người vây xung quanh, cái bóng chiếu trên vách tường có vẻ dữ tợn.

Bắc Đồng là một con phố cũ, nhà cửa xung quanh đều xây từ thời xưa, đường cũng vắng xe cộ. Phía trước có một căn nhà cũ mở cửa, trước thềm có mấy người phụ nữ đang nói chuyện với nhau, trong bóng tối có chút không rõ ràng.

Lưu Bị tiến lên hỏi thăm địa chỉ, một người trong số đó chỉ đường cho cậu, thế nhưng nếu muốn đến nơi, phải đi qua cái đám người kia.

Trong lòng thầm mắng xui xẻo quá, cậu đành đi sát mép tường, Tô Tần hết lần này đến lần khác cọ vào người khiến bước đi trở nên khó khăn, vừa đi được vài bước thì đã có người gọi lại.

“Này!”

Giọng người kia trầm trầm đầy từ tính, vang lên từ phía sau lưng, tiếng bật lửa ken két. Lưu Bị quay đầu, tàn thuốc đỏ ánh lên trong đêm tối, người kia khẽ nhả khói hỏi.

“Cậu là ai vậy? Sao lại đi cùng em ấy?”

“Em ấy?” Lưu Bị đưa mắt nhìn Tô Tần, “Hai người quen nhau?”

Người kia tiến vài bước về phía trước, không hiểu sao Lưu Bị cảm thấy áp bức. Bóng đen dưới chân mỗi lúc một lớn hơn, bàn tay cầm thuốc của người kia chỉ về phía Tô Tần, “Em ấy ở thuê chung phòng với tôi.”

Lúc này Lưu Bị mới nhìn rõ người kia: Áo ba lỗ màu trắng có một vết máu, mặc quần đùi đi biển, chân xỏ đôi dép tông. Tóc trên trán hơi dài, che đi đôi mắt, chỉ có thể nhìn thấy sống mũi cao và đôi môi mỏng.

“Hai người ở chung?” Lưu Bị vừa thở phào vừa khấn trương, cậu nhìn đám người kia đã chạy đi, lấp bắp muốn nói rồi lại thôi.

Như đoán được suy nghĩ của cậu, người đàn ông kia cởi chiếc áo ba lỗ ra lau mặt, sau đó nhét vào trong túi quần nói: “Chỉ là mấy tên côn đồ không có mắt mà thôi, chuyện này cũng không thường xuyên diễn ra.” Nói rồi anh ta nhìn về phía Tô Tần, “Em ấy làm sao vậy?”

“Uống say”, người Lưu Bị có chút mỗi, may là còn chút khí lực, dù sao cũng đỡ cậu ấy lâu như vậy. Người đàn ông kia đưa thuốc lên miệng ngậm, dáng vẻ có chút lưu manh, đưa tay ra đỡ lấy Tô Tần.

“Hai người là bạn học?”

“Ừ.” Lưu Bị xoa xoa vai, “Hai người ở đâu?”

“Ở phía trước.” Người đàn ông ôm gọn Tô Tần, sau đó bước về phía trước, “Tới ngồi một lúc không.”

“Không được.” Lưu Bị lấy điện thoại ra nhìn, bây giờ về còn có thể đi tăng hai.

“Tôi đi đây, giao người cho anh đấy.” Lưu Bị nhìn Tô Tần đang mơ màng, có chút không yên tâm hỏi: “Hai người thực sự quen nhau sao?”

Người đàn ông kia nhìn cậu, “Em ấy tên Tô Tần.”

Lưu Bị cuối cùng cũng gỡ được tảng đá lớn trong lòng, cậu gật đầu, xoay người đi theo hướng khác.

Tô Tần đang mơ màng nhưng vẫn nghe thấy tiếng người nói bên tai, lú rú lú rú, cậu đưa tay lên muốn xoa âm thanh kia đi, tay lại bị người khác nắm lấy. Ngọn đèn trước mặt có chút mờ mịt, ánh đèn lơ mơ trong đêm tối, có người ôm lấy cậu, cái ôm ấm áp của người kia hòa cùng gió đêm lạnh lạnh khiến cậu cảm thấy thoải mái, chỉ là còn chưa kịp an giấc ngủ, người kia đã sờ tới sờ lui trên người cậu.

“Nào...” Người này đang làm gì? Tìm đồ? Hay là ăn trộm?

Mí mắt rất nặng, không mở được ra, chỉ nghe thấy thanh âm người kia trầm thấp: “Chìa khóa đâu? Chìa khóa phòng ở đâu rồi?”

“Trong cặp...” Tô Tần tốt bụng nói.

Người đàn ông kia đặt cặp xuống, Tô Tần dựa vào cửa, thấy cánh cửa mát lạnh, liền dán gương mặt nóng bừng của mình lại gần.

Nghiêm Qua tìm thấy chìa khóa xong ngẩng đầu lên, liền thấy một màn hay như thế. Cặp bé này giống như con rùa đen ghé vào cánh cửa, cái đầu nghiêng nghiêng vẹo vẹo còn cười khúc khích.

Nghiêm Qua ngậm thuốc cười một tiếng, đứng lên đỡ lấy người kia, sau đó mở cánh cửa ra.

Cửa vừa mở anh liền tìm công tắc đèn, bóng đèn nhấp nháy vài cái mới sáng rõ lên. Căn phòng được quét dọn sạch sẽ, so với lúc anh ở bữa bữa bộn bộn thì hoàn toàn bất đồng.

Nghiêm Qua dập thuốc, ném ra ngoài cửa, sau đó đóng cửa lại, ôm người tiến vào phòng ngủ.

“Nóng...” Tô Tần bắt đầu giật giật, vừa bị ném xuống giường đã cong người lên.

Nghiêm Qua nhìn hai bên trái phải, anh mở cửa sổ phòng ngủ ra, sau đó lại mở cửa sổ phòng khách. Gió đêm lách mình qua ô cửa, man mát nhẹ dịu, nhưng vẫn không đủ để xua tan cái nóng. Anh lại đi vào phòng ngủ nhỏ, lấy ra một cái quạt cũ kỹ dưới đồng hồ hỗn loạn rồi mang trở về phòng ngủ chính, cắm điện, đặt quạt hướng về phía giường.

Cánh quạt xoay tròn, gió bắt đầu thổi qua, vạt áo Tô Tần theo đó mà phiêu động, tóc trên trán cũng bay bay.

Bởi vì tóc bay trên trán có chút ngứa, Tô Tần gơ tay lên gãi gãi vài cái, Nghiêm Qua thấy buồn cười, đi tới cởi giày cho cậu, sau đó đẩy cậu nằm dịch vào trong giường.

“Anh đối với nhóc tốt như vậy, nhóc nên biết ơn một chút.” Nghiêm Qua nói rồi cười cười, định đi vào phòng ngủ bên cạnh, tính ngủ lại đây.

Nhưng vừa đi tới cửa, người trên giường bắt đầu không yên, lúc này đây dường như đang khóc.

Anh ngạc nhiên quay đầu, đèn phòng ngủ không bật, ánh đèn ngoài kia chiếu qua bệ cửa, Tô Tần cuộn người lại, chôn mặt vào đầu gối khe nước mắt.

Nghiêm Qua do dự một chút, sau đó đi tới lật người kia lên, ngoài ý muốn phát hiện Tô Tần đang mở to mắt, nước mắt rơi xuống đầu gối ướt một mảnh.

“Nhóc.. tỉnh à? Tỉnh hay không vậy? Nghiêm Qua có chút mơ hồ, nói thật thì Tô Tần đột nhiên trợn tròn mắt có chút ghê người.

Tô Tần không trả lời anh, chỉ chun mũi, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà, giữ nguyên tư thế này không nhúc nhích.

Nghiêm Qua quơ quơ tay trước mặt cậu, Tô Tần trừng mắt nhìn, nước mắt lại lặng lẽ rơi.

“Thường Dịch...” Yết hầu cậu giật giật, nhúu mày gọi một cái tên.

Nghiêm Qua ngẩn người.

Nói thế nào nhỉ, lúc Tô Tần gọi cái tên này, vẻ mặt vô cùng thống khổ, giống như vừa khe cát tiếng đã bị hàng vạn cây kéo đâm mạnh vào. Lòng mi dài run run, cái miệng nhỏ giật giật, nghẹn ngào không cất lên thành lời.

Cậu ợ rợ, sau đó ánh mắt dừng trên người Nghiêm Qua.

Nhìn nửa ngày, cậu vươn tay sờ lên gương mặt người đàn ông kia, đầu ngón tay vô lực, lại mang theo vài tia lưu luyến.

“...Đau quá.” Sờ đến chỗ râu ở dưới cằm, tay cậu dừng lại.

Nghiêm Qua hơi hé răng, nắm lấy cổ tay cậu rồi cúi người xuống hôn.

Môi chạm môi, Tô Tần ngây ngô kêu một tiếng, đầu lưỡi người kia thừa dịp mà chen vào, môi lưỡi dây dưa, mùi rượu nồng lên khiến con người Nghiêm Qua tối sầm lại.

“Thường Dịch là ai?” Anh tò mò hỏi.

Tô Tần không trả lời, vẻ mặt có chút khó hiểu và nghi ngờ. Nghiêm Qua vươn tay cởi khuy áo cậu, râu cạo xuống cái cổ mảnh.

“.. Đau” Tô Tần giãy dụa một chút, nơi mềm yếu giữa hai chân bị người đàn ông kia nắm lấy.

Nghiêm Qua liếm mép, môi vẽ một nụ cười: “Khổ vì tình sao? Nhóc em đáng không tệ, anh đây dành cho nhóc hưởng phúc lợi miễn phí. Mai tỉnh dậy cũng không cần cảm ơn anh.”

4. Chương 4

Chính Nghiêm Qua cũng không biết tại sao mình lại làm chuyện này, suốt hai mươi lăm năm anh mới chỉ từng thử một lần, lần đó anh uống say, lại đụng phải một người đàn ông rất dễ thương, người kia bằng tuổi anh, đôi mắt non nớt hết một thiếu niên mới lớn.

Đến giờ anh vẫn còn nhớ kỹ, người kia có mái tóc nâu mềm, tai bên trái có bấm hai cái khuyên, cậu ta mặc chiếc sơ mi hồng nhạt đeo cà vạt, từ trong gay bar đi ra, sau đó.. sau đó ngã vào lòng anh.

Lúc ấy anh mới ra khỏi tiệc rượu của công ty, bị thủ trưởng rót đến đầu óc quay cuồng, điện thoại và ví tiền rơi ra, đang muốn cúi người xuống nhặt, người đàn ông kia lại ôm lấy hông anh khóc rống lên.

Đường lớn người đến người đi, anh tỉnh rượu được phân nửa, thấy người kia ôm mình thì không khỏi ngạc nhiên, sau đó kéo người kia vào con hẻm vắng người ở gần đó.

Ngõ nhỏ sâu hút, bên trong chứa đầy túi rác, vài con côn trùng bay lượn vờn bên ngọn đèn trên đỉnh đầu, tiếng cánh vỗ vù vù.

Người kia ôm anh khóc một hồi, thật lâu sau mới chặm chạp nói: “Xin lỗi, tôi thất tình.”

Nghiêm Qua không biết nên nói gì, người kia bộ dạng gầy yếu, chỉ cao tới ngực anh, trên người nồng nặc mùi rượu. Anh cúi đầu, đúng lúc người kia ngẩng đầu lên, gương mặt đẹp đẽ, viền mắt ướt át ánh lên trong đêm, ánh mắt nhu hòa như động vật nhỏ.

Anh run lên, sống trên đời bao năm, đây mới là lần đầu tiên anh trông thấy một người đàn ông đẹp như vậy, còn chưa kịp nói gì người kia đã nhón chân hôn lên.

Nghiêm Qua mới tốt nghiệp đi làm chưa được bao lâu, so ra còn đơn thuần nhiều lắm, cùng người kia hôn môi, không bao lâu đã thờ đốc.

Người kia đặt tay lên ngực anh, ngón tay vẽ thành vòng tròn, nhẹ giọng hỏi: “Có ghét không?”

Nghiêm Qua ngẩn ngơ, trong lòng không rõ có tư vị gì, đáng ghét? Hình như không. Buồn nôn? Hình như cũng không đúng? Hiếu kỳ?.....

Người kia thấy anh ngẩn ngơ thì nhếch môi cười, dặt tay anh đi vào một nhà nghỉ nhỏ.

Đó là lần đầu tiên anh làm cùng đàn ông, từ đầu đến cuối đều là người kia dẫn dắt. Anh như một thiếu niên ngây ngô lần đầu nhìn sách cấm, chân tay luống cuống hết cả, cho nên dù có thích thú, trong đầu cũng chỉ lưu lại một vài ấn tượng vụn vặt.

Thế nhưng người kia đáng đáp không tệ, không phải có câu nói này hay sao: Da trắng nõn nà, cổ dài thanh cao, răng đều tăm tắp, trán rộng mày cong. Tuy rằng những câu này là để hình dung vẻ đẹp của người con gái, nhưng đặt trên gương mặt trẻ thơ của người kia lại hợp đến vô cùng. Chỉ tiếc ngày hôm sau tỉnh lại, người kia đã phui mông ra đi sạch sẽ, chỉ lưu lại hai câu, hai người làm tình, đều thoải mái là được rồi.

Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc. Một người dễ thương như vậy, nếu là anh, anh sẽ.. nhất định sẽ..

“Dậy đi! Này!”

“Gi..” Nghiêm Qua trở mình, cánh tay lộ ra bên ngoài, đường cong cơ thể nhấp nhô lên xuống, rắn chắc uy mỹ tựa như một tác phẩm nghệ thuật.

Mặt Tô Tần đỏ lên, đưa mắt nhìn đi nơi khác, đập vào mắt là quần áo rơi loạn trên sàn nhà, tim không tự chủ đập nhanh.

“Dậy đi! Dậy đi!” Cậu lấy gối đập vào mặt người đang ngủ, Nghiêm Qua gầm một tiếng, cuối cùng cũng chịu xoay người ngồi dậy.

“Tên chết tiệt nào..” Anh đang nói thì ngưng lại, mắt hai người chạm nhau, rốt cuộc Nghiêm Qua cũng thanh tỉnh, ký ức đêm qua tràn về, anh ngáp dài, gỡ gỡ tóc mình: “Là nhóc hả..”

“Nhóc cái gì mà nhóc...” Mặt Tô Tần đen như đáy nồi: “Sao anh lại ở đây?”

“Hôm qua anh đưa nhóc trở về” Nghiêm Qua tranh công người khác: “Nếu không có anh, đêm qua chắc nhóc phải ngủ ngoài đường rồi.”

Tô Tần nhú mày, vì say rượu mà đầu ong ong hết cả lên. Cậu day day mi tâm, ký ức hôm qua dừng lại ở cảnh cậu cùng đám Lưu Bị uống rượu với nhau, sau đó thế nào cậu không có nhớ.

“Cứ coi như anh đưa tôi về đi..” Tô Tần nắm chặt chần, bởi vì dùng sức mà cái chần nhăn nhúm lại, “Sao tôi với anh lại ngủ cùng một chỗ? Sao...”

Sao quần áo cậu lại bay sạch.....

Nghiêm Qua cũng không để tâm, anh đứng dậy xuống giường, cả người trần trụi nhẵn bóng, da thịt màu đồng, đường cong phía dưới lộ hoàn toàn trước mặt Tô Tần. Cái hông vênh, vòng eo thon, trên người không có sứt sẹo gì.

“Khoan đã...” Nhận ra mình đang nhìn cái gì, Tô Tần quay đầu đi chỗ khác, vẻ mặt tràn đầy khó tin, “Sao anh không mặc quần áo!”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, chậm rãi nhặt cái quần lót tứ giác lên mặc, sau đó lại cúi người mặc chiếc quần đùi, “Hôm qua nhóc uống say, anh thấy khóc sụt mướt nên an ủi một chút.”

An ủi?

Yết hầu Tô Tần giật giật, đưa mắt nhìn đồng giấy vệ sinh bị ném vào thùng rác, căn phòng còn lưu lại vị đạo dâm mỹ, nói rõ an ủi kia có nghĩa gì.

Mặt Tô Tần trắng bệch, hé miệng nửa ngày mới cất được thành lời: “Vì, vì sao?”

“Cái gì vì sao cơ?” Nghiêm Qua không hiểu hỏi lại, lấy thuốc và bật lửa từ trong túi ra, vừa châm thuốc xong, một chiếc gối từ xa bay tới.

Anh gơ tay đỡ lấy, nhú mày nói: “Nếu tinh thần nhóc tốt như vậy, hay là chúng ta làm thêm hiệp nữa.”

Tô Tần nghiêng răng ken két, cậu ngồi dậy mặc áo, ngón tay run run, chiếc áo phong phải mấy lần mới mặc vào được, muốn vén chần ra mặc quần, nhưng lại không đủ dũng khí.

Nghiêm Qua thấy cậu hồn bay phách lạc, đành quay đầu nhìn ra ngoài cửa: “Anh không nhìn được chưa?”

Tô Tần nhanh chóng xuống dưới tìm quần mặc vào. Mặc quần áo xong xuôi, cậu lắp bắp hỏi: “Có.. có làm đến bước kia không?”

Nghiêm Qua nhếch môi cười, cũng không trêu chọc cậu, lười biếng nói: “Yên tâm, không làm tới bước cuối.”

Tảng đá trong lòng Tô Tần rơi xuống, cậu lấy lại tinh thần, nói: “Anh ra ngoài đi.”

“Hử?”

“Anh ra ngoài đi!” Cậu đi tới đẩy người đàn ông kia ra khỏi cửa, đối phương cao to, khí lực cũng lớn hơn cậu nhiều, đẩy nửa ngày mà chẳng dịch đi được chút nào.

Nghiêm Qua không vui hỏi: “Nhóc báo đáp ân nhân như thế hả?”

“Ân nhân?” Hình tượng thiếu niên an tĩnh trầm ổn của Tô Tần thiếu chút nữa vỡ tan, cậu cất cao giọng, sau đó cố gắng dè xuống: “Anh làm loại chuyện này với tôi, giờ còn nói... anh là ân nhân?”

Nghiêm Qua tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Không phải cậu thích đàn ông sao?”

“Hử?” Lần này đến phiên Tô Tần tròn tròn mắt.

“Đàn ông.” Nghiêm Qua suy nghĩ một chút nói: “Thường Dịch, hôm qua nhóc gọi tên người này, không phải tên đàn ông sao?”

Tô Tần ngẩn người ra, mắt nửa ngày vẫn chưa tỉnh táo lại, mãi đến khi Nghiêm Qua quơ quơ tay trước mặt mới chậm chạp nói: “Tôi.. kêu tên người này?”

“Ừ!” Nghiêm Qua gật đầu, “Còn gọi rất nhiều lần, vừa khóc vừa gọi.”

Nói xong anh nhếch môi cười đến vô lại: “Lúc lên-đỉnh cũng gọi.”

Tô Tần cắn môi dưới, viền mắt đỏ lên, Nghiêm Qua thấy thế thì giật mình, đành phải đỡ dằn: “Được rồi được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa.”

Tô Tần mặc kệ anh, vòng qua người đi vào toilet. Nghiêm Qua nhìn bóng lưng gầy yếu kia, thẳng đến khi đối phương vào toilet, rầm một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại.

Tiếng nước chảy vang lên, rào rào, át đi tiếng của cậu.

Nghiêm Qua đứng bên ngoài đợi một lúc, rồi cuộc không nhịn được tới gõ cửa: “Này, em không sao chứ?”

Không có ai trả lời, tiếng nước chảy rào rào, không hiểu sao anh lại cảm thấy nôn nóng.

“Này” Nghiêm Qua tức giận đập thuốc, “Đừng nghĩ quần đấy nhé?”

Vẫn không có ai trả lời, Nghiêm Qua bắt đầu khẩn trương, anh hỏi: “Còn không lên tiếng là anh đi vào đấy?”

Nói câu này xong lui về phía sau mấy bước, nhắc chân lên định đập cửa, lúc này tiếng nước ngừng, cửa từ từ được mở ra.

Tóc ướt nước bết trên trán, Tô Tần lấy khăn lau mặt, ánh mắt hồ hững liếc nhìn Nghiêm Qua, sau đó đi dép ra phòng khách.

Nghiêm Qua nhìn vào phòng tắm một lúc, hình như cậu ấy vừa mới tắm qua.

“Này, anh là Nghiêm Qua.” Nghiêm Qua cất tiếng rồi theo đuôi Tô Tần đi vào phòng khách, ngưng một chút nói tiếp: “Xin lỗi.”

Tô Tần dừng bước, vừa lau tóc vừa quay lại nhìn anh.

Về mặt Nghiêm Qua có chút không tự nhiên, “Anh không nên tự ý.. Nói chung là xin lỗi.”

Tô Tần quay đầu ngồi xuống sô pha, cậu cúi đầu lau tóc một lúc, sau đó kéo khăn mặt xuống nắm trong tay.

“Thường Dịch... là người từng qua lại với tôi.”

Chuyện này cậu chưa từng kể cho ai nghe, không biết nói thế nào, càng không thể nói ra. Thế nên lúc chia tay, cho dù tim đau thắt, nhưng cậu cũng chỉ biết giữ kín trong lòng, không thể nói cho ai nghe.

Có lẽ bởi vì Nghiêm Qua vô tình nhìn thấy bí mật này, nên cậu mới nói ra, nói rồi lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

“Chúng tôi quen nhau ba năm, chia tay cách đây một tháng.”

“Vì sao?” Nghiêm Qua hỏi.

“Vì anh ấy muốn đến Bắc Kinh, tiếp quản công ty của cha.” Tô Tần nhắc lại lý do của anh, lý do thật sự là gì? Cậu không biết cũng không hỏi.

“Đây mà cũng gọi là lý do?” Nghiêm Qua cảm thấy khó hiểu, “Bởi vì yêu xa? Bởi vì công việc bận rộn?”

“Nhà họ giúp đỡ tôi.” Tô Tần lại đưa khăn lên lau tóc, để cái khăn che đi vẻ mặt mình, chỉ còn lại tiếng nói bình thản, tựa như đang kể chuyện người khác, “Nếu không có Thường gia, tôi không có điều kiện để học lên. Tôi không giúp được gì, nên cũng không muốn cản trở.”

Cho nên người kia nói thế nào thì là thế đó. Phần ân tình này, vốn không thể hồi báo.

Nghiêm Qua không lên tiếng, anh nhìn Tô Tần thật lâu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh đi đây.”

“?” Tô Tần ngẩng đầu, “Không phải anh muốn...”

Cậu còn nhớ anh ta muốn thuê phòng chung.

Nghiêm Qua mở cửa, ánh dương ngoài kia chiếu tới, xua đi không khí lạnh lẽo trong gian phòng.

“Tại cảm thấy nhóc phiền toái.” Nghiêm Qua chậm chạp nói: “Trực giác nói cho anh biết, anh ở chung với nhóc chính là tự rước họa vào thân.”

Bởi vì ghét phiền toái, nên đòi một lời khen, ghét quan hệ khách sáo và giả tạo, nên từ chối một công việc rất tốt.

Hai năm trước anh bắt đầu trở thành một người thất nghiệp, nhận mấy công việc bán thời gian, tuy không thu được nhiều tiền, chỉ đủ nuôi sống bản thân, nhưng lại tự do tự tại.

Tô Tần ồ một tiếng, đứng dậy cầm khăn đi vào phòng trong. Nghiêm Qua quay đầu nhìn cậu một cái, bóng tối lại bao trùm căn phòng nhỏ, bóng người kia khảm vào tĩnh lặng.

“Rầm”

Không hiểu sao trong lòng lại thấy buồn bực, hấn cổ đờ nén xuống, đóng cửa lại, sải bước đi.

5. Chương 5

Trước khi đi tới trường học, Tô Tần đi dạo quanh khu nhà mình một vòng. Phía sau khu chợ có một nhà trẻ, cánh cửa sắt đã cũ, sân rất nhỏ, chỉ đủ để bày một chiếc bập bênh và một chiếc cầu trượt nhỏ. Bên góc tường có một cành cây lớn, nhô ra ngoài bờ tường, che đi bức tường bám bẩn.

Bức tường kia trước đó chắc có màu trắng, nhưng bởi vì ở sau chợ nên bị dính bẩn, rau và bùn nhão bám lên tường.

Nói là trường mẫu giáo, nhưng đổi lại thành nhà trẻ sẽ chính xác hơn. Tô Tần thấy trên cửa có dán thông báo, nhà trẻ thiếu người chăm trẻ em nên muốn tuyển thêm hai người nữa. Yêu cầu là đã tốt nghiệp trung học, có thể làm bán thời gian, yêu trẻ con và có tính kiên trì.

Tô Tần có chút hứng thú, nên đi tới cửa nhìn vào trong. Trong nhà có một người phụ nữ tuổi ngoài bốn mươi đang chơi trốn tìm cùng năm sáu đứa trẻ, một quả bóng không biết từ đâu lăn tới, quả bóng màu hồng chạm vào chân Tô Tần.

“À, em nhật hộ chị với, cảm ơn!” Người phụ nữ kia nắm tay một bé gái, từ xa nhìn về phía Tô Tần.

Tô Tần khom lưng nhật lên, cất bước đi vào trong, nói: “Xin chào, em tới đây để ứng tuyển.”

Người phụ nữ kia sững sốt, sau đó quan sát Tô Tần từ trên xuống dưới một hồi: “Em bao tuổi rồi?”

“Cuối năm nay hai mươi” Tô Tần nói.

Người kia không khỏi ngạc nhiên: “Vẫn còn đang đi học? Cấp ba? Hay đại học?”

“Đại học”, Tô Tần ngồi xổm xuống, đưa quả bóng cho bé gái kia. Bé gái đỏ mặt nhìn Tô Tần, sau đó lại kéo kéo tay người phụ nữ.

Người ấy hỏi: “Làm bán thời gian sao?”

“Vâng ạ.”

“Bọn chị tính tiền theo ngày, một ngày năm mươi tệ, một tuần phải đến ít nhất ba ngày.”

Tô Tần cúi đầu tính toán một chút, như vậy một tháng có khoảng, sáu bảy trăm tệ, cũng không nhiều lắm..

“Vâng!” Tô Tần gật đầu, lại vươn tay vuốt tóc bé gái kia, bé gái kia kéo ống tay cậu hỏi “Anh muốn tới Nhà Nhà sao?”

Nhà Nhà là tên của nhà trẻ này, tên đầy đủ là “Nhà trẻ yêu thương”

“Ừ!” Tô Tần mỉm cười, ngồi xổm xuống nhìn bé con nói: “Anh là Tô Tần, em tên gì?”

“Bảo Bảo.” Cô bé cười đầy ngọt ngào: “Chu Bảo Bảo.”

Tô Tần không khỏi ngạc nhiên, nếu đây là tên thật, ngày bé gọi sẽ rất dễ thương, nhưng lớn lên mà gọi thì sẽ thế nào nhỉ?

Thế nhưng đặt cho con cái tên này, chắc chắn bé con rất được nâng niu chiều chuộng.

“Chị là Trần Trân, sau này gọi chị Trần là được rồi” Người phụ nữ kia nói: “Em tới ghi một vài thông tin cơ bản đã.”

“Vâng.”

Bàn xong chuyện làm bán thời gian Tô Tần mới đi tới trường học. Trường mới khai giảng được ba ngày, vài sinh viên lục tục đi đến trường, trong sân tập có mấy người mặc quân phục, làn da phơi nắng nhiều thành màu đồng, chiếc áo rằn ri được vén lên, dáng người vô cùng săn chắc.

Khai giảng được một tuần xong sẽ tập quân sự, Tô Tần không biết tập quân sự sẽ như nào, nhưng nhìn mấy người này mặc đồ rằn ri khiến cậu có chút khấn trương.

“Tô Tần!”

Có người gọi tên cậu từ đằng xa, Tô Tần quay đầu, thấy Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa đi tới.

“Tối qua ổn cả chứ?” Lưu Bị bắt chuyện trước, Tô Tần hí mắt nhìn, nhẹ giọng hỏi: “Hôm qua cậu đưa mình về à?”

“Ừ.” Lưu Bị sờ sờ cổ, “Đang không tìm được nhà cậu thì gặp cái người thuê chung phòng với cậu ấy.”

“Người thuê chung phòng?” Tô Tần sững sốt một chút, nhớ tới bộ dạng đanh đá của Nghiêm Qua thì nhú mày: “Mình không có thuê chung phòng với người khác.”

“Sao cơ?!” Lưu Bị không khỏi giật mình, nghĩ tới đêm qua đen như mực, liền cuống lên: “Vậy cậu không sao chứ? Có bị mất gì không? Có cần báo cảnh sát không?!”

Tô Tần thực sự bị Lưu Bị làm cho tức chết, nhưng cậu ta có ý tốt, cũng không thể oán trách được, cậu ta vốn đâu có nghĩa vụ phải đưa cậu về.

“Không sao, mình cũng quen người đấy.” Tô Tần nói, “Nhưng đấy không phải là người thuê phòng chung với mình.”

“Ồ.” Lưu Bị thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhớ tới hình dạng người đàn ông đêm qua, liền tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi: “Vậy kia là ai? Bạn cậu à?”

“Đều không phải!” Nhớ tới chuyện sáng nay, tâm tình Tô Tần có chút phức tạp, cũng không muốn nhiều lời, chỉ nói “Sau này mình sẽ không uống rượu nữa.”

Uống rượu làm hỏng việc, quả nhiên không sai.

Lưu Bị áy náy xin lỗi, kéo cậu qua một bên: “Mình cũng không ngờ tửu lượng cậu lại kém vậy, hay là hôm nay mình mời cậu, để tạ lỗi.”

Tô Tần lắc đầu, “Không cần đâu, cảm ơn.”

Nói rồi để ý tới Trần Dũng Nghĩa đứng bên cạnh vẫn nhìn cậu nãy giờ, ánh nhìn của cậu ta khiến cậu nổi da gà, vô ý thức tránh qua một bên, hỏi: “Trên mặt mình có gì à?”

Trương Dũng Nghĩa ngạc nhiên, nhận ra mình quá lộ liễu rồi, ngượng ngùng cười cười: “Không có gì không có gì, chỉ là mình.. hờ hờ.”

Hờ hờ cái gì chứ?

Tô Tần cảm thấy khó hiểu, Lưu Bị đứng bên cạnh thấy thế liền bật cười, kéo cậu qua một bên nhẹ giọng nói: “Trong đám nữ sinh hôm qua có một người tên Trần Miểu, còn nhớ chứ?”

Nhớ đến cô gái mặc váy liền màu lam kia, Tô Tần gật đầu.

“Trương Dũng Nghĩa thích em ấy, cơ mà đối phương lại không có cảm giác với cậu ta.”

Tô Tần ồ một tiếng, lại càng thêm mờ mịt: “Thế thì liên quan gì đến mình?”

“Sao lại không liên quan!” Lưu Bị nhíu mi, giọng cũng cao hơn một chút, thấy Trương Dũng Nghĩa bên cạnh đỏ mặt lên thì nói tiếp: “Sáng nay ăn sáng ở căng tin, gặp lại em ấy, mình đi qua hỏi thăm một chút.. nghe nói Trần Miểu có ấn tượng rất tốt với cậu.”

Tô Tần chớp chớp mắt, bình tĩnh ra, nhất thời cảm thấy xấu hổ: “Bạn.. bạn ấy trông như thế nào mình còn không nhớ rõ.”

Trương Dũng Nghĩa xua tay, “Không phải ngại, mình cũng không có ý gì đâu.. Chuyện tình cảm vốn là... như thế mà!” Nói rồi lớn tiếng cười ha hả.

Tuy đối phương nói là không để bụng, nhưng Tô Tần vẫn không được tự nhiên, nhất là mọi người lại học cùng trường, Trương Dũng Nghĩa như vậy, khiến cậu có chút thấp thỏm.

Đến bữa trưa, quả nhiên Lưu Bị rộng rãi mời khách. Lúc cậu ta đi đến quầy gọi món, Trương Dũng Nghĩa ngồi xuống đối diện Tô Tần hỏi: “Tô Tần, cậu có bạn gái không?”

“Sao?” Tô Tần không khỏi hoảng sợ, “Không có.”

“Vậy cậu... hôm qua có vừa mắt ai không?”

Cái gì gọi là vừa mắt? Tô Tần cảm thấy dở khóc dở cười, lắc đầu nói: “Không có.”

Đừng nói Tô Tần không được tự nhiên, đến lúc này Trương Dũng Nghĩa cũng không được tự nhiên rồi. Cậu ta một thân mét chín cao to như vậy, lại ngồi chọc chọc ngón tay, nghĩ xem nên dùng từ thế nào, cuối cùng mặt đỏ bừng, đành nói thẳng: “Mình muốn hẹn Trần Miểu, cậu giúp mình được không?”

Tô Tần tròn tròn mắt, “Giúp... giúp thế nào?”

“Lấy danh nghĩa của cậu để hẹn bạn ấy, sau đó chúng ta cùng...” Trương Dũng Nghĩa cũng cảm thấy như này có chút ép buộc, nói được một nửa liền ngưng.

Tô Tần nhìn cậu ta nửa ngày, đột nhiên nở nụ cười. Trương Dũng Nghĩa cao to là vậy, không ngờ lại có thể chất phác mộc mạc như thế này, trông bộ dạng này, xem ra là thật sự thích Trần Miểu.

Tô Tần đột nhiên cảm thấy khó hiểu, thích đến tột cùng là như nào? Lần đầu tiên nhìn thấy Thường Dịch, cậu cũng thấy thích, cái người Thường Dịch kia là công tử con nhà giàu điển hình, ăn mặc đơn giản thôi nhưng lại có khí chất, cách nói chuyện thì khôi hài, khiến cậu nghĩ không hổ là con nhà quan.

Bởi vì chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nên mỗi khi nói chuyện với Thường Dịch cậu đều cảm thấy hứng thú và hiếu kỳ, hết lần này tới lần khác, Thường Dịch vui vẻ kể, kể đến phân nửa lại ngưng, đợi đến khi Tô Tần quần quít đòi được nghe mới dương dương tự đắc kể tiếp.

Khi đó Thường Dịch nghĩ về cậu như thế nào? Anh ta từng nói cậu khác hẳn những người anh từng gặp, giản đơn, tự nhiên, hiểu chuyện, biết suy nghĩ cho người khác. Nhưng đây cũng chỉ là những lời đầu môi, rốt cuộc anh ta sẽ nghĩ thế nào?

Những chuyện này trước giờ cậu chưa từng nghĩ tới, nhưng từ khi Thường Dịch bình thần nói chia tay giống như nói trời hôm nay thật đẹp, khiến cậu bắt đầu hoài nghi ba năm bên nhau của hai người.

Người kia mỉm cười với cậu, là nụ cười cứng chiều, người kia có thói quen ôm cậu, cái ôm đầy tính sở hữu. Lúc chia tay, cậu bắt đầu hoài nghi ký ức của mình, thậm chí còn tự hỏi, cái người Thường Dịch này thực sự có thật hay không, mãi đến cuộc gọi đầu tiên sau khi chia tay kia...

“Tô Tần?” Trương Dũng Nghĩa thấy Tô Tần đột nhiên ngẩn người ra, liền quơ quơ tay trước mặt cậu, “Này, nghe thấy mình nói gì không?”

“À... ừ!” Tô Tần ngược mắt, đối phương lại nói tiếp: “Thôi quên đi, coi như ban nãy mình chưa nói gì.”

Tô Tần bảo: “Không sao đâu, để mình giúp cậu.”

Trương Dũng Nghĩa sững sốt một chút, hai mắt sáng lấp lánh, “Thật á?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, đúng lúc này Lưu Bị bưng đồ tới. Cậu ta ngồi xuống bên cạnh, Tô Tần giúp cậu lấy đồ trong khay ra, lại nghe thấy Lưu Bị hỏi: “Được không?”

Trương Dũng Nghĩa gật đầu, Tô Tần quay qua nhìn Lưu Bị hỏi: “Là cậu nghĩ ra sao?”

Lưu Bị cười hắc hắc, tay khoác lên vai Tô Tần: “Mình biết nhất định cậu sẽ giúp mà. Đại Dũng cũng không phải người xấu, có câu huynh đệ khó khăn, cũng như xương sườn gãy nạn, đúng hay không?”

Tô Tần thiếu chút nữa phun canh ra ngoài, muốn chỉnh cách dùng từ cho cậu ta, nhưng thấy hai người cười hì hì nói qua chuyện khác, đành phải thôi.

Chiều hôm đó, Tô Tần bị Lưu Bị giựt dây đi đến ký túc xá của nữ sinh học viện nghệ thuật.

Hàng rào bao bên ngoài, ký túc xá được xây dựng theo phong cách châu Âu rất khéo léo, dưới lầu có một bảng thông báo, trong khuôn viên có mấy cây xanh, trồng cả một ít cây đào, thế nhưng quả đã sớm bị hái xuống, chỉ còn lại tán cây xanh mướt rậm rạp.

Tô Tần vừa bước vào sân đã có rất nhiều nữ sinh chú ý. Ngoại hình cậu thanh tú, mắt có thần, vẻ mặt thần nhiên hờ hững, nhìn không tới.

Cậu đi một lúc mới tìm được quản lý phòng: “Xin chào, cháu muốn tìm Trần Miểu.”

Quản lý mở cửa sổ ra liếc nhìn cậu: “Tầng mấy phòng nào?”

“Cháu.. không biết, nhưng mà bạn ấy là tân sinh viên.”

Quản lý lấy một quyển sổ ra, lật vài tờ, dường như tìm thấy rồi liền ngẩng đầu lên nhìn Tô Tần: “Tìm có việc gì?”

“Có chút việc.” Tô Tần cười cười.

Quản lý nhắc điện thoại, bấm một dãy số, sau đó cúp máy nói: “Xuống bây giờ.”

“Cảm ơn ạ.”

Lúc Trần Miểu xuất hiện, mọi người trong ký túc đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn qua đây.

Trên lầu cũng có người phát hiện dưới sân có một cậu trai dáng dấp thanh tú, mấy nữ sinh vô vị ghé trước cửa sổ vừa nói chuyện phiếm vừa nhìn xuống, có người còn vừa gặm hoa quả vừa hóng chuyện vui.

“Tô Tần?”

Trần Miểu đi xuống, hôm nay cô bạn không trang điểm, nhưng nhìn trông rất xinh. Có lẽ ở nhà Trần Miểu rất được cưng, mái tóc màu nâu mềm, tóc mái rơi bên trán, cô bạn lấy tay vuốt mái theo thói quen, lúc xuống cầu thang hỏi: “Tìm mình có việc?”

Cô bạn mặc chiếc áo phong bình thường, phía dưới bận quần soóc. Cánh tay cùng hai chân trắng nõn lộ dưới ánh mặt trời, quả thật rất dễ khiến người ta rung động.

Trách không được Trương Dũng Nghĩa vừa liếc một cái đã rung rinh.

Tô Tần nói: “Sau buổi tập quân sự, liệu cậu có rảnh không?”

Trần Miểu sững sốt một chút, gương mặt mất tự nhiên mà đỏ hồng lên: “Cậu.. muốn hẹn mình sao?”

Hai nữ sinh đi qua nghe thấy thế liền ồ một tiếng.

Tô Tần rất thản nhiên, gật đầu nói: “Ừ”

Mặt Trần Miểu càng đỏ hơn, nhỏ giọng nói: “Sau buổi tập quân sự thì mình không biết, nhưng mà ngày mai mình có thời gian, ngày mai được chứ?”

Nhớ tới việc bán thời gian mới nhận, có hơi khó khăn, cậu liếc mắt nhìn hai người đang núp phía bồn hoa, đành phải thở dài gật đầu: “Được, vậy hẹn ngày mai.”

6. Chương 6

Sau buổi sáng ngày hôm ấy, Tô Tần không gặp lại Nghiêm Qua. Cứ nghĩ hai người sẽ không phải dây dưa gì với nhau nữa, cậu còn định giấu kín chuyện ngày hôm ấy trong lòng, nhưng không ngờ vài chục tiếng đồng hồ sau, hai người không hẹn mà lại gặp, hơn nữa lại trong hoàn cảnh hổng bết như vậy.

“Này.” Nghiêm Qua ngậm thuốc nhú một bên lông mày, thoát nhìn có chút buồn cười, “Nhiều người như vậy lại đi bắt nạt mỗi một người, có thấy xấu hổ không? Có tiền thì có quyền làm như vậy à? Có tiền chứ gì? Tiền có phải do mấy đứa kiếm ra không?”

Nghiêm Qua vừa nói, một người trong số đó cười vang, có người bảo: “Lại là mấy lời này, nói đi nói lại họ không thấy mệt sao.”

Cũng có người phụ họa, “Tiền của bố mẹ thì làm sao, tiền của bố mẹ thì không phải là tiền chắc? Ngu xuẩn.”

Tô Tần nghe vậy liền nhú mày, vươn tay giữ lấy Nghiêm Qua đang muốn đánh người. Mọi người đưa mắt nhìn sang nam sinh gầy teo bên cạnh, vốn tưởng cậu ta định nói gì lợi hại, không ngờ Tô Tần lại thản nhiên nói: “So tiền để mà làm gì? Không bằng so điểm tổng kết đi.”

Mọi người: “..”

Trước khi xuất hiện một màn này, quay ngược thời gian trở về lúc chín giờ, trước cổng đại học Nam Thành.

Tô Tần đến hơi muộn, lúc cậu đến, Trương Dũng Nghĩa và Trần Miểu đã đứng ngoài cổng hàn huyên được nửa ngày.

“Ngại quá.” Tô Tần tiến về phía trước, “Bị kẹt xe.”

“Không sao đâu.” Trần Miểu cười cười, nói: “Mình nghe Đại Dũng nói, hôm nay là ba người chúng ta đi với nhau sao?”

Tô Tần gật đầu, nghĩ là cô ngại ít người, “Cậu cũng có thể gọi bạn bè..”

“Không cần không cần” Trần Miểu khoát tay. Hôm nay cô nàng diện một bộ quần áo denim, tóc dài buộc đuôi ngựa, đồ trang sức nhẹ nhàng, đi một đôi sandal, thoát nhìn vô cùng năng động trẻ trung.

Cô nàng khoác một chiếc túi nhỏ, hai tay thuận thế nhét vào quần, nghiêng đầu nhìn hai người, “Đi chơi đâu đây?”

Trương Dũng Nghĩa có chút khấn trương, liếc mắt nhìn Tô Tần, Tô Tần căn bản không nghĩ nhiều, hôm nay cậu sắm vai bóng đèn, cũng phải có tinh thần tự giác của bóng đèn. Nhưng lúc này thấy hai người nhìn mình chằm chằm, đành phải suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi... đi dạo phố?”

Trần Miểu ngạc nhiên, cười ha hả, Trương Dũng Nghĩa cũng thở dài.

Tô Tần không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ trong lòng: Đi dạo phố có gì không đúng? Hay người thành phố thích tìm một chỗ ngồi?

Nhưng nhớ tới chuyện hôm trước mình quá chén, trong lòng có bóng ma, cậu kiên định nói: “Đây mới là lần... thứ hai mình đến Nam Thành, có rất nhiều nơi chưa đi qua.”

Trần Miểu gật đầu, “Mình cũng vậy, nhà mình ở ven biển, còn cậu, Tô Tần?”

“Nhà mình ở núi Trường Bạch.” Tô Tần cười cười nhìn Trương Dũng Nghĩa hỏi, “Lại nói, bạn Trương nhà ở Nam Thành phải không?”

“Ừ.” Trương Dũng Nghĩa đáp: “Đừng gọi mình là bạn Trương như vậy, nghe khách khí lắm, gọi là Đại Dũng đi. Mình sinh ra lớn lên ở đây, bữa nay để mình làm hướng dẫn viên vậy.”

Trần Miểu đồng ý, Tô Tần cũng không dị nghị.

Điểm đến đầu tiên là trung tâm mua sắm ở Nam Thành, từ trước đến nay Nam Thành vẫn luôn là một điểm đến phồn hoa, còn có rất nhiều kiến trúc cổ được lưu giữ, vô cùng đặc sắc.

Trên tám làn đường xe chạy là một cây cầu đi bộ, trên cầu có một quầy hàng từ thiện nhỏ, bán áo phông màu trắng, trên đó in vài bức tranh, nói là quyên tiền ủng hộ người dân nghèo vùng núi.

Tô Tần đi tới quầy thì ngừng bước, cậu không mua áo phông, chỉ quyên góp năm tệ, tuy rằng không nhiều tiền lắm, nhưng là chút lòng thành của cậu. Trương Dũng Nghĩa và Trần Miểu cũng quyên tiền, Trần Miểu khen áo ở đây đẹp, giá cũng không quá đắt, mua hai cái liền một lúc.

Ba người cười cười nói nói đi trên đường, thỉnh thoảng Trần Miểu lại vào một cửa hàng quần áo xem, hai nam sinh cũng đi vào theo. Tô Tần cảm thấy hơi buồn chán, nhưng nhìn Trương Dũng Nghĩa bày ra vẻ mặt hạnh phúc, đành chặt lấy Trần Miểu thì cong khóe môi.

“Cái này Đại Dũng mặc hợp này.” Ở một cửa hàng quần áo nam, Trần Miểu lấy ra một chiếc áo phông cổ tim ướm lên người Đại Dũng, Đại Dũng khấn trương không biết nên làm gì, đành đứng thẳng người, mặt cũng đỏ bừng lên.

“Được, đẹp mắt không?” Đại Dũng cứng ngắc quay đầu nhìn Tô Tần.

Tô Tần đứng bên cạnh không nhịn được cười, chỉ thấy Trần Miểu húng chí bưng bưng cầm y phục, nhón chân lên, mà Đại Dũng đứng bên cạnh cao ngất, nhìn qua giống như mỹ nữ bên gấu lớn.

“Đẹp.” Tô Tần gật đầu, thuận mắt liếc nhìn giá trên áo, lập tức trợn to mắt, “Bốn trăm tệ cơ á.”

Trần Miểu gật đầu, “Phải mặc cả thôi.. Ừm, xuống còn ba trăm.”

Tô Tần hít một hơi lạnh, vô ý kéo kéo chiếc áo sơ mi cũ của mình, thầm nghĩ: Chất liệu khác nhau sao? Ở chỗ cậu chiếc áo đắt nhất cũng chỉ có năm mươi tệ, mặc được suốt ba năm, cái áo này cậu mua cũng chỉ mười lăm tệ.

Đương nhiên cậu không nói mấy lời này ra, nhìn hai người kia vui vẻ như vậy, không nên phá hỏng bầu không khí.

Đi một vòng xong, Trương Dũng Nghĩa xách túi lớn túi nhỏ, trong đó chỉ có một túi là đồ của cậu, còn lại đương nhiên là của Trần Miểu.

Tô Tần rút cuộc đã hiểu sức mạnh mua sắm của con gái, nhìn bên nọ nhìn bên kia, do do dự dự, lại cảm thấy cái nào cũng tốt, nhưng mua được một lúc lại thấy có cái tốt hơn.

Nhớ tới mẹ mình ở nhà đi chợ, mua gì cũng phải cò kè mặc cả, quần áo giày dép.. nhiều năm rồi cũng không thấy mẹ mua thêm đồ mới.

“Tô Tần, cậu không mua gì sao?” Trần Miểu vừa uống trà sữa vừa nói: “Cái áo sơ mi ban nãy hợp với cậu lắm đó.”

Chiếc áo sơ mi Trần Miểu nói là chiếc áo sơ mi trắng kẻ ca-rô xanh. Ca-rô trên áo không quá nhiều, nhìn vô cùng nhẹ nhàng thanh thoát, ban nãy hai người giết dây dầy cậu vào phòng thay đồ, cậu đi ra thì mắt hai người sáng lên, đến nhân viên trong cửa hàng cũng nhìn cậu chăm chăm.

Chỉ là mặc với chiếc quần jean đầy nếp nhăn và đôi giày thể thao cũ thì không hợp.

“Quần áo của mình vẫn còn đủ.” Tô Tần nói: “Hơn nữa cũng sắp lập thu rồi.”

Trần Miểu thở dài kêu: “Tô Tần, cậu tiết kiệm thật đấy.”

Tô Tần cười cười, cũng không nói nhiều, liếc mắt nhìn cốc trà sữa trên tay Trần Miểu. Đó là Trương Dũng Nghĩa mua, một cốc tám tệ, cậu không hiểu tại sao đồ ở đây đều đắt như vậy. Trước khi ra khỏi cửa, bởi vì sợ khát, cậu thường đun nước sôi và đổ vào chai mang theo người, vốn muốn hỏi họ muốn uống không, bởi cậu còn đem theo cốc nhỏ.

Chỉ là nhìn tình huống hiện tại...

Trần Miểu có trà sữa, trên tay Trương Dũng Nghĩa cũng có coca, hoàn toàn không có đất cho cậu dụng võ.

Điểm dừng chân thứ hai của mọi người là Ngôn Sương. Ngôn Sương là tên một con phố, cũng là một địa điểm du lịch nổi danh.

Nhà trong khu phố này được xây dựng theo lối kiến trúc cổ kính, đường mòn trải đá, trụ hiên màu đỏ, khung cửa sổ chạm hoa, mái hiên cong vút.

Trên vách tường màu xám tro có khắc lịch sử Nam Thành, người tới đây phần nhiều là du khách, có rất nhiều người ngoại quốc, cầm camera không ngừng chụp ảnh. Trên đường có vài sạp nhỏ: bán những món đồ có thiết kế độc đáo, rối bóng, những con tò he nhiều màu sắc..

Tô Tần rất hứng thú với mấy con rối bóng, liền tiến lên xem, phát hiện một cái có giá sáu trăm.

Cậu chẹp miệng, nhìn mấy người nước ngoài dùng thứ tiếng Trung sứt sẹo để nói chuyện với ông chủ. Sau đó đeo quai cặp lên chạy đuổi theo hai người, chỉ thấy Trương Dũng Nghĩa và Trần Miểu đang dừng bên một quầy hàng trang sức nhỏ.

Cửa hàng kia cũng lắm chỉ khoảng mười mét vuông, trên tường dán chi chít đồ, trước tủ kính bày rất nhiều chai thủy tinh nhỏ.

Tô Tần đưa mắt nhìn mấy cái chai nhỏ.

Mấy cái chai nhỏ này chỉ bé bằng bốn ngón tay người trưởng thành, chai trong suốt, bên trong có những con cá nhỏ xinh xắn màu vàng, xanh, đỏ.. miệng chai được bịt lại, cảm giác như mang theo một hồ cá nhỏ bên người.

“Cái này bao nhiêu tiền vậy?” Trần Miểu cũng có vẻ thích món đồ này, Trương Dũng Nghĩa vội vàng đi lên hỏi ông chủ.

“Hai mươi mốt.” Ông chủ ngẩng đầu lên, đẩy gọng kính trượt trên sống mũi.

Trương Dũng Nghĩa cũng không kì kèo mặc cả, thấy Tô Tần bên cạnh cũng nhìn chăm chăm liền trực tiếp mua cho hai người.

Trần Miểu vô cùng mừng rỡ, được tặng xong thì lú lú riu riu cảm ơn. Nụ cười kia khiến tim Trương Dũng Nghĩa như muốn tan ra, có cảm giác lên núi đao xuống biển lửa cũng chẳng màng.

Nhưng lúc đưa cho Tô Tần, Tô Tần ngạc nhiên, nhanh chóng đẩy ra, “Không nên không nên, sao có thể vô duyên vô cớ..”

“Cầm lấy đi!” Trương Dũng Nghĩa dúm vào tay cậu, chiếc chai nhỏ bị đẩy qua đẩy lại.

Trương Dũng Nghĩa hạ giọng, “Coi như là quà cảm ơn đi! Đừng khách khí!” Nói rồi mạnh mẽ vỗ vai Tô Tần.

Tô Tần bị cậu vỗ thiếu chút nữa ngã xuống, trong tay là một chiếc chai nhỏ lạnh lẽo, chiếc chai lóe lên ánh sáng, có cảm giác rất tinh khiết.

Cậu mím môi, gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Trương Dũng Nghĩa cười rộ lên, “Khách khí gì chứ!” Nói rồi vui vẻ đuổi theo Trần Miểu.

Tô Tần đi phía sau hai người, giơ chiếc chai lên cao nhìn. Ánh nắng chiếu qua làm cảnh sắc bên trong thay đổi.

Tia sáng mờ mờ bao quanh, con cá nhỏ bên trong lác lác một chút rồi chạm môi vào thành bình, giống như đang hôn môi.

Tô Tần khẽ cười, cảm thấy thật đáng yêu, sau đó cúi đầu buộc sợi dây vào con đĩa bên thắt lưng và nhét cái chai vào túi quần.

Dọc đường đi, Tô Tần vô cùng cẩn thận, sợ không may đụng vào cái bình nhỏ, ba người đi dạo quanh Ngõn Sương xong tùy tiện vào một quán ăn một bữa trưa, đến chiều lại tiếp tục đi tiếp.

Địa điểm thứ ba có hơi xa, ở tít vùng ngoại thành, nhưng cũng là một nơi cổ kính.

Ba người ngồi tàu ngầm và đi xe buýt, lúc đến nơi, xung quanh có hơi vắng vẻ, Tô Tần lau mồ hôi rịn trên trán.

“Ở đây đi, gần đây có một quán đồ hải sản.” Trương Dũng Nghĩa nói: “Buổi tối ăn ở đó xong về trường.”

Trần Miểu gật đầu, hiển nhiên rất hài lòng với kế hoạch này.

Cô nàng và Trương Dũng Nghĩa đã thân hơn, nói cười rộn rã, phía sau lưng Trương Dũng Nghĩa đầm mồ hôi nhưng cũng không phàn nàn gì.

Tô Tần nhìn Trương Dũng Nghĩa tình nguyện hi sinh vì tình yêu như vậy, không hiểu sao có chút ước ao. Cậu tự nhắc bản thân không được nhớ đến Thường Dịch nữa, nhưng mỗi khi nhìn thấy cử chỉ săn sóc của Trương Dũng Nghĩa thì hình ảnh người kia lại chập chờn hiện về.

Trương Dũng Nghĩa rất quan tâm với Trần Miểu, giống như trước đây Thường Dịch quan tâm đến cậu. Liệu sau này cậu ta có đột nhiên ngưng thích Trần Miểu không?

Rồi nhiệt tình này, kiên trì này, cố chấp này, cũng sẽ biến mất chứ? Nếu quả thật sẽ xảy ra, có lẽ cậu sẽ thử hỏi cậu ta: lúc hết thích thì có cảm giác như thế nào.

Hai giờ chiều, ánh nắng trở nên gay gắt. Trần Miểu muốn tránh nắng liền dắt Trương Dũng Nghĩa vào một cửa hàng gần đó.

Cửa hàng này chia ra làm ba tầng, bên trong chủ yếu bán các đặc sản của Nam Thành.

Tô Tần vừa vào liền thở phào nhẹ nhõm. Trong này có mở điều hòa, không khí rất mát mẻ, cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

Cậu thử lấy chiếc chai nhỏ ra nhìn, xác định con cá vẫn ổn mới bỏ vào túi quần. Thế nhưng không chú ý một chút, lúc ngẩng đầu, không may đụng phải một người.

Người nọ từ trong đi ra, tay cầm cốc cà phê, bị Tô Tần đụng vào, cà phê đều đổ hết lên người.

“Xin lỗi!” Tô Tần nhanh chóng lấy khăn tay ra lau, lại bị người kia đẩy ra.

“Lấy cái khăn bẩn thỉu này lau qua lau lại trên người tôi! Cậu nghĩ tôi là bàn ăn à!”

Tô Tần ngẩn người, Trương Dũng Nghĩa và Trần Miểu quay đầu nhìn, trông thấy tình huống này, sắc mặt Trần Miểu có chút trắng.

“Làm sao bây giờ?” Cô kéo vạt áo Trương Dũng Nghĩa.

Trương Dũng Nghĩa nhíu mày, đang muốn tiến lên, một người bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

7. Chương 7

“Ừa, chứ không phải cậu cố ý đụng sao.”

Thanh âm lạnh lạnh khê truyền tới, Tô Tần sững sốt, giương mắt nhìn.

Người đàn ông dựa vào tường, miệng ngậm thuốc đầu cột khăn ngồi phía sau tủ kính. Trong tủ kính bày đủ giấy đỏ và vài tượng phật bằng ngọc, phía trên tủ đốt hương.

Bên người Nghiêm Qua còn bày một chiếc tượng phật Di Lạc, bụng để hở, cười đến híp mắt lại, Nghiêm Qua dựa bên cạnh, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Có cho Tô Tần nghĩ đến trăm ngàn lần, cậu cũng không ngờ mình lại gặp người này ở đây, trong hoàn cảnh này, nên nhất thời có chút giật mình.

Người bị đụng nheo mắt lại: “Tôi cố ý cái gì chứ? Anh biết cái áo này bao nhiêu tiền không? Có biết hàng ngoại quốc là gì không? Là như này đây..”

Người nọ hừ một tiếng đầy khinh miệt: “E rằng mang cả nhà cả cửa ra cũng không đền nổi.”

Sắc mặt Tô Tần có chút khó coi, Trần Miểu ở đầu bên kia cũng nhận ra người nọ: “Mẫu Trần Hạo.”

Trương Dững Nghĩa cúi đầu nhìn cô nàng hỏi: “Biết sao?”

“Học năm hai trường ta, cũng ở học viện nghệ thuật.” Trần Miểu thấp giọng nói: “Nhà rất có tiền, chỉ là nhân phẩm...”

Nói đến đây thì mọi người đều đã hiểu. Giọng Trần Miểu tuy thấp, nhưng đủ để Nghiêm Qua ngồi gần đó nghe thấy rõ.

Nghiêm Qua cười nhạt: “Ra là mấy công tử y vào nhà có tiền.”

Trần Miểu liếc mắt nhìn Nghiêm Qua, người này mặc áo ba lỗ, tay chống trên tủ kính, bên miệng là điếu thuốc nghiêng nghiêng. Thuốc đang cháy, hít một hơi liền co lại, hai mắt có vẻ híp, tuy rằng trên đầu cột khăn trắng, nhưng tóc quá dài che đi đôi mắt, nhìn không rõ vẻ mặt.

Sống mũi cao, dáng vẻ cường tráng, dưới cằm còn lún phún râu. Nhìn qua có chút lưu manh, nhưng nghe giọng thì giống như muốn giúp Tô Tần.

Trần Miểu và Trương Dững Nghĩa đưa mắt nhìn nhau, cũng không rõ chuyện là thế nào.

Mẫu Trần Hạo bị gọi là công tử, cũng không giận, chỉ là ném cái cốc trong tay đi nói: “Có nhiều người thế này, không với được nho thì chê nho chua.”

Nói xong anh ta cúi đầu nhìn Tô Tần, vốn là vừa nhìn đã nhận ra cậu, nhưng lại giả bộ kinh ngạc nói: “Ồ, đây không phải là tân sinh viên học viện được Tô Tần sao? Điểm vào cao lắm nhỉ, còn được giảm một nửa học phí cơ mà.”

Lời này vừa nghe đã có chút địch ý không rõ ràng, Tô Tần không hiểu rõ: “Tôi không biết anh.”

Mẫu Trần Hạo hừ lạnh, “Tôi là sinh viên năm hai học viện nghệ thuật, là học trưởng của cậu.”

Tô Tần gật đầu, đối phương thấy cậu không có phản ứng gì, vì vậy cứng rắn nói. “Tôi ở ngoài còn làm người mẫu, trong trường cũng có quen biết.”

Vậy thì liên quan gì đến cậu? Ánh mắt Tô Tần có chút mờ mịt.

Nghiêm Qua ngồi sau không khỏi buồn cười, Tô Tần giống như một đám bông lớn, mặc kệ người khác dùng lực thế nào, cũng bị cậu mềm nhũn hút vào, khiến người ta không khỏi khó thở, máu dồn lên chỉ sợ muốn phát hỏa.

“Người xếp thứ hai trong học viện được năm nay, là em họ tôi.” Mẫu Trần Hạo nhắc nhở: “Trần Minh.”

Cuối cùng Tô Tần cũng có chút phản ứng, cậu nhớ kỹ người này, cậu ta kém cậu ba điểm mà thôi, dù sao nó cũng là một số điểm tuyệt vời.

“Cậu không thấy lạ sao? Sao cậu được giảm một nửa học phí, nhưng nó thì không?”

Tô Tần buồn cười nói: “Dựa theo yêu cầu cấp học bổng của nhà trường, sinh viên nhập học được giảm nửa học phí, tổng điểm không thấp hơn 10 điểm nhà trường yêu cầu, ngoài ra còn dựa vào hoàn cảnh gia đình để được xin giảm.”

Giọng Mẫu Trần Hạo cao hơn một chút, “Nhà chú em nghèo lắm sao?”

Tô Tần ngẩn người, bởi vì ở đây có tranh cãi, nên rất nhiều du khách chú ý đến chỗ cậu. Mọi người đứng trong đại sảnh len lén nhìn sang, bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

“.. Nhà của tôi ở sơn thôn.” Cậu nhàn nhạt trả lời.

Mẫu Trần Hạo mỉm cười, “Phải rồi, em tôi so với cậu chỉ kém hơn ba điểm, có thể trùng hợp vậy sao? Sao không phải là mười, mười lăm điểm? Sao lại là ba điểm? Hay là cậu ý vào hoàn cảnh gia đình, để thầy giáo chấm lệch điểm đi?”

Lời này có hơi quá phạm, lúc này không chỉ có Trương Dũng Nghĩa và Trần Miểu, mà Nghiêm Qua cũng đã đứng lên.

Thi đại học điểm có thể chấm bừa sao? Không nói đến thầy chấm thi có biết bài mình đang chấm là của ai hay không, mà có biết, sao phải sửa điểm cho một học sinh mình không quen?

Khó trách Nghiêm Qua bực mình: Tuy rằng trước kia có nghe tới chuyện đút lót sửa điểm, thậm chí mượn tên và thân thể, nhưng chưa nghe đến chuyện đồng cảm mà tăng điểm lên cả.

Trần Miểu cũng nói: “Mẫu Trần Hạo, anh đừng có quá đáng, mấy lời này không chút thuyết phục nào.”

Mẫu Trần Hạo đương nhiên cũng biết không thuyết phục, chỉ là hần thuận miệng nói ra thôi, quan trọng là..Hần muốn nói Tô Tần nghèo, cho nên trọng tâm quanh đi quẩn lại ở gia cảnh nhà cậu ta.

Mẫu Trần Hạo là người được nuông chiều từ nhỏ, còn bé đã tự coi mình là vua, lớn lên rồi thì lại muốn quản chuyện, bất bình thay cho anh chị em nhà mình.

Trần Minh là đứa em họ kém hần một tuổi, em hần học hành giỏi giang, khiến hần không ít lần hướng mọi người khoe khoang em mình là số một, còn có thể đạt được học bổng cực kỳ khó lấy của đại học Nam Thành, thế nhưng cuối cùng lại bị tên Tô Tần không biết ở đâu ra cướp mất. Giảm một nửa học phí gì đó, nhà họ không nghèo, cũng chẳng ham hố gì, chỉ là lời nói ra miệng rồi, thật đúng là làm trò cười cho người khác, hần không khỏi sượng mặt.

Mẫu Trần Hạo vốn không thích làm náo động, em họ cũng không muốn hần quản quá nhiều.. nên hần miễn cưỡng bỏ qua. Thật ra trong chuyện này, hần có một bí mật nhỏ, Trần Miểu vốn là một sinh viên mới vào có ngoại hình xinh xắn trong học viện nghệ thuật, vốn là hần muốn hẹn cô nàng ra ngoài, ai ngờ lại vừa hay thấy cảnh Tô Tần đứng ở ký túc xá nữ hẹn trước, hai chuyện này gộp với nhau, khiến hần không khỏi bực mình.

Thật ra chuyện gặp nhau ở đây chỉ là trùng hợp, hần vốn hẹn bạn bè đi giải sầu, đâu ngờ ba người họ cũng tới đây. Từ đằng xa hần đã nhận ra Tô Tần rồi, thế nên mới mua cà phê cố ý đựng vào. Đúng vậy, Nghiêm Qua nói không sai, hần cố ý.

Ở nơi nhiều người như vậy lại bắt cậu ta nói nhà mình nghèo cũng là cố tình, hơn nữa, Tô Tần thoạt nhìn bình tĩnh, nhìn người như thế xấu hổ cũng được coi là một thú vui.

Quả nhiên Tô Tần nói nhà mình ở vùng núi, mọi người xung quanh bắt đầu chú ý đến cách ăn mặc của cậu. Tô Tần cúi đầu, nhìn đôi giày thể thao đã mòn và bạc màu của mình, lại nhìn sang đôi giày mới tinh của Mẫu Trần Hạo, trong lòng có chút buồn bã.

Không phải cậu cảm thấy mất mặt vì mình xuất thân nghèo khổ, chỉ là đột nhiên bị mọi người nhìn rồi so sánh, cậu cũng đâu phải thánh nhân, tự nhiên sẽ mất bình tĩnh.

Nghiêm Qua bước khỏi tủ kính, đi tới phía trước. Hấn ngậm thuốc nói: “Có tiền hay không có tiền thì sao? Cậu có tiền? Tiền là do chính cậu kiếm ra sao?”

Thế rồi bắt đầu xuất hiện một màn như kia.

Mẫu Trần Hạo nghe Tô Tần nói đến chuyện so thành tích cuối kỳ thì sững sốt một chút, sau đó bật cười ha ha. Trong mắt hấn, mấy đứa học khoa tự nhiên như Tô Tần đều là một sách, nhưng mà cũng không thể không nhận lời, dù sao thì người so điểm cũng đâu phải là hấn.

Hấn nhếch môi, tỏ vẻ khinh thường nói: “Được, tôi thay Trần Minh nhận chiến thư của cậu, thế nhưng chỉ so như vậy thì không có ý nghĩa, hay là làm một cuộc cá cược đi?”

Mẫu Trần Hạo vừa nói ra lời đề nghị, mọi người xung quanh bắt đầu ồn ào, Tô Tần đưa mắt nhìn lướt liếc nhìn mọi người, ánh nhìn vô cùng bình tĩnh, khiến mọi người muốn giúp vui không tìm được cơ hội để nói chuyện.

Mẫu Trần Hạo không đợi Tô Tần trả lời đã nói trước: “Nếu cuối kỳ cậu không ở top 1 thì phải đi tỏ tình với đội trưởng đội bóng rổ Triệu Thần.”

Trần Miểu che miệng, cảm thấy cái người Mẫu Trần Hạo này thật độc ác.

Tô Tần có chút không hiểu, “Triệu Thần là ai?”

Mẫu Trần Hạo cong khóe môi, “Cậu có dám đồng ý với tôi không?”

Nghiêm Qua hỏi: “Nếu cái thằng em họ cậu không đạt top 1 thì sao?”

“... Thì nó phải đi tỏ tình với Triệu Thần.” Mẫu Trần Hạo nhún vai.

Nghiêm Qua sờ sờ cằm, hỏi một câu giống hệt Tô Tần, “Triệu Thần là ai?”

Mẫu Trần Hạo cũng không trả lời, chỉ nói, “Có dám cược hay không?”

Tô Tần có cảm giác mình bị lừa vào vỏ chần, suy nghĩ một chút hỏi: “Khoan đã, sao tôi phải thi với Trần Minh?”

Mẫu Trần Hạo nói, “Nếu cậu không thể cá, như vậy thực lực cậu không bằng Trần Minh rồi, tôi cũng không có ý bảo cậu nhỏ học bổng kia ra, chỉ là như vậy chứng minh năng lực cậu không bằng người ta.”

Tô Tần dở khóc dở cười, chỉ thấy người này thật nhảm chán, “Năng lực không bằng là sao? Trước đây tôi thi được, không có nghĩa sau này tôi cũng phải thi được.”

Mẫu Trần Hạo không biết nói gì đành nóng nảy, “Nam tử hán đại trượng phu, cá hay không nói một câu!”

Tô Tần đang định nói không muốn, Nghiêm Qua so với cậu thì tích cực hơn, “Cá thì cá! Ai sợ cậu!”

Mặt Tô Tần đen xì.

Ở bên kia, Trương Dũng Nghĩa lấy cùi chỏ huých huých vào người Trần Miểu, “Triệu Thần.. có phải là Triệu Thần đó không?”

Trần Miểu gật đầu, “Không thì còn ai?”

Trương Dũng Nghĩa cảm thấy khó hiểu, “Tại sao lại tỏ tình với Triệu Thần?”

“Triệu Thần là thần tượng trong học viện, đội trưởng đội bóng rổ, còn là bạch mã vương tử trong lòng nữ sinh. Mẫu Trần Hạo làm vậy là muốn Tô Tần bị mất mặt, hơn nữa, con trai lại đi tỏ tình với con trai..”

Trương Dũng Nghĩa gật đầu, “Chiêu này độc thật!”

Đợi Mẫu Trần Hạo đi rồi, Tô Tần giương mắt nhìn Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua tỏ vẻ vô tội, “Nhóc trưng anh làm gì? Anh cũng đâu phải bài thi.”

Tô Tần thở dài, “Sao anh lại ở đây?”

“Làm việc mà.” Nghiêm Qua chỉ chỉ vào quầy hàng, “Làm bán thời gian.”

Tô Tần thấy Nghiêm Qua tỏ vẻ vô tội rất bực mình, nhưng cũng không thể làm lớn chuyện, dù sao anh ta cũng đứng về phía cậu này giờ.

“Tô Tần.” Trương Dũng Nghĩa gọi cậu, “Còn đi không?”

Tô Tần gật đầu, vòng qua người Nghiêm Qua mấy bước rồi dừng lại.

“Này.” Cậu nghiêng đầu, khuôn mặt dưới ánh sáng mềm mại trở nên dịu dàng, vẻ mặt lại có chút không tự nhiên.

Nghiêm Quan đập thuốc nhìn cậu, “Gì?”

“Anh.. tìm được chỗ rồi sao?”

Nghiêm Qua trầm mặc một chút, “Vẫn chưa, gần đây giá phòng hơi..”

Tô Tần nhú mày, cậu cũng biết cậu và Nghiêm Qua ở chung sẽ có thể tiết kiệm được. Vẫn là hôm nay cậu phải đến nhà trẻ làm thêm, nhưng bởi vì Trương Dũng Nghĩa mà mất toi thù lao năm mươi tệ một ngày, đúng là người tính không bằng trời tính, ai biết sau này còn xảy ra chuyện gì? Tìm người ở chung cũng không phải chuyện xấu..

Nghĩ đến đây, cậu đành phải mở miệng, “Tối ở chung với tôi đi.”

Nghiêm Qua sửng sốt, đi tới chỗ cậu cúi người, thản nhiên nói: “Không sợ đêm đến anh đánh lén sao?”

Tô Tần liếc mắt, “Tiền phòng năm trăm một tháng chia đều ra, tiền điện nước cũng chia đều, không can thiệp vào sinh hoạt của người kia, chưa được cho phép thì không được vào phòng người khác.”

“Cái phòng đấy thì có cái quái gì mà nhìn.” Nghiêm qua bĩu môi, gật đầu nói: “Như vậy đi.”

8. Chương 8

Ngày 09 bắt đầu nhập học quân sự, đây chính là ngày nóng nhất trong tháng chín. Đại khái còn khoảng mười ngày nữa mới lập thu, nhưng với thời tiết ở Nam Thành, đến khi ấy cái khô nóng vẫn kéo dài, muốn mát mẻ thật sự, có lẽ phải đợi sang tháng mười.

Mùa hè năm 09 đến rất sớm, cái nắng nóng oi ả cũng đáng sợ hơn rất nhiều, cả người giống như bị mạng nhện vẫy chặt, vùng vẫy hoài chẳng thoát, động một chút là người đầy mồ hôi.

Trong sân tập, tân sinh viên không ngừng hô to khẩu hiệu, thi thoảng lại có tiếng huýt còi vang lên, sĩ quan huấn luyện mặc một chiếc áo ngắn tay, lưng đã sớm ướt đẫm, chiếc áo rằn ri màu xanh nhạt nay bị nhuộm thành xanh thẫm.

Tô Tần giơ tay lên lau mồ hôi, che đi ánh nắng chói chang trước mặt. Đầu bên kia có tiếng rít gào của sĩ quan, “Bên kia! Chưa nói nghỉ chưa thể động.”

Tô Tần không khỏi hoảng sợ, “A, rõ!”

Cậu lập tức thả tay xuống làm tư thế đứng nghiêm ngay ngắn, tay đặt sát mép quần, hai đầu gối khép lại, lưng thẳng tắp, vai mở ra. Cậu lẩm nhẩm nội quy trong đầu, lại len lén đưa mắt nhìn vị sĩ quan đang khoanh tay đứng phía trước.

Lần này có tổng cộng mười lăm người sĩ quan, nam sinh nữ sinh đứng cách xa nhau, các khoa đứng lẫn lộn hết cả, một vị huấn luyện đi chỉnh tư thế của từng người, cả sân tập toàn sinh viên mặc đồ rằn ri xanh biếc, có người bởi vì cỡ quần áo quá lớn, mặc trên người thành rộng thùng thình.

Phụ trách nhóm Tô Tần là một vị sĩ quan hơn hai mươi tuổi, da phơi nắng rất đen, đôi mắt lớn có thần, đầu đội mũ, chiếc áo ngắn tay ôm lấy đường cong cơ thể, tuy nhiên không cao lắm, áng chừng tầm mét bảy.

Người kia dường như cũng cảm nhận được Tô Tần đang quan sát nên đưa mắt nhìn về phía cậu, hai người nhìn nhau, ve sầu trên cây kêu không ngớt. Tô Tần đột nhiên cảm thấy nắng hôm nay có hơi chói chang, nếu không vì sao gương mặt của sĩ quan lại mơ hồ như thế, còn chưa kịp hoàn hồn, cậu đã nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi bên cạnh, trước mắt tối đen.

Đây là lần đầu tiên Tô Tần bị ngất, còn tưởng giống như trong TV, lúc tỉnh lại bản thân đang nằm trong phòng y tế hoặc bệnh viện rồi. Không ngờ lúc ý thức quay về, cậu vẫn còn nằm trên mặt đất, chỉ ngất trong vài giây ngắn ngủi mà thôi. Gương mặt vị sĩ quan hiện lên trước mắt, anh ta kéo cậu lên trên lưng, nói: “Mọi người nghỉ.”

Sinh viên làm động tác thôi, vị sĩ quan công Tô Tần ra khỏi sân tập, đi tới chỗ bóng râm thì đặt cậu xuống, đưa cho cậu một chai nước khoáng.

“Uống chút đi.”

“Cảm ơn.” Tô Tần có chút mất mặt, uống một hơi hết nửa chai, cảm thấy thanh tỉnh hơn chút ít, nhưng rồi cũng thấy đầu ong ong.

Vị sĩ quan ngồi xổm xuống, nhìn cậu đầy dò xét, “Thấy sao rồi? Có cần phải tới phòng y tế không?”

“Không cần.” Tô Tần lắc đầu, lắc xong lại thấy choáng váng, đầu giống như bị đun nóng, chỉ thấy mọi vật đều nhợt nhạt nhức mắt.

Người kia gật đầu, “Vây cậu nghỉ ngơi một chút đi.”

Nói rồi quay về đội ngũ.

Cách đó không xa có người cười cười, Tô Tần quay đầu, thấy có mấy nam sinh cao to đi qua sân tập, cầm đầu chính là người cậu mới gặp cách đây không lâu, Mẫn Trần Hạo, hai tay anh ta đút túi quần, mặc áo ba lỗ có kẻ ngang, trên cổ còn đeo một chiếc vòng bạc. Mấy tân sinh viên cũng hướng nhìn anh ta, bởi vì là nam sinh học viện nghệ thuật, thiên biểu diễn nên tướng mạo không tồi, ví dụ như Mẫn Trần Hạo, tuy rằng tính cách anh ta quả thật rất khó ưa, nhưng với vẻ bề ngoài kia thì có thể lừa được không ít người.

“Người té xỉu đầu tiên trong năm nay lại là con trai.” Giọng Mẫn Trần Hạo hơi lớn, cố ý nói: “Bọn con trai bây giờ bị làm sao vậy? Yếu hơn cả con gái sao?”

Mọi người cười phụ họa, Mẫn Trần Hạo hướng Tô Tần tặng một nụ hôn gió, sau đó lại dẫn đám người kia tiêu sái rời đi.

Tô Tần mặt vô biểu tình quay đầu lại, vừa hay thấy vị sĩ quan kia đang nhìn chằm chằm. Cậu có chút xấu hổ, đứng lên vỗ vỗ quần, đi lên phía trước nói: “Sĩ quan, em không sao.”

Vị sĩ quan kia nhìn gương mặt phớt hồng của cậu nửa ngày, sau đó gật đầu để cậu quay về vị trí.

Đứng nghỉ nghiêm một lúc, sau đó lại một lần nữa xếp hàng.

Đứng so le nhau, tay chắp sau lưng, luyện đi luyện lại như vậy rất nhiều lần, có người chân hơi cong, bị sĩ quan mặt lạnh lùng đập từ phía sau một cước.

Thì ra đây là tập quân sự, cuối cùng Tô Tần cũng đã được giáo hội, chỉ thấy so với gạt lúa còn mệt hơn nhiều.

Đợi đến lúc có thể nghỉ ngơi, mọi người hát xong bài hành khúc rồi giải tán đi ra căng tin ăn, nhóm nữ sinh thì không cần phải nói, nhóm nam sinh thì đói bụng như ba ngày chưa được ăn cơm, mấy cậu bạn nhà khá giả chưa chịu khó chịu khổ bao giờ thì càng không chịu nổi, mua coca lạnh uống một hơi, thở phào cứ như vừa được sống lại.

Tô Tần cảm thấy hơi mệt mỏi, rõ ràng rất đói, nhưng ăn không vào. Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa đi qua, Lưu Bị suy nghĩ nhanh nhạy, liền chạy qua quầy ăn vặt mua cho cậu một gói ô mai, “Này, ăn cái này đi.”

Tô Tần có chút khó hiểu, Trương Dũng Nghĩa giải thích: “Cậu vừa bị cảm nắng, trời nóng sẽ gây chán ăn, nên ăn một chút đồ chua lót dạ dày.”

Tô Tần bưng hiểu ra, vừa nói cảm ơn vừa bỏ một viên ô mai vào miệng.

Vị chua lan đều trong khoang miệng, Tô Tần nheo mắt lại, cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Lưu Bị hỏi: “Nghe nói hôm nay cậu bị ngất sao?”

Tô Tần ngưng động tác nuốt, uể oải không muốn hé răng.

Lưu Bị vội vàng an ủi. “Có sao đâu nào! Ai nói con trai thì không thể bị cảm nắng?! Hơn nữa..” Cậu ta lấy tay nhéo gò má Tô Tần, lại nhéo cánh tay cậu, “Cậu khác gì da bọc xương đâu, không biết có phải là thiếu dinh dưỡng hay không nữa?”

Tô Tần đưa mắt quan sát cánh tay của mình và Lưu Bị, so với đối phương, nhìn cậu cứ như gậy gộc, càng chẳng thể so bì với Đại Dũng.

Tô Tần buông ô mai, ăn tiếp vài thìa cơm, ở phía xa có mấy người đi tới, đều là tân sinh viên học viện dược.

“Cậu là Tô Tần sao?” Một nam sinh khá cao cất tiếng. “Mình là Viên Kiệt, học viện dược.”

Tô Tần nhìn bọn họ, nói ừ, mấy người này lại kéo ghế ra ngồi xuống phía đối diện nói, “Đều mới nhập học năm nay cả, sau này là bạn học rồi.”

Tô Tần gật đầu, đưa mắt nhìn một người đứng phía sau, người này tựa hồ như không biết có nên ngồi xuống bàn này không, Viên Kiệt nhìn theo Tô Tần, ngoắc người kia, “Trần Minh! Ngồi đi!”

Người này là Trần Minh.

Tô Tần và Trương Dũng Nghĩa đều nhìn cậu ta đầy hiếu kỳ, Lưu Bị cũng nghe Trương Dũng Nghĩa kể qua chuyện ấy, nên cũng tỏ vẻ tò mò.

Trần Minh đeo một cặp kính to, viền màu đen, giống như che nửa khuôn mặt. Quần áo trên người đều là hàng hiệu, quần áo sạch sẽ, gọn gàng, nhưng không hiểu sao lại đứng đực người ra.

Trần Minh đi tới ngồi xuống, có chút khách sáo chào hỏi mọi người, nghe thấy người ngồi đối diện là Tô Tần, cậu ta cúi đầu xuống mãi mới chịu ngẩng lên, nhìn đi nhìn lại Tô Tần đến mấy lần.

Trần Minh và Tô Tần đều khá gầy, thể nhưng so ra thì Tô Tần gầy hơn, dáng Trần Minh cũng mỏng manh, nhìn vào có vẻ yếu đuối, còn Tô Tần tuy gầy nhưng lại có vẻ khỏe mạnh.

Tô Tần không biết Mẫu Trần Hạo đã nhắc tới chuyện cá cược cho Trần Minh nghe chưa, ở đây cũng không tiện hỏi, vì vậy cậu hướng Trần Minh cười một cái, tỏ vẻ không địch ý gì.

Trần Minh tựa hồ rất ngạc nhiên, cũng cong miệng lên cười, chỉ là nụ cười có chút gượng ép. Viên Kiệt mở miệng nói: “Lại nói hai cậu đứng nhất học viện Dược, sau này mình có gì không biết thì nhớ giúp đỡ nhé.”

Tô Tần gật đầu, “Nếu có thể giúp thì mình sẽ cố hết sức.”

Viên Kiệt cười rộ lên, bắt đầu kể mấy tin bát quái và chuyện của các tiền bối. Sinh viên khoa tự nhiên cứ nói dăm ba câu là lại nhắc tới việc học. Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa ăn xong đi trước, dù sao cũng không thể gia nhập tán gẫu được.

Thật ra Tô Tần rất tò mò với mấy chuyện của học viện dược, nghe nói có một thầy hướng dẫn ba mươi tuổi học tiến sĩ thì càng cảm thấy hứng thú.

“Lão Hoàng đúng là kì tích của khoa khoa học tự nhiên nhé?” Viên Kiệt nói, lại quay sang hỏi mấy người bên cạnh, “Đúng không?”

Mọi người gật đầu, “Đẹp trai trẻ tuổi, bằng cấp cao nữa. Nghe nói đã tuyên bố không ít luận văn.”

Trần Minh đẩy kính mắt nói: “Cơ mà tôi hâm mộ lão Chu hơn, mấy bài luận của ông ấy có tính thực tế rất cao, hơn mấy cái lý luận suông nhiều.”

Mấy lời này có chút thẳng thắn, xem ra Trần Minh đối nhân xử thế hơi trì độn, cậu ta không phát hiện vẻ mặt Viên Kiệt và mấy người khác không vui, còn tiếp tục nói rồi so sánh luận văn của hai người.

Lời còn chưa dứt đã hết giờ nghỉ. Viên Kiệt buông đũa xuống, Trần Minh đứng lên, Tô Tần hỏi: “Cậu thích dược học sao?”

Trần Minh không ngờ Tô Tần lại hỏi câu này, khó hiểu nói: “Không thích thì tại sao lại chọn chuyên ngành này?”

Tô Tần ngạc nhiên, cười cười bảo, “Cậu nói đúng.”

Trần Minh nghe xong, hỏi: “Cậu không thích được học?”

“Cũng không phải.” Tô Tần cùng cậu ta đi ra ngoài căn tin, ngồi phòng điều hòa một lúc, trở ra có chút khó chịu, mọi vật xung quanh như bốc hơi lên, “Thành tích cậu cao như thế, sao lại không học y?”

“Tôi không hiểu và cũng không giỏi nói chuyện với mọi người.” Trần Minh rầu rĩ nói, “So với làm bác sĩ, tôi hợp ngồi phòng thí nghiệm hơn.”

Tô Tần phát hiện Trần Minh so ra thì tốt hơn anh họ cậu ta gấp trăm lần, mặc dù hơi thẳng tính, nhưng lời nói không ác ý, cảm giác rất đơn thuần.

Ngày tiếp theo, Tô Tần cuối cùng cũng có thể làm quen với nhiều bạn khác, quan hệ với Trần Minh cũng gần gũi hơn. Lúc cậu đi xa học mẹ có dặn, một mình ở nơi khác, có lẽ sẽ có nhiều điều cậu không biết, có lẽ sẽ bị người khác xem thường, nhưng không được vì vậy mà sa sút tinh thần, cũng không được bài xích người khác. Phải học cách dung nhập vào một tập thể, như vậy mới có thể sống lâu dài trên thành phố được, chuyện giao tiếp vô cùng quan trọng.

Một buổi ở trường cả ngày rồi bắt xe bus về nhà, cửa phòng vừa mở đã truyền đến âm thanh ồn ã, suýt chút nữa khiến Tô Tần vừa mở cửa đã bị dọa sợ bỏ ra ngoài.

TV mở ra nhưng không ai xem, bàn ăn bị kéo đến giữa phòng khách, bên bàn có bốn người ngồi chơi mạt chược, mọi người xung quanh uống rượu cần hưởng dương xem trò vui, tiếng mạt chược ầm ĩ, một trong số đó là Nghiêm Qua.

Mặt Tô Tần đen phân nửa, đóng cửa lại đổi giày, Nghiêm Qua ngậm thuốc nhìn cậu: “Về rồi à!”

Tô Tần ừ một tiếng, lại nhìn đám người đó. Mọi người ăn mặc chẳng khác Nghiêm Qua là bao, áo ba lỗ quần cộc, đi dép tông, giọng cũng khá lớn. Mùi thuốc lá tràn ngập trong phòng, Tô Tần ho vài tiếng, chạy đi mở cửa sổ.

“Anh có nấu rồi đấy, đói bụng thì vào bếp lấy mà ăn.” Nghiêm Qua quay đầu nhìn Tô Tần, bên bàn lại có người ra bài, anh lại quay ra tiếp tục chơi.

Tô Tần không hé răng, đi tới phòng bếp nhìn qua. Trên bếp có một cái nồi nhỏ, bên trong có cháo, vị xông vào mũi, có vẻ không hề tệ.

Thế nhưng Tô Tần cũng không ăn, cậu đẩy nắp nồi rồi bỏ vào tủ lạnh, vào phòng thay quần áo chuẩn bị đi tắm.

Nghiêm Qua thấy cậu mãi không lên tiếng, giơ tay lên nhờ người đánh hộ, sau đó đứng dậy đi đến phòng Tô Tần.

Cộc cộc cộc ——

Tô Tần mở cửa, mặc áo vào nhìn anh.

“Sắc mặt em không tốt lắm.” Nghiêm Qua nói, “Khó chịu trong người sao?”

9. Chương 9

“Không có gì.” Tô Tần đưa mắt nhìn cảnh tượng ầm ĩ trong phòng khách, mặt không đổi sắc nói.

Nghiêm Qua nhíu mi, “Ngại nhiều người sao? Để anh đuổi bọn họ đi.”

Tô Tần nhíu mày, “Họ đều là bạn anh?”

“Đúng vậy.” Nghiêm Qua nói: “Bạn nhậu ấy mà, bình thường rồi việc thì ngồi lại đánh bài với nhau.”

Tô Tần do dự một chút, “Chí ít đừng hút thuốc.”

Nghiêm Qua gật đầu, “Biết rồi, anh sẽ đi nhấc.”

Tô Tần vòng qua người anh đi vào toilet, một bên hỏi: “Hết nước ấm rồi sao? Hôm qua còn có chút nước nóng mà.”

Nghiêm Qua ừ một tiếng, trả lời xong thì quay về phòng khách tiếp tục đánh bài.

Tô Tần tắm xong, cửa phòng tắm vừa mở, nhiệt khí bay ra ngoài, cậu chỉnh lại quần áo rồi đi ra.

Cậu nghiêng đầu qua một bên để lau nước trong lỗ tai, đúng lúc này thì chuông cửa vang lên, trong phòng khách không có ai lên tiếng, Tô Tần đành quẹt dép đi tới cửa.

“Tới đây.”

Lúc đi qua phòng khách, bàn ghế vẫn còn giữ nguyên, nhưng người đã đi hết rồi, kể cả Nghiêm Qua.

Cậu khẽ nhíu mi, còn cho rằng người ngoài cửa là Nghiêm Qua, chưa nhìn mà đã nói: “Anh tự dọn phòng khách...”

Nói đến nửa chừng thì ngưng, bởi vì người đứng ngoài cửa không phải Nghiêm Qua, nhưng cũng chẳng phải ai xa lạ.

“Sĩ quan huấn luyện?” Tô Tần cả kinh, nhìn xuống hai lon bia mà anh ta mang theo.

“Tô Tần?” Người kia cũng vô cùng kinh ngạc, lúc này anh ta không mặc đồ rằn ri, chỉ mặc một chiếc áo phông đơn giản cùng quần soóc, không có vẻ uy nghiêm lúc ban ngày, nhìn nhả nhận hơn rất nhiều.

“Đây là nhà em sao?” Người kia lùi về phía sau một bước nhìn biển số nhà, “Tầng 3 phòng 8.. không sai mà?”

Tô Tần kịp thời phản ứng: “Là tìm người sao?”

“Nghiêm Qua.” Người kia nói: “Em quen sao?”

“...” Đầu chỉ là quen. Tô Tần thở dài, nghiêng người cho người kia vào trong, “Anh ấy bây giờ không có ở đây, có lẽ sẽ về ngay thôi.”

Tô Tần chỉ biết vị sĩ quan này họ Ngô, tên cũng không rõ. Cậu kéo cái ghế sofa ra, sau đó lại thở hổn hển đẩy cái bàn trở về góc tường. Vừa bảo đối phương ngồi xuống, vừa cầm cốc thủy tinh rót nước sôi để nguội.

Sĩ quan Ngô còn giữ vẻ mặt khó tin, không ngờ trên đời lại có chuyện trùng hợp tới như thế, anh ta đặt hai lon bia xuống bàn nói: “Em và Nghiêm Qua là...”

“Thuê chung phòng.” Tô Tần giải thích: “Sĩ quan là bạn của Nghiêm Qua?”

“Bạn cũ.” Sĩ quan Ngô cười rộ lên, “Hết cấp ba thì một người thi đại học, người kia thi trường quân đội. Tốt nghiệp xong tôi bị phân tới Vân Nam, bây giờ mới quay trở về, nhiệm vụ đầu tiên là huấn luyện quân sự cho các em. Cũng vừa hay Nghiêm Qua ở Nam Thành, nên mới tới đây ôn chuyện cũ.”

“Là như vậy.” Tô Tần gật đầu, lập tức cười nói: “Thật là trùng hợp.”

“Có lẽ vậy chẳng?” Sĩ quan Ngô nghiêng đầu, ban ngày anh vốn ít cười, nhưng bây giờ lại liên tục cười tươi, khiến Tô Tần cảm thấy có chút không chân thực.

Hai người đang nói, cửa ngoài mở ra, Nghiêm Qua đứng phía sau cánh cửa.

Anh nhìn hai người ngồi trên ghế sofa, đầu tiên thì ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng đi tới, cao hứng nói: “Sao đã đến rồi? Không phải nói có họp gì đó sao?”

“Kết thúc sớm.” Người kia nhìn Nghiêm Qua một lúc, sau đó cười cười đứng lên vỗ vai anh, “Ghê thật! Lâu lắm rồi không gặp, giờ đẹp trai hẳn ra! Chị dâu đâu?”

“Ngồi xuống trước đi đã!” Nghiêm Qua ngồi xuống ghế sô pha, dựa người vào nói: “Chị dâu đâu ấy hả? Có một người không tệ, cơ mà là con trai.” Nói rồi chỉ chỉ Tô Tần.

Tô Tần đã sớm quen với mấy lời nói đùa này của anh, chậm chạp nói: “Đây là sĩ quan huấn luyện của tôi.”

“Gì cơ?” Nghiêm Qua sững sốt, “Ngô Úy, cậu đến Nam đại sao?”

“Ban này tôi với Tô Tần cũng vừa nhắc đến chuyện này.” Ngô Úy đưa lon bia ra cho Nghiêm Qua, “Tối tối, hôm nay ôn chuyện xưa!”

“Cậu chẳng hào phóng chút nào!” Nghiêm Qua nhìn chỗ bia kia, bảo: “Muốn ôn chuyện cũ mà chỉ có hai lon? Ít nhất cũng phải một tá chứ!”

“Không uống nhiều được.” Ngô Úy xua tay, “Sáng mai còn phải huấn luyện quân sự.” Nói rồi nhìn Tô Tần, cười hỏi: “Đúng không?”

Lúc này Tô Tần mới nhớ mai còn phải tiếp tục tập luyện mệt nhọc,...ít nhất.. so với bình thường thì phải đến trường sớm hơn một giờ.

Cậu đưa mắt nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ rồi.

“Hai người tiếp tục nói chuyện.” Tô Tần xoay người về phòng ngủ, “Em đi ngủ.”

Nghiêm Qua nói chúc ngủ ngon, đáp lại anh là tiếng cửa đóng sập vào. Khóe miệng anh giật giật một cái, tức giận mở lon bia, uống liền một hớp.

Bia mới lấy trong tủ kính ở siêu thị, vừa uống một hơi, lỗ chân lông trên người đều giãn ra. Nghiêm Qua khà một tiếng rồi vỗ đùi: “Sướng quá!”

Ngô Úy cũng uống một ngụm, hai người cụng lon với nhau, Ngô Úy cười nói: “Vẫn như trước, trời có sụp cũng chẳng phiền muộn gì.”

Nghiêm Qua liếc mắt một cái, “Có gì mà phiền? Cậu phiền, trời sẽ không sụp sao?”

Ngô Úy cười ha ha, sau đó lại thở dài, “Tôi không thể tiêu sái được như cậu, hồi trước tới quân khu Vân Nam, tôi hầu như không ra khỏi cổng chính, vất vả lắm mới được điều trở về, bây giờ vừa không có chức vừa chẳng có danh.”

“Thanh liêm, thì có gì không tốt.” Nghiêm Qua khuyên nhủ, “Có chức có quyền chỉ tổ phiền não, đến khi đầy muốn tiêu sái tự do lại càng xa vời.”

“Nói là vậy..” Ngô Úy chép miệng, lại thở dài: “Mà thôi, không nói nữa! Lão Nghiêm này, tôi thấy cậu.. cũng phải... cũng phải có con rồi chứ, không nghĩ vẫn còn cô đơn như này!”

“Làm gì có ai để ý tôi.” Nghiêm Qua cười nói: “Muốn tiền không có tiền, muốn nhà không có nhà, muốn xe không có xe. Công việc ổn định còn chẳng có, có cô nào coi trọng tôi mới là lạ.”

“Ha ha ha!” Ngô Úy cười ha hả, vỗ lưng Nghiêm Qua bồm bộp, đến khi anh ho khan mới nói: “Nhớ hồi đi học, con gái muốn theo cậu xếp thành hàng, còn có mấy chị khóa trên, tôi còn nhớ có cả con trai nữa?”

“Có thì có.” Nghiêm Qua nói: “Nhưng chuyện tình cảm trên đời, bạn thích tôi, tôi thích cô ấy, cô ấy lại thích bạn.”

Ánh mắt Ngô Úy có chút cô đơn, ngón tay nhẹ vuốt lon bia, nửa ngày sau mới nói: “Ừ thì đúng là như vậy, đầu năm nay, muốn tìm một người thật tốt cũng không dễ.”

Nghiêm Qua uống cạn lon bia trong tay, hai tay nhào nhào nặn nặn, lon bia nhăn nhúm co lại. Anh tiện tay ném đi, một đường cung hoàn hảo, lon bia rơi vào thùng rác.

Ngô Úy cũng ném theo, nhưng lon bia chạm vào thành thùng rác rồi rơi ra bên ngoài.

Nghiêm Qua đứng dậy kéo cửa: “Đi ra ngoài hóng gió đi, ở trong phòng hơi ngột ngạt.”

Ngô Úy gật đầu, lúc đứng dậy vô thức đưa mắt về phía cánh cửa đã đóng chặt.

Hai người một trước một sau đi xuống dưới lầu, trong ngõ đen kịt có một con mèo hoang, ánh mắt sáng lên trong đêm tối. Hai người lại đi ra ngoài, ngồi xuống dưới ánh đèn đường vàng, Nghiêm Qua đưa thuốc cho Ngô Ủy, cũng ngậm một điếu lên miệng. Ngô Ủy lấy bật lửa ra, hai điếu thuốc chạm cùng một chỗ, lửa châm lên.

Khói trắng chậm rãi bay lên, xa xa có tiếng chó sủa.

Nghiêm Qua đột nhiên nói: “Cậu.. còn thích đàn ông?”

Ngô Ủy cầm thuốc, trầm mặc nửa ngày mới nói: “Nó đúng là bệnh xấu, nhỉ?”

Nghiêm Qua nhủ mày nhìn anh ta, “Sao lại là bệnh chứ? Đây cũng đâu phải là bệnh.”

“Người khác sẽ nghĩ nó là bệnh thôi.” Ngô Ủy tự cười nhạt, ngón tay vẩy vẩy tàn thuốc, tàn thuốc rơi xuống đất, bị gió đêm thổi tan.

Nghiêm Qua có chút buồn bực nói: “Tôi còn nhớ cấp ba cậu thích đội trưởng đội bóng đá, lấy dũng khí tỏ tình, dọa người ta chạy mất dép.”

Nói đến đây tựa như nhớ ra cái gì đó: “Tên kia thấy cậu toàn đi đường vòng nhỉ?”

Ngô Ủy bắt đắc dĩ: “Chuyện này vẫn ở trong lòng tôi, cậu suốt ngày chế giễu, lấy ra làm trò cười.”

“Thì cũng qua rồi.” Nghiêm Qua ngậm thuốc, nhìn ngọn đèn đường phía đối diện nói: “Những người không hiểu ý tốt của cậu, không phải cố gắng vì những người đó.”

Ngô Ủy cười một tiếng, không trả lời. Qua một lúc Nghiêm Qua lại nói: “Cũng không gạt cậu, tôi cũng từng... với đàn ông.”

Ngô Ủy sững sốt, thiếu chút nữa nuốt khói vào họng, ho khan hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghiêm Qua kể lại chuyện công tác sau khi mới tốt nghiệp, nói về cái cậu trai ngày đó, vẻ mặt có chút phức tạp.

Ngô Ủy mặt nhăn mày nhúm, nửa ngày sau mới nói: “Tôi nên an ủi cậu không?”

Nghiêm Qua liếc mắt, Ngô Ủy cười rộ lên. Có lẽ bởi vì Nghiêm Qua thành thật nói cho anh biết, nên Ngô Ủy cảm thấy khoảng cách hai người được kéo lại gần một chút, thậm chí so với hồi đi học còn gần gũi hơn.

Tuy Nghiêm Qua chưa từng bài xích anh, nhưng cũng chẳng bao giờ tỏ ra hứng thú với đồng tính, giống như, lúc nào cũng cách nhau một cánh cửa sổ chưa mở, còn hôm nay, Ngô Ủy cảm thấy Nghiêm Qua đã chia sẻ một phần thế giới với anh.

“Cái cậu Tô Tần kia..” Ngô Ủy chậm chạp nói: “Nhìn rất đẹp.”

Nghiêm Qua không hé răng, Ngô Ủy lại nói: “Ngày huấn luyện đầu tiên tôi đã chú ý đến em ấy rồi, nói như nào nhỉ, em ấy và cậu cũng không quá quan tâm đến nhau, tôi cũng muốn trông cậy một chút.”

Nghiêm Qua nở nụ cười không lên tiếng, gắp tàn thuốc.

Ngô Ủy nói tiếp: “Nhưng mà bộ dáng ấy, là kiểu nữ sinh rất thích đúng không? Nghe nói thành tích cũng rất ưu tú.”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, “Có nữ sinh thích nhóc ấy hay không thì tôi không biết, nhưng mà có lẽ nó không thích con gái.”

Ngô Ủy sững sốt, “Lẽ nào..”

Câu nói tiếp theo của anh lại dập tan ý chí của bạn mình: “Không đùa cậu, nhóc ấy thích người khác rồi.”

Ngô Ủy giật mình, “Cậu quen sao?”

“Không biết.” Nghiêm Qua dập thuốc, quay đầu nhìn về căn phòng cũ kĩ.

Bóng đen bao trùm lấy căn nhà, tuy không có ánh sáng, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy rõ cái cửa bảo vệ trên ban công tầng ba.

Trong đầu không nhận được mà nghĩ tới hình ảnh ấy, gương mặt vì ham muốn mà phớt hồng, trong lúc vui thích mắt ngấn lệ, miệng thốt ra một cái tên xa lạ.

Thường Dịch...

Anh nhớ kỹ cái tên này.

“Tôi đi.”

Ngô Úy thở dài đứng dậy, tiện tay phủi quần áo, “Hôm nào lại gặp nhé.”

“Tạm thời cậu ở Nam Thành sao?” Nghiêm Qua hỏi.

“Ừ.” Ngô Úy giơ một tay lên làm tư thế gọi điện, rồi đi đến phía trước vẫy một chiếc taxi: “Có gì liên lạc qua điện thoại.”

“Ừ.” Nghiêm Qua giơ tay lên, vẫy nhẹ nhẹ.

10. Chương 10

Năm giờ sáng, Tô Tần tự nhiên tỉnh dậy. Nam Thành vẫn còn chìm trong giấc ngủ say, trời lờ mờ sáng, tiếng quét rác của công nhân vệ sinh vang lên ngoài đường cái. Tô Tần mở mắt ra nhìn chằm chằm trần nhà một hồi, sau đó cậu ngồi dậy.

Vươn vai rồi ngáp dài một cái, cậu quay đầu, tầm mắt rơi vào chai thủy tinh đặt bên ô cửa sổ. Cá vàng nhỏ an tĩnh chìm nổi, Tô Tần vươn tay chạm vào thành bình, đuôi cá xinh đẹp nhẹ nhàng lay động dưới mặt nước.

“Chào buổi sáng.” Tô Tần nhỏ giọng nói, sau đó đi dép đi ra ngoài rửa mặt và làm điểm tâm.

Cậu và Nghiêm Qua đưa ra quy ước, việc nhà thay phiên nhau làm, nếu người kia có việc bận đột xuất thì có thể nhờ làm thay, điều kiện là phải báo trước một tiếng.

Hôm nay đến phiên cậu làm điểm tâm, Tô Tần đi ra khỏi phòng tắm, sau đó đi đến bên tủ lạnh mở cửa tủ ra. Trong tủ lạnh có trứng gà, sữa tươi, ngoài ra không còn nhiều thức ăn lắm, có lẽ buổi tối về phải mua thêm chút rau cần và thịt heo, còn có dưa chuột và cà chua cũng là những nguyên liệu nấu ăn ít tốn kém, nói lại nhớ, hình như giá ngô vừa mới tăng..

Cậu vừa tính toán, vừa lấy trứng gà và sữa ra, lúc xoay người thì nhích hông đóng cửa tủ lạnh vào, sau đó loẹt quẹt dép đi vào phòng bếp.

Nồi cơm điện này là Nghiêm Qua mang tới, tuy là hàng secondhand thế nhưng dùng vẫn rất tốt. Trước kia Tô Tần chưa từng dùng cái này, Nghiêm Qua phải nắm tay cậu chỉ vài lần mới nhớ được. Cậu đặt trứng và sữa xuống bếp, sau đó lấy gạo ra một cái bát lớn, vo qua ba lần rồi bỏ vào nồi cơm điện, ấn vào nút nấu cháo, xong xuôi cậu bắt đầu quay qua luộc trứng gà.

Tuy rằng nấu cháo bằng nồi cơm điện nhanh hơn rất nhiều, nhưng cháo lại không ngon như nấu bằng bếp thường. Trong trí nhớ của Tô Tần, lúc nấu cháo bằng bếp thường, hạt cháo tách rõ ra, chất cháo óng ánh mượt mà, sẽ không dính đặc quánh lại một chỗ, đồng thời mùi gạo cũng thơm hơn.

Cậu luộc trứng xong thì bỏ hộp sữa vào trong nồi nước luộc còn nóng ấy, qua một lúc sữa cũng ấm lên, vậy là một công đôi việc.

Tô Tần bung đồ ăn sáng ra bàn ăn, ăn qua loa xong thì lấy chiếc lồng bàn bằng sắt màu xanh biếc úp xuống mâm, sau đó đeo cặp sách ra khỏi cửa.

Một tuần này phải học quân sự liên tiếp, hồi còn ở nhà, Tô Tần thường xuyên người đầu tiên rời giường, nên việc dậy sớm không làm khó cậu, nhưng những người khác thì không như vậy. Chẳng hạn như Lưu Bị, sáng nào vành mắt cậu ta cũng thâm xì, bộ dạng ngủ không no muốn giết người.

Tám giờ tối, Tô Tần lên xe bus trở về nhà, các quầy hàng trong chợ đã sớm được dọn, chỉ đành phải vào siêu thị mua vài đồ còn dư. Cậu cầm hai túi đồ trở về, lúc ngang qua nhà trẻ thì bước vào lên tiếng chào hỏi.

Trần Trân đang bồi một cậu bé đợi phụ huynh tới đón, thấy Tô Tần đến thì cười tươi.

“Chị Trân.” Tô Tần nói: “Thật ngại quá, gần đây em phải tập quân sự..”

“Không sao đâu.” Trần Trân nói: “Hôm qua em về sớm cũng vào đây giúp chị một lúc rồi còn gì, đừng miễn cưỡng, cứ để tập quân sự xong rồi đến làm cũng được.”

Tô Tần cảm kích cười cười, sau đó móc vài viên kẹo từ trong túi đồ ra đưa cho cậu bé kia, cậu bé vui vẻ nhận lấy, còn ngoan ngoãn nói lời cảm ơn.

Trần Trân cười đầy ôn nhu, “Em rất biết cách chăm sóc trẻ con.”

“Dạ cũng tạm tạm.” Tô Tần nói: “Ở nhà em có hai đứa em trai.”

Trần Trân nghe vậy liền gật đầu, hai người đang nói chuyện, chợt một giọng nam trầm trầm vang lên: “Tô Tần! Còn chưa về nhà nấu cơm à, em định bỏ đói anh sao?”

Tô Tần quay đầu, liền thấy Nghiêm Qua đang tựa người ở ngoài cửa. Dáng anh cao lớn khiến người khác nhìn vào có cảm giác bị áp bách, trong tay anh cầm một chiếc túi nhỏ, bên trong là hai hộp đồ đặt chồng lên nhau.

Tô Tần chào tạm biệt với Trần Trân, sau đó sóng vai cùng người kia đi ra ngoài, vừa đi cậu vừa hỏi: “Cầm gì vậy?”

“Đồ tốt!” Nghiêm Qua cười he he, “Anh mang về từ chỗ làm thêm ấy mà, ở dưới là cá hấp, còn phía trên thì là gạch cua đậu.”

“Gạch cua đậu?”

“Chưa ăn qua bao giờ sao?” Nghiêm Qua giới thiệu: “Mùi vị khá tốt! Thanh đạm mà tươi ngon.”

Tô Tần ồ một tiếng, sau đó lại nhớ ra, “Chỗ làm thêm? Không phải anh bán thời gian ở cái cửa hàng ngọc phật gì gì đó hay sao?”

“Đó cũng là làm thêm luôn.” Nghiêm Qua nói: “Anh làm ở nhiều chỗ lắm.”

Tô Tần lau mồ hôi, hai người trò chuyện qua lại, chẳng mấy mà đã về tới nhà. Mở cửa ra, không khí bên trong ngọt ngào như một cái lồng hấp, Nghiêm Qua liền đi lấy một cái ghế chặn cửa lại, để cửa mở cho không khí đối lưu.

Tô Tần vào nhà bỏ cặp xuống rồi đi ra làm cơm, mang theo cả hộp đồ ăn Nghiêm Qua mang về vào phòng bếp hâm nóng. Nghiêm Qua vào nhà rồi thì lập tức cởi quần áo ra, mặc độc chiếc quần cộc mà ngồi trên ghế xem tivi, ngoài cửa có con mèo ngó đầu nhìn vào, Nghiêm Qua thấy vậy liền cúi người xuống vươn tay ra và tặc lưỡi, “Tặc tặc tặc...”, cứ như vậy mà gọi con mèo.

Tô Tần làm việc nhanh nhẹn, cậu bỏ thức ăn mới mua vào trong tủ lạnh, vừa hay có đồ ăn sẵn Nghiêm Qua mang về, chỉ cần gọt một đĩa dưa chuột và hâm lại nồi cháo ngày hôm trước.

Lúc cậu bụng đồ ăn nóng đi ra thì nhìn thấy Nghiêm Qua đang vỗ vỗ cái điều khiển từ xa, bên chân có con mèo đang ngồi, cái đuôi màu vàng phe phẩy qua lại. Mắt mèo tròn vo nhìn Tô Tần, Tô Tần buông đĩa thức ăn xuống, cậu lau tay vào tạp dề, cũng ngồi xổm xuống, tặc lưỡi meo meo với mèo con.

Bữa tối nay có thêm một vị khách. Chiếc hộp nhỏ được dùng để làm bát cho mèo ăn, múc cháo vào cho bạn mèo. Mèo con ăn cháo, cổ họng phát ra tiếng khò khè đầy hưởng thụ, Tô Tần và Nghiêm Qua ngồi hai phía khác nhau, một cầm đĩa xem tin tức trên ti vi, một lật sách trong tay mình.

Cá hấp hơi cay một chút, trong gạch cua đậu còn mang theo vị thịt gà. Tô Tần ăn được vài thìa, ngừng lên hỏi: “Anh làm thêm ở quán cơm sao?”

“Ừ.” Nghiêm Qua đáp một tiếng, “Làm vài việc vặt vặt mà thôi.”

Tô Tần tò mò: “Đầu bếp? Hay phục vụ?”

“Làm trợ lý cho đầu bếp.” Nghiêm Qua không để ý nói: “Nói chung là làm việc vặt ấy mà, không phải ngày nào cũng tới, khi nào bên ấy thiếu người mới gọi anh.”

Tô Tần ồ một tiếng, cuối cùng Nghiêm Qua cũng thôi nhìn tivi, đưa mắt nhìn về phía cậu: “Không có ý nghĩ gì khác sao?”

“Sao?” Tô Tần cảm thấy khó hiểu, “Ý nghĩ gì cơ?”

“Về anh ấy.” Nghiêm Qua gấp một miếng cá hấp nói: “Anh hơn em năm tuổi, không có việc làm chính thức, lại đi làm thêm lung tung khắp nơi, cũng không có tiền bạc gì. Không thấy anh thất bại sao?”

Tô Tần ăn xong bát cháo, đặt bát xuống: “Anh để ý đến chuyện người khác nghĩ anh thất bại sao?”

“Không.”

“Vậy còn hỏi làm gì?” Tô Tần liếc mắt, đứng dậy thu thập bát, Nghiêm Qua sững sốt: “Ăn xong rồi á?”

“Ừ.”

“Ăn thêm chút nữa đi.” Nghiêm Qua nhíu mày, tay cầm đũa giữ bát Tô Tần lại, “Ăn thêm hai bát nữa.”

Tô Tần bắt đắc dĩ, “Tôi no rồi.”

“Em xem em gầy như thế kia kìa.” Nghiêm Qua không cho Tô Tần thu bát đũa, vươn tay đoạt lấy cái bát trong tay cậu, múc thêm cho cậu mấy thìa cháo, “Con mèo nó còn mập hơn em.”

Tô Tần dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn con mèo vàng dưới chân, đuôi mèo phe phẩy qua lại, như cảm giác được có người đang nhìn mình, nó ngẩng lên nhìn về phía Tô Tần, cái lưỡi màu hồng nhạt vươn ra liếm bên mép.

Tô Tần đành phải ngồi xuống, nhận lấy bát cháo rồi từ từ ăn.

Vì cả cửa sổ và cửa lớn đều được mở rộng, không khí trong phòng cũng đã bớt ngột ngạt hơn. Tô Tần tiếp tục nói chuyện cùng Nghiêm Qua, ở chung một nhà, tuy rằng không nhất thiết phải giải thích cho đối phương, nhưng dù sao có cũng tốt hơn không. Nghiêm Qua vắn nhỏ tiếng tivi, câu được câu chăng nói với Tô Tần, tuy rằng hai người hơn kém nhau kha khá tuổi, nhưng cũng không mấy cách biệt, có lẽ bởi Tô Tần vốn không phải người thành phố, suy nghĩ thẳng thắn mà giản đơn, nói chuyện cùng nhau không phải hao tâm tổn sức.

Nghiêm Qua từng nghe qua về gia cảnh của Tô Tần, anh nói: “Nhà anh so ra thì khá hơn em, nhưng mà từ hồi đến Nam Thành, rất ít khi quay trở về.”

“Nhà anh ở..?”

“Bắc Kinh.”

Nghiêm Qua nói: “Mẹ anh ở Quảng Châu, hồi mười mấy tuổi cũng có quay về một lần, sau rồi lại đi.”

Anh dừng lại một chút, khẽ giải thích: “Mỗi nhà mỗi cảnh.”

Tô Tần liền hiểu rõ, cũng không hỏi nhiều thêm. Trong lòng ai cũng có những nỗi niềm riêng tư. Nghiêm Qua ăn xong liền dọn bát đũa, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, anh nói: “Để anh rửa bát cho, xong rồi ra ngoài đi dạo nhé?”

Tô Tần còn chưa đi dạo quanh đây lần nào, ngày nào tập quân sự về xong cũng mệt rã người, chỉ muốn mau mau ngủ cho nhanh. Thế nhưng hôm nay tinh thần vẫn còn tốt, cũng có thể đi được, cậu suy nghĩ một chút liền gật đầu, “Được.”

Nghiêm Qua rửa bát xong, mặc thêm chiếc áo ba lỗ rồi đi ra ngoài. Tô Tần cùng anh đi xuống lầu, qua khu bên cạnh hóng gió.

Đêm nay không có sao, thế nhưng trăng rất sáng. Gió đêm thổi mơn man, trong gió có tiếng gào của một người đàn ông từ quán KTV bên cạnh: “Đêm ấy! Em không từ chối anh!”

Tô Tần đột nhiên nhớ lại cái đêm khó xử cùng Nghiêm Qua kia, nhất thời không biết phải nói gì.

Nhưng Nghiêm Qua lại chẳng có vẻ gì là chú ý, anh bảo với Tô Tần: “Quán KTV này cách âm kém lắm, giọng em mà không hay thì tốt nhất đừng tới đó.”

Tô Tần nghe thấy vậy, khóe miệng không khỏi cong lên.

Nghiêm Qua lại nói tiếp: “Em trai em còn chưa tới tuổi đi học?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, “Em lớn năm nay học lớp một, em út thì phải sang năm.”

“Cũng vất vả cho em nhỉ.” Nghiêm Qua lấy ra một điếu thuốc, Tô Tần nhìn thoáng qua nói: “Đừng hút nhiều như vậy, cái này không tốt cho cơ thể.”

Nghiêm Qua sững sốt một chút, ánh đèn đường rọi xuống, gương mặt anh nhuốm vài phần nhu hòa: “Em đang quan tâm tới anh sao?”

Tô Tần không trả lời, chỉ nói: “Trước đây ông nội tôi cũng hút nhiều, cuối cùng ung thư phổi rồi qua đời. Cái này không tốt, ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Nghiêm Qua ngưng một chút, sau đó cất thuốc vào túi quần, anh nói: “Con trai thì nên biết hút thuốc, con gái thích con trai hút thuốc.”

Tô Tần thấy buồn cười, “Nhưng cũng có người không thích con trai hút thuốc mà.”

“Cho nên mới nói con gái bọn họ thật mâu thuẫn.” Nghiêm Qua thờ ơ nói: “Hút thuốc xong có mùi, mấy nàng ấy thích.”

Tô Tần không khỏi gật mình, bởi vì lời Nghiêm Qua nói làm cậu nhớ tới Thường Dịch.

Mỗi ngày Thường Dịch chỉ hút ba điếu, đó là quy định anh tự đặt ra cho bản thân.

Mỗi ngày ba điếu, sáng sớm, buổi trưa, khi tối đến. Cậu từng khuyên anh nhân lúc chưa nghiện thì nhanh bỏ đi, Thường Dịch nghe vậy thì cười nói: “Con trai nên hút thuốc, hơn nữa phải lưu lại mùi thuốc trên người.”

Khi ấy đang nghĩ đông, bàn tay Tô Tần được anh nắm chặt rồi nhét vào túi áo, cậu nửa thật nửa đùa hỏi: “Lưu lại mùi thuốc? Muốn lưu lại cho ai xem?”

Câu nói tiếp theo, Tô Tần không muốn nhớ nữa. Sau tất cả, càng là lời ngon ngọt, lại càng khiến con người ta đau thương.

Cậu cùng Nghiêm Qua đi dạo một vòng, lúc về nhà Nghiêm Qua mua cho cậu một cây kem.

Tô Tần nói: “Cũng đâu phải trẻ con đâu.”

Nghiêm Qua nghe vậy thì cười cười: “Chỉ ít so với anh, em vẫn chỉ là một đứa nhóc.” Nói rồi anh giơ tay lên xoa xoa mái tóc mềm của cậu.

Lúc mở cửa, con mèo vàng từ bên trong chạy ra. Đôi mắt sáng lên trong đêm tối, Nghiêm Qua nói: “À, ban này quên để nó đi.”

Tô Tần đi vào trong nhà, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là đến cửa phòng rồi cậu mới dừng bước. Chiếc chai thủy tinh vốn ở bên cửa sổ nay vỡ toang dưới sàn nhà, sợi dây đỏ bị đứt ra, cá vàng nhỏ đã mất rồi.

11. Chương 11

Thật ra cũng chỉ là một con cá vàng, lại mới nuôi được ít ngày, Tô Tần cảm thấy mình không nên xúc động mạnh như vậy, chỉ là không hiểu tại sao, trong lòng có chút buồn bã hốt hoảng.

Kem trong cốc chậm rãi tan, giọt nước lạnh rớt xuống sàn nhà, Nghiêm Qua đi từ phía sau tới chỗ cậu nói: “Đứng ngay ra làm gì?”

Sau rồi tầm mắt rơi xuống đồng thủy tinh vỡ vụn, “Anh đi lấy cái chổi, em đừng lấy tay chạm vào.”

Tô Tần ừ một tiếng, xoay người ngồi trong phòng khách. Cậu vừa ăn cốc kem, vừa nhìn bóng lưng Nghiêm Qua đến đờ ra.

Vóc dáng người kia cao lớn tựa một pháo đài kiên cố vững chắc, lại mang tới cảm giác an toàn như một bức tường phòng hộ. Anh quét thủy tinh vài cái, để đề phòng, còn dùng cái khăn sạch cẩn thận lau qua mặt đất.

Lúc đi ra, Nghiêm Qua thấy Tô Tần đang mở to mắt ngắm nhìn mình.

“Nhìn cái gì?” Nghiêm Qua cảm thấy khó hiểu, anh ngồi xuống, “Trong chai đấy có gì vậy?”

“Cá.” Tô Tần đáp một tiếng, uể oải nói: “Đáng ra nên mua một cái bể lớn hơn, thả nó vào trong đấy.”

Cũng không phải bởi vì đẹp, vốn là mặc kệ con cá chen trong cái chai nhỏ nhỏ để treo bên cạnh cửa sổ, cho không gian sinh hoạt của nó thêm phong phú rộng mở.

Trong lòng không rõ có tư vị gì, Tô Tần cảm thấy mình sầu não quá mức rồi, nên thấy hơi buồn cười. Cậu xốc lại tinh thần, ăn vài miếng hết cốc kem, sau đó vứt cái thìa gỗ vào thùng rác.

“Tôi ngủ đây, ngủ ngon.” Cậu nói.

Nghiêm Qua lại bảo: “Có chuyện gì muốn nói thì nói đi, anh có thể nghe em.”

Tô Tần ngạc nhiên, đứng bên cửa quay lại nhìn anh. Người đàn ông duỗi cái chân dài, có chút lưu manh vỗ vỗ bắp đùi mình, dang rộng hai cánh tay, “Đến đây nào, anh có thể ôm em, cho em gối vào vai anh khóc này.”

Tô Tần cảm thấy buồn cười, chút thương cảm ban nãy tan thành mây khói. Cậu lắc đầu, gương mặt dưới ánh đèn trắng có chút yếu đuối, nhưng không vì vậy mà mất kiên cường, cậu nói: “Nếu anh có tâm sự gì, cũng có thể nói cho tôi biết.”

Cậu bắt chước động tác của Nghiêm Qua, dang tay ra, khí thế quay trở lại: “Tôi sẽ cho anh mượn bờ vai mà khóc thầm.”

Nghiêm Qua ngẩn ra, ngồi thẳng dậy cười ha hả.

Hôm sau đến lượt Nghiêm Qua làm bữa sáng, lúc Tô Tần ngủ dậy thì Nghiêm Qua đã bung bữa sáng lên bàn xong cả rồi. Trên bàn còn bày một bể cá tinh xảo đẹp mắt.

“Anh lấy từ chỗ Đại Thẩm, trước đây cô ấy cũng nuôi cá vàng.” Đại Thẩm trong lời Nghiêm Qua nói chính là chủ cho thuê nhà ở sát vách.

Tô Tần có chút ngạc nhiên, hồi lâu sau mới nói: “Tôi không muốn nuôi nữa..Nhưng mà, cảm ơn.”

Nghiêm Qua dặn: “Sau này nếu muốn nuôi lại thì dùng, nhưng nhớ để ở nơi mèo không trèo tới.”

Tô Tần cười cười, gật đầu. Hai người ăn sáng trong bầu không khí vui vẻ hòa hợp, sau đó ra khỏi nhà thì đi theo hai hướng trái ngược nhau.

Lúc Tô Tần đến trường, sân tập đã có không ít người, mấy nữ sinh ngồi nói chuyện phiếm trên thềm đá, mấy nam sinh cách đó không xa thì cần ống hút uống sữa cười đùa nói chuyện.

Không khí buổi sáng rất mát mẻ, sương đọng trên lá cây càng khiến cành lá non thêm vẻ tinh khôi.

Tô Tần đi tới chỗ Đám Viên Kiệt chào hỏi, Trần Minh gấp dài, tay đẩy gọng kính mắt, cổ áo cậu còn chưa được bẻ, Tô Tần đang muốn nhắc, lại phát hiện căn bản là cậu ta mặc ngược áo.

Lớn đến chừng này rồi mà còn mặc áo ngược. Tô Tần cảm thấy buồn cười, không khỏi nhớ tới em trai đang ở quê. Xem ra chính bản thân mình vẫn còn chưa lớn, vừa đến Nam Thành được vài bạn, nay đã lại thấy nhớ nhà.

Cậu đi tới chỗ Trần Minh, chỉ là còn chưa kịp bước đến, đầu bên kia sân tập truyền tới tiếng ồn ào. Cậu đảo mắt nhìn, thấy Lưu Bị đang đi vào từ đầu kia sân tập, trên mặt còn có vết thương, một bên mắt tím đen.

Tô Tần giật nảy mình, thấy cậu ta mặt vô biểu tình tiến vào đội ngũ, lúc này các giáo quan cũng tới rồi, chỉ đành phải đi tập hợp.

Đợi đến giờ nghỉ trưa, vừa giải tán đội ngũ thì Lưu Bị chủ động tới tìm cậu.

“Cùng ăn trưa đi.” Cậu ta nói.

Tô Tần gật đầu, muốn nói rồi lại thôi nhìn cậu ta, Lưu Bị thấy vậy thì bảo: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Tô Tần chỉ tay vào vết thương trên mặt cậu ta.

Trong mắt Lưu Bị ánh lên tia tức giận, “Hôm qua đánh với tên khốn Trương Dũng Nghĩa kia một trận.”

Tô Tần ngạc nhiên, trong ấn tượng của cậu, hai người này lúc nào cũng kè kè bên cạnh nhau, so với anh em bình thường còn thân thiết hơn.

Lưu Bị nhìn ra được nghi ngờ của cậu, vừa cùng cậu đi tới căn tin vừa kể: “Hôm qua tôi đi lấy nước thì thấy Trần Miểu ở trong vườn hoa, ở cùng với Mẫu Trần Hạo.”

Tô Tần nhú mày, Lưu Bị nói tiếp: “Lúc quay về tôi kể cho Trương Dũng Nghĩa nghe, nửa đùa nửa thật nói cậu ta bị gạt rồi. Không khéo Trần Miểu một chân đạp hai thuyền, kết quả còn chưa kịp dứt lời đã bị đánh một cái.”

Tô Tần không biết nên nói gì, nhưng Lưu Bị có vẻ giận không ít, cậu ta nắm tay thành quyền, tức giận nói: “Cái tên vương bát đần, chỉ vì một đứa con gái mà đánh lão tử? Bọn họ mới quen nhau được mấy ngày chứ?!”

Tô Tần nghĩ trong lòng: Hai người cũng mới quen nhau không bao lâu...

Tất nhiên cậu không nói ra mấy lời này.

Lưu Bị lảm nhảm suốt dọc đường đi, Tô Tần làm một người rất biết lắng nghe, cũng không nói gì cả.

Hai người vào trong căn tin, Lưu Bị mời khách gọi một đồng món, Tô Tần cũng không tiện cản, bởi vì căn tin trường học không bán rượu nên Lưu Bị mua hai chai Sprite đặt mạnh xuống bàn.

Tô Tần cúi đầu an tĩnh ăn, Lưu Bị mắng một thôi một hồi, vẫn là một người nói một người ăn không vui, liền nắm đũa nhìn Tô Tần đầy bất mãn, “Cậu không an ủi mình được hai câu sao?”

Tô Tần cắn miếng thịt bò, nghe vậy liền nhai vài cái rồi nuốt vào: “Đùng nóng giận.”

Lưu Bị: “....”

Tô Tần nghĩ một chút lại nói: “Thật ra cậu sai rồi.”

Lưu Bị cả giận hỏi: “Cậu nói gì cơ?!”

Tô Tần đặt đũa xuống, nghiêm mặt bảo: “Chưa biết thực hư là như nào, cậu không nên tùy tiện nói xấu người khác. Tốt xấu gì người ta cũng là nữ sinh, cậu nói vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự nhà người ta.”

Lưu Bị sững sờ một lúc, muốn nói gì đó, nhưng hé miệng mãi chẳng lên lời. Qua một lúc cậu ta thở dài nói: “Mình chỉ.. đùa một chút.”

Tô Tần gật đầu: “Cậu không có ác ý, nhưng chưa chắc người nghe đã nghĩ như vậy. Đại Dũng đánh cậu cũng sai, hai người gặp nhau nói rõ ràng đi.”

Nói rồi, chỉ chỉ vào mũi Lưu Bị: “Cậu xin lỗi đầu tiên.”

Lưu Bị nhú mày thật chặt. Tô Tần cầm đũa lên gắp miếng thịt lợn chua ngọt ở trước mặt cậu ta, Lưu Bị cầm đĩa bê ra xa.

“Không cho cậu ăn!”

Chiếc đĩa của Tô Tần dửng giữa khoảng không, cậu nghĩ một chút, sau đó dời mục tiêu gấp miếng sườn.

Lưu Bị: “...”

Hai người âm ỉ với nhau, bên cạnh có người đi qua. Lưu Bị vô thức giương mắt nhìn, thấy Trần Miểu và mấy cô bạn, đi bên cạnh còn có Trương Dũng Nghĩa.

Trương Dũng Nghĩa liếc mắt thấy Lưu Bị, vẻ mặt có chút lúng túng, Trần Miểu đi tới chào, “Tô Tần! Lưu Bị!”

Lưu Bị cũng có chút xấu hổ, buông cái đĩa xuống ‘ừ’ một tiếng, sau đó không biết nói gì.

Trần Miểu nói: “Ban sáng đã định hỏi cậu rồi, sao mặt cậu lại bị thương vậy?”

Trần Dũng Nghĩa sờ sờ mũi, nhàn nhạt nói: “Mình đi gọi món trước.” Nói xong xoay người đi.

Trần Miểu cảm thấy khó hiểu, “Có chuyện gì vậy? Hai người cãi nhau?”

Lưu Bị cầm đĩa gậy gậy cơm, không hé răng, Trần Miểu cũng không chen vào chuyện của họ nữa, thấy cậu ta có vẻ không muốn nói liền thúc thời bảo: “Mình đi trước, hai cậu ăn từ từ.”

Nói rồi khoát tay với Tô Tần, sau đó đi đến bàn bên cạnh.

Tô Tần ăn vài miếng cơm, hỏi: “Cậu không xin lỗi sao?”

Lưu Bị có chút thẹn quá hóa giận, “Nhiều người như vậy sao xin lỗi được?”

Tô Tần ồ một tiếng, tùy tiện nói: “Không bằng đi hỏi Trần Miểu chuyện tối qua đi?”

“Đừng!” Lưu Bị trợn to mắt, “Cậu thấy chưa đủ loạn hay sao!”

Tô Tần tỏ vẻ vô tội: “Hỏi rõ thì tốt chứ sao, nói không chừng trong lòng Đại Dũng cũng không vui.”

Lưu Bị bĩu môi, lầu bầu bảo: “Ai thèm quan tâm đến tên ấy.”

Tô Tần nhún vai, học giọng điệu của Lưu Bị: “Ai thèm quản cậu.”

Lưu Bị: “.....”

Ăn trưa xong, hai người nói chuyện phiếm ngồi điều hòa trong phòng ăn. Đúng lúc này thì Viên Kiệt và mấy người ở học viện được đi tới, mọi người ngồi lại một chỗ nói chuyện phiếm, đều là chuyện bài vở cả, Lưu Bị nghe một lúc liền thấy chán, muốn rời đi, nhưng không biết đi nơi nào.

Tô Tần liếc mắt nhìn Lưu Bị, ở dưới bàn đá một cái vào chân cậu ta, Lưu Bị không nhìn cậu, nhưng cái chân dưới bàn cũng đá lại, hai người cứ như vậy, mặt không đổi sắc trái qua phải đập với nhau. Sắc mặt Lưu Bị hòa hoãn hơn ít nhiều, thậm chí còn nở nụ cười tươi. Tô Tần cũng nhếch miệng, đập một cái tới, chỉ là không ngờ lần này bị hai bắp chân của Lưu Bị kẹp chân cậu lại.

Tô Tần muốn thu chân, nhưng đối phương không chịu tha. Cậu nhìn về phía Lưu Bị, Lưu Bị nâng cằm, nét mặt giảo hoạt nhìn qua đây, ý nói —— xem cậu làm thế nào!

Tô Tần cảm thấy buồn cười, nhắc cái chân còn lại lên đập người, Lưu Bị tránh qua, cái chân đung vào bàn ‘bịch’ một tiếng.

Mọi người đang nói chuyện quên trời đất liền ngưng lại, nghiêng đầu nhìn Lưu Bị. Tô Tần không nhịn được bật cười, lúc này Lưu Bị mới buông chân cậu ra.

Tính cách Tô Tần vốn không sôi nổi, nói rõ hơn thì, cậu có vẻ an tĩnh mà chín chắn. Mặc dù cười tươi, thế nhưng cũng không phải kiểu cười lộ răng, chỉ là nụ cười rất nhạt, nhưng lại khiến người nhìn vào cảm thấy lóa mắt. Gương mặt cậu sáng rõ lên, rõ ràng không thể dùng từ ‘rực rỡ’ để hình dung, nhưng lại khiến người ta thoải mái.

Lưu Bị nhìn đôi môi mướt mà đang cong lên thành một đường cung rất đẹp kia, không tự chủ mà nhớ lại dáng vẻ nũng nịu của Tô Tần khi say rượu.

“Tô Tần.” Đột nhiên cậu ta cất tiếng: “Hôm nay mình đến nhà cậu nhé.”

Tối nay Nghiêm Qua về hơi trễ, ở dưới lầu mua món nướng và bia, vừa vào nhà liền thấy có hai người đang ngồi trên sô pha, anh ngẩn ra.

“Xin chào.” Lưu Bị quay đầu nhìn anh, nhận ra là người đón Tô Tần đêm đó, cậu ta quay đầu lại hỏi: “Không phải cậu nói anh ta không thuê phòng cùng cậu sao?”

Tô Tần gật đầu, vừa đổi kênh vừa nói: “Bây giờ thì như vậy.”

Nghiêm Qua lấy chân đóng cửa, đi vào đặt đồ xuống bàn hỏi: “Nhóc này ở đâu ra?”

Tô Tần bảo: “Cậu ấy tới ở một đêm.”

Nghiêm Qua nhíu mi, “Ngủ ở đâu?”

Lưu Bị ôm lấy vai Tô Tần, “Đương nhiên là ngủ cùng với anh em tốt rồi.”

Không hiểu sao Nghiêm Qua có chút không muốn, quay đầu nhìn Tô Tần lạnh mặt nói, “Em đồng ý rồi?”

Cuối cùng Tô Tần cũng ngẩng đầu lên, “Không có.”

Nói xong quay sang nhìn Lưu Bị đang há hốc mồm, “Cậu ngủ ở sô pha.”

“Gì cơ?!” Lưu Bị rên lên, “Sao cậu có thể để mình ngủ ở sô pha!”

Nghiêm Qua cười rộ lên, đẩy hộp đồ nướng tới trước mặt hai người, “Ăn đi, anh mời.”

Lưu Bị không khách khí nhận lấy, Nghiêm Qua xoay người chuẩn bị đi tắm, chợt nghe thấy Tô Tần ở đằng sau nói: “Nếu không cậu ngủ ở giường, mình ngủ ở sô pha cũng được.”

Lưu Bị bảo: “Vậy cũng không được, cậu là chủ mà.” Sau đó giọng nói có chút trêu chọc, “Ngủ với nhau thì làm sao! Mình cũng không ăn cậu!”

Khóe miệng Nghiêm Qua giật một cái, quay đầu thờ ơ bảo: “Thôi khỏi cãi cọ, giường phòng chính lớn, anh ngủ cùng Tô Tần, nhóc con tới phòng anh mà ngủ.”

12. Chương 12

Cuối cùng, buổi tối chia phòng ngủ như thế này: Lưu Bị và Nghiêm Qua cùng nằm giường lớn ở phòng ngủ chính, Tô Tần ngủ ở giường nhỏ trong phòng Nghiêm Qua.

Chia xong không ai có vấn đề gì, nhưng trong lòng cứ mơ hồ cảm thấy bất mãn. Lúc tắt đèn, Lưu Bị mặt vô biểu tình ngẩng lên nhìn trần nhà trước mặt: “Sao tôi phải ngủ cùng với anh?”

Nghiêm Qua nằm bên ngoài, cũng mặt vô biểu tình đăm đăm nhìn trần nhà: “Chú nghĩ anh muốn thế sao, tiểu quý?”

Lưu Bị: “...”

Mà ở bên kia, Tô Tần tắm xong sấy khô tóc leo lên giường Nghiêm Qua. Đó là chiếc giường Nghiêm Qua mang tới, giường màu trắng, chăn và gối cũng cùng màu trắng luôn. Thoạt nhìn Nghiêm Qua lòi thối lếch thếch như vậy, thế nhưng giường rất sạch sẽ, còn lưu lại mùi sữa tắm nhàn nhạt do ngủ lên.

Đầu giường kê sát tường, đối diện là song cửa sổ, đưa mắt nhìn thì lập tức thấy một đồng hồ đặt trong góc phòng. Tủ quần áo lặng lẽ chìm trong bóng tối, cảm giác xa lạ khiến Tô Tần có chút khẩn trương.

Cậu ngồi trong bóng tối, nhìn ô cửa sổ một hồi, cuối cùng nhin không được mà đứng lên bật đèn giường. Ánh sáng nhạt rọi đến khuôn mặt của Tô Tần, vòng sáng màu cam ghé xuống cái tủ nhỏ và góc đầu giường, còn lại thì đều chìm trong bóng tối như cũ.

Cậu đứng dậy đi loanh quanh trong phòng vài vòng, tầm mắt rơi vào mấy quyển sách đặt trên tủ. Cậu giơ tay ra cầm lấy, phía bên trên quyển sách phủ đầy bụi, bởi vì bìa bị che kín nên không nhìn ra là sách gì, cậu

thử mở ra xem, trang sách bên trong đã ó vàng, có lẽ là cuốn tiểu thuyết gì đó, cách sắp chữ khác với bây giờ. Lúc lật tới cuối trang, Tô Tần có chút ngạc nhiên, dưới tên nhà xuất bản là giá của sách, chỉ có giá 2 tệ 2. Thế nhưng đây không phải là trọng điểm, ánh mắt của Tô Tần bị tấm ảnh chụp cất ở phía sau thu hút.

Đò là một bức ảnh đen trắng, trong ảnh có bốn người, hai trai hai gái, hai người lớn đứng phía sau, tay đặt trên vai hai đứa trẻ nhỏ ở phía trước. Cậu bé trai trong ảnh cười rất tươi, lộ ra hàm răng trắng bóng, cô bé nhỏ tét tóc đuôi sam, mím môi cười ngại ngùng.

Trang phục trên người họ rất giản đơn, áo sơ mi, váy ngắn và giày da. Vị trí trong ảnh chụp có vẻ như là một công viên, Tô Tần lật mặt sau bức ảnh ra nhìn, có ghi vài chữ — Nghiêm Qua, năm tuổi.

Tô Tần hơi ngạc nhiên, không nghĩ cậu bé khả ái thế kia lại là Nghiêm Qua. Cái người lúc nào cũng lồi thối, tóc để dài, dưới cằm râu lún phún, dáng vẻ hay giọng điệu đều rất lưu manh, chẳng có chút tương đồng nào với cậu bé dễ thương này.

Đây là ảnh chụp gia đình sao? Tô Tần thầm suy đoán, ánh mắt lại rơi xuống cô bé nhỏ trong ảnh, vậy đây cũng là người nhà sao? Hình như Nghiêm Qua chưa nói anh ta có chị em gì.

Phòng bên cạnh có tiếng động, tiếng dép tiêu sái đi ra ngoài, Tô Tần vội vã cất ảnh chụp trở lại, đặt sách xuống mặt tủ, nhẹ nhàng đi lên giường, tắt đèn lại.

Tiếng cửa phòng vệ sinh được đóng lại, có lẽ là có ai đi vệ sinh, qua một lúc có tiếng giạt nước, cuối cùng cửa mở ra, tiếng dép loẹt quẹt đi về căn phòng bên cạnh.

Tô Tần xoay người đối diện với mặt tường, cuối cùng cơn buồn ngủ cũng kéo đến, cậu chìm vào giấc ngủ say.

Đêm nay, cậu mơ một giấc mơ.

Trong mơ cậu còn ở trong ngôi làng ở miền núi xa xôi, có lẽ khi ấy là chạng vạng tối, ráng chiều màu vỏ quýt nhuộm đỏ khắp thôn trang. Cậu xách theo một ấm nước đi tới trước cổng thôn đợi người, tim vừa nhảy nhót lại vừa nôn nóng. Không bao lâu, một chiếc xe màu đen đi tới, nhìn không rõ biển số xe, nhưng cậu biết là ai, là Thường Dịch, Thường Dịch tới.

Cậu cười cười chạy ra đón, Tô Tần nghe thấy thanh âm vui vẻ của chính mình. Thường Dịch từ trên xe bước xuống, trong tay còn cầm mấy món quà, một trong số đó là một chiếc hộp hình vuông màu đỏ, cậu nhận lấy cái hộp kia, nghe thấy Thường Dịch bảo: “Đây là quà cho hai em của em.”

“Cảm ơn.” Cậu trả lời, lại cầm lấy mấy món đồ kia giúp anh một tay, còn hỏi: “Mệt không? Tắm trước hay nghỉ ngơi một chút?”

“Không mệt.” Giọng Thường Dịch thuần hậu ôn nhu, còn mang theo cung chiêu, “Được gặp em, có xa bao nhiêu cũng không thấy mệt.”

Dường như cậu đỏ mặt, nhưng trong lòng thì rất vui vẻ, thấy hạnh phúc từ tận đáy lòng. Cảnh vật đột nhiên thay đổi, biến thành màn đêm đen, sao trên trời như muốn rơi xuống, gió trong thôn dễ chịu mát lành, không mang theo nhiệt độ nào.

Cậu và Thường Dịch ngồi trên sườn núi ngắm những ngọn đèn dầu phía xa xôi, vài ngọn đèn lác đác hòa cùng ánh sao đêm, Thường Dịch nói, cảnh sắc như này, ở thành phố không thể thấy.

Cậu tựa vào vai Thường Dịch, trong lòng như có chú chim non nhảy nhót muốn tung cánh bay. Thường Dịch nắm lấy tay cậu, anh nghiêng đầu qua, hai người hôn môi, khí tức dây dưa, ngón tay của Thường Dịch mang theo ôn độ, lúc cởi áo khiến cậu không tự chủ mà run lên.

“Tô Tần.” Thường Dịch ní non tên cậu, sức nặng đàn ông đè lên người, vừa khiến cậu khấn trương lại vừa tạo được cảm giác an toàn.

Cậu từ từ nhắm mắt lại, tùy ý để những chiếc hôn rơi dần xuống, vui thích tích lại trong lòng, cậu muốn nói chuyện, lại phát hiện ra Thường Dịch đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình, “Chúng ta chia tay đi.”

“Sao?”

“Anh muốn đến Bắc Kinh, sau này sẽ không gặp lại nữa.”

“Vì.. sao?”

Cậu vươn tay muốn kéo đối phương lại, đột nhiên cảnh sắc chao đảo, cậu bị một người ôm chặt vào trong lòng, râu người kia đâm vào cổ cậu đến phát đau. Cậu kêu lên thành tiếng, người kia lại hôn lên.

Môi lưỡi dây dưa, sợi chỉ bạc chưa kịp nuốt đã nhẹ rơi xuống, người này một chút cũng không giống với Thường Dịch, không ôn nhu không triền miên, chỉ có bá đạo đến vô cùng.

“Tô Tần.”

Thanh âm người nọ khiến đầu cậu như muốn nổ tung, Tô Tần cả kinh, “Nghiêm Qua?!”

Rõ ràng muốn tránh ra, nhưng nơi mềm yếu giữa hai chân lại bị nắm lấy, đối phương chiếm đoạt không cho cậu cơ hội cự tuyệt, khoái cảm chổng chất, cậu không tự chủ mà rên rỉ thành tiếng.

“Ừm... Không...”

Reng reng reng ——

Chuông báo thức quấy rầy người trong mộng.

Tô Tần vội vã ngồi dậy, chiếc chăn đơn rơi tuột xuống đất, cậu lúng túng nhìn phía dưới thân mình, cảm giác dính dấp dần truyền đến.

Không xong rồi..

Cậu đứng lên, nhật chắn đặt lên giường, cẩn cẩn trọng trọng mở cửa nhìn ra phía ngoài.

Sáu giờ, phòng bên cạnh không có động tĩnh. Cậu nhẹ nhàng đi tới phòng vệ sinh, vừa mới tới, cửa phòng đột nhiên bị kéo ra.

Nghiêm Qua tựa như vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn bọt nước. Mái tóc ướt bết lại trên trán, tóc anh đen nhưng dài, chạm tới tận mắt. Khóe miệng dưới sống mũi cao khê nhếch lên, “Tô Tần?”

Sau đó, ánh mắt rơi xuống dưới quần của cậu.

Mặt Tô Tần không tự chủ mà đỏ lên, sau đó đến hai tai, cuối cùng cái cổ cũng đỏ nốt. Cậu muốn trốn, nhưng lại đang ở hành lang, phía sau là bức tường, phía trước là.. Nghiêm Qua.

Cậu giơ tay lên che đống quần, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh... anh tốt chứ? Tôi muốn dùng nhà vệ sinh.”

“À... ừ.” Nghiêm Qua cũng hơi ngẩn người, lập tức tránh ra cho cậu đi. Tô Tần cúi đầu chạy vọt vào, không quay đầu mà đóng cửa lại.

Chỉ chốc lát sau tiếng nước chảy vang lên, Nghiêm Qua đứng ngậy ra chỗ lối đi, trên tay cầm khăn mặt, trong đầu liên tục lặp lại hình ảnh gương mặt đỏ au như con tôm chín của Tô Tần.

Không xong rồi..

Anh lau mặt, nghe thấy tiếng tim mình đang đập rộn lên, cái kia cũng bắt đầu phản ứng.

Có phải tụi nhóc mười tám tuổi đầu nữa đâu, sao lại dễ dàng cứng như vậy.

Nghiêm Qua xoay người đi tới phòng khách, mở tủ lấy bia lạnh ra.

Buổi sáng trong trẻo hơi lạnh lạnh, bia lạnh làm nhật đi chút đục-vọng, cơ thể chưa được lau khô không tự chủ mà run lên, anh hắt hơi một cái.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Tô Tần cuộn khăn tắm ở phía dưới bối rối đi ra ngoài, cũng không để ý trong phòng khách có người mà đi tới mở cửa phòng ngủ của mình.

Trong phòng Lưu Bị vẫn còn đang ngáy khò khò, Tô Tần mở tủ lấy quần lót ra, quay đầu nhìn người trên giường.

Vào phòng vệ sinh thay thì có hơi khác người, thay luôn ở đây đi.

Cậu gỡ cái khăn tắm ra, đưa lưng về phía Lưu Bị mà khom lưng mặc quần. Cặp mông trắng ngần vênh lên, phơi bày trong không khí lạnh, người trên giường khê động, Tô Tần vừa kéo quần lên vừa quay đầu nhìn.

Lưu Bị vẫn đang nhắm mắt, ngủ say như chết.

Ào giác sao? Tô Tần có chút khó hiểu, ban nãy như nghe thấy tiếng ai đó hít hơi.

Lúc ăn sáng, bầu không khí giữa ba người có chút xấu hổ. Tô Tần không dám nhìn Nghiêm Qua, còn Lưu Bị thì không dám nhìn Tô Tần.

Nghiêm Qua cắn đũa nhìn Tô Tần vào phòng bếp lấy thêm cơm, quay đầu nhìn Lưu Bị nói: “Thấy rồi?”

Lưu Bị không khỏi bị sặc mà ho khan.

Nghiêm Qua diện vô biểu tình nhìn cậu ta, “Giả bộ gì nữa, Tô Tần không phát hiện không có nghĩa là anh đây không phát hiện.”

Anh biết Tô Tần về phòng thay quần, thằng nhóc này lúc ra khỏi phòng mặt vẫn còn hồng hồng rõ khả nghi, nhất là lúc nhìn Tô Tần.

Lưu Bị bĩu môi, “Thấy đấy, thế thì sao?”

Nghiêm Qua nâng mi, dựa sát vào, “Thế nào?”

“Hử?”

“Cảm nghĩ ấy!”

Lưu Bị nuốt nước miếng một cái, cẩn thận nhìn về phía phòng bếp, sau đó nhỏ giọng nói: “Rất... rất đáng yêu....”

Nghiêm Qua nhìn cậu ta từ trên xuống dưới một lượt, nửa ngày sau xuất ra một câu, “Biến thái.”

Lưu Bị: “...”

Lúc đến trường, Lưu Bị thôi mắng chửi Trương Dũng Nghĩa mà đổi thành Nghiêm Qua.

Tô Tần có chút mất tập trung, thẳng đến khi tới trường học, trước lúc tập hợp, Lưu Bị kéo tay cậu lại nghiêm túc nói: “Cậu phải cẩn thận với cái ông chú kia đấy.”

“?”

“Anh ta là tên biến thái.” Lưu Bị nói chắc như đinh đóng cột.

Tô Tần mờ mịt nhìn cậu ta, “Vì sao?”

“Trực giác.” Lưu Bị chỉ chỉ vào đầu mình, “Mặc kệ cậu có tin hay không, nhưng đây là trực giác của đàn ông!”

Tô Tần nghĩ mãi không biết nên nói gì, vừa hay tiếng còi tập hợp vang lên, Lưu Bị vỗ vai cậu rồi chạy về hàng của mình.

Trần Minh đi từ phía sau Tô Tần tới, thấy cậu đang ngẩn ra liền đẩy một cái, “Tô Tần?”

“À, Trần Minh.” Tô Tần mỉm cười, “Chào buổi sáng.”

“Chào.” Trần Minh đưa mắt nhìn theo phía Lưu Bị đi, hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Tần nhớ tới chuyện xấu hổ lúc sáng sớm, không khỏi thở dài trong lòng. Trần Minh thấy vậy lại thấp giọng nói: “Nghe nói tối qua nam sinh ở tầng ba có đánh nhau.”

Lại đánh nhau? Tô Tần có chút bất đắc dĩ, mấy người này tinh lực tốt thật đấy.

Trần Minh thấy cậu không có phản ứng gì, đoán có lẽ cậu còn chưa biết chuyện, lại nói tiếp: “Nghe nói là Trương Dũng Nghĩa.. với anh họ tôi.”

13. Chương 13

“Anh trai tôi cậu cũng biết mà.” Trần Minh có chút không tự nhiên nói: “Mẫu Trần Hạo, học viện nghệ thuật năm thứ hai.”

Tô Tần ừ một tiếng, “Anh ta nói với cậu rồi?”

“Nói rồi.” Trần Minh nhàn nhạt thở dài, đẩy gọng kính trên sống mũi: “Tính anh ấy vốn như vậy, nhưng với anh chị em trong nhà thì rất tốt, tôi cũng không thể trách anh ấy được... xin lỗi...”

“Không sao đâu.” Thấy Trần Minh nói như vậy, Tô Tần tỏ ra rất bình thường, đánh cược gì đó đều bị ném sau đầu. Cậu vỗ vỗ vai Trần Minh, “Đừng để trong lòng, cùng nhau học tập cũng là chuyện tốt.”

Trần Minh thở phào nhẹ nhõm, nét mặt chuyển sang nghiêm túc, “Nhưng mà tôi sẽ không vì chuyện này mà ... lui bước, cuối kỳ tôi sẽ giành lấy vị trí đầu bảng.”

Tô Tần cười rộ lên, muốn mau chóng được so tài với người này.

Bởi vì chuyện của Mẫu Trần Hạo, lúc nghỉ trưa, Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa lại hòa hảo như lúc ban đầu. Hai người này thật giống như tụi trẻ con chưa kịp lớn, đã lại anh anh em em dính vào một chỗ với nhau được rồi.

Tô Tần nhai cơm trong miệng nhìn hai người kia, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Bị nói: “Đừng nói nữa, cái tên Mẫu Trần Hạo kia đúng là dị. Tôi qua Đại Dũng đi tới sân bóng luyện một lúc, quay về thì thấy Mẫu Trần Hạo đang cản đường Trần Miểu.”

Tô Tần có chút ngạc nhiên, “Vì sao?”

“Không phải kết thúc đợt quân sự sẽ có tiệc mừng tân sinh viên sao? Mẫu Trần Hạo muốn mời Trần Miểu làm tiết mục gì đó, nhưng Trần Miểu không muốn, kết quả là...” Lưu Bị nhún vai, “Đại Dũng thấy tên ấy lôi kéo Trần Miểu không chịu buông, thế là đi tới đánh người.”

Thiếu chút nữa Tô Tần phụt canh ra ngoài, mấy người này chỉ biết động thủ không động miệng hay sao? Nói một câu thì rút một miếng thịt chắc?

“Đại Dũng.” Tô Tần không hài lòng nói: “Trước tiên nên nói rõ mọi việc, có thể thì thương lượng giảng hòa với nhau, xung động vậy không hay.”

Trương Dũng Nghĩa gãi gãi cổ, ngượng ngùng nói: “Lúc ấy mình vừa chơi bóng nên nóng trong người, lại thấy Trần Miểu đang mắng người ta, chẳng biết thế nào lại... nhiệt huyết xông lên.”

Tô Tần nhíu mày, “Cẩn thận chưa khai giảng đã bị ghi tội.”

Nghe cậu nói như vậy, Trương Dũng Nghĩa với Lưu Bị mới bừng tỉnh ra.

Quả nhiên hai người này không nghĩ sâu xa gì. Tô Tần lắc đầu, bưng bát lên tiếp tục uống canh, đồng thời cậu cũng không hiểu, đã biết rõ tính hai cậu kia như vậy, sao mình còn tiếp tục qua lại với bọn họ?

Thế nhưng trong lòng cậu lại cảm thấy ám áp, mặc kệ hai người kia có làm gì thì cũng không ảnh hưởng tới cậu, rõ ràng không cùng một học viện, nhưng so với đám Viên Kiệt thì lại còn thân hơn.

Cái này gọi là nghiệt duyên sao? Tô Tần mỉm cười thầm nghĩ.

Ăn cơm xong, ba người đi ra khỏi nhà ăn, với mới bước ra thềm đá đã nhìn thấy mấy người hướng bên này đi tới.

Đi ở giữa chính là Mẫu Trần Hạo, trên trán và gò má đều dán băng gạc, gương mặt tuần tú nay bị băng băng bó bó che hết đi.

Mẫu Trần Hạo liếc mắt nhìn thấy Trương Dũng Nghĩa, khuôn mày liền nhíu chặt lại, “Trương Dũng Nghĩa!”

Cậu ta gần từng chữ gọi ra cái tên này.

Trương Dũng Nghĩa nâng mi, đang muốn khiêu khích vài câu thì lại bị Tô Tần kéo áo. Cậu ta cúi đầu, thấy nam sinh thanh tú này nhú mày lắc đầu, hiển nhiên không muốn cậu gây chuyện trước ánh nhìn của bao người.

Trương Dũng Nghĩa bĩu môi, lời bên miệng bị nuốt ngược trở về. Lưu Bị nắm lấy vai Trương Dũng Nghĩa, hai người khoác vai nhau không chớp mắt đi qua bên người Mẫu Trần Hạo, nhưng không ngờ mấy người kia lại xông lên.

Tô Tần nhú mày, “Học trường, đã đến giờ chúng tôi phải tập hợp.”

Mẫu Trần Hạo liếc mắt nhìn Tô Tần, “Chuyện không liên quan đến cậu, cậu có thể đi được rồi.”

Lưu Bị ồ một tiếng, “Hóa ra anh cũng biết công tư phân minh.”

Tô Tần thấy mấy người giương cung bạt kiếm liền thở dài, “Được rồi, tùy mấy người.” Nói rồi đi vòng qua người Mẫu Trần Hạo.

Lưu Bị trợn to mắt, Trương Dũng Nghĩa cũng kinh ngạc, tuy rằng hai người đều không muốn làm liên lụy đến Tô Tần, nhưng không ngờ cậu lại dứt khoát đi như vậy.

Mẫu Trần Hạo cười rộ lên, “Cho nên mới nói đám học khoa học tự nhiên sinh ra đã vô dụng, gan còn nhỏ hơn lỗ kim.”

Tô Tần cũng không quản anh ta nói gì, bóng cậu nhanh chóng biến mất ở khúc quẹo.

Ngoài sân vang lên tiếng còi tập hợp, mặt trời trên đầu nắng chói chang, mang tới cảm giác sốt ruột.

Ngô Úy cầm sổ điểm danh, phát hiện không có Tô Tần ở đây, đưa mắt nhìn quanh một vòng, hỏi: “Tô Tần đâu rồi?”

Đám Viên Kiệt nói: “Không thấy đâu.”

Ngô Úy nhú mày, trước giờ Tô Tần không phải người đến muộn, hay là đã gặp chuyện gì rồi? Vừa nghĩ anh vừa lớn tiếng nói: “Trước tiên điểm số!”

“1, 2, 3, 4..” Mọi người bắt đầu điểm sổ, tập quân sự ngày thứ năm, so với hôm đầu tiên thì đã có đáng dấp quân nhân hơn rất nhiều.

“Sĩ quan!” Điểm số được nửa chừng, Tô Tần thở hồng hộc từ phía bậc thang lao xuống.

Ngô Úy quay đầu nhìn cậu, gương mặt nam sinh bởi vì nóng mà nhuộm một màu hồng đẹp mắt, trên gương mặt không giấu nổi vẻ lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Úy nhú mày.

“Có hai bạn học bị mấy anh khóa trên quấy rầy!” Tô Tần chạy đến trước mặt Ngô Úy, hai tay chống đầu gối khom lưng mà thở dốc. Căn tin thứ ba cách sân tập hơi xa, tuy rằng cậu đã đi đường mòn, nhưng mồ hôi vẫn chảy đầm đìa.

Ngô Úy thối còi, bảo mọi người dừng điểm sổ lại. Ánh mắt mọi người dừng trên người Tô Tần, chuyện như vậy khiến họ không khỏi tò mò.

“Ở lớp nào?” Lớp của Ngô Úy chỉ vắng mỗi một người là Tô Tần, cho nên hai cậu bạn mà Tô Tần nói kia hiển nhiên không phải ở lớp này.

“Lớp bảy.” Tô Tần nói.

Ngô Úy lập tức đi đến chỗ lớp bảy, bên kia đang di chuyển theo đội hình ma trận vuông, sĩ quan bên lớp bảy so ra vạm vỡ hơn Ngô Úy nhiều, khuôn mặt hung hãn, mày rậm cong lên. Ngô Úy đi tới thấp giọng nói câu gì đó, sĩ quan bên kia nhú mày, đưa mắt nhìn Tô Tần ở bên đây.

“Beep beepppp ——” tiếng còi lập tức vang lên, sĩ quan bên kia lớn giọng hô: “Toàn đội nghỉ.”

Phía dưới truyền đến tiếng xì xào bàn tán, người kia đi theo Ngô Úy tới chỗ cậu, “Dẫn đường,” lời thì ít mà ý thì nhiều.

Lúc tới cửa nhà ăn, đã có hai thầy giáo ở đây, mấy đầu bếp cũng ló đầu ra nhìn.

Mấy sinh viên khóa trên cũng vây xung quanh, nhưng không có ai tiến lên trước. Dưới ánh nắng chói chang, Trương Dũng Nghĩa và Lưu Bị bị giáo viên ngăn lại, trên đầu Trương Dũng Nghĩa có vết thương đang chảy máu.

“Xảy ra chuyện gì!” Sĩ quan bên lớp bầy quát to một tiếng, giống như tiếng sấm rền, mọi người sợ run lên. Tô Tần đứng bên cạnh, chỉ thấy tai mình ong ong.

Lưu Bị thấy sĩ quan huấn luyện của lớp mình, tức giận trong lòng liền lẳng xuống, Trương Dũng Nghĩa cũng có chút khấn trương, “Sĩ...”

Còn chưa kịp dứt lời, người đàn ông kia đi tới, đập cho hai người mỗi người một cước.

Bị đập đến ngã xuống mặt đất, hai người không dám ho he, nhanh chóng bò dậy, quần bị bẩn cũng không dám phui, tay đặt sát mép quần, nghiêm người đứng ngay ngắn.

Mấy thầy giáo ra can đỡ khóc đỡ cười, ban nãy hỗn loạn như vậy, hai người quát lớn đến đâu cũng không ngăn được, quả nhiên quân nhân uy phong không tầm thường.

“Hai người ở lớp nào?” Một thầy giáo lên tiếng nói: “Tất cả theo tôi về phòng làm việc một chuyện.”

Sĩ quan liền quát lớn: “Còn không báo cáo!”

Lưu Bị lập tức lớn tiếng hô: “Tân sinh học viện thể thao, Lưu Bị, Trương Dũng Nghĩa!”

Đầu bên kia, Mẫu Trần Hạo không tình nguyện nói: “Năm hai học viện nghệ thuật, Mẫu Trần Hạo.”

Thầy giáo kia gật đầu, “Tất cả đi theo tôi.”

Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa yếu ớt nhìn qua chỗ sĩ quan, gương mặt người đàn ông kia đen lại, “Xong chuyện tới gặp tôi!”

“Rõ!”

14. Chương 14

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của giáo viên, hai bên rốt cuộc ngừng công kích, Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa bị cảnh cáo miệng, Mẫu Trần Hạo thì bị thầy của mình ca cho một bài, cũng không dám ho he thêm gì nữa.

Cùng ra ngoài với đám Tô Tần còn có một thầy bên học viện được, bởi vì Tô Tần cũng coi như là một nhân chứng nên bị gọi tới hỏi.

“Tôi về trước.” Thầy kia mỉm cười chào Tô Tần, đôi mắt của người này rất nhu hòa, ngay cả khi không cười cũng mang tới cảm giác như đang vui, đôi mắt đào hoa, áo sơ mi rộng màu vàng nhạt, dáng vẻ kia không giống một giáo sư, trái lại còn giống một học trưởng.

“Thầy đi thông thả.” Tô Tần lễ phép gật đầu, đối phương lên tiếng chào thầy hướng dẫn bên học viện thể thao, sau đó mới xoay người đi.

“Kia là ai vậy?” Lưu Bị có chút giật mình, hạ giọng hỏi Tô Tần, “Dạy lớp cậu à?”

“Nghiên cứu sinh, thầy hướng dẫn Hoàng Hưng!” Tô Tần nói, “Thầy lớp mình hôm nay không có ở trường.”

“Ồ, là cái vị Hoàng Hưng ấy hả!” Lưu Bị vốn không để ý các tin bên ngoài, thế nhưng tin đồn về người này cũng từng nghe qua, giống như hôm đầu tiên cậu ta gặp Tô Tần, lúc này cậu ta trợn to mắt nói: “Cái tiến sĩ trẻ tuổi bên học viện được! Nghe nói được nhiều nữ sinh tỏ tình lắm.”

Thầy dạy bên học viện của Lưu Bị đẩy gọng kính rồi giơ tay lên đánh vào ót cậu ta một cái, “Hai cậu vừa mới bị cảnh cáo, bây giờ vẫn còn tâm tư nghĩ mấy cái khác hả?”

Lưu Bị lè lưỡi, không lên tiếng.

Ba người quay trở lại sân tập, mấy người bên kia nghe ngóng được ít tin tức cũng tò mò nghiêng đầu nhìn qua bên đây. Giờ nghỉ giải lao, Trần Miểu chạy khỏi hàng của sinh viên nữ, liếc mắt nhìn thấy vết thương trên trán Trương Dũng Nghĩa, “Sao vậy?” Cô bạn hỏi, “Ai ra tay trước?”

Lưu Bị cười xùy, “Cái này là nó tự ngã mà ra đấy, còn chưa đánh nhau đã bị mấy ông thầy phát hiện rồi.”

Tô Tần liếc mắt nhìn cậu ta, “Nghe giọng cậu có vẻ tiếc nuối nhỉ?”

Không rõ tại sao Lưu Bị lại thấy có chút chột dạ, khoát tay nói: “Đâu có đâu, ha ha, ha haaa”

Tô Tần quay trở về đội ngũ, Trần Minh lại gần hỏi: “Không sao chứ?”

Tô Tần cười cười, Ngô Úy ở đầu bên kia cũng đi tới, “Tôi vừa nghe nói, các em với mấy học sinh khóa trên có chút xích mích với nhau?”

Tô Tần gật đầu, không ngờ Ngô Úy cũng tò mò như thế. Ngô Úy cau mày nói: “Sinh viên bên học viện thể thao, cơ thể khỏe mạnh, nói không chừng đánh nhau thành thói rồi, đừng để bị ảnh hưởng.”

Trần Minh và mấy người xung quanh đều ngạc nhiên, vị sĩ quan lúc nào cũng đanh mặt ra mà cũng biết quan tâm đến người khác?

Tô Tần hơi ngẩn ra, nhưng nhớ tới việc người này quen với Nghiêm Qua, có lẽ là nể mặt mà quan tâm, liền gật đầu, “Đã rõ”.

Thế nhưng Ngô Úy lại thấp giọng nói, dùng thanh âm chỉ hai người nghe được thản nhiên bảo: “Đừng nghĩ tôi nể mặt Nghiêm Qua nên mới quan tâm, tôi dạy em học, cũng có thể đứng ở vị trí người trưởng thành nhắc nhở em một chút.”

Tô Tần không ngờ tâm tư mình lại bị người nọ phát hiện, cảm thấy hơi xấu hổ. Cũng không thể trách cậu nghĩ vậy, căn bản hai người không tiếp xúc với nhau nhiều, Ngô Úy cũng không tới nhà lần nào nữa, bây giờ lại đột nhiên nói ra mấy lời này, ngoài cảm giác quan tâm còn có cảm giác như hai người rất thân thuộc, điều này khiến Tô Tần có chút không được tự nhiên.

“Cảm ơn.” Cậu trả lời một câu.

Ngô Úy tựa như đang cười, thế nhưng thanh âm kia rất nhỏ, khiến Tô Tần còn nghĩ là lỗi giác. Sau đó Ngô Úy liền xoay người ngậm còi thổi lên, kết thúc giờ nghỉ giải lao, mọi người lười biếng quay trở lại sân tập hợp.

Ngày hạ trời tối trễ, tám giờ rồi mà trời vẫn còn hơi sáng. Bầu trời Nam Thành rất ít khi trong suốt như được gột rửa, bốn mùa xuân hạ thu đông lúc nào cũng được bao bọc bởi một tầng sương, xung quanh rõ ràng có núi, nhưng rất khó có thể nhìn được.

Sau đi giải tán đội ngũ, mọi người tản ra khắp nơi đi ăn cơm. Với mấy nữ sinh mà nói, trước khi ăn cơm còn có một việc quan trọng hơn rất nhiều, đó là tắm rửa. Cả người dính dấp mồ hôi vô cùng khó chịu, vài ngày này phơi nắng, nhiều cô bạn da đen hẳn đi, có người còn đen đến dọa người, như từ trong mỏ than chui ra.

Lúc này mọi người cũng không có tâm trạng xem ai đẹp ai xinh hơn, tất cả bọn họ đều mặc giống nhau, mấy nữ sinh thì cột tóc đuôi ngựa. Vì mệt nhọc mà ai ai cũng cảm thấy buồn ngủ và lười động đậy, ngoại trừ sinh viên học viện thể thao lúc nào cũng tinh lực tràn đầy, mỗi ngày kết thúc quân sự xong còn ra sân chơi bóng.

Tô Tần đeo cặp sách trên lưng chuẩn bị đi về, vừa ra đến cổng trường thì bị Ngô Úy gọi lại.

“Tô Tần.”

Người kia thay bộ quần áo khác, cầm cái túi đi tới, trên gương mặt tuần lãng là một nụ cười ôn hòa, “Đi về sao?”

“Vâng.”

“Để tôi đi với em.” Người kia nói: “Đến xem Nghiêm Qua.”

Tô Tần gật đầu, hai người cùng nhau đi tới trạm xe bus. Đi được nửa đường thì Ngô Úy vào siêu thị mua hai lon bia, sau đó cầm một chai nước ngọt có gas đưa cho Tô Tần, “Nóng không?”

“Tạm tạm.” Thực tế cả người Tô Tần đầy mồ hôi, trên trán cũng có mồ hôi hột, cả gương mặt bóng nhẫy, trên chóp mũi vẫn còn mồ hôi đọng lại.

Anh ta cười cười, cũng không nói thêm gì nữa. Hai người đứng ở bến chờ xe, cuối cùng trời cũng tối hẳn, giống như có ai đó đột nhiên tắt đèn, cả dọc đường chỉ có một ngọn đèn chiếu sáng duy nhất, đứng ngăn cách giữa làn xe cộ.

Xe bus chậm rãi đi tới, vừa lên xe, điều hòa mát lạnh khiến cả người cậu cảm thấy thoải mái. Tô Tần đi vào trong mấy bước, đi đến chỗ tay vịn không có nhiều người đứng, Ngô Úy theo sau cậu, phía sau bắt đầu có thêm người, trong xe đột nhiên có chút chật chội.

“Đoạn đường này nhiều người ở.” Ngô Úy nói, bởi vì dòng người đi vào mà ghé sát vào người Tô Tần.

Trên cơ thể người này có mùi sữa tắm rất dễ nghe, cơ thể rắn rỏi của đối phương dán sau lưng cậu, theo xe bus mà lúc chạm lúc không. Tô Tần nhìn ảnh phản chiếu trên cửa sổ xe đến ngây người, cậu ngược mắt, đột nhiên có cảm giác Ngô Úy đang nhìn mình.

“?” Áo giắc sao?

Cậu dời mắt qua chỗ khác, sau đó lại lén nhìn hình ảnh phản chiếu trên cửa, đúng là người kia đang nhìn mình.

Trong lòng cảm thấy hơi hồi hộp, không biết vì sao mà lại khẩn trương.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện, Ngô Úy mở ra một khoảng không an toàn nhỏ cho cậu, phía sau đông nghịt người tới lui, mỗi lần có người xuống xe, Ngô Úy vì né mà dính sát vào người cậu. Thân thể chạm vào nhau khiến gương mặt Tô Tần hơi ửng hồng, Ngô Úy tựa như không biết, túi bia lạnh áp sát vào đùi Tô Tần đến vài lần, nhiệt độ lạnh lẽo chạy khắp người cậu, mãi đến khi xuống xe, Tô Tần mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Trong nhà có cơm không?” Lúc đi trên phố nhỏ, đột nhiên Ngô Úy hỏi.

“Có.” Tô Tần nói: “Nghiêm Qua làm cơm.”

Ngô Úy cười rộ lên, “Tên kia tung từng thế thôi, thật ra rất lợi hại.”

Tô Tần nâng mi, về mặt hơi tò mò.

Ngô Úy nói: “Hồi cấp ba, cái gì cậu ta cũng thích một chút, khi ấy đài phát thanh của trường gặp vấn đề, cũng không cần tìm thợ sửa, gọi cậu ta đến là được.”

Tô Tần không khỏi ngạc nhiên, lại nhớ tới Nghiêm Qua đi làm thêm khắp nơi, đúng là việc gì anh ấy cũng có thể làm xuôi chèo mát mái.

“Cậu ta nấu ăn cũng rất cừ luôn.” Ngô Úy bảo: “Hồi đó đến nhà cậu ta ăn vài lần, món nào cũng rất tuyệt, có khi đầu bếp ở khách sạn năm sao cũng chỉ thế mà thôi, lúc ấy tôi còn cho rằng sau này cậu ta sẽ làm đầu bếp.”

Làm đầu bếp cũng không tồi. Tô Tần câu được câu chẳng nghĩ, nghe nói lương đầu bếp rất cao.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Mái nhà dần lộ ra. Quẹo tiếp một góc đường, con hẻm ở ngay bên kia đường, cửa hàng tạp hóa ở lầu dưới bày một bàn mặt chược, chủ thuê nhà đang đánh đến sục sôi.

Con mèo hoang nằm trên tường rào, cái đuôi phe phẩy, hai mắt hí lại, cái tai thì thoảng lại khe động.

“Tô Tần hả!” Chủ thuê nhà nhìn thấy liền chào cậu, “Đừng vào vội, nhà bị cúp điện nên nóng lắm, Nghiêm Qua đang sửa rồi.”

Tô Tần sững sốt, lúc này mới để ý, quả thật bốn phía xung quanh đều có đèn sáng, chỉ có chỗ nhà bọn họ là đen kịt.

“Thật không may.” Ngô Úy đưa túi đồ cho Tô Tần, “Bảng điện ở chỗ nào, để tôi hỗ trợ cho.”

Tô Tần dẫn anh ta đi vào con hẻm nhỏ, ở phía dưới cầu thang sắt có một căn phòng chật chội, bên trong đang có một người ngồi xổm xuống.

Nghiêm Qua cắn đèn pin, mồ hôi tuôn như mưa.

Nhiệt độ trong nhà rất nóng, giống như một cái lồng hấp, mới chỉ đứng ngoài cửa thôi mà Tô Tần đã có cảm giác hơi nóng ập vào mặt.

“Mất từ lúc nào?” Tô Tần đứng ở cửa hỏi.

Nghiêm Qua quay đầu nhìn cậu một cái, bên chân anh đặt hộp dụng cụ, động tác tay vẫn liên tục, ánh mắt rơi vào cái bóng Ngô Úy ở bên cạnh.

“Vào đây mà làm gì?” Anh cầm đèn pin bất mãn nói, “Sợ tôi chưa đủ nóng hay sao? Sắp bị nướng chín đến nơi rồi.”

Ngô Úy cười rộ lên, Tô Tần tránh chỗ họ ra, nhưng cũng không để làm gì, căn bản gió không thổi qua đây.

“Được một giờ.” Nghiêm Qua cầm đèn pin rọi vào bên trong, lại nói, “Lúc anh về mới biết, mấy người này cũng thật là, còn đợi anh về mà không tìm thợ sửa.”

Ngô Úy bảo: “Như vậy không mất tiền.”

Nghiêm Qua liếc mắt một cái, cũng không có vẻ hờn giận gì. Tô Tần yên lặng nhìn anh, có lẽ đây là lần đầu tiên cậu trông thấy bộ dạng nghiêm túc của Nghiêm Qua, không còn dáng vẻ lưu manh như mọi khi nữa, các ngón tay khéo léo linh hoạt, nét mặt vô cùng chuyên chú.

15. Chương 15

Căn nhà nhỏ đen kịt, ánh đèn pin chỉ đủ rọi sáng một khoảng. Một nửa gương mặt người đàn ông chìm vào trong bóng tối, thân thể cường tráng đẹp trai hơi nghiêng ra ngoài, mái tóc dài che đi khuôn mày, bởi vì hơi ngứa đầu mà đường cong sống mũi vươn thẳng ra, không khỏi mang tới cảm giác gợn cảm, miệng ngậm đèn pin, hàm dưới căng thẳng, cánh tay và đường cong cơ thể phập phồng rần rời. Tô Tần nhịn không được mà cúi xuống nhìn cánh tay mình, da cậu phơi nắng nhiều ngày có chút đen, càng giống như một cái que gậy lửa.

Ngô Úy ngồi xổm xuống giúp cái nọ đỡ cái kia, hai người đàn ông trưởng thành thấp giọng nói chuyện, con hẻm lặng yên, thì thoảng nghe thấy tiếng người bên ngoài hét to. Có lẽ là chơi mạt chược thua tiền, không cam lòng mà bảo chơi lại.

“Còn hai ngày nữa, tôi sắp phải về đội rồi.” Ngô Úy nói.

Nghiêm Qua ừ một tiếng, muốn hút thuốc lá, lại nghĩ giờ không thể, chỉ đành phải chẹp miệng, “Khi nào rảnh thì lại tới gặp nhau, đầu năm nay nào còn cái gọi là khoảng cách.”

Ngô Úy gạt đầu, trộm ngắm Tô Tần đang tựa bên tường. Đối phương hơi híp mắt, giống như đang muốn ngủ, mồ hôi từ trên trán chảy xuống, lông mi dài run rẩy. Không biết tại sao, bộ dạng này của Tô Tần lại khiến Ngô Úy cảm thấy thoải mái, ôn nhu và ấm áp. Đại khái cảm giác nó như vậy, anh không biết dùng cách gì tốt hơn để diễn đạt.

Hai mươi phút sau, đường dây điện được Nghiêm Qua nối lại. Anh ném bộ phận bị cháy đi, bóng đèn sợi đốt nhấp nháy rồi bùng sáng.

Bên ngoài có tiếng người đứng lên, Nghiêm Qua cởi chiếc áo ba lỗ của mình, lấy áo lau mặt, sau đó vắt khô áo, đứng là ra nước thật.

“Mẹ kiếp..” Nghiêm Qua mắng một câu, sau đó cầm hộp dụng cụ đi ra. Ngô Úy đẩy đẩy Tô Tần, “Tô Tần? Dậy đi.”

“Ừm...” Tô Tần gần như đã ngủ, cảm thấy nghe hai người nhẹ giọng nói chuyện hết sức thoải mái.

Cậu xoa xoa mắt đứng lên, mồ hôi rơi xuống mắt, có chút đau.

“Được rồi sao?” Cậu giương mắt, thấy ánh đèn trong hẻm nhỏ đã được bật, đèn cầu thang cũng sáng lên.

Bụi trên cột đá và mạng nhện đều có thể trông thấy rõ ràng. Chủ thuê nhà xách cái ghế đi lên lầu, thấy đám Tô Tần thì nói, “Dì mua dưa hấu, lát mang tới cho Tô Tần.”

“Cảm ơn ạ!” Tô Tần nhanh chóng đồng ý. Sau đó tốp năm tốp ba người đi hóng mát đã trở về, có người cầm quạt lá cọ, còn dắt theo trẻ con.

“Anh!” Một giọng nói êm ái vang lên, Tô Tần quay đầu lại, chỉ thấy một cô bé con, thoạt trông rất quen mắt.

“Anh! Sao em không thấy anh nữa?” Cô bé buộc tóc hai bên, mặc áo hai dây quần soóc, một tay được một người lớn nắm, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Tô Tần nhớ ra, là cô bé tên Bảo Bảo ấy.

“Gần đây không có thời gian.” Tô Tần cười cười, vươn tay xoa tóc cô bé. Cái đầu bé bé nhỏ nhỏ khiến trong lòng cảm thấy mềm mại ấm áp.

Chẳng biết tiếng côn trùng từ đâu vang lên, trong bóng tối ca hát không ngừng. Vài người lớn vừa nói chuyện vừa đi lên lầu, Ngô Úy và Nghiêm Qua đi phía sau Tô Tần, Tô Tần nghe cô bé kia thao thao bất tuyệt, thanh âm trong trẻo mềm mại rất êm tai.

Người lớn nhà kia quay đầu hỏi: “Cậu mới dọn tới?”

“Vâng.” Tô Tần gật đầu, “Em là Tô Tần, làm bán thời gian ở nhà trẻ.”

“Ồ, ban ngày Bảo Bảo nhà chúng tôi tới đó.” Người kia thân thiện bắt chuyện, “Aiz, trong nhà không ai có thời gian chăm sóc, đúng là không khỏi lo lắng.”

“Em hiểu mà.” Tô Tần cười nói, “Em cũng có hai em trai, lúc nào không nhìn thấy cũng lo cho hai đứa.”

“Cậu có em trai sao?” Người kia gật đầu, “Hắn rất biết cách chăm sóc trẻ con nhỉ, nhìn cậu cũng chưa lớn lắm, còn đi học không?”

“Còn đi học.” Tô Tần cũng không nhiều lời, chỉ nói sơ qua một chút. Người kia gật đầu, cúi đầu nói với cô bé: “Phải nghe lời anh ấy, nghe chưa?”

“Vâng.” Cô bé con gật đầu, sau đó đỏ mặt quay sang nhìn Tô Tần, nói: “Anh ơi, anh nhớ phải tới sớm nhé.”

“Ừ.” Tô Tần đồng ý, đúng lúc này thì lên tới lầu ba, cậu nói tạm biệt với hai người, người nhà kia tiếp tục lên tầng trên, từ cầu thang, còn có thể nghe thấy tiếng bé con lưu luyến không muốn xa.

Nghiêm Qua ở phía sau cười, “Không biết nha, bạn học Tô Tần sát gái như vậy cơ à.”

“Còn là trẻ con nữa chứ.” Ngô Úy cũng cười, lúc nhìn Tô Tần, con người không rõ mang theo tâm tình gì, “Em còn có hai em trai?”

“Vâng.” Tô Tần tìm chìa khóa mở cánh cửa, sau đó bật công tắc đèn.

Đèn ong ong vài tiếng rồi sáng lên, ánh sáng trắng chiếu rọi phòng khách, cảm giác oi bức lan tới phía bên ngoài.

Nghiêm Qua lại lấy ghế chặn cửa như thường lệ, rồi anh đi tới chỗ cửa sổ mở cửa ra, để gió bay vào nhà.

“Còn chưa nấu cơm, hay là hôm nay ăn mì đi?”

Tô Tần cảm thấy không vấn đề gì, chỉ gạt đầu nói được. Ngô Úy bỏ bia vào tủ lạnh, lúc ngẩng lên thì thấy Tô Tần cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Tiếng nước róc rách chảy phối hợp cùng tiếng xì xèo trong phòng bếp, mang tới cảm giác của một căn nhà.

Tuy là thuê chung thôi, nhưng căn phòng dần dần toát lên vẻ ăn ý giữa hai người: Ngoài phòng khách có bao thuốc lá, cái gạt tàn, giày để ngoài cửa, trên cửa có treo một cái bảng đen viết thời gian hai người thay phiên nhau làm cơm, mấy quyển sách của Tô Tần ném bên cạnh sofa, trên bệ tủ có một cái bể cá trống rỗng.

Ngô Úy ngồi xuống sofa nhìn quanh phòng, tuy rằng đồ đạc ở đây đơn sơ, cũng không có mấy đồ đáng giá, nhưng lại mang tới cảm giác an lành.

Chỉ chốc lát sau Tô Tần đã đi ra, dầu dế ướt nhẹ in xuống sàn nhà xi măng. Cậu lấy khăn lau tóc, thay cái áo ba lỗ màu trắng và chiếc quần soóc rồi đi tới bên bàn ăn ngồi xuống.

Ngô Úy để ý tới chiếc áo ba lỗ đã ố vàng, phía dưới thắt lưng còn một vài cái lỗ nhỏ.

Tô Tần cúi đầu lau khô tóc, cằm cổ dài nghiêng nghiêng, không còn làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời, mà da bị phơi nắng lộ rõ ranh giới cháy nắng và không.

Mắt cá chân và đầu ngón chân nho nhỏ vì nước nóng mà phồng hồng, Tô Tần lau khô tóc xong thì nắm lấy khăn, cậu hơi cúi người, hai chân cách xa nhau ra, bàn chân đối với nhau, mang tới nhiệt huyết của thiếu niên.

Yết hầu Ngô Úy giật giật, đột nhiên anh muốn khiến Tô Tần nở nụ cười, bởi không hiểu sao anh lại nghĩ, nếu lúc này Tô Tần ngẩng đầu cười lộ lên, nhất định sẽ là một hình ảnh rất đẹp.

“Tô...” Lời còn chưa nói hết, Nghiêm Qua đã bưng bát từ phòng bếp đi ra.

“Ăn cơm!” Thanh âm thuần hậu phá vỡ tình cảnh trong phòng khách, Ngô Úy hoàn hồn lại, thấy Tô Tần ngẩng đầu lên, vươn tay ra nhận bát.

“Cho muối chưa?” Giọng nói trong trẻo nhàn nhạt hỏi.

“Đương nhiên rồi!” Nghiêm Qua trợn mắt, “Anh đây nấu ngon đệ nhất thiên hạ, không lấy tiền là em đã được hời rồi!”

Tô Tần cong khóe môi, nhưng đường cung rất nhẹ, không tiếp tục nói sâu.

Ngô Úy đi tới ngồi, cầm đũa đảo đều mì.

Nhiệt khí phả vào mặt, đột nhiên anh cảm thấy uể oải không rõ ràng.

Ba người anh một lời tôi một lời, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, tiếng TV mở không mấy lớn, đoạn quảng cáo lấy bối cảnh là một màn mắt trí nhớ nào đó. Đúng lúc này chủ nhà bên cạnh bê đĩa hẩu đến, Tô Tần đứng dậy đi tới lấy và nói cảm ơn, dì kia bảo không có gì, dù sao mua nhiều nên ăn không hết, thao thao một hồi mới rời đi. Tô Tần quay mặt lại, trong con ngươi đen láy ánh lên ý cười.

“Đợi lạnh rồi ăn sẽ rất ngon!”

Nghiêm Qua cười lộ lên, “Em thích đĩa hẩu?”

Tô Tần ừ một tiếng, trên mặt viết đầy vui vẻ, cẩn thận đặt đĩa vào trong tủ, quay đầu thấy Ngô Úy thì ngạc nhiên, “Sĩ quan... hay là lưu lại lâu hơn một chút, lát nữa cùng nhau ăn.”

Ngô Úy thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, lắc đầu bảo: “Không cần, tôi cũng không thích ăn đĩa hẩu.”

“Vậy sao.” Tô Tần có chút ngạc nhiên, nhưng cậu lập tức nói: “Vậy không cần miễn cưỡng...”

Cuối cùng Ngô Úy không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng.

Ăn xong Tô Tần đi rửa bát, Nghiêm Qua và Ngô Úy ngồi trong phòng vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm. Tô Tần rửa bát xong đi ra, ba người cùng nhau xem một bộ phim truyền hình. Trong màn hình là cảnh tiểu tam và vợ cả tranh cãi với nhau, Tô Tần diện vô biểu tình xem một lúc, sau đó gấp một cái.

“Mấy cái phim bây giờ.” Nghiêm Qua nhíu mày, giống như đang tìm từ để nói, một lát sau anh bảo: “Còn không bằng xem mấy cái show truyền hình.”

Ngô Úy cười nói: “Mấy show kia cũng có vẻ là đã được sắp đặt, hẳn phải có người viết kịch bản chuyên môn ấy nhỉ.”

“Nhưng vẫn tốt hơn xem hai người phụ nữ tranh nhau một người đàn ông mà chưa chắc tên kia đã tốt.” Nghiêm Qua xùy một tiếng, “Bên ngoài thiếu gì người, tranh làm cái quái gì? Cái thằng không chịu ly hôn bắt cả hai tay, giành rồi thì làm sao?”

Tựa như không hiểu nổi, Nghiêm Qua lắc đầu, dập tàn thuốc.

Ngô Úy chậm rãi nói: “Nếu không tranh đoạt, không phải có nghĩa là không yêu sao?”

“Hả?” Nghiêm Qua nhíu mi, “Suy luận đâu ra vậy? Phải tranh giành nhau mới có được người, như vậy mà cũng được coi là tình yêu hả?”

Tô Tần đột nhiên chen lời nói: “Vậy đứng một chỗ chờ thì tình yêu sẽ đến sao?”

Ng nghiêm Qua sững sốt, đảo mắt qua nhìn cậu, Tô Tần cũng nghiêm túc nhìn màn hình tivi, giống như kia không phải lời phản bác gì đó, mà là cậu ấy thật sự nghi hoặc và không hiểu nổi.

Ng nghiêm Qua há miệng, còn chưa kịp nói gì, Ngô Úy đột nhiên đứng lên nói: “Tôi đi về.”

Lời đến bên miệng bị sửa lại, anh quay sang phía Ngô Úy ồ một tiếng.

“Tô Tần.” Ngô Úy đi ra ngoài thì bảo: “Tiễn tôi đi.”

Tô Tần đứng lên theo ra ngoài, Nghiêm Qua nhìn bóng hai người biến mất ở cửa, thần tình có chút phức tạp.

Quán nướng dưới lầu rất náo nhiệt, tiếng bia cụng vào nhau lách cách. Tiếng ồn ã của mọi người kết hợp thành bản hòa âm của cuộc sống, Tô Tần đột nhiên cảm thấy lòng mình tĩnh lặng vô cùng, giống như không gì có thể làm xao động được cảm xúc của cậu lúc này.

Cậu cùng Ngô Úy đi tới đầu hẻm, ánh đèn neon rực rỡ bên ngoài hoàn toàn đối lập với con hẻm đen kịt nơi đây. Cũng giống như cậu và Thường Dịch vốn không phải hai người ở cùng một thế giới, người kia từng mang ánh sáng chiếu tới cuộc đời cậu, nhưng ánh sáng ấy không dừng lại mà tiếp tục tìm tới quỹ đạo thích hợp với mình nhất, còn cậu thuộc về con hẻm tối om này, nếu có phải đợi ai, thì chắc chắn cũng không phải cái người tên Thường Dịch kia.

“Thầy đi thông thả.” Cậu cất lời trong bóng tối, người kia không bước tiếp mà xoay người, đưa lưng về phía ánh sáng bên ngoài.

“Tô Tần.” Ngô Úy chậm rãi nói: “Tôi nghĩ có lẽ mình đã thích em rồi.”

16. Chương 16

Ngày tập quân sự cuối cùng, buổi tối có lễ mừng tân sinh viên.

Sáng sớm lúc Tô Tần xuống xe bus, Ngô Úy đã đứng ở trạm xe chờ cậu. Sương sớm làm ướt mái tóc đen của anh. Nam Thành là một thành phố như vậy, quanh năm suốt tháng chìm trong màn sương nặng nề, lại cũng mang tới cảm giác ôn nhuận mà không thành phố nào sánh bằng.

Tô Tần nhìn gương mặt anh tuấn của Ngô Úy, trong lòng có chút xúc động. Trên đời này ngoại trừ người thân nhất ra, không ai có lý do gì để đối tốt với bạn, Tô Tần có thói quen ấp ủ lòng biết ơn với những người nguyện ý giúp đỡ cậu, nếu có thể đền ơn, có lẽ cậu sẽ đền ơn gấp bội lần những gì đối phương đã làm.

Cậu không biết Ngô Úy đã đợi bao lâu rồi, có lẽ từ chuyến xe sớm nhất, nhưng người này lại ra về mới đợi không bao lâu, cười rộ lên đầy ôn hòa: “Sớm.”

Tô Tần mỉm môi: “Sớm.”

Nói xong câu này, hai người cũng không nói gì nữa. Tô Tần sóng vai cùng anh ta đi tới trường học, người này dút tay vào trong túi quần, chiếc áo rần rỉ khiến đường cong cơ thể thêm rắn chắc, có lẽ bởi vận động quanh năm suốt tháng, trên người anh ta không có chút thịt dư, tuy không cao không mấy vạm vỡ, nhưng thoạt nhìn rất anh tuấn, rất có cảm giác vững vàng.

Tô Tần bắt chuyện, hỏi tình hình bên khu quân sự ở Vân Nam. Ngô Úy lựa ra mấy câu chuyện thú vị mà nói, bỏ lại mấy cái huấn luyện khô khan nhằm chán. Thanh âm của anh ta không giống với Thường Dịch hay Nghiêm Qua, giọng ban sáng hơi khàn khàn, nhưng rất có từ tính.

Tô Tần lặng lẽ nghe, thi thoảng hỏi một vài vấn đề, hai người vừa nói chuyện vừa đi trên con đường nhỏ hướng tới thao trường, lá cây ướt sương mà trĩu nặng, hơi lạnh chạm tới cổ, bốn phía xung quanh an tĩnh không bóng người, Ngô Úy đột nhiên nói: “Chuyện hôm qua..”

Tô Tần có chút áy náy, “Em...”

Ngô Úy cắt ngang lời cậu: “Sau khi tiệc mừng tối nay kết thúc... cho tôi đáp án đi.”

Khóe môi Tô Tần khẽ giật, cậu ngược mắt, nhưng người kia không quay đầu, sườn mặt khỏe khoắn, dọc xuống cổ làm lộ ra độ cong khiêu gợi. Hai mắt đối phương nhìn thẳng về phía trước, bình thản nói: “Mai tôi phải về đội rồi, những điều tối qua tôi nói đều là thật tâm, tôi biết trong lòng em có người chưa thể quên được, phải làm người thay thế cũng không sao.. Tôi... thật tâm thích em.. nên để lo lắng thêm một ngày nữa cũng không sao.”

Giọng người đàn ông bình thản không gợn sóng. Tiếng chim líu lo từ sâu trong bụi cây vang tới, gần đến sân tập, bên kia mơ hồ truyền đến tiếng cười nói của sinh viên.

Tô Tần cúi đầu nhìn ngón chân, ừ một tiếng.

Ngô Úy vươn tay nhẹ vuốt tóc cậu, sau đó chạy vào trong sân tập.

Tiếng còi vang lên, ngày quân sự cuối cùng đã bắt đầu rồi.

Điểm số, nghỉ, nghiêm, đi theo đội hình đội ngũ, trong khuôn viên trường, sinh viên đứng ngay ngắn như quân đội. Thật ra bảy ngày không đủ để trở thành một quân nhân thật sự, nhưng một cái giờ tay nhắc chân của mọi người cũng có vẻ nhẵn nải và cẩn thận hơn rất nhiều.

Ngày cuối cùng, ai cũng đều chuyên chú, hô khẩu hiệu vang trời, mỗi một lần nhắc chân phất tay đều cố sức tạo ra tiếng cắt gió. Buổi chiều hiệu trưởng tới kiểm tra, đến từng lớp huấn luyện chỉ huy, đi xung quanh thao trường một vòng. Chạy bước nhỏ, đi nghiêm. Vì phải đi ngay ngắn nên đến khúc cua, mọi người đều phối hợp bước chân thật chậm.

Sự ăn ý, tinh thần đoàn đội, trong lòng mỗi người đều có chút tư vị không thể nói. Tuy các giáo quan rất nghiêm ngặt, nhưng tiếp xúc qua một tuần, nghiêm đến đâu cũng có tình tình của người bình thường. Có nhiều sĩ quan tuổi đời còn rất trẻ, người trẻ nhất mới hai mươi ba.

Hát quân ca xong, hiệu trưởng đi lên phát biểu về buổi tập quân sự. Đề là mấy lời nhằm tai, lúc nghe Tô Tần có chút thất thần, cậu đứng ở hàng thứ ba, thi thoảng trộm nhìn Ngô Úy đứng trên đầu.

Người đàn ông chấp tay ra phía sau, đứng tư thế nghỉ, lưng rần rỏ, sau gáy có mồ hôi trượt xuống. Trong lòng Tô Tần có chút khó hiểu, mới tiếp xúc được vài ngày, rồi cuộc đối phương nhìn ra cái gì từ phía mình? Mình có thể biết được những gì từ người kia? Sao có thể nói thích qua loa như vậy được, mà tột cùng.. thích là cái gì?

Cậu cúi đầu, ngón tay đặt sát mép quần, nhìn xuống đầu ngón chân. Trong đầu mơ hồ truyền đến tiếng sấm rền, vang lên hai tiếng rồi biến mất.

Nhớ lại sáng nay trước khi ra khỏi nhà có nghe thấy đài dự báo mưa, cũng không biết Nghiêm Qua có nhớ thu quần áo hay không.

Bài diễn thuyết dài dòng hoàn thành trước giờ cơm tối. Các giáo quan nhắc nhở sinh viên tám giờ tập trung ở giảng đường, tối nay là tiệc mừng tân sinh viên theo thông lệ.

Các nữ sinh hỏi, có thể mặc quần áo hằng ngày hay không? Các giáo quan nói được, sau đó đều giải tán.

Ngô Ủy cũng không đi ăn cơm cùng các sĩ quan huấn luyện khác mà đi xuống tìm Tô Tần trong đám đông. Hai người đến một nhà hàng nhỏ, Ngô Ủy mời khách, gọi vài món, hai người ăn.

“Nghe nói tiệc mừng tân sinh viên của Nam Thành năm nào cũng rất đặc sắc.”

Tô Tần ồ một tiếng, cậu chưa từng nghe nói qua nên cũng không biết nói như nào.

Ngô Ủy lại nói: “Bên lớp ba có Trần Miểu, là ở học viện nghệ thuật đúng không?”

Tô Tần ngẩng đầu, “Sao vậy?”

“Nghe nói cô bé ấy hôm nay cũng góp một tiết mục.” Ngô Ủy gọi một chai Rebel, sau đó lại gọi sữa đậu nành cho Tô Tần, “Cô bé kia nhìn không tồi, tư thái cũng rất tốt, chắc trước đây từng học múa.”

Tô Tần có chút khó hiểu, vẫn không rõ Ngô Ủy muốn nói gì, chợt nghe thấy anh ta chậm rãi nói: “Nghe nói cô bé đó có hảo cảm với em?”

Nghe từ đâu vậy?

Tô Tần có chút phục năng lực thu thập tin tình báo của Ngô Ủy, mặt nóng như lửa đốt, cậu nói: “Không phải đâu..”

Ngô Ủy nhìn thấy gương mặt cậu nhuốm đỏ, cười hỏi: “Không phải vậy sao?”

“Đại Dũng thích bạn ấy.” Tô Tần nói, “Là Trương Dũng Nghĩa, ở học viện thể thao.”

Ngô Ủy ngật đầu, uống cạn một cốc rượu.

Tô Tần ngẩng mặt lên nhìn anh ta, “Đừng.. uống nhiều.”

“Một chai chưa đủ say đâu.” Ngô Ủy cười nói, sau đó cầm đũa lên gấp thức ăn cho Tô Tần, thờ ơ nói: “Thật ra tôi cũng nghĩ em là kiểu được nhiều nữ sinh thích.”

Tô Tần không hé răng, Ngô Ủy lại nói tiếp: “Vốn có hơi không vui, sau lại nghe Nghiêm Qua nói..” Anh ta ngưng lại một chút, nhìn sắc mặt của Tô Tần rồi mới nói, “Nói có lẽ em, cũng không có hứng thú với nữ sinh.”

Tô Tần cắn ống hút, gắp miếng sườn vào bát.

Ngô Ủy gãi gãi mặt: “Em đừng hiểu lầm, tôi cũng không có ý gì khác. Chỉ là.. nghĩ có cơ hội.”

Tô Tần chậm rãi ăn sườn, Ngô Ủy lại uống cạn một cốc rượu, gương mặt có hơi đỏ lên, bảo: “Tôi rất thích em, em vừa an tĩnh lại vừa là một cậu bé ngoan, nếu em thích nữ sinh, tôi cũng không giữ tâm tư này.. Cũng biết em... nhưng tôi vẫn không thể quên được..”

Nhà hàng nhỏ không nhiều người lắm, nhưng thanh âm nói chuyện của mọi người rất lớn, bầu không khí có chút náo động.

Có một nhóm bạn học nghỉ hè xong đến đây liên hoan, cụng ly rượu với nhau, tiếng cười từ xa xa truyền tới.

Tô Tần đột nhiên nói: “Em tốt ở đâu?”

Ngô Ủy sững sốt: “Đầu tiên nhìn thấy em liền cảm thấy em rất đẹp mắt.” Mặt Ngô Ủy hơi đỏ lên, cọ xát tay “Trong lòng cứ muốn em cười đi cười đi, đây là phản ứng đầu tiên của tôi, em thuộc kiểu tôi thích. Sau

đó thấy em chịu đựng khó khăn, rất nhẫn nại, nói thế nào nhỉ... so với đám con trai khác hoàn toàn bất đồng, có vẻ rất hiểu chuyện.”

Ngô Ủy nói tới nói lui, cũng không nói ra cái gì cụ thể, lại còn bị lời mình nói làm cho lúng túng. Cuối cùng anh ta ngừng lại, thở dài bảo: “Thật ra cái gọi là thích này, cần gì phải xác định rõ ràng, thích là ... thích thôi.”

Tô Tần trông thấy vẻ mặt anh ta có vẻ thành thật, tuy rằng nghi hoặc trong lòng vẫn chưa được tháo gỡ, nhưng cậu lại thấy cảm động.

Cậu cưng sữa đậu nành vào cốc rượu kia, nhỏ giọng nói: “Cụng ly.”

Ngô Ủy cười rộ lên, “Ừ, cụng ly.”

Tiệc mừng sinh viên mới của đại học Nam Thành khá đặc sắc, lễ đón người mới năm nào cũng làm rất kì công và nghiêm túc.

Xét về khía cạnh này, tinh thần đoàn kết của Nam đại rất mạnh.

Hội sinh viên đã sớm đăng thời gian địa điểm trên diễn đàn, mọi người còn thông báo chương trình hoạt động và cảnh tập luyện trên đó.

Nhưng sinh viên mới các cậu đương nhiên không biết, các cậu chỉ biết lúc nào có mặt ở giảng đường, ánh mắt bị sân khấu đẹp dễ thu hút.

Đợt tập quân sự đã kết thúc, có thể tùy tiện chọn chỗ ngồi. Chỉ là hàng ghế đầu tiên nhất định phải để cho hiệu trưởng và các sĩ quan huấn luyện, hàng ghế phía sau là cho các cán bộ ở hội sinh viên, người phụ trách buổi lễ.

Tân sinh viên chọn chỗ ngồi xuống, đèn phòng đúng giờ bị tắt đi, ánh đèn trên sân khấu sáng lên..

Dẫn chương trình ăn mặc lộng lẫy, là người của khoa phát thanh truyền hình, hai trai hai gái phối hợp, thanh âm rất êm tai, nói chuyện thì hài hước.

Tô Tần thấy ngạc nhiên, từ lớn đến giờ cậu mới được xem một chương trình lớn như vậy, tuy rằng đây là chương trình cấp trường, nhưng có vẻ rất lợi hại.

Ngô Ủy và Tô Tần ngồi cạnh nhau, hai người ngồi tận góc trong cùng, Tô Tần dựa vào tường, Ngô Ủy ngồi bên ngoài, cơ thể người đàn ông cao lớn gần như che cho cậu, hơn nữa bốn phía xung quanh không có đèn, không ai chú ý đến bên này.

“Thật lợi hại.” Tô Tần mở to mắt, bị các màn biểu diễn trên sân khấu làm cho lóa mắt.

Ngoài ca múa kịch, còn có các xã đoàn biểu diễn chiêu sinh, muôn màu muôn vẻ.

“Nếu như không ra ngoài học, có lẽ vĩnh viễn em sẽ không biết trường học còn nhiều cái hay như vậy.” Tô Tần cười rộ lên. Trong bóng tối, Ngô Ủy quay đầu sang nhìn cậu, trên sân khấu có ánh đèn đôi, lẳng đọng mà đơn giản, khiến người nhìn không khỏi động lòng.

Tô Tần đang nhiệt tình xem, đột nhiên vai bị một người giữ lấy. Cậu sửng sốt, vô thức quay lại nhìn, Ngô Ủy hơi nghiêng đầu, che đi màn biểu diễn trước mặt, gương mặt rất đối anh tuấn.

Bởi vì xấu hổ, cậu không tài nào nhìn thẳng vào gương mặt này được, con người đen láy kia chăm chú nhìn cậu, trong ánh mắt như ẩn chứa điều gì đó hết sức phức tạp.

Hơi thở quấn quanh, hô hấp gần trong gang tấc, Tô Tần bỗng nhiên hoàn hồn, hai tay đặt lên đầu vai Ngô Ủy đẩy anh ta ra.

Trong bóng tối vang lên tiếng vỗ tay, người trên sân khấu nói lời cảm ơn, sau đó bắt đầu tiết mục mới.

Ngô Ủy lặng lẽ nhìn Tô Tần, anh ta dịch ra một chút, hỏi: “Không được sao?”

Tô Tần lắc đầu, nghiêm túc nói: “Xin lỗi.”

Ngô Ủy thở dài, nghiêng người lại tiếp tục xem biểu diễn. Qua một lúc anh lại hỏi: “Vì sao?”

Lúc này Tô Tần trầm mặc thật lâu, chẳng đến khi Ngô Úy nghĩ cậu sẽ không trả lời mình, lại nghe thấy cậu bình tĩnh nói: “Có lẽ là bởi, em vẫn không hiểu thích nghĩa là gì.”

Buổi lễ đêm ấy rất thành công, hội sinh viên đã gợi lên hứng thú của tân sinh với cuộc sống đại học.

Nghe nói ở tiết mục kết thúc, thần tượng trường học Triệu Thần có xuất hiện qua, nhưng Tô Tần một mực thất thần, không để ý tới.

Kết thúc buổi lễ, Ngô Úy và Tô Tần men theo con đường mòn đi ra tới cổng trường. Tô Tần nói không cần tiễn, Ngô Úy lại kiên trì đưa cậu ra ngoài.

“Sáng mai tôi đi rồi, có lẽ rất lâu không được gặp.” Ngô Úy cười nhạt nói.

Tô Tần gật đầu, “Nếu thầy có thời gian thì đến nhà chơi một lúc, nhất định Nghiêm Qua sẽ rất vui.”

Ngô Úy bĩu môi, chăm chú nhìn Tô Tần dưới ánh đèn đường: “Có thể ôm em một cái được không?”

Tô Tần nắm lấy quai đeo túi sách, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Ngô Úy dang cánh tay, Tô Tần tiến tới, cánh tay người đàn ông vòng qua bờ vai cậu, cảm giác rắn rỏi mạnh mẽ, còn mang tới cảm giác an toàn.

Nhịp tim vang bên tai, không nhanh không chậm.

“Tuy rằng không biết người em nhớ mãi không quên là ai.” Thanh âm Ngô Úy phảng phất trên đỉnh đầu Tô Tần: “Nhưng không nên vì người kia mà buông thả chính mình.”

Tô Tần còn đang ngạc nhiên, Ngô Úy đã buông cậu ra rồi, anh ta vỗ đầu cậu nói: “Trên đời này không ai đáng để em buông thả bản thân, từ chối những người khác.”

Tô Tần cười nhàn nhạt, Ngô Úy nhìn cậu mãi không thôi, sau một lúc hai người tạm biệt. Mười hai giờ, xe cộ đã sớm thôi tấp nập, đường cái cũng trở nên an tĩnh.

Ngọn đèn mờ kéo dài trong đêm, lặng lẽ trong đêm tối.

Sớm ngày hôm sau, các giáo quan lên xe chuyên dụng rời Nam đại. Năm học mới bắt đầu rồi.

17. Chương 17

Gần đây Nghiêm Qua luôn cảm thấy là lạ, anh ngồi phịch xuống sofa xem tivi, trong tay cầm một chai bia và một viên gà nướng. Hai chân gác trên bàn trà, bên miệng ngậm điều thuốc, nháy mắt trời đã tối om. Đèn phòng khách không được bật, chỉ có chút ánh sáng ít ỏi từ tivi, ánh sáng tivi chiếu tới mặt tường trắng, những bóng đen nhảy múa trên mặt tường.

Trên bàn bày một bát cơm một đôi đũa, chỗ xương đầu cá chưa được dọn.

Nghiêm Qua lười biếng cắn xiên thịt gà, tay cầm thuốc run run. Tàn thuốc rơi xuống đất, lúc này ngoài cửa có người đi vào.

Ổ khóa kêu ‘cách’ một tiếng, anh đưa mắt nhìn qua. Ngọn đèn hành lang đang phát sáng, một bóng lưng gầy yếu đứng yên, chân cọ cọ vào thảm cửa —— là đồ cũ của chủ nhà lúc thu dọn đưa cho bọn họ.

Cửa mở ra, gió lạnh thổi vào, tiếng mưa rơi ồn ã như tiếng búa nện xuống dưới sàn nhà.

Tô Tần thu ô, vẩy nước rồi đặt bên ngoài cửa phòng, bọt nước trượt nhanh xuống, in dấu xuống nền xi măng.

Cậu cầm túi đi vào nhà, xoay người đóng cửa lại rồi đứng ngoài cửa thay dép. Mưa ẩm ướt lan vào căn phòng, phá vỡ sự tĩnh lặng. Tô Tần giơ tay lên phủi bọt nước trên người, lúc đi vào cũng không ngẩng đầu lên: “Đã nói bao lần rồi, gạt tàn dùng để làm gì.”

Thanh âm nhàn nhạt, mang theo vài phần trách cứ và bất đắc dĩ.

Khóe môi Nghiêm Qua câu lên, mới ban nãy còn trầm lắng, bây giờ đã có tinh thần hơn rất nhiều. Anh ngồi dậy, ấn thuốc vào gạt tàn, đứng dậy thu dọn bàn ăn, hỏi: “Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Tô Tần đi vào phòng ngủ nói.

Động tác thu thập bát đĩa của Nghiêm Qua ngưng lại, “Ăn gì? Ăn với ai?”

“Ăn ở tiệm net, ông chủ mời, sủi cảo.” Tô Tần thay quần áo đi ra, mang đồ cần giặt đi tới chỗ máy giặt bên ban công nhỏ.

Bên cạnh máy giặt đặt một cái giỏ, trong đó chứa rất nhiều quần áo, sơ mi cỡ lớn, áo ba lỗ, quần cộc, liếc mắt cũng có thể biết là của Nghiêm Qua.

Cậu phân loại quần áo, đầu tiên đem mấy bộ nhạt màu ném vào máy giặt, sau đó xoay người vào phòng khách.

Lúc đi qua phòng bếp, Nghiêm Qua đang rửa chén, đường cong cơ thể ẩn dưới ánh đèn mờ. Bóng đèn phòng bếp chỉ có 20V, tia sáng hơi tối, thế nhưng vì phòng bếp vốn không lớn nên cũng không sao.

Bóng lưng người đàn ông dưới ánh đèn mờ nhạt mang tới cảm giác an tâm đến lạ, bước chân Tô Tần ngưng một chút, cầm cái khăn lau bàn, giúp anh cất đĩa vào tủ lạnh, sau đó lại lau khô bàn. Lúc quay trở lại phòng bếp, cậu để ý tới nồi cháo vẫn còn nóng trên bếp, mùi vị nhàn nhạt rất câu dẫn.

Nghiêm Qua rửa bát xong lau tay, đứng bên cạnh bát mãn nói: “Mấy ngày rồi em không về ăn cơm?”

Tô Tần sững sốt, suy nghĩ một chút, “Một tuần rồi nhỉ?”

Buổi trưa ăn ở căn tin, bởi vì gần đây mới nhận thêm một việc làm mới nên đều ăn ở ngoài.

Làm ở nhà trẻ vào hai, tư, sáu, làm ở tiệm net phía đối diện vào ba, năm, bảy. Chủ nhật cậu đều ngồi đọc sách trong thư viện, hình như đã lâu rồi không chạm mặt Nghiêm Qua.

Việc làm thêm của Nghiêm Qua cũng rất linh tinh, có khi đến rạng sáng mới về, hai người không phải một tỉnh một ngữ thì cũng là một ở nhà một đã đi, nói chung liên tiếp không gặp nhau.

Rốt cuộc Nghiêm Qua cũng đã hiểu lạ ở chỗ nào. Rõ ràng hai người sống trong cùng một nhà, thế nhưng một tuần này lại có cảm giác như đang ở một mình. Anh cảm thấy thật kì quái, rõ ràng trước đây mình cũng ở có một mình, sao lại không có loại cảm giác không được tự nhiên này?

Anh bật đèn, dưới ánh đèn Tô Tần có vẻ gầy đi. Anh kéo cổ tay người thiếu niên, nhíu mày nhìn cậu, “Ở trường em có ăn ngon không đấy?”

“Có.” Hầu như ngày nào Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa cũng thay nhau mời cơm cậu.

“Ở nhà trẻ và tiệm net?”

“Có.” Thi thoảng chị Trần lại mang cơm đến cho cậu, ở tiệm net có nhân viên nấu ăn.

Thật ra không phải bữa nào cũng có nhân viên nấu ăn, cơ mà chủ tiệm net rất thương Tô Tần, thấy cậu còn nhỏ hơn đứa con mười lăm tuổi của mình — cái nói đến ở đây đương nhiên là vóc dáng. Còn trẻ như vậy đã ra ngoài làm thêm, xem ra cũng không dễ dàng, nghe nói cậu vẫn còn đi học, thành tích lại không tệ lắm, nên luôn cho Tô Tần ăn đồ tốt.

Chỉ là thể chất Tô Tần cứ như vậy, ăn thế nào cũng không mập lên, có lẽ đã quen tính toán kĩ lưỡng từ nhỏ, một ngày nghĩ rất nhiều, tự tạo áp lực cho bản thân, nên lúc nào cũng có vẻ gầy yếu.

Nghiêm Qua thở dài, lấy hai xiên thịt gà còn lại đưa cho Tô Tần, giống như nuôi thú cưng. “Ăn vặt không? Anh xuống lầu dưới mua cho em?”

So với bạn cùng tuổi, Tô Tần hiểu chuyện hơn rất nhiều, thế nhưng nhiều chuyện tại trẻ quan tâm, Tô Tần lại chẳng hay gì cả.

Tiếp tục đọc sách như vậy, có khi nào bị ngốc không? Nghiêm Qua có chút lo lắng.

“Không cần.” Tô Tần cười cười, “Ăn đủ no rồi.”

Cậu đi rót nước sôi vào cốc, nhận lấy hai xiên thịt gà từ tay Nghiêm Qua. Cậu cởi dép ngồi khoanh chân trên sofa xem tivi, lúc này mới có dáng dấp của một đứa trẻ, ánh sáng trên tivi chiếu tới gương mặt cậu, thoạt trông có chút trẻ con.

Nghiêm Qua cũng không nói thêm nữa đi tới bàn, báo địa phương hôm nay đăng tin dịch cúm đã lan rộng khắp thành phố, Nghiêm Qua đọc qua mấy lần, không có hứng thú gì.

Tô Tần nói: “Hôm nay tôi tới trường học có nghe tin dịch cúm lợn ở Mexico lan tới Trung Quốc.”

“Ừ.” Nghiêm Qua không để tâm nói: “Gần đây không thể ăn thịt lợn sao?”

Tô Tần giải thích: “Đây là bệnh lây cho người, thời gian ủ bệnh khoảng bốn ngày, ban đầu tình trạng bệnh rất giống bệnh cảm thông thường nên rất dễ bỏ qua 72 giờ đầu tiên có thể chữa trị tốt. Năm 1917 Australia bùng lên đại dịch này, ước tính hơn 5000 người tử vong.”

Nghiêm Qua trợn to mắt: “Dọa người vậy?”

“Tình hình trong nước không nghiêm trọng như vậy, chủ yếu là mấy người mang bệnh truyền nhiễm từ nước ngoài về.” Tô Tần ăn xong xiên thịt gà, có chút mệt, cậu dặn dò: “Anh làm thêm ở nhiều chỗ, nên chú ý một chút, nếu bị cảm thì lập tức đến viện.”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, nhìn Tô Tần đứng dậy đi vào phòng ngủ, có chút cô đơn nói: “Em đi ngủ sao?”

Bây giờ mới mười một giờ.

“Ừ.” Tô Tần dụi dụi mắt, hành động này khiến cậu giống một đứa trẻ mong manh, “Mệt.”

Cậu chỉ nói một chữ, sau đó vào phòng đóng cửa lại.

Cánh cửa chắn ngang giữa hai người, Nghiêm Qua đột nhiên cảm thấy chướng mắt.

Anh lại một mình ngồi trong phòng khách, xem quảng cáo ồn ã trên tivi, càng xem lại càng cảm thấy cô đơn.

Từ bao giờ phòng khách này lại trở nên rộng lớn? Rõ ràng hai người ngồi thôi đã thấy chật.

Chắc mai phải rủ người về chơi mặt chược.. Nghiêm Qua chán nản tắt tivi, lè mề đi trở về phòng ngủ.

Qua vài ngày, dịch cúm bắt đầu lan rộng ra, cả Nam Thành rơi vào khủng hoảng.

Rất nhiều trường học và công ty phải đóng cửa, bởi vì thành phần sinh viên học đại học hơi phức tạp, đành phải cho nghỉ học và yêu cầu sinh viên ở trong ký túc không ra ngoài. Bến xe, ga tàu hay sân bay cũng được tăng cường kiểm tra thân nhiệt.

Một người có nhiệt độ cao hơn bình thường, sẽ bị cưỡng chế cách ly để tiến hành quan sát.

Mấy công việc làm thêm của Nghiêm Qua cũng vì vậy mà phải nghỉ, anh ngồi trong phòng xem tin tức, bởi vì số lượng người tử vong không ngừng gia tăng nên trong nước liên tục phát tin tức cảnh báo.

Anh có chút lo lắng cho tình hình của Tô Tần.

Bởi vì rất nhiều nơi chưa ý thức được mức độ đáng sợ của H1N1, nên nhiều công ty xí nghiệp vẫn đi làm như mọi khi.

Khoa tự nhiên của Tô Tần cũng được nghỉ, ở bên học viện thể thao có vài sinh viên xuất hiện tình trạng thân nhiệt cao nên bị ép buộc đi đến bệnh viện, khu vực bên ngoài học viện thể thao cũng được phong tỏa.

Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa gửi tin nhắn cho Tô Tần, bảo cậu mấy ngày này không phải tới trường học đợi, Tô Tần vốn muốn ở nhà, nhưng nhà trẻ đột nhiên thiếu người, mấy hôm trước chị Trần về quê, người phụ trách liên lạc với Tô Tần, bảo cậu tới hỗ trợ ít ngày.

Họ vẫn như cũ, chẳng để ý đến tình hình bệnh trạng mấy hôm nay. Bởi vì Tô Tần là người của học viện được, được nghe các giảng viên phân tích một cách kỹ lưỡng nên cậu hiểu rất rõ. Nhưng nhà trẻ thiếu người, cậu không thể nói không đi, vì vậy đành phải tới nhà trẻ làm.

Buổi tối lúc trở về, Nghiêm Qua hỏi: “Nhà trẻ kia không làm sao chứ?”

Tô Tần ừ một tiếng, “Mỗi ngày tôi đều kiểm tra nhiệt độ của mấy đứa, cũng làm khử trùng quanh nhà trẻ.”
“Dù sao cũng ở phía sau chợ.” Nghiêm Qua vẫn còn lo lắng, “Điều kiện môi trường không tốt lắm.”

Tô Tần cười cười, “Tôi biết.” Nghiêm Qua há miệng, còn muốn nói gì đó, nhưng thấy cậu bình tĩnh như vậy, đành phải đè nén bất an trong lòng xuống.

Kết quả chạng vạng ngày hôm sau, có chuyện xảy ra.

Cô bé tên Bảo Bảo đột nhiên ho khan, buổi sáng Tô Tần giúp mấy đứa kiểm tra nhiệt độ vẫn không làm sao, nhưng bây giờ kiểm tra lại, đã 38 độ 5 rồi.

Không ổn!

Trong lòng có chút lo lắng, đại não trống rỗng trong ít phút, ngay sau đó cậu gọi điện thoại tới bệnh viện.

Nam Thành gần đây thắt chặt kiểm tra bệnh nhân H1N1, nên vừa nhận được điện thoại liền phái người đến. Mấy người buôn bán ở chợ giạt nẩy mình, đột nhiên thấy hai chiếc xe cứu thương đi tới, ánh đèn xanh nhấp nháy khiến mọi người dấy lên sợ hãi, cả chợ vốn náo nhiệt, bây giờ lại tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Người nhà Bảo Bảo hay tin cũng lập tức quay trở về, cả bố mẹ cô bé đều phải vào xe cứu thương. Nhà trẻ bị cách ly, khu chợ gần đó cũng bị phong tỏa, cảnh sát có mặt để hỗ trợ hiện trường, ra lệnh mọi người đứng yên tại chỗ, trước đó phải khử trùng, sau đó kiểm tra thân nhiệt rồi mới được đi.

Trong lúc khẩn trương, rất nhiều người sợ hãi phẫn nộ, yêu cầu phải về nhà, lại bị cảnh sát cường chế lại.

Bởi vì Tô Tần là người tiếp xúc với Bảo Bảo trong nhiều ngày, nên bị cách ly hoàn toàn. Những đứa trẻ khác cũng bị ôm lên xe, phụ trách nhà trẻ gọi điện cho người nhà các bé, chủ thuê nhà hay tin liền lập tức gõ cửa thông báo cho Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua nghe tin liền trợn tròn mắt, trong đầu hiện lên mấy thống kê tử vong và hình ảnh người cấp cứu không được.

Tim đập dữ dội, thậm chí anh còn chưa kịp nghe rõ chủ nhà nói gì đã xô dép xông ra ngoài.

Dọc đường đến chợ thức ăn, dải phân cách màu vàng trải dài, khiến lòng người càng thêm lo lắng.

Anh thấy một chiếc xe cứu thương màu trắng từ đầu bên kia lái ra, trên cửa xe có bóng Tô Tần đang ôm Bảo Bảo. Tô Tần vô cùng bình tĩnh nhưng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, Nghiêm Qua cũng không biết mình nghĩ gì, thấy vậy liền lập tức đuổi theo.

Bởi con phố nhỏ, xe cứu thương phải tránh các xe cộ khác nên lái rất chậm, Nghiêm Qua chạy tới cửa trước, giơ tay lên vỗ vào cửa sổ.

Tô Tần càng thêm hoảng sợ, cậu quay đầu, gương mặt lo lắng của Nghiêm Qua đập vào tầm mắt.

“Tô Tần! Đừng sợ!” Nghiêm Qua kêu to, “Anh lập tức đến viện đón em!”

Xe phía trước tránh ra, xe cứu thương bắt đầu tăng tốc, Nghiêm Qua không theo kịp được nữa, thở dốc ở phía sau nhìn.

Tô Tần nhào người về cửa xe phía sau, sững sờ nhìn người đàn ông kia không ngừng hét lớn.

“Đừng sợ! Đừng lo lắng! Không sao đâu!”

Nước bắn trong chợ bắn lên mắt cá chân anh, bởi chạy quá nhanh nên một bên quai dép bị đứt.

“Anh.” Bảo Bảo ho khan, khuôn mặt đỏ lên, nắm ống tay áo Tô Tần, “Anh sao vậy?”

“Không..” Tô Tần nghẹn ngào, cúi đầu xoa tóc cô bé con.

“Nhưng mà anh khóc.” Bảo Bảo lo lắng nói.

Tô Tần mím môi, đưa tay lau nước mắt, cậu bảo: “Ừ, bởi vì có chút... hạnh phúc.”

18. Chương 18

Tô Tần biết, H1N1 là một loại siêu virus, đối tượng nhiễm bệnh chủ yếu là các loài chim và con người, Tổ chức Y tế thế giới cho rằng biến thể mới của H1N1 có nguồn gốc từ lợn, vậy nên truyền thông đại chúng thường gọi là ‘cúm lợn’.

Loại cúm này ủ bệnh trong thời gian rất ngắn, từ bốn ngày cho đến một tuần, người bệnh chủ yếu là các thanh thiếu niên và người trưởng thành, rất hiếm trẻ con hay người lớn tuổi mắc bệnh này. Tô Tần vốn cho rằng mình rất may mắn, nhưng tại sao trên đời này nhiều người như vậy, thế giới này rộng lớn như vậy, sao nó lại rơi trúng vào đầu cậu?

Cậu và Bảo Bảo xuống xe cứu thương, sau đó lập tức được chuyển tới phòng cách ly. Nhân viên y tế đi cùng được trang bị từ đầu đến cuối, khiến cậu có cảm giác mình như một ổ bệnh dịch di động không bằng, trong lòng không tránh khỏi cảm giác khó chịu.

Kiểm tra thân nhiệt, khử trùng, kiểm tra toàn thân, lấy máu xét nghiệm.

Tô Tần bị giày vò lên xuống, sau đó bị ném vào phòng cách ly. Cả phòng một màu trắng xóa, căn phòng khá lớn, phía trước có cameras, giường, TV, trong tủ thấp có đầy đủ mọi thứ.

Cậu ngồi xuống bên giường, quần áo trên người đã bị lấy đi, đổi lại là đồng phục bệnh nhân đã được khử trùng. Bộ quần áo trắng sọc xanh khiến nhìn cậu càng thêm yếu ớt. Tuy rằng không có bệnh, nhưng trong mắt các bác sĩ thì lại không như thế.

Đầu óc trống rỗng dần được khôi phục lại. Bất luận cậu giở giang đến đâu, thì trên thực tế cậu cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, muốn nói không sợ, điều đó là không thể, chỉ là cậu vốn có thói quen che giấu biểu tình, nhìn bên ngoài, trông cậu vẫn có vẻ bình tĩnh thản nhiên.

Nhưng Nghiêm Qua lại nhìn ra được.

Giọng nói của Nghiêm Qua vẫn còn vang vọng bên tai cậu “Không cần phải sợ, anh sẽ đến đón em.”

Anh ấy nhìn ra được, nhìn thấu bất an trong lòng cậu, cùng nỗi sợ hãi bất lực không biết chia sẻ cùng ai.

Trong nháy mắt đã bị cách ly, không thể liên hệ với người nhà, không thể liên hệ với bạn bè. Giống như đột nhiên thế giới này chỉ còn lại một mình cậu, còn chưa rõ có nhiễm bệnh hay không, nhờ đâu lại đột ngột ra đi..?

Đột nhiên cậu cảm thấy hoảng hốt, nếu cứ như vậy mà ra đi? Người nhà sẽ sao đây? Bạn bè sẽ sao đây? Và còn hai đứa em trai..?

Sống trên đời được hai mươi năm, trong lòng cũng không cất giữ quá nhiều kỷ niệm, chủ yếu là cậu giúp đỡ làm việc nhà từ ngày còn nhỏ, ra đồng gặt lúa, mặc bộ quần áo rách rưới, chân đi đôi giày cỏ cùng mẹ lên chợ ở trấn trên bán đồ thủ công, chỉ kiếm được chút ít tiền.

Đất vàng, núi đen, khói bếp bốc lên trên mái nhà, sân sau có tiếng gà cục tác và vịt kêu cạp cạp.

Nước sông mùa hè rất mát mẻ, mùa đông tuyết trắng phủ đầy.

Có rất nhiều nơi đã dùng đến bếp gas, nhưng chỗ cậu vẫn còn đốt rơm và nhóm củi lửa, cái nồi to nhưng chẳng bao giờ đầy thức ăn.

Tuy thịt không phải thứ thực phẩm xa xỉ, nhưng không phải lúc nào cũng có thể ăn. Bàn tay mẹ đầy những vết chai, căn nhà thường xuyên vắng bóng bố, thi thoảng người đàn ông trở về, mặt xanh ngắt, da vàng vọt, về nhà rồi thì chỉ có ngủ, tựa như mấy trăm năm rồi chưa được say giấc, cha ở nhà cùng các con ăn vài bữa cơm, lấy tiền trong nhà rồi lại đi.

Ngày này qua ngày khác, ngày này qua ngày khác, cho đến khi cậu thi đại học đạt thành tích tốt, rời khỏi thôn trang nhỏ, đi đến một thành phố xa lạ.

Rất nhiều thứ cậu chưa từng được thấy và không biết. Giống như lò vi sóng, lại giống như nồi cơm, cũng giống như máy hút bụi, và cả máy vi tính.

Ở nhà ăn phải dùng thìa, sử dụng như nào cậu cũng không biết. Đứng lúng túng ở máy quét thẻ, xấu hổ mà lỡ ngõ, phía sau là các sinh viên khác đang mất kiên nhẫn xếp hàng chờ.

Khắc ấy trên mặt viết bao nhiêu bất lực và xấu hổ, nào mấy ai biết.

Sau đó thì sao? Tô Tần nằm trên chiếc giường trắng nhìn trần nhà, miên man suy nghĩ.

Trong chuỗi ký ức của cậu, Thường Dịch là một chương nhiều màu sắc nhất, suốt một thời gian dài, mọi hi vọng ái ố của cậu dường như chỉ xoay quanh người nọ, Thường Dịch giúp cậu rất nhiều thứ, còn rất thân thiện với các em trai, khi đó cậu mong thời gian nhanh chóng trôi đến nhường nào, cứ nghĩ mình thành bác sĩ rồi sẽ có thể cùng nhau..

Cậu xoa xoa mi tâm, ngừng tiếp tục suy nghĩ.

Thường Dịch dạy cậu rất nhiều thứ, về tình yêu và cả những thứ khác. Ngày còn trẻ u mê không rõ tình yêu là cái gì, từ ngày Thường Dịch đi, cậu vẫn luôn tự hỏi bản thân rất nhiều lần.

Tình yêu gồm những gì? Cả đời cùng một chỗ, giúp đỡ lẫn nhau, cùng vẽ ra những ước vọng?

Hay tất cả đều không phải.

Sau khi Thường Dịch đi, cậu bắt đầu khẳng định, không thể đặt mọi hi vọng cùng mộng tưởng lên một người khác, mà chính bản thân phải tự gánh gồng.

Hoàn thiện bản thân, trở nên kiên cường, không có ai bên cạnh cũng sẽ không gục ngã. Đây là điều duy nhất cậu hiểu được, cảm giác bị vứt bỏ này, cậu không bao giờ... muốn gặp phải một lần nữa.

Sống hai mươi năm, thật ra vẫn còn rất nhiều điều cậu không hiểu, như một đứa trẻ con non nớt buồn cười, bản thân bị giam trong một cái cũi vô hình.

Vào học viện được, gắng hoàn thành chương trình bốn năm, tìm một công việc tốt, kiếm nhiều tiền. Đền đáp công ơn của Thường gia, đền đáp công dưỡng dục của cha mẹ, sau đó không ngừng kiếm tiền, nuôi người nhà và hai đứa em. Có thể cho em lên thành phố để được học chương trình tốt hơn, để mấy đứa đều học xong hết đại học.

Hôm nay mình mới hai mươi, học xong đại học là hai tư, đến khi đi làm có tiền dư dả thì chắc phải ba mươi lắm rồi, đến khi ấy còn mười một năm nữa. Tô Thích năm nay mười tuổi, mười một năm nữa cũng đã lên đại học rồi, còn phải mất ba năm nữa mới học xong đại học; Tô Quỳnh năm nay mới bảy tuổi, mười một năm nữa hẳn còn đang cấp ba, học xong đại học.. phải năm năm nữa...

Tô Tần bấm đầu ngón tay nhắm tính, ba năm rồi năm năm nữa, khi đó mình bốn mươi tuổi rồi.

Đến bốn mươi năm mươi tuổi, mình vẫn chưa thể sống cho bản thân, năm mươi thì sao? Khi ấy đã đi nửa quãng đời, đã chẳng còn trẻ trung, liệu còn có thể làm cho bản thân được những gì?

Trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn cười, nhưng nhiều hơn cả là bất đắc dĩ và khổ sở. Cậu giơ tay lên che mắt, mặc bản thân chìm trong bóng tối, chỉ cảm thấy gánh nặng trên vai quá đỗi nặng nề, ép tới không thở nổi.

Nếu như bây giờ không thể trở về, liệu cậu có hối hận không? Với năm dài tháng rộng mà nói, sinh mệnh của cậu chớp mắt liền tan biến, vậy sự tồn tại của sinh mệnh này rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?

Tô Tần bị cách ly bốn ngày, cuối cùng cũng được phép rời viện, lúc đi đến ngoài cổng bệnh viện thì cậu thấy Nghiêm Qua.

Đã vài ngày rồi Nghiêm Qua chưa cạo râu, mái tóc dài che kín khuôn mặt, râu mọc dày dưới cằm, nhìn qua quả thật giống một kẻ lang thang.

Anh ngồi ngâm thuốc bên vườn hoa, không biết đã đợi bao lâu rồi, anh xoay xoay điện thoại trong tay. Lúc Tô Tần đi tới trước mặt, Nghiêm Qua sững sốt ngẩng đầu lên, lập tức quãng thuốc đi vờn tay kéo cậu vào lòng.

Không nói một lời nào, lại hơn thiên ngôn vạn ngữ. Tô Tần giơ tay lên ôm lại anh, tai tựa vào lồng ngực Nghiêm Qua, nghe được tiếng tim đập kịch liệt.

Thịch, thịch, thịch. Những lo âu kích động của anh được truyền tới một cách chân thực nhất.

Mũi Tô Tần chua xót, vùi đầu vào chiếc áo ba lỗ của anh mà cọ cọ, lại thấy một mùi khó nghe.

Cậu ngẩng đầu, bịt mũi, nâng mi.

Nghiêm Qua có chút xấu hổ, “Anh... vẫn không quay về, vốn nghĩ em sẽ ra nhanh thôi.”

Tô Tần ngây người, “Anh ở đây suốt sao?”

“Ừ.” Nghiêm Qua ngưỡng ngừng nói: “Bác sĩ không cho anh thăm em, lại không biết bao giờ thì em ra. Sợ em sợ, nên vẫn ở đây chờ.”

Buổi tối ngủ ở phía đối diện McDonald, ban ngày vẫn một mực ở đây chờ.

Có người cho anh là ăn mày, liền tiến lên bỏ lại vài đồng rồi đi.

Tô Tần nhìn anh đầy kinh ngạc, nửa ngày mới tìm thấy thanh âm của mình, “Vi.. sao?”

“Em ở đây đến một người thân cũng không có, đương nhiên anh phải chăm sóc em rồi.” Nghiêm Qua nói một cách đương nhiên, dắt tay Tô Tần đi, “Về nhà phải bồi bổ cho em mới được, nhìn sắc mặt em không tốt lắm.”

Tô Tần cúi đầu, bước theo người đàn ông trước mặt, tay cậu được lòng bàn tay ấm áp kia bao bọc, giống như khi còn bé cha dắt cậu đi.

Ấm áp, và an lòng.

Viền mắt cậu nóng lên, một giọt lệ rơi xuống, lại không để Nghiêm Qua phát hiện ra.

Về đến nhà, Nghiêm Qua lập tức đi vào phòng tắm. Tô Tần bảo: “Anh cắt ít tóc đi.”

Nghiêm Qua quay đầu lại, mái tóc dài che đi gương mặt, “Hả?”

“Hình như chưa từng nhìn rõ anh.” Tô Tần nói: “Anh không định cắt tóc sao?”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, lấy tay kéo kéo tóc: “VẬY nghe em.”

Tắm xong, Nghiêm Qua tới chợ mua thức ăn, thuận tiện vào hiệu cắt tóc dưới lầu để cắt ngắn, lúc quay về, Tô Tần không khỏi kinh ngạc.

Mái tóc được cắt gọn, gương mặt luôn bị che nay lộ ra. Mày rậm xéch lên như lưỡi kiếm, nhãn thần sáng láng, mang theo chút bá đạo không che giấu, con ngươi đen nhánh lấp lánh tựa ánh sao, sống mũi cao thẳng, thân thể cường tráng, đẹp trai không nói lên lời.

Tô Tần ngơ ngác nhìn anh nửa ngày, “Anh mà cắt tóc sớm hơn, có khi đã cưới được vợ rồi.”

Nghiêm Qua sững sốt, bật cười ha hả. Khuôn mặt sạch sẽ không còn râu ria lún phún, tay xách thức ăn đi vào phòng bếp, ngâm nga vài điệu nhạc rồi bắt đầu làm cơm.

Tô Tần ghé vào cửa phòng bếp lên nhìn một hồi, anh nghiêng mặt, khoe môi gợi cảm cong lên, “Sao rồi, coi trọng anh rồi sao?”

Tô Tần ho khan một tiếng rồi xoay người về phòng khách.

Cơm tối rất phong phú, Nghiêm Qua nấu canh gà, lại nướng cá chép bạc, các món khác đều là món ăn dinh dưỡng, mùi vị thơm ngon câu dẫn mèo.

Nghiêm Qua có thói quen mở rộng cửa, hai ba con mèo meo meo chạy đến, bị Nghiêm Qua đuổi ra ngoài.

“Cho chúng vào đi.” Tô Tần đang ăn cơm nói: “Cũng không sao cả.”

Nghiêm Qua vào phòng bếp tìm một cái hộp nhỏ, cho chút thức ăn và xương đầu cá đặt xuống cạnh cửa, “Không cho chúng nó vào được, nhớ mang theo bệnh khuẩn gì không tốt thì sao?”

Tô Tần cũng vừa nghĩ như vậy, lại cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ Nghiêm Qua có thể chu đáo như thế.

Giống như biết cậu nghĩ gì, Nghiêm Qua quay đầu lại, gương mặt đẹp trai quay ngược sáng, khiến tim Tô Tần đập có chút rộn: “Đừng trông mặt mà bắt hình dong, nhé?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, cười rộ lên.

19. Chương 19

Bệnh viện xác nhận Chu Bảo Bảo và bố mẹ cô bé còn chưa nhiễm cúm, Bảo Bảo chỉ bị cảm thông thường, điều này khiến cho mọi người và cả viện đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xem xét thấy ổn định sẽ được cho ra về, khu chợ vốn được khử trùng nghiêm ngặt cũng đã được mở lại. Nhà trẻ tạm thời đóng cửa, đợi dịch cúm qua đi sẽ hoạt động sau.

Cứ như vậy, Tô Tần rảnh rỗi được một chút.

Trường học còn chưa thông báo bao giờ đi học lại, cả ngày dài, Tô Tần và Nghiêm Qua ngồi trên sofa xem tivi, đói bụng thì đi cắm cơm, no rồi lại tiếp tục ngồi. Cửa nhà mở rộng, mèo hoang tới tới lui lui, có một ổ mèo con mới được sinh, mèo mẹ quắp cổ từng con một mang vào phòng, Tô Tần tìm một cái hộp giấy làm ổ che mưa che gió cho tụi mèo, Nghiêm Qua liếc mắt nhìn sang, nhìn con mèo nhỏ lông tơ thưa thớt đang rúc vào ổ kêu meo meo, anh bảo: “Mèo rất ít khi cho người khác nhìn thấy con của nó.”

Tô Tần ừ một tiếng, “Hồi ở thôn có mèo sinh con, mỗi lần đều không biết nó giấu con chỗ nào, mãi đến khi tụi mèo con lớn lên chạy đến mới biết, bằng không tìm không ra.”

Nghiêm Qua nói: “Con mèo mẹ này bị làm sao ý nhỉ?” Khuôn mày anh tuấn khẽ nhích, khóe miệng câu lên đẹp trai không nói lên lời.

“Có lẽ ở đây đáng tin cậy.” Tô Tần cười, đứng dậy đi vào bếp rót nước uống.

Họ không tới gần đám mèo kia, để chúng cảm thấy tự do và an toàn.

Nghiêm Qua nhìn bóng lưng Tô Tần, trong lòng có chút ngứa ngứa. Tối hôm qua anh mộng xuân, người trong mơ chính là Tô Tần, giống như đêm đầu tiên của bọn họ, khóe mắt ướt lệ, dáng vẻ yếu đuối mang theo khí chất đặc biệt, anh hôn lên cặp môi mềm kia, nuốt tiếng rên rỉ của cậu xuống, mỗi một lần anh tiến sâu, Tô Tần lại nắm lấy bờ vai anh run rẩy..

“Không có gạo, này.. Nghiêm Qua? Nghiêm Qua?” Tiếng Tô Tần ở phòng bếp vang lên, Nghiêm Qua bị dọa, nhanh chóng hoàn hồn lại, phát hiện mình đã cứng.

“Khụ!” Nghiêm Qua đứng dậy, kéo kéo cái quần đùi, đi tới phòng bếp thò đầu hỏi, “Sao?”

“Hết gạo.” Tô Tần nói: “Muối và rượu trắng cũng hết rồi.”

“Ra ngoài mua đi.” Nghiêm Qua xoay người nói: “Tiện thể đi dạo một chút.”

Bây giờ ra ngoài tản bộ không phải một ý hay, ba giờ chiều tiết trời oi bức, trong gió còn mang theo hơi nóng ảm, mặt trời ban chiều nắng chói chang, như sợ trời còn chưa đủ nóng mà phóng hết nhiệt lượng ra. Nghiêm Qua ngâm nga vài giai điệu, hai tay đút túi quần, Tô Tần đi bên cạnh anh, thả tay theo cước bộ, hai người một cao một thấp đi tới siêu thị ở khu bên cạnh, vừa vào cửa, điều hòa mát mẻ khiến con người ta thở phào.

Tô Tần đi lấy giỏ, Nghiêm Qua hướng đến chỗ gian hàng, hai người vừa đi vừa nhỏ giọng nói chuyện, cùng nhau thảo luận về giá cả và chất lượng của từng món hàng.

“Mua gạo số lượng lớn sẽ lợi hơn.” Tô Tần nhìn bao gạo năm cân nói.

Nghiêm Qua nhìn thoáng qua bảng giá, “Cũng không khác là bao.”

Tô Tần còn muốn nói gì đó, Nghiêm Qua lại nói tiếp: “Nhưng mà năm cân chúng ta ăn lâu lắm, em lại không ăn ở nhà, sâu bọ vào sẽ không tốt.”

Tô Tần gật đầu, hai người liền vòng qua gian khác để tìm muối và rượu trắng. Chai thủy tinh trong suốt, là một nhãn hiệu lâu đời, giá lại rẻ, chỉ có năm tệ, chai này dùng xong còn có thể tái sử dụng. Tô Tần vươn tay ra định lấy, Nghiêm Qua lại nói: “Hiệu này không tốt.”

“Sao?”

“Xào thịt không đủ thơm.” Nghiêm Qua chọn một nhãn hiệu khác, chai thủy tinh xanh biếc, thấp hơn chai kia chút ít, giá cũng đắt hơn.

“Không phải cứ rẻ là đã tốt.” Nghiêm Qua nói: “Phải xem nó có ích hay không, hiểu chưa?”

Tô Tần gật đầu, liếc mắt nhìn anh, sau đó vòng sang khu bên cạnh lấy muối.

Hai người xách theo một cái giỏ lớn, Nghiêm Qua thấy phía quầy thu ngân có nhiều người xếp hàng thì hỏi: “Muốn đi xem những thứ khác không?”

Tô Tần suy nghĩ một chút, “Có lẽ nên mua trước kem đánh răng và bột giặt.”

Nghiêm Qua gật đầu, dẫn Tô Tần đến khu gia dụng.

Tô Tần không thường xuyên đi siêu thị mà hay đến tiệm tạp hóa mua vài đồ vặt, cho nên không biết nhiều nhãn hiệu. Nghiêm Qua vừa đi vừa giải thích cho cậu, còn kể tên vài nhãn hiệu tốt, giá cả, cũng như ưu đãi trong siêu thị.

Nghiêm Qua móc từ trong túi ra một cái phiếu đưa cho Tô Tần, “Đây là phiếu tích điểm, có thể đổi đồ.”

Tô Tần cầm lên nhìn, “Đổi?”

“Mỗi lần em mua một món, sẽ được tích một số điểm tương đương vào phiếu.” Nghiêm Qua nói: “Đến khi nào phiếu đủ điểm thì có thể đổi đồ.”

“Không cần tiền sao?” Tô Tần ngạc nhiên hỏi.

“Phiếu tích điểm tương đương với tiền.” Nghiêm Qua chỉ tay về phía khu đổi điểm, trên kệ bày vài đồ dùng sinh hoạt chủ yếu, phía dưới đều có ghi số điểm tương ứng.

Tô Tần hiểu ra, “Mua đồ thôi mà cũng phải phức tạp như vậy.”

Nghiêm Qua cười rộ lên, nhẹ vuốt mái tóc cậu. Hai người vừa cười nói vừa mua vài đồ vặt, Nghiêm Qua lấy giúp cho Tô Tần vài cái quần lót mới.

Mặt Tô Tần đỏ như tôm chín, kéo vạt áo của anh: “Tôi.. tôi tự biết mua!”

Nghiêm Qua cười cười, khuôn mặt tỏa sáng như nắng ban mai, Tô Tần nhìn sừng mặt anh đến thất thần, còn chưa thu tay về, anh đã vươn tay ra kéo lấy bàn tay cậu.

Anh nắm hai ngón tay cậu chậm rãi tới quầy thu ngân, trong lòng Tô Tần không hiểu sao lại sinh ra chút cảm giác kì lạ.

Mua đồ xong ra khỏi siêu thị, khí nóng phả vào mặt.

Nghiêm Qua quay đầu nhìn Tô Tần, trước đó cậu phơi nắng tập quân sự làm da bị nhuộm thành màu lúa mạch, bây giờ đã khôi phục lại trắng nõn, trong tay cậu cầm ví tiền, Nghiêm Qua dắt tay cậu, dưới ánh nắng chói chang trở về nhà, chai thủy tinh và lon bia trong túi chạm vào nhau kêu canh cách, bóng hai người kéo dài dưới ánh mặt trời, náo nhiệt xung quanh không đủ để phá tan cảm giác bình yên này.

Nghiêm Qua rút điều thuốc, mò tay ra phía sau tìm bật lửa, mãi mới nhớ ra mình để quên trên bàn, đành phải lấy thuốc xuống kẹp tạm lên tai.

Hai người đi qua quầy hoa quả ở dưới nhà, một giọng nữ đầy kinh ngạc vang lên: “Nghiêm Qua?”

Nghiêm Qua quay đầu, khuôn mày anh tuấn khẽ nhíu lại, ánh mắt mang theo thăm dò.

Người kia đi giày cao gót, mặc quần short áo phông, mái tóc ngắn vén sau tai, gương mặt được trang điểm tinh tế.

“Nghiêm Qua? Là anh thật sao? Ông trời ơi...”

Nghiêm Qua lười biếng nói: “Có chuyện gì nói luôn đi, tôi phải về nhà ngồi quạt cho bớt nóng.”

Vạt áo sau lưng anh dẫm mồ hôi, anh đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ khẽ quay lại nhìn người.

Cô gái nói: “Mua một cái điều hòa thì sẽ chết sao? Trời nóng như vậy...”

Nghiêm Qua tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, cô gái kia vòng vo nửa ngày mới đi vào trọng tâm, “Không có chuyện gì đâu, chỉ là thấy anh thì ngạc nhiên một chút. Khi nào lại tới quán xem xem, lâu rồi không thấy anh.”

Nghiêm Qua bảo: “Sẽ đến sẽ đến.” Dứt lời xong muốn đi, lại bị người kia kéo tay lại.

“Gấp cái gì chứ!!” Cô gái cả giận nói: “Chuyện lần trước anh đã nghĩ kỹ chưa?”

“Cô nói chuyện nửa năm trước ấy hả.” Nghiêm Qua lắc đầu, “Tôi không có ý định đấy.”

“Anh anh...” Cô gái kia hiển nhiên có chút thẹn quá hóa giận, “Đã nói vậy bà đây cũng không thèm giữ nữa! Cút luôn đi!”

Tô Tần nghe vậy liền cảm thấy hay ho, Nghiêm Qua có vẻ không kiên nhẫn với cô gái kia, rất ít khi cậu thấy Nghiêm Qua tỏ thái độ này với người khác. Cô gái kia nói xong, Nghiêm Qua lập tức xoay đầu đi, hai người trở về nhà, vừa đặt đồ xuống, Nghiêm Qua đã bật quạt nấc to nhất lên hướng về phía mình.

Tô Tần rót hai cốc nước sôi để nguội, “Như vậy sẽ bị cảm đấy.”

Nghiêm Qua nhận cốc rồi uống hết, sau đó nói: “Cũng không còn cách nào, năm nay nóng quá, hay là mua một cái điều hòa đi.”

Tô Tần bảo: “Anh có thể mua điều hòa lắp vào phòng anh, tôi không cần.”

Nghiêm Qua quay đầu nhìn cậu, “Anh bỏ tiền, lắp cho phòng của em.”

Tô Tần nói: “Tôi không cần, tôi không cảm thấy nóng.”

Tuy nói là như vậy, nhưng vừa ra ngoài xong trở về, cảm thấy trong phòng nóng như cái lồng hấp, gió từ quạt điện cũng nóng theo.

Nghiêm Qua bảo: “Không thì dùng tiền của em.”

“Tôi không cần mà.”

Nghiêm Qua dở khóc dở cười, “Cái đứa nhóc này...”

Tô Tần quăng dép ngồi khoanh chân trên sofa, nói sang chuyện khác: “Ban nãy là ai vậy?”

Nghiêm Qua mặt không đổi sắc nói: “Chủ của một cổng chào, trước đây hay đánh mặt chược cùng nên quen.”

Tô Tần ồ một tiếng, còn muốn hỏi gì đó, nhưng lại cảm thấy mở miệng thì không hay, Nghiêm Qua nghiêng đầu nhìn cậu, cười bảo: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi, dù sao ở cùng một chỗ cũng phải hiểu rõ nhau.”

Tô Tần mím môi, “Cô ấy thích anh sao?”

Nghiêm Qua nhếch mi, “Sao lại hỏi vậy?”

“Cảm giác.” Tô Tần hỏi: “Cô ấy từng nói gì với anh vậy? Anh không đồng ý?”

“Cô ấy muốn gả cho anh.” Nghiêm Qua chấp tay sau gáy, ngửa lên nhìn trần nhà, “Nửa năm trước có bảo với anh, bảo là nếu anh đồng ý cùng cô ấy kết hôn, không cần công chứng tài sản, của cô ấy đều là của anh.”

Tô Tần mở to mắt, “Ban nãy anh vừa nói cô ấy là bà chủ!”

Nghiêm Qua gật đầu: “Cô ấy ở một mình quả thật cũng không dễ dàng gì, năm nay cũng ba mốt rồi.”

Vậy không phải lớn hơn Nghiêm Qua sáu tuổi sao! Tô Tần càng thêm cả kinh.

Giống như nhìn ra Tô Tần đang nghĩ gì, Nghiêm Qua cười nói: “Nhìn không ra đúng không? Cô ấy giữ dáng rất tốt, hồi còn trẻ đã sớm kết hôn rồi, con cũng đã sinh, thế nhưng mở cổng chào ba năm thì phát hiện chồng ngoại tình.”

Tô Tần trợn to mắt, không ngờ có thể nghe loại chuyện này.

“Nghe nói chồng cô ấy cầm hết tiền tiết kiệm của nhà đi, hai người ly hôn, cô ấy một mình tiếp tục mở quán trà, thoát đầu doanh thu không tốt nên thua lỗ mấy lần, sau này có bạn bè người thân giúp đỡ, vất vả lắm mới phát triển được như bây giờ, cô ấy cũng không trẻ, hơn nữa con đang đến tuổi phản nghịch, cũng hao tâm khổ tứ, nên muốn gả cho một người để được nghỉ ngơi.”

Tô Tần không khỏi thán phục người kia, cậu hỏi tiếp: “Cô ấy không sợ lại bị phụ lòng một lần nữa sao?”

Nghiêm Qua nhún vai, “Cô ấy bảo đã quan sát anh lâu rồi, tin anh là một người có thể gánh vác và có trách nhiệm, cho nên mới nhắc đến chuyện kết hôn với anh.”

Tô Tần ngạc nhiên, “Không có tình cảm.. cũng có thể?”

“Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng mà.” Nghiêm Qua nói: “Điều kiện của cô ấy cũng không tệ, bây giờ đã có tiền gửi ngân hàng. Cô ấy cũng hợp ý anh, anh không muốn xã giao nhiều, có một cửa hàng riêng, quả thật anh không có lý do gì để từ chối cô ấy.”

Tô Tần nghĩ nửa ngày cũng không nói nên lời, chỉ nín thinh: “Ồ.”

Nghiêm Qua cười rộ lên, tiến đến bóp má cậu, “Thấy thế giới của người lớn rất đen tối đúng không? Hả?”

Tô Tần đẩy tay anh ra, xoa xoa gò má, “Cũng không phải... mỗi người đều có một cuộc sống riêng.”

Nghiêm Qua nhìn Tô Tần một chút, lại nói: “Mặc dù về tài sản, anh không có lý do gì để từ chối cô ấy, nhưng mà tình cảm thì không như vậy.”

Tô Tần ngẩng lên nhìn anh, Nghiêm Qua nói: “Anh không thích cô ấy, sau này có bồi dưỡng tình cảm cũng sẽ không thích. Nhiều đấy cũng đủ để anh từ chối rồi.”

Ngưng một chút, anh nói tiếp: “Có lẽ bây giờ cô ấy quá mệt mỏi, đợi đến lúc tỉnh táo lại, có lẽ cũng sẽ không muốn cuộc hôn nhân này.”

Tô Tần chậm chạp nói: “Mấy người các anh thật kì quái.”

Nghiêm Qua nhếch mi nhìn cậu.

Tô Tần: “Anh muốn có một cuộc sống thế nào?”

Nghiêm Qua: “Ồm, câu hỏi của em thâm sâu quá.”

Tô Tần dờ khóc dờ cười, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà đến đờ ra, “Lúc bị cách ly, tôi cũng tự hỏi mình muốn một cuộc sống thế nào.”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, “Có câu trả lời chưa?”

“Không có.” Tô Tần lắc đầu, thờ dài nói: “Càng nghĩ càng thấy mệt mà thôi.”

“Cũng coi như là một đáp án.” Nghiêm Qua xoa xoa đầu cậu, “Thay vì ngẫm nghĩ, không bằng tự động tay làm đi. Hôm nay em muốn làm gì thì làm cái ấy, hôm nay em có đủ rồi, mới có thể tính tiếp chuyện ngày mai.”

20. Chương 20

Nghiêm Qua chỉ nói một câu vậy thôi, nhưng lại khiến Tô Tần rơi vào trầm tư.

Hôm nay có đủ rồi mới tính tiếp chuyện ngày mai? Tựa hồ rất có đạo lý, cảm giác câu nói rất có ý nghĩa, nhưng lại vẫn như cũ.. mơ hồ không rõ ràng.

Nhưng nếu với lựa chọn nào cũng dẫn đo trước sau, có lẽ còn rất lâu tương lai mới tới. Mà ngẫm lại, đến tột cùng mình hy vọng tương lai sẽ thế nào?

Điểm khác biệt lớn nhất giữa cậu với Nghiêm Qua là, cậu phải gánh rất nhiều thứ trên lưng không thể tự do tự tại, mà Nghiêm Qua lại nắm chắc tương lai mình trong lòng bàn tay, chỉ một điểm này thôi đã khiến cậu ao ước đến nhường nào.

“Cái người Thường Dịch kia.” Đến bữa tối đột nhiên Nghiêm Qua cất tiếng, khiến Tô Tần không khỏi ngạc nhiên.

“Cái người Thường Dịch kia, là người như thế nào?”

Tô Tần uống một ngụm cháo, chậm chạp đáp: “Một cái mũi hai con mắt.”

Nghiêm Qua nhìn cậu, “Em thích cái gì ở tên ấy?”

Tô Tần bị sặc một chút, “Tôi không muốn nói về đề tài này.”

“Đừng vậy mà.” Nghiêm Qua chớp chớp mắt, “Quan hệ hai ta tốt thế kia mà, đúng không? Cho anh biết thêm chuyện về em đi.”

Tô Tần nhú mày, “Việc này biết hay không cũng không liên quan.”

“Anh thấy có liên quan mà.” Nghiêm Qua ăn vạ, “Lúc nãy anh kể cho em chuyện của anh rồi, bây giờ đổi lại là em.”

Tô Tần trầm mặc một chút, thật ra cũng không có gì đáng nói, chẳng phải là câu chuyện yêu đương và chia ly rất đời thường thôi sao?

“Thường gia giúp tôi có thể đi học được.” Tô Tần thản nhiên nói: “Ngày nghỉ anh ấy thường tới thăm tôi, lâu ngày.. thành thích.”

“Bởi vì có nhiều tiền?”

Tô Tần nhú mày, “Không phải.”

“Bởi vì có thể thay đổi cuộc sống của em?”

Tô Tần đặt bát xuống nhìn anh, “Không phải.”

“Thế tại sao lại thích tên ấy như vậy?” Nghiêm Qua hỏi: “Có đẹp trai như anh không?”

Tô Tần dở khóc dở cười, “Đúng vậy.. vì sao lại thích đến như vậy.” Ngưng lại một chút, cậu nói: “Có lẽ vì là mối tình đầu nên không quên được.”

“Mối tình đầu à..” Nghiêm Qua chẹp miệng một cái, bảo: “Anh cũng có một người không biết có phải là tình đầu hay không.”

Tô Tần: “Có phải tình đầu hay không mà chính anh cũng không biết?”

“Không biết.” Nghiêm Qua khò khè khò khè ăn, “Đứng trên nhiều phương diện mà nói, ấy đều là lần đầu tiên của anh.”

Người Nghiêm Qua nói chính là cậu trai năm nào, đến giờ anh vẫn nhớ rõ đôi mắt đầy sương và thân thể phiếm hồng vì dục vọng ấy.

Đấy có phải tình đầu hay không? Chính anh cũng không rõ, chỉ biết không thể quên được.

Tô Tần nhìn anh đầy nghi ngờ, thế nhưng cũng không muốn hỏi nhiều. Nghiêm Qua đổi đề tài: “Anh định tìm Ngô Ủy, cơ mà cậu ta không đến, cậu ta cứ là lạ, còn nhắc tới em.”

Tô Tần nuốt thức ăn xuống, không mặn không nhạt ừ một tiếng.

“Hai người.” Trực giác đàn ông của Nghiêm Qua cũng rất mạnh, anh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Tần lắc đầu, “Không.”

Nghiêm Qua lại nói: “Cậu ta thổ lộ với em?”

Tô Tần lại bị sặc một chút, cậu nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao hôm nay anh ta lại lảm chuyện như thế!

“Thật sao?” Nghiêm Qua nhìn bộ dạng kia của cậu liền òa lên: “Em không đồng ý sao?”

“... Không.”

“Vì sao? Bởi vì Thường Dịch?”

Năm lần bảy lượt nhắc tới người này, Tô Tần phát bực, ném đũa đứng lên, “Không liên quan gì tới anh.”

Nói xong cậu xoay người trở về phòng, rầm một tiếng, cửa đóng sập, bụi tường rơi lả tả.

Nghiêm Qua rót ít bia uống, nhìn cửa phòng Tô Tần đóng chặt, không còn vẻ trêu chọc ban nãy, khô phục mặt vô biểu tình.

Hầu kết anh cuộn lên cuộn xuống, cồn trong miệng lên men. Thường Dịch.. Anh vươn tay cầm đũa chậm rãi gắp rau ăn, trong lòng thầm oán: Cái gọi là mối tình đầu này, thật sự nặng đến hại người.

Ngày hôm sau Tô Tần tỉnh dậy, trong nhà đã không có ai.

Cậu vẫn luôn dậy sớm, nhưng hôm nay Nghiêm Qua lại còn dậy sớm hơn. Kim đồng hồ trên tường chỉ đúng vào số sáu, trên bàn bày vài món ăn sáng, dùng chiếc lồng bàn màu xanh biếc đặt lại, để tránh côn trùng tới.

Tô Tần tắm rửa một chút, xong xuôi đi ra ăn điểm tâm và tới trường học.

Tối qua cậu nhận được tin, hôm nay trường quay lại lịch học bình thường.

Học viện thể thao đã mở lại, mấy sinh viên có thân nhiệt cao hôm trước đã quay lại, đều là cảm mạo thông thường, cũng không phải bệnh cúm kia.

Thuốc phòng dịch và thuốc tiêm đã được ban hành, bệnh cúm dần dần được khống chế, rất nhiều công ty đã quay trở lại lịch làm việc bình thường.

Hơn một tuần không gặp mấy bạn ở học viện được, Tô Tần để ý, đứng trong nhóm sinh viên kia còn có một người, chính là vị tiến sĩ Hoàng Hưng đã từng gặp qua một lần trước đó.

“Thầy Hoàng.” Cậu đi tới lễ phép chào hỏi, đối phương quay đầu lại, nhận ra cậu.

“Tô Tần?” Hoàng Hưng nói: “Em tên là Tô Tần đúng không?”

“Vâng.” Tô Tần có chút ngạc nhiên, không ngờ đối phương còn nhớ mình, vừa khâm phục trí nhớ đối phương thật tốt, vừa nói: “Nghe nói thầy Hoàng là tiến sĩ y dược? Vắc-xin phòng bệnh lần này, thầy cũng biết ít nhiều chứ?”

Hoàng Hưng nói: “Thầy không biết nhiều lắm, nhưng sắp tới sẽ có báo cáo từ phía trên thôi. Trường cũng định mua một nhóm thuốc về nghiên cứu, đây là một đề tài rất hấp dẫn, nếu em thấy hứng thú cũng có thể đến xem.”

Đương nhiên Tô Tần cảm thấy hứng thú, cậu hỏi: “Bao giờ ạ?”

“Chắc là ngày mai thôi, trưa mai em tới phòng làm việc của tôi đi.”

“Vâng.” Tô Tần gật đầu, Hoàng Hưng có vẻ rất dễ gần, hai người tạm biệt nhau ở cửa tòa nhà dạy học, Tô Tần đi tới phòng B1.

Bảy giờ còn chưa phải giờ vào học, song đã có rất nhiều sinh viên tới tự học. Sinh viên khoa tự nhiên chủ yếu chỉ có đâm đầu vào mà học, không để ý thể sự bên ngoài, ở Nam đại thường xuyên có hình ảnh này, sáu giờ sáng trong sân tập đầy ắp sinh viên ngồi cầm sách ôn bài, bầu không khí học tập này Tô Tần rất thích, bởi vì đây là nơi duy nhất không chứa tạp niệm, chỉ có tự chìm vào biển học vô bờ, tất thấy đều trở nên giản đơn.

Cũng có nhiều sinh viên bên học viện thể thao tới sớm, nhưng không phải cầm sách ôn bài mà là chơi bóng, bị nhốt hơn tuần trời, tiếng đập bóng vang vọng khắp sân.

Lưu Bị ăn sáng xong thì gọi điện thoại cho Tô Tần, nghe cậu nói đã ở trường học liền chạy thẳng tới học viện được.

Có rất nhiều người ngồi đọc sách trong phòng học, Lưu Bị đẩy cửa ra nhìn vào, liền thấy Tô Tần đang ngồi trong góc phòng vẫy tay mình.

“Sớm.” Lưu Bị ngồi xuống, vừa nhìn sách giáo khoa trong tay Tô Tần đã thấy đau đầu, “Đừng nói là ở nhà không có việc gì làm cậu toàn đọc sách đấy nhé.”

Tô Tần ngạc nhiên, nhớ lại lúc ở nhà hình như mình chưa từng động vào sách, chủ yếu đều là Nghiêm Qua chiếm hết thời gian bên cậu.

“Không có.”

“Thế thì may.” Lưu Bị thở phào, “Đọc sách vừa phải thôi, đừng đọc đến ngốc ra.”

Tô Tần cười cười, hỏi: “Mấy sinh viên... bên học viện thể thao thế nào rồi?”

“Không vấn đề gì, cũng không phải bệnh cúm kia.” Cậu ta nói tiếp: “Mấy ngày rồi ở trong phòng ngủ đến mốc meo, còn cậu?”

Tô Tần kể lại chuyện ở nhà trẻ cho Lưu Bị nghe, cậu ta nghe xong liền ứa mồ hôi lạnh, “Trời! Nếu bị thế thật thì làm sao?”

Tô Tần nhún vai, Lưu Bị ôm vai cậu nhìn tới nhìn lui, “Hình như lại gầy đi rồi?”

“Không có đâu.” Tô Tần xua tay, “Hôm qua tới siêu thị có cân thử, còn nặng thêm hai cân.”

“Chuyện tốt.” Lưu Bị vỗ vỗ vai cậu, “Mà sao cậu ăn mãi không mập lên nhỉ!”

Tô Tần nhớ lại mấy ngày ở nhà, Nghiêm Qua nuôi cậu như nuôi heo, có lẽ hai cân này đều nhờ công lao của anh ấy cả.

“Đại Dũng đâu?” Tô Tần thấy có mình cậu ta thì hỏi.

“Đừng nói nữa.” Lưu Bị bĩu môi, “Trọng sắc khinh bạn điển hình luôn, mấy ngày bị nhốt, tên ấy với Trần Miếu tốt lắm.”

Tô Tần ngạc nhiên, “Nói chuyện yêu đương?”

“Còn chưa đến mức này.” Lưu Bị giống như nổi gai ốc mà chà chà cánh tay, “Suốt ngày nói mấy lời ong bướm ngọt ngào, điện thoại không ngừng luôn!”

Tô Tần cười bảo: “Không tệ, Đại Dũng rất có bản lĩnh.”

“Thế đấy.” Lưu Bị cũng cười, sau đó thở dài, “Anh em như vậy, giờ mình cô đơn rồi, sau này chỉ biết dán lấy cậu thôi.”

Tô Tần cười rộ lên, hai người đang nói thì có người tiến vào phòng học, là Viên Kiệt và Trần Minh.

Trần Minh nhìn thấy Tô Tần thì nói với Viên Kiệt mấy câu gì đó rồi đi tới.

“Tô Tần.” Trần Minh nói: “Mấy ngày nữa học viện mình với học viện y có hoạt động liên hợp, cậu tham gia không?”

Tô Tần hỏi: “Hoạt động gì?”

“Một cuộc thi y học nhỏ ấy mà, đều là sinh viên năm nhất, chủ yếu là làm thí nghiệm.”

Lưu Bị vô cùng kinh ngạc, “Học viện Y với Dược thi đấu sao? Hiếm thấy đấy, học viện y với học viện dược kia mà!”

“Chỉ là một cuộc thi nhỏ thôi, chủ yếu là để thắt chặt quan hệ hai bên.” Trần Minh đẩy gọng kính, “Hàng năm bên học viện y cũng có nhận sinh viên chuyển chuyên ngành, nhân cơ hội này có thể xem những ai có tiềm năng.”

Tô Tần nói: “Mình nhớ họ chỉ nhận sinh viên hệ tám năm cơ mà.”

“Ừ, chủ yếu chỉ nhận sinh viên hệ tám năm, nhưng nghe nói năm nay có cả hệ năm năm nữa.” Trần Minh nói, “Năm nhất chia làm ba nhóm, mỗi nhóm chọn mười người, cậu tham gia thì bảo mình đăng ký cho.”

Tô Tần hỏi: “Cậu phụ trách?”

“Mình và Viên Kiệt.” Trần Minh nói, “Cậu không ở ký túc xá nên không thông báo cho cậu được.”

Tô Tần gật đầu, “Mình tham gia, cậu ghi tên cho mình đi.”

Trần Minh gật đầu, lập tức xoay người đi. Cậu ta nói với Viên Kiệt cái gì đó, Viên Kiệt nhìn thoáng qua Tô Tần ở bên đây, sau đó giơ tay lên tiếng chào.

Lưu Bị nói: “Mình nhớ tên này là em họ của Mẫu Trần Hạo?”

“Ừ.” Tô Tần dời đường nhìn, tiếp tục đọc sách.

“Cậu ta với anh họ chẳng có chút giống nhau nào.” Lưu Bị lại nhìn Viên Kiệt một chút, “Mình không nghĩ Viên Kiệt sẽ thích kiểu người như Trần Minh.”

Tô Tần nhìn theo ánh mắt của cậu ta, bảo: “Có lẽ tiếp xúc lâu sẽ khác, nghe nói hai người ở chung một phòng.”

“Không ở một mình sao?” Lưu Bị cảm thấy kỳ quái, “Nhà có tiền thế kia mà?”

Tô Tần nhún vai, bởi vì cậu không ở trường học nhiều, cũng không hỏi thăm mọi người nên đương nhiên không biết.

Lưu Bị nhìn đồng hồ, bảo: “Buổi trưa bên mình có một cuộc thi đấu với năm hai, cậu rảnh thì đến xem.”

Tô Tần gật đầu, Lưu Bị đứng dậy đi ra ngoài. Bên cạnh đột nhiên vắng vẻ, Tô Tần có chút không quen, cũng may mà lập tức vào giờ học, cậu không để ý thêm nữa.

Chương trình học năm nhất tương đối nhiều, buổi sáng xếp kín lịch, nhưng buổi chiều chỉ có hai tiết, môn tự chọn phải đợi tuần tiếp theo, nghe nói mỗi lần chỉ nhận một lượng sinh viên cố định, nên mỗi lần Nam đại mở khóa tự chọn là sinh viên tranh nhau như trên chiến trường.

Học xong tiết buổi sáng, Tô Tần tính số tiết, phát hiện tuần sau có thể vào phòng thí nghiệm liền cảm thấy hưng phấn.

Trần Minh ở bên kia gọi cậu cùng đi ăn, Tô Tần đồng ý, mấy người ra khỏi cửa, Viên Kiệt kể mấy chuyện ở ký túc xá và trên lớp, lại nói đến cuộc thi, Tô Tần chỉ nghe chứ không chen vào nói, lúc đến phòng ăn, mấy người vừa ăn vừa kể chuyện, đúng là an tĩnh hòa thuận khó có được.

Sau bữa trưa, Trần Minh muốn tới thư viện, Viên Kiệt thì muốn về ký túc xá ngủ.

Trần Minh còn tưởng Tô Tần sẽ đi cùng mình, thế nhưng Tô Tần nhớ tới lời Lưu Bị nói sắp có cuộc đấu bóng rổ nên định tới xem.

“Cái trận kia.” Trần Minh nói: “Nghe nói năm nay năm nhất khá mạnh, có khi năm hai sẽ thua.”

Tô Tần không biết nhiều, chỉ ồ một tiếng, lúc đến ngã rẽ, hai người chào nhau. Tô Tần đi tới sân tập, được nửa đường thì gặp Trần Miểu, cô bạn mua chai nước khoáng, cũng tới xem trận so tài.

“Tô Tần!” Trần Miểu cất tiếng trước, phía sau còn có mấy người bạn. So với lần đầu tiên gặp thì trông cô bạn có vẻ thoải mái hoạt bát hơn, tóc buộc đuôi ngựa, nhìn qua tràn đầy tinh thần.

“Cậu cũng tới xem so tài?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, lại nhìn nước trong tay cô bạn.

“Mua cho đám Đại Dĩnh.” Trần Miểu cũng không thẹn thùng, thoải mái nói: “Cậu biết chưa? Mình và Đại Dĩnh đang quen nhau.”

“Chúc mừng.” Tô Tần không biết nói gì hơn, ngưng một chút lại bổ sung, “Đại Dĩnh là người tốt.”

“Ha ha ha ha.” Trần Miểu cười rộ lên, hai má hơi phồng hồng: “Cậu vẫn như vậy nhỉ, lần đầu tiên gặp mình đã thấy cậu ngơ ngơ.”

Hai người vừa đi tới sân tập vừa nói, tiếng chim kêu ríu rít, Trần Miểu bảo: “Có lẽ cậu không biết, hồi đầu người mình thích là cậu.”

Tô Tần ngậy ra, còn chưa biết nên trả lời thế nào, Trần Miểu đã xua tay, “Đừng khấn trương, chẳng qua là có hảo cảm ban đầu thôi, bây giờ mình thích Đại Dĩnh. Như cậu nói đấy, cậu ấy là người tốt.”

Tô Tần ngạc nhiên nhìn Trần Miểu một lúc, dáng cười trên môi cô bạn rất tự nhiên, giống như nắng ngày hè rực rỡ.

“Cậu cũng là một cô gái tốt.” Tô Tần suy nghĩ một lúc rồi nói.

21. Chương 21

Tô Tần lơ mơ hiểu được ý Trần Miểu nói, tuy vậy cảm giác vẫn rất mơ hồ. Sân tập cách đó không xa đã sớm khai trận, Trần Miểu và mấy nữ sinh đi lên chiếm chỗ ngồi trước, thật ra cũng không có nhiều người tới xem trận so tài này, trên khán đài chỉ thưa thớt vài bóng.

Nam đại có hai sân tập, một trong nhà một ngoài sân, ngoài mấy góc trong sân bị xe tải chiếm giữ thì cơ bản các chỗ khác trong sân đều được sinh viên bên học viện thể thao chiếm, sinh viên khoa khác rất ít khi chủ động tới vận động.

Người vận động nhiều có khí chất rất đặc biệt, đó là cả người tràn trề sức sống và ánh dương, kể cả những nữ sinh cũng vậy, làn da màu lúa mạch, bắp tay có vẻ săn chắc, mang tới cảm giác khỏe khoắn.

Nhìn lại mấy nữ sinh bên khoa văn học, thoạt nhìn tương đối yếu ớt, đứng cạnh nữ sinh bên học viện thể thao quả thật rất khác biệt.

Tô Tần đứng trong góc nhìn một lúc, cảm thấy ngồi cùng với nhóm toàn con gái của Trần Miểu cũng không hay, vì vậy lên phía trước ngồi một mình một chỗ.

Cậu vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì có một nam sinh ôm bóng ngồi xuống bên cạnh.

Hiệp đấu đầu tiên vừa mới kết thúc, năm hai thoáng dẫn trước, Tô Tần nhìn thấy Lưu Bị và Trương Dĩnh Nghĩa trong đám đông, cậu vốn định chào hỏi, nhưng lại cảm thấy đột nhiên gọi tên như vậy có chút đột ngột, vì vậy chỉ ngồi yên.

Nhóm năm hai nhìn quanh tựa như đang tìm người, không bao lâu thì nhìn qua chỗ Tô Tần, gơ tay lên vẫy vẫy.

Tô Tần ngạc nhiên, phát hiện đối phương đang chào nam sinh ngồi kế bên mình. Nam sinh kia ngồi dậy vẫy tay, xung quanh tự nhiên xôn xao, mấy nam sinh ồ lên một tiếng.

Nam sinh kia nở nụ cười, thanh âm thuần hậu rất đỗi êm tai, tựa như chấn bông phơi nắng ở ngoài trời, những sợi bông trắng phau dưới nền trời xanh trong, đung đưa trong nắng ấm, mang tới cảm giác yên bình.

Lưu Bị cũng nhìn theo bọn họ, cậu ta nhìn thấy Tô Tần liền gơ tay lên tiếng chào.

Nam sinh kia quay đầu nhìn Tô Tần, kéo mũ lưỡi trai che đi ánh nắng, chỉ lưu lại khóe môi cong cong đẹp mắt.

“Em quen người trong đội bóng rổ?”

Tô Tần ừ một tiếng, vừa vẫy tay với Lưu Bị vừa nói: “Có quen hai người.”

Nam sinh kia gật đầu, sau đó liền ngồi xuống. Tô Tần để ý tới cách ăn mặc của đối phương, chiếc áo phong có cổ màu trắng, trên ngực có một logo, trước đây cậu không rõ nhưng giờ thì biết đây là logo của một nhãn hiệu rất nổi tiếng trong nước. Nhìn xuống quần và giày, không chỗ nào là không sạch sẽ gọn gàng, đồng thời giá cả cũng rất đắt đỏ.

Là một người có tiền.

Tô Tần định nghĩa đối phương như vậy.

Hiệp tiếp theo bắt đầu, nhóm nữ sinh ở đầu bên kia không ngừng cổ động cho người quen.

Tô Tần chưa xem qua trận đấu như thế này, cũng không biết quy tắc gì, chỉ thấy hoa cả mắt, mọi người ai cũng như ai khiến cậu chẳng phân biệt nổi.

“Khăn buộc trên tay màu trắng là năm nhất.” Nam sinh bên cạnh tựa như biết cậu đang mờ mịt liền hảo tâm giải thích, “Còn khăn vàng là của nhóm năm hai.”

Tô Tần gật đầu, hỏi: “Anh là người của học viện thể thao?”

“Ừ.” Đối phương cười cười, nâng tay kéo vành mũ lên. Cuối cùng Tô Tần cũng có thể trông rõ gương mặt của người này, gương mặt ấy không thể dùng từ ‘đẹp trai’ để hình dung.

‘Đẹp trai’ vốn là một từ ngữ không xác định, cũng giống như ‘anh tuấn’, đều để con người ta mặc sức tưởng tượng và định nghĩa. Nam sinh kia trán cao, mặt mày sắc nét, mày kiếm cong lên, tuy mũi không cao như Nghiêm Qua nhưng tổng thể đều rất đẹp, thoạt trông vẫn còn trẻ, nhưng lại mang tới cảm giác ổn trọng khác hẳn người cùng tuổi, lại thêm vẻ anh tuấn kia, khiến vừa nhìn đã thấy người này rất đáng tin cậy.

Anh ta cười rộ lên không ôn hòa giống như Thường Dịch, cũng không lưu manh như Nghiêm Qua. Khóe miệng tự nhiên câu lên, có cảm giác như mặt trời nhuộm sắc nước, khuôn mặt thuần khiết, đường nét cơ thể phía dưới lại cường tráng, không có vẻ ngây thơ, nhưng lại rất dễ gần gũi.

Tô Tần ngẩn người nhìn anh ta một hồi, đột nhiên nhận ra mình lại đi so sánh người này với Thường Dịch, còn so cả với Nghiêm Qua.

Nhận ra vấn đề này, Tô Tần có chút thất thần.

“Bạn học?” Nam sinh kia có vẻ buồn cười mà hỏi thăm: “Sao vậy?”

Tô Tần mờ mịt ừ một tiếng, phát hiện mình nhìn chằm chằm đối phương như vậy có vẻ không lịch sự.

“Tôi.. nhớ tới một chuyện.” Cậu nói lảng sang chuyện khác, lại hỏi: “Anh không tham gia trận đấu sao?”

“Anh năm ba rồi.” Nam sinh kia nói: “Trận này là nhóm năm hai khơi ra, muốn rèn luyện người mới đến.” Ngưng một chút, nam sinh kia cười rộ lên, “Cơ mà anh nghĩ, mấy đứa chỉ muốn ra oai với tụi năm nhất thôi, coi như là truyền thống cũ của học viện thể thao.”

Tô Tần có chút khó hiểu, “Truyền thống cũ?”

“Thể viện dương thịnh âm suy, tụi con trai khó tránh khỏi nóng tính, đám năm nhất càng thể hiện tài năng thì đám đàn anh lại càng muốn ra oai cho nguôi giận.”

Vẫn là lần đầu tiên Tô Tần nghe thấy chuyện này, có chút dở khóc dở cười, “Nên mới đấu sao?”

“Chính xác.” Nam sinh kia nói: “Năm nào cũng như vậy, bọn anh cũng thế. So một trận cho đám tiểu quỷ kia biết thế nào là tôn trọng học trưởng.”

Tô Tần cười rộ lên, nam sinh kia đưa mắt nhìn cậu, “Em khoa nào?”

“Dược học.” Tô Tần nói: “Tôi là Tô Tần.”

“Ừ, anh..” Nam sinh kia còn chưa kịp nói tiếp, phía dưới đột nhiên hỗn loạn.

Hai người quay đầu nhìn xuống, chỉ thấy có hai người năm nhất ngã xuống sân, không biết đụng vào nhau hay là làm sao, mắt cá chân bị thương đến nỗi không bò dậy nổi.

Trước giờ Lưu Bị vốn luôn nóng tính, liền tiến lên mắng người, “Đấu không lại liền chơi xấu sao? Đây là chuyện học trường nên làm à?”

Tô Tần nhíu mày, “Có chuyện gì vậy?”

Nam sinh kia đứng lên, “Không biết, để anh xuống xem một chút.”

“Buông tay ra! Muốn làm gì!” Một người giống như là đội trưởng năm hai, kéo Lưu Bị cao lớn ra, “Tụi nó tự ngã xuống.”

“Cái rắm!” Lưu Bị chửi thề một tiếng, “Mới hiệp hai đã chơi không nổi? Thế anh còn chơi làm cái quái gì! Quay về bú sữa mẹ đi!”

Tô Tần nhíu mày, giọng Lưu Bị rất lớn, lời cũng không dễ nghe.

“Đừng lộn xộn.” Nam sinh ôm bóng đi xuống bậc thang, “Có chuyện gì vậy!”

Lưu Bị quay đầu thấy người kia, giống như nhận ra cái gì đó, liền im bật. Đội trưởng bên năm hai nói: “Đám ranh này mất nết.”

Nam sinh kia hạ giọng nói câu gì đó, mọi người ở xa không nghe rõ được. Qua một lúc chỉ thấy mặt mũi đội trưởng kia xám xịt, đám Lưu Bị thì cười rộ lên.

“Được được được! Cứ như vậy đi!”

Lưu Bị vỗ tay, “Để bọn em chơi với các anh một chút! Sao!”

Nhóm năm hai như muốn nói điều gì đó, lại bị đám Lưu Bị khiêu khích, liền vung tay lên, “Đấu thì đấu!” Sau đó ngưng một chút lại nói: “Triệu Thần! Anh không thể không công bằng!”

“Không đâu, nên thế nào thì làm thế ấy!”

Nhóm năm hai vừa nói xong, khán đài đột nhiên an tĩnh, sau đó các nữ sinh hét chói tai.

Điều đầu tiên Tô Tần nghĩ tới, là Triệu Thần! Thần tượng của cả trường, Triệu Thần!

Triệu Thần học viện thể thao, năm thứ ba, là đội trưởng đội bóng rổ, áo số 1. Anh ta không chỉ đẹp trai mà còn đứng đầu các hoạt động, ba năm học, ngoại trừ năm đầu tiên phải ngồi ngoài ghế dự bị ra thì từ năm hai đã là một tuyển thủ hàng đầu trong đội, giúp Nam đại giành chiến thắng ở vô số giải đấu.

Nghe Lưu Bị nói, Triệu Thần còn một biệt danh khác là Gia Cát phòng thủ hậu phương, anh là người có tầm nhìn tốt nhất ở nhóm hậu vệ.

Tô Tần không hiểu rõ những thứ này, cậu chỉ thấy Triệu Thần bỏ mũ xuống, lấy tay vuốt vuốt tóc, sau đó ném mũ và quả bóng xuống.

Anh cởi chiếc áo phông, lộ ra làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, cơ bụng sáu múi khiến đám nữ sinh ngưng thở. Bắp tay mạnh mẽ rắn chắc, eo thon, tỉ lệ hai chân và nửa cơ thể phía trên vô cùng hoàn mỹ, tuy không rõ có phải tỉ lệ vàng hay không, nhưng chắc cũng không kém là bao, nhìn từ xa, trông anh như một tác phẩm nghệ thuật.

Tô Tần ngẩn người nhìn Triệu Thần mặc áo bóng rổ lên, sau đó xoay cổ tay cổ chân, cả người tràn trề sức sống, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, nụ cười đầy tự tin.

Anh đứng ở bên đội Lưu Bị, sắp xếp lại đội hình, sau đó nói: “Bắt đầu đi!”

Anh vỗ tay một cái, đám Lưu Bị nhiệt huyết sôi trào mà hô ầm lên.

Ngay cả Tô Tần vốn không phải người ưa vận động nhưng cũng cảm thấy hăng hái, giống như mọi tế bào trong cơ thể được thức tỉnh.

Nhóm nữ sinh hầu như đứng nghiêng hết về phía bên Lưu Bị. Dưới ánh dương chói rực, cả người nhễ nhại mồ hôi, hai bên nỗ lực tranh đấu, vận dụng hết mọi kỹ năng xoay ném bóng thành thạo, Tô Tần nhin không được mà hô lên.

“Cố lên!!!”

Hô xong một câu này, tâm tư trong lòng như được phóng hết ra, lại giống như được tiếp thêm sức lực. Tô Tần nâng mày, đột nhiên cảm thấy cả người tràn đầy năng lực, tiếp tục hô lớn lên.

22. Chương 22

Trận đấu đột nhiên nghiêng về một phía, mặc dù năm nhất thiếu một người, nhưng bởi vì có Triệu Thần làm phòng thủ hậu phương nên từ sau hiệp hai, thế cục đổi thành năm hai bị dẫn trước.

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, năm nhất cao hơn hẳn ba mươi điểm. Đây là Triệu Thần còn cố ý nhường năm hai đột phá vài lần, dù sao chèn ép nhiều cũng không tốt, chỉ khiến hai bên càng thêm đối chọi gay gắt.

Đội trưởng đội năm hai đi tới, rất không cao hứng nói: “Anh không nên bắt công như vậy!”

Triệu Thần cầm lấy khăn mà người bên cạnh đưa tới, lau mồ hôi trên mặt cười bảo: “Ai bảo các chú bắt nạt sinh viên mới, anh chỉ trả lại chút ít thôi.”

Lưu Bị ở bên kia nghe thấy được, liền a một tiếng nói: “Quả nhiên là mấy anh chơi xấu.”

Triệu Thần giơ tay lên can, năm hai hừ một tiếng, “Cũng không phải là cố ý, chỉ là gặp chút lỗi nhỏ.”

“Nói như vậy thì đúng là cố ý rồi!” Lưu Bị tức giận, Triệu Thần đứng bên cạnh nói: “Dù sao cũng thắng rồi, đừng so đo như thế.”

Anh vỗ vỗ vai Lưu Bị, Lưu Bị đành bỏ qua, sau đó nói với Triệu Thần: “Thần tượng! Anh mạnh ghê, vòng thi đấu mùa đông cho em theo anh đi!”

Triệu Thần cười rộ lên, lộ ra một chiếc răng khểnh.

Rất nhiều nữ sinh ngồi trên khán đài cảm thấy luyến tiếc, ngẩn ngơ nhìn nam sinh may mắn đứng trên sân kia.

Triệu Thần giơ tay lên tán thưởng Lưu Bị, “Em tấn công rất tốt, nhưng mà hành xử hơi lỗ mãng.”

Anh ta vẫn chưa đồng ý cho Lưu Bị tham gia thi đấu, nhưng cũng không từ chối. Như vậy nghĩa là vẫn còn cơ hội, Lưu Bị liền cao hứng.

Trương Dũng Nghĩa cũng đi tới bên cạnh, “Vòng thi năm nay là lần cuối học trưởng được đấu nhỉ?”

“Sang năm còn vòng thi mùa hè nữa, đó mới là vòng thi cuối cùng.” Triệu Thần thốn thốn, “Thời gian trôi nhanh quá, sắp đến lúc anh phải lui rồi.”

Lưu Bị cười hì hì bảo: “Không sao, giang sơn lớn kiểu gì cũng có người đến thay, phía trước có ánh dương chỉ lối!”

Trương Dũng Nghĩa vỗ bụp một cái vào sau đầu cậu ta, “Nói linh tinh cái gì đấy!”

Lưu Bị cười ha hả, “Ý tui là, cũ không đi mới không đến.”

Lần này đến phiên đội trưởng đội năm hai đập cậu ta.

Triệu Thần còn chưa nói gì, anh ta quay đầu thấy Tô Tần từ bậc thang bước xuống liền giơ tay lên bắt chuyện. “Người anh em!”

Tô Tần có chút xấu hổ, đứng trên bậc thang không biết nên xuống hay không.

Chỗ Triệu Thần đứng tựa như một thế giới mới mà cậu chưa từng được tiếp xúc, có một cảm giác xa lạ và ham muốn được tới gần.

Lưu Bị hướng cậu ngoác tay, “Tô Tần! Thấy bọn mình phản công hông?!”

“Ừ!” Tô Tần gật đầu, “Rất lợi hại.” Ngưng một lúc lại nói: “Chỉ là mình không hiểu rõ quy tắc lắm, nên thấy hơi mờ mịt.”

Lưu Bị chạy lên trước kéo lấy cậu, mồ hôi trên người nam sinh mang tới cảm giác sôi động phần chân, khiến ngực Tô Tần khê động.

“Không sao! Sau này chỉ cho cậu!”

Tô Tần gật đầu, Triệu Thần hỏi: “Hai người là bạn bè?”

“Ừ, là bạn bè.” Lưu Bị cười he he, hướng Triệu Thần giới thiệu, “Cậu ấy là sinh viên bên học viện dược, Tô Tần, là người mà được miễn một nửa học phí nhập học trong năm nay đấy!”

Triệu Thần nghĩ tới, chân mày khê nâng lên, “Bảo sao tên này rất quen.”

Tô Tần thấy ngại ngại, đột nhiên cậu thấy thành tích của mình cũng chẳng thấm vào đâu. Trái lại đám Lưu Bị, tuy thành tích không bằng nhưng lại có nhiều thứ khiến cậu phải hâm mộ.

“Anh đi trước.” Triệu Thần liếc nhìn đồng hồ, “Sau này rảnh rỗi thì cùng chơi bóng đi, anh ở tầng 5, ký túc xá.”

Lưu Bị ồ một tiếng, nhóm năm hai bên kia cũng dần tản đi. Trần Miểu chạy xuống đưa nước cho Trương Dũng Nghĩa, cô bạn đi ngang qua Triệu Thần, còn quay đầu liếc nhìn một cái.

Đại Dũng không vui, cầm chai nước hỏi: “Rất đẹp trai chứ gì?”

Trần Miểu quay đầu lại, cười hì hì bảo: “Ừ.”

Đại Dũng nhú mày, Trần Miểu cười ha ha rồi chạy đi.

Lưu Bị xùy một tiếng, “Chua đến nổi cả sân đều ngửi thấy mùi.”

Đại Dũng bĩu môi, “Xét theo một khía cạnh khác mà nói, Triệu Thần là tình địch của toàn bộ nam sinh trong trường.”

Tô Tần cũng cười theo, ba người cùng nhau đi ra ngoài, buổi chiều Tô Tần còn có lớp, nhìn thời gian cũng không còn nhiều, cậu nói: “Mình phải đi trước đây.”

Lưu Bị kéo cậu, “Mấy.. mấy giờ cậu tan tiết?”

“Chắc là bốn giờ.” Tô Tần nói: “Sao vậy?”

“Cùng ăn cơm đi.” Lưu Bị lại nhìn Trương Dũng Nghĩa, Trương Dũng Nghĩa lúng túng nói: “Có hẹn với Miểu Miểu...”

“Miểu Miểu Miểu Miểu.” Lưu Bị lẩm bẩm mấy tiếng, mặt Trương Dũng Nghĩa mỗi lúc một đỏ hơn, Lưu Bị nói: “Này ông không nghĩ, chưa gì đã rơi vào tay một nữ sinh như vậy sẽ bỏ lỡ rất nhiều thú vui à?”

Trương Dũng Nghĩa lờm một cái, Lưu Bị nhìn sang Tô Tần, “Tối nay mình đến nhà cậu nhé!”

Tô Tần suy nghĩ một chút, “Đến đi.”

Thế nên trên bàn cơm tối nay có ba người.

Tiệm net Tô Tần làm đang sửa chữa lại, mấy ngày này cậu không có việc gì để làm. Buổi tối cũng về sớm hơn.

Nghiêm Qua làm thức ăn ngon đợi cậu, kết quả thấy có hai người về nhà.

Sắc mặt anh tối sầm, nhìn Lưu Bị hỏi, “Nhóc con tối đây làm gì?”

Lưu Bị đi tới sô pha ngồi thụp xuống, “Tối giám sát chú.”

“Ai là chú cơ?” Nghiêm Qua nâng mi, “Anh đây mới hai lăm tuổi.”

“Thế đủ để là chú rồi.” Lưu Bị cười he he, nhìn theo bóng lưng Tô Tần đi vào phòng ngủ. Qua một lúc Tô Tần đi ra, theo thường lệ phân loại màu quần áo, sau đó ấn nút giặt, nghe tiếng nước róc rách, trong lòng có chút không yên.

“Tô Tần?” Nghiêm Qua bưng thức ăn đi ra, còn đeo một cái tạp dề nhiều dầu mỡ, nhìn cậu hỏi, “Sao vậy? Chưa lấy tiền trong túi ra?”

Tô Tần giặt mình, hiểu ra anh đang nói đến chuyện quần áo, liền lắc đầu: “Không phải, đang nghĩ một chuyện khác.”

“Ồ?”

Nghiêm Qua đặt đĩa xuống, xoay người đi vào phòng bếp, Tô Tần đi vào theo, Lưu Bị ngồi ngoài phòng khách xem tivi, tiếng mở có hơi lớn.

Tô Tần tựa vào bếp nói: “Hôm nay tôi gặp Trần Miểu, ừm, chính là cô bạn lần trước ấy.”

“Anh biết.” Nghiêm Qua suy nghĩ một chút, “Cái cô bé cũng có mặt ở trong cửa hàng phải không?”

“Ừ phải.” Tô Tần gật đầu, nhớ tới Nghiêm Qua cũng từng gặp Đại Dĩnh và Trần Miểu thì nói: “Hôm nay Lưu Bị có trận đấu bóng rổ, tôi tới xem, sau đó gặp Trần Miểu, bạn ấy nói trước đây từng thích tôi.”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, anh cười cười, “Em đẹp trai như vậy, không có ai thích mới là lạ.”

Mặt Tô Tần hơi đỏ lên, không nghĩ Nghiêm Qua sẽ khen mình như vậy. Cậu ngưng một chút rồi nói tiếp. “Nhưng bây giờ bạn ấy đang qua lại cùng Đại Dĩnh.”

Nghiêm Qua nhíu mi, ánh mắt tỏ vẻ tò mò.

“Nên tôi.” Tô Tần gãi gãi đầu, không biết dùng cách nào để biểu đạt, “Bạn ấy có thể thích tôi, nhưng cũng có thể thích Đại Dĩnh. Nói chính xác hơn thì, bây giờ bạn ấy thích Đại Dĩnh hơn.”

Tuy cậu nói không đầu không đuôi, nhưng Nghiêm Qua có thể hiểu.

Nghiêm Qua múc ra ba bát cháo, anh nói: “Cho nên em cũng có thể thích một người khác ngoài Thường Dịch.”

Tô Tần mím môi, “Nhưng thích sẽ như vậy sao? Trước đây tôi thích một người, bây giờ lại thích một người khác, như vậy không phải phản bội chính mình sao?”

So với việc Thường Dịch làm thì có khác gì nhau chứ?

Nghiêm Qua ngừng tay, quay đầu lại nhìn cậu, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

“Anh không nghĩ em lại đơn thuần như vậy.” Nghiêm Qua cười khở, xoa xoa tay vào tạp dề, muốn vuốt tóc Tô Tần, nhưng lại nghĩ tạp dề cũng bị bắn đầy dầu mỡ, tay đưa lên lại hạ xuống.

“Giờ không còn nhiều người có suy nghĩ giống như em.” Giống như dạy một đứa trẻ, anh nghiêm túc suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: “Tô Tần, em nghĩ thích một người, sau đó sẽ ở bên nhau đến già sao?”

Tô Tần gật đầu, “Tôi... hy vọng là như vậy.”

“Ai cũng muốn như vậy.” Nghiêm Qua nói, “Nhưng hiện thực và hy vọng không giống nhau, mọi người đều từ thích một người, sau đó dần hiểu về nhau, sao đó mới thực sự biết rõ nhau. Tiến trình này tùy theo tính cách của mỗi người mà ngắn dài khác nhau, có người phải mất rất lâu mới biết kì thực đối phương không hợp với mình, nhưng vì lâu như vậy, có thể đến khi đã già rồi mới hiểu, nên sẽ không nghĩ đến chuyện bầu bạn cùng ai khác nữa; mà cũng có người hiểu rất nhanh, qua mấy tháng đã buông tay, lại tiếp tục vòng tuần hoàn kia để tìm xem ai là người thích hợp với mình nhất.”

Tô Tần lặng lẽ nghe Nghiêm Qua nói, giọng anh rất đổi êm tai, đầy từ tính như muốn thôi miên.

“Tiến trình này dài không được, ngắn cũng không được, không được sâu cũng không được quá mức nông. Yêu và thích thật ra là một môn nghệ thuật rất cao thâm, cũng hàm chứa vô số đạo lý.”

Tô Tần cười rộ lên, “Nói như anh là thần tình yêu không bằng ấy.”

Khóe miệng Nghiêm Qua khẽ câu lên, “Anh rút kinh nghiệm từ trước ra mà thôi, Tô Tần, Thường Dịch chẳng qua chỉ là một cánh cửa trong sinh mệnh mà em phải bước qua thôi, nhưng cậu ta không thích hợp với em. Nói thế nào nhỉ.. tình cảm càng bấp bênh thì lại càng khắc sâu, em nên tránh nó đi. Thật ra nó cũng không thích hợp với em, tình cảm bình lặng nhẹ nhàng như nước chảy mới là thứ tình cảm nguyên thủy nhất.”

Tô Tần gật đầu, “Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Nghiêm Qua vươn tay ôm cậu một cái, Tô Tần ngẩng đầu lên, cảm cậu vừa vịn đặt trên xương quai xanh của anh. Cậu nghe thấy mùi xà phòng mát dịu thoang thoảng trên người anh, nghe thấy Nghiêm Qua ghé vào tai cậu nói, “Không có gì, sau này còn có anh.”

23. Chương 23

Tô Tần hỏi Lưu Bị: “Cậu không về ký túc xá sao? Bị phát hiện thì làm sao?”

“Sợ gì.” Lưu Bị tùy ý phát tay, “Có đám Đại Dũng bao che cho rồi.”

Nghiêm Qua tựa như có chút hoài niệm, anh hỏi: “Vẫn là mấy thầy giáo với hội sinh viên đi kiểm tra phòng sao?”

“Chủ yếu là hội sinh viên thôi, sau đó báo cho các thầy.” Lưu Bị ngồi trên sô pha, nhàm chán xem tivi, đột nhiên xum xoe nói: “Không bằng ta thuê ... về xem đi.”

“Gì?” Tô Tần nhìn cậu ta đầy nghi hoặc.

Lưu Bị hướng Nghiêm Qua nháy mắt, Nghiêm Qua gác chân, hai tay gối ra sau gáy, “Nhóc con mới lớn, muốn xem thì tự đi mà xem.”

Tô Tần vẫn mờ mịt, “Gì vậy?”

Nghiêm Qua thở dài, “Chú em đừng làm hư Tô Tần, em ấy rất trong sáng.”

Bị nói như vậy, Tô Tần có chút không phục ngồi thẳng dậy, “Tôi biết đầu máy DVD, đừng coi tôi là nhà quê.”

Nghiêm Qua ngẩn ra, sau đó phì cười, nắm lấy vai Tô Tần, “Anh không nói mấy cái này, đúng không nhóc con mới lớn?”

Lưu Bị cũng không ngẩng đầu lên, “Để đi mượn máy về!”

Nghiêm Qua hỏi, “Thật đấy à?”

“Chú nghĩ là đùa chắc?” Lưu Bị nói: “Vất vả lắm mới té được khỏi ký túc, muốn thỏa mãn hiếu kỳ một chút!” Cậu ta nháy mắt mấy cái, hướng Tô Tần cười đầy đen tối, “Đường đường là nam tử hán, chưa xem mấy cái này, ra ngoài bị người ta cười chê mất.”

“Yên tâm.” Nghiêm Qua đỡ khóc đỡ cười, “Không ai lấy cái này để phán chú em có ra dáng đàn ông hay không đâu.”

Lưu Bị cũng không đôi co với anh, mở cửa đi ra ngoài, “Chủ thuê nhà ở bên cạnh hả?”

Nghiêm Qua ừ một tiếng, Tô Tần nghe thấy tiếng Lưu Bị gõ cửa, quay đầu nhìn Nghiêm Qua đầy tò mò, “Cậu ấy muốn làm gì?”

Nghiêm Qua thờ ơ nói: “Em biết AV không?”

Tô Tần nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, chỉ hai nút A, V trên điều khiển, “Cái này à?”

Nghiêm Qua nín thình nhìn Tô Tần nửa ngày, cuối cùng cầm lấy điều khiển từ xa trong tay cậu, gạt đầu, “Ừ, chính là cái này.”

Tô Tần càng thêm mờ mịt, “Không phải, hai người không nói đến cái này.”

Nghiêm Qua xoa đầu cậu, “Lát em biết ngay thôi.”

Lưu Bị mượn đầu máy DVD xong, lập tức vươn tay quay sang nhìn Nghiêm Qua, “Chú này, ở đây có cửa hàng không?”

“Ồ ngõ nhỏ phía sau.” Nghiêm Qua nhú mi nhìn lòng bàn tay cậu ta, “Định làm gì?”

“Tiền này.” Lưu Bị chep lưỡi mấy tiếng, “Chú hiểu mà.”

“Là nhóc muốn xem chứ không phải anh đấy.” Nghiêm Qua thờ ơ, “Tự đi mà thuê.”

“Chú là người lớn!”

Nghiêm Qua: “Thứ cho anh nói thẳng, chú em cũng mười tám tuổi rồi đấy.”

Lưu Bị hừ một tiếng rồi xoay người đi, “Thuê về xong không cho mấy người xem!”

Nghiêm Qua cười to, “Tùy ý!”

Lưu Bị tỏ vẻ thần bí, như muốn làm chuyện gì kinh thiên động địa ấy không bằng.

Tô Tần ngồi lặng không lên tiếng, đưa mắt nhìn bóng Lưu Bị đi tới đi lui.

Cậu ta cắm đầu máy DVD, chuyển kênh, sau đó mở hộp đĩa thuê về ra, lấy một cái đĩa nhét vào máy. Tô Tần không chú ý tới bìa đĩa, hình như trên đây có vài chữ viết bằng bút lông.

“Tới tới!” Lưu Bị đóng cửa sổ, chỉnh âm lượng nhỏ lại, khóa cửa tắt đèn. Cả phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng phát ra từ TV.

Tô Tần suy nghĩ một chút, “Cậu thuê phim ma về?”

Lưu Bị cười he he không trả lời, quay sang nhìn Nghiêm Qua đang tựa vào ghế như muốn nhắm mắt dưỡng thần, “Chú à, gắng sống nhé.”

“Xùy.” Nghiêm Qua mở mắt ra, “Mấy cái này không ảnh hưởng tới anh đây được đâu.”

“Chớ mạnh miệng!” Lưu Bị cười ha ha, “Trông bộ dạng này của chú, chắc lâu rồi không có bạn gái phỏng?”

Tô Tần nâng mi nói: “Đừng coi anh ấy như chú già, có một chị chủ muốn gả cho anh ấy đấy.”

Lưu Bị ngạc nhiên, “Thật hay đùa đấy? Trên đời còn chuyện tốt như vậy à!” Vừa nói vừa quan sát Nghiêm Qua từ trên xuống dưới, “Thật ra chú già cũng khá đẹp trai.”

Nghiêm Qua cười rộ lên, đắc ý hếch hếch cằm, “Thế à, anh đây biết mà..”

Lưu Bị hừ một tiếng, âm điệu mang theo vẻ khinh thường. Cậu ta lại quay đầu nhìn về phía màn hình, màn hình đen kịt qua đi, phụ đề hiện ra, là một loạt tiêu đề bằng tiếng Nhật.

“Nhật Bản?” Tô Tần nói: “Nghe nói phim ma Nhật Bản rất ghê.”

Thế nhưng chỉ một lúc sau, Tô Tần không nói nên lời.

Xét theo khía cạnh nào đó, cái này còn dọa người hơn phim kinh dị.

Hình ảnh dần hiện lên, một cô gái dễ thương mặc bikini dạo chơi bên biển, gió thổi mái tóc tung bay, cô gái cười đến ngọt ngào, giọng hết sức dễ nghe. Tô Tần còn tưởng đây là một phim như kiểu tự truyện, nhưng dần dà lại cảm thấy không thích hợp.

Góc quay trong phim mập mờ ám muội, ngực, eo, không có ai xuất hiện, chỉ có cô gái kia độc thoại trước ống kính.

Năm phút sau, mặt Tô Tần đỏ như con tôm chín, yết hầu cậu giật giật, quay lại nhìn Lưu Bị.

Lưu Bị khoanh chân ngồi bên cạnh, tập trung nhìn vào hình ảnh trên tivi, một người đàn ông bị che mặt xuất hiện, đuổi theo cô gái kia, hai người hôn môi, và ve vuốt.

Có ngu đến đâu đi chẳng nữa thì Tô Tần cũng biết đây là cái gì. Cậu lập tức quay đầu nhìn Nghiêm Qua, anh hí mắt, không rõ có biểu tình gì.

Tim Tô Tần đập thình thịch, cậu không dám nhìn, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ.

Thanh âm trong TV mỗi lúc một ái muội, Tô Tần nghe thấy tiếng Lưu Bị mất tự nhiên ho khan.

“Cô này cũng không tệ lắm.” Lưu Bị liếc nhìn Tô Tần, bảo: “Sao hai người không nói gì vậy, ngại chết đi được!”

Nghiêm Qua lười biếng nói: “Không phải chú em muốn xem sao?”

Tô Tần luống cuống đứng lên, “Tôi, tôi đi về phòng.”

Lưu Bị nhìn đôi chân và cánh tay thon gầy của Tô Tần, đột nhiên cảm thấy cô gái trong phim kia còn không bằng Tô Tần, cũng không biết nghĩ gì, cậu ta vươn tay nắm lấy cổ tay của Tô Tần.

Tô Tần càng thêm hoảng sợ, chỉ thấy bàn tay Lưu Bị nóng ran.

“Cùng nhau.. xem đi.” Lưu Bị nói, “Đều là đàn ông con trai cả, có sao đâu. Đây là.. ờm, phim giáo dục.”

Tô Tần dở khóc dở cười, thật ra cậu xem mấy phim nam nữ này cũng sẽ không có phản ứng gì, chỉ là bầu không khí thế này khiến cậu có chút mất tự nhiên, cũng không biết vì sao, đột nhiên lực chú ý đều dồn hết lên mỗi nhất cử nhất động của Nghiêm Qua.

Trong đầu không tự chủ hiện ra đêm đầu tiên của hai người.. Tuy rằng cậu không nhớ được nhiều lắm.

Lưu Bị kéo cậu ngồi xuống, tay đặt phía sau người Tô Tần, ngón tay kề sát cơ thể cậu.

Hai người ngồi có hơi gần, nhưng Tô Tần không để ý tới. Trong đầu cậu có chút loạn, bên tai thì nghe thấy tiếng rên rỉ của cô gái kia, từ ngậm nga trở thành mơ hồ không rõ, không biết là thoải mái không nói nên lời hay đang khó chịu.

Nghiêm Qua vẫn ngồi cách xa cậu một chút, trầm mặc tựa một ngọn núi lớn. Thân ảnh anh một nửa dung nhập vào căn phòng tối, nửa còn lại được ánh sáng TV chiếu tới, sườn mặt anh tuấn lúc ẩn lúc hiện. Tô Tần cúi đầu nhìn sàn nhà, Nghiêm Qua nhìn TV một lúc, sau đó thờ ơ dời tầm nhìn đến gương mặt Tô Tần.

Cậu dựa chung một chỗ với Lưu Bị, tuy đang ở trong bóng tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy mặt cậu đã đỏ đến tận cổ, ngón tay bầu chặt sô pha, có hơi dùng sức, trong khung cảnh mờ tối như vậy, khiến Nghiêm Qua nhớ tới giấc mộng xuân hôm nào, trong mơ Tô Tần cũng nắm lấy vai anh.

Ngón tay bầu chặt, tiếng rên mập mờ, mồ hôi đan vào nhau.

Nghiêm Qua nuốt nước miếng một cái, ánh nhìn trong bóng tối không chút kiêng nể gì. Anh quan sát Tô Tần bằng ánh mắt mang theo ham muốn chiếm đoạt, đôi vai gầy yếu, tóc đen mỏng, gương mặt phong độ của người trí thức, tuy trầm ổn nhưng vẫn còn vẻ non nớt.

Hình ảnh trong TV mỗi lúc một dâm-mỹ, thân thể đong đưa, khí tức hỗn loạn. Tiếng hạ thân va chạm vào nhau, khiến con người ta cảm thấy lúng túng khó xử.

Tô Tần không thể ngồi được nữa, cậu đứng dậy đi về phòng ngủ, “Tôi, tôi đi ngủ.”

Lưu Bị cũng không giữ cậu nữa, ừ một tiếng, nhìn Tô Tần vào phòng rồi đóng cửa. Cậu ta lúng túng ngồi trên ghế một lúc, đứng dậy, “Chú già, mượn toilet dùng một chút nhé.”

Nghiêm Qua cười một tiếng, Lưu Bị cũng không thấy e dè, dù sao cũng là đàn ông con trai, đều hiểu cả mà!

Cậu ta vào toilet rồi đóng cửa, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi Nghiêm Qua. Hình ảnh kia vẫn tiếp diễn, Nghiêm Qua lại không có hứng thú tiếp tục xem, anh ngồi một lúc, nghe thấy tiếng lách cách va chạm trong phòng ngủ, liền đứng dậy đi tới gõ cửa.

“Này.” Giọng anh có chút khàn, hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không có gì!” Tô Tần càng thêm hoảng sợ, “Không cẩn thận.. đụng vào bàn học...”

Nghiêm Qua dựa vào cửa suy nghĩ một hồi, “Tô Tần, cho anh vào đi.”

“...” Sau cửa không có tiếng trả lời.

Đột nhiên Nghiêm Qua nhớ đến lần đầu tiên Tô Tần tỉnh dậy trong phòng ngủ, nam sinh bị kích động chạy vọt vào toilet, anh cũng ở bên ngoài gọi như thế này, bên trong không có tiếng ai trả lời.

“Tô Tần.” Nghiêm Qua chậm rãi nói: “Em không mở thì anh xông vào....”

Lời còn chưa dứt, cửa đã được mở ra.

Tô Tần có chút chật vật đứng sau cửa, trong phòng không bật đèn, Nghiêm Qua phát hiện vành mắt Tô Tần đỏ ửng.

“Có chuyện gì vậy?” Anh nhíu mày, còn tưởng rằng Tô Tần đang tự mình giải quyết, không nghĩ lại là chuyện này.

“Không có gì.” Tô Tần dừng một chút, giọng nói dần trấn định lại, bình tĩnh bảo: “Nghĩ đến một chuyện.”

Không cần hỏi cũng biết, việc này nhất định liên quan tới Thường Dịch.

Nghiêm Qua cảm thấy phiền não trong lòng, anh nghe thấy tiếng Lưu Bị vọng ra từ toilet: “Chú già! Có được tắm không?”

Nghiêm Qua cũng không quay đầu lại, bảo: “Muốn tắm bao lâu thì tắm!”

Nói xong anh đẩy mạnh Tô Tần vào phòng ngủ, sau đó đóng sập cửa vào

24. Chương 24

Trong bóng tối, có vài thứ trở nên vô cùng mẫn cảm, cũng có vài thứ trở nên vô cùng yếu đuối.

Tô Tần còn chưa kịp nói gì đã bị Nghiêm Qua đẩy vào tường, gáy va vào tường có chút đau. Còn chưa kịp kêu đau, khí tức đã bị Nghiêm Qua cuộn sạch.

Nụ hôn bá đạo mà kịch liệt, còn mang theo cảm giác nôn nóng.

Tô Tần không biết đêm đó hai người có hôn môi như vậy không, nhưng lúc này cậu có cảm giác chấn động không gì sánh bằng.

Sau một lúc khiếp sợ, Tô Tần bắt đầu phản kháng, cậu lấy tay đẩy vai anh ra, nhưng không được! Cậu lấy chân đạp anh, nhưng Nghiêm Qua tựa hồ như không biết đau, anh vươn tay kéo hông cậu vào lòng ôm thật chặt, hai tay bị giữ lấy như vậy khiến cậu chỉ có thể ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn này, toàn thân không thể động đậy.

Đến khi Tô Tần hít thở không thông, Nghiêm Qua mới chịu buông cậu ra.

“Anh giúp em.” Anh mặt không đổi sắc nói ra câu này, sau đó ném Tô Tần lên giường, cả người đè lên.

“Nghiêm Qua!” Tô Tần kêu to, “Anh làm gì!”

Nghiêm Qua giữ tay cậu kéo lên đỉnh đầu rồi hôn xuống, râu cọ trên mặt vừa ngứa vừa đau, Tô Tần tránh được vài cái xong chỉ biết thở hồng hộc, thể lực cậu căn bản không thể so cùng người đàn ông này.

Đầu gối Nghiêm Qua chạm vào chỗ giữa hai chân Tô Tần, “Nghĩ đến người kia xong khóc, nhưng vẫn lên sao, hả?”

Anh gặm cắn xương quai xanh Tô Tần, cậu phản bác, “Không phải thế...”

Cậu không thể giải thích, cơ thể phản ứng như vậy vì nụ hôn của Nghiêm Qua.

Trong lòng Nghiêm Qua cảm thấy ảo não, một tay anh đi xuống tháo thắt lưng Tô Tần ra, kéo quần xuống, Tô Tần kêu a một tiếng, anh lại dùng nụ hôn để ngăn chặn.

“Không..” Tô Tần thở dốc mà cầu xin, “Lutu Bị ở bên ngoài, tôi xin anh, đừng để cậu ấy phát hiện tôi là..”

Động tác của Nghiêm Qua chậm lại, anh ngược mắt nhìn gương mặt Tô Tần, “Anh sẽ giải quyết trước khi cậu ta tắm rửa xong.”

“Không được!” Tô Tần không dám tin, “Sao anh phải làm vậy!”

“Anh cũng muốn biết đây!” Nghiêm Qua đột nhiên nổi giận, Tô Tần chưa thấy anh giận dữ bao giờ, nhất thời cả kinh.

Rất nhanh anh ý thức được mình gắt gỏng, anh thở gấp, cúi đầu ôn nhu hôn lên môi Tô Tần, “Em cứ coi anh như chú già lâu rồi không có ai bầu bạn, nên tịch tịch.”

Anh cảm ‘Tô Tần’ nóng rực trong tay, chậm rãi trượt lên xuống, Tô Tần chấn động, cả người vì động tác của anh mà run nhè nhẹ.

“Không.. Ừm..” Tô Tần mất tự nhiên co chân lại, tựa như muốn che đi, so với động tác của cậu thì Nghiêm Qua nhanh hơn, thân thể to lớn chen giữa hai đùi cậu, ngăn động tác cậu lại.

Tay Nghiêm Qua to lớn mà ấm áp, chạm như vậy liền muốn tan ra. Tô Tần khó khăn thở dốc, cảm giác Nghiêm Qua liên tục hôn xuống, vạt áo cậu bị vén lên, Nghiêm Qua hôn lên ngực, nhiệt khí nóng bỏng khiến cả người cậu nổi da gà.

Tô Tần từ từ nhắm mắt mím môi lại, vất vả lắm mới quyết định được, đành phải nói: “Anh.. anh nhanh lên một chút!”

Nghiêm Qua ngẩn ra, dáng cười hiện rõ trên khuôn mặt.

“Tuân lệnh.” Anh cúi xuống, cầm dục vọng căng đau của mình và ‘Tô Tần’ nóng rực cùng một chỗ. Động tác chậm rãi dần trở nên mãnh liệt, da thịt tiếp xúc, chỉ chốc lát sau đã có cảm giác trơn trượt, Tô Tần nhin không được mà kêu thành tiếng, Nghiêm Qua đã thôi giữ tay cậu từ lâu, cậu không tự chủ mà vươn tay ôm lấy cổ anh, tự mình tiến thêm một bước.

“Tô Tần..” Nghiêm Qua ồ ồ, hai mắt giống như ngọn lửa cháy rực, Tô Tần không dám nhìn vào mắt anh, cậu nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu lên, mồ hôi rịn đầy trán.

Nghiêm Qua cắn hàm dưới của cậu, vừa liếm vừa gặm, sau đó nói: “Em với Thường Dịch làm như vậy chưa?”

Con người Tô Tần co rút, Nghiêm Qua tiếp tục hỏi, “Làm rồi sao?”

“Không.. ừm..” Đột nhiên bị siết chặt tới khoái cảm, nhưng cũng giống như đương dần vất. Tay người đàn ông chậm rãi men tới phía sau cậu khẽ chạm, Tô Tần bị dọa, lập tức mở to mắt, “Không hề! Chưa từng làm như vậy, anh không thể..!”

Ngón tay Nghiêm Qua khẽ thu về, tiếp tục chuyên tâm vỗ về dục vọng của hai người. Chân Tô Tần run lên, Nghiêm Qua lại đẩy nhanh tốc độ ——

“A a..” Ngón tay Tô Tần bám chặt vai Nghiêm Qua, giống như trong mộng của anh trước đó. Nghiêm Qua cúi đầu chặn lấy tiếng hét chói tai của Tô Tần, sau đó hai người cùng nhau phóng thích.

Trong bóng tối, tiếng thở dốc dần trở nên bình ổn.

Đầu bên kia hành lang, tiếng nước chảy trong toilet ngưng lại.

Tô Tần dựa vào vai Nghiêm Qua, nhìn Nghiêm Qua rút giấy giúp mình xử lý. Tay Nghiêm Qua vẫn siết lấy cậu, nửa bế nửa ôm, lúc buông ra, cả người giống như thoát lực. Đầu mơ hồ, lại thấy uể oải rã rời.

Nghiêm Qua giúp cậu mặc quần xong đi xuống giường, lúc mở cửa ra, Lutu Bị ở đầu bên kia nhẹ nhàng khoan khoái đi tới.

“Chú già! Chú cũng tự giải quyết sao!”

Nghiêm Qua ung dung thản nhiên đóng cửa phòng Tô Tần lại, cười cười.. “Đúng vậy..”

“Tô Tần đâu?”

“Em ấy ngủ rồi.” Nghiêm Qua lấy hai lon bia từ trong tủ lạnh ra, “Uống không?”

“Uống!” Lưu Bị đi tới, thấy hình ảnh trong TV vẫn động, không hứng thú nói: “Xem nữa không?”

“Tùy ý.” Nghiêm Qua mở lon bia ra uống một ngụm, hai người ngồi trong bóng tối nói chuyện phiếm, qua một lúc cửa phòng Tô Tần mở ra, cậu đi dép tiến vào toilet.

“Tô Tần?” Lưu Bị gọi một tiếng, Tô Tần không hé răng.

“Cậu ấy làm sao vậy?”

Nghiêm Qua không trả lời, nét mặt như đang có điều cần suy nghĩ.

Đêm ấy Tô Tần ngủ trong phòng mình, Lưu Bị và Nghiêm Qua lại cùng chen lán.

Ngày hôm sau, Lưu Bị ngáp dài, Tô Tần làm bữa sáng, lúc thấy Nghiêm Qua phía sau lưng Lưu Bị thì ánh mắt có chút mất tự nhiên xong rời đi.

Suốt bữa sáng mọi người đều im lặng, Nghiêm Qua tỏ vẻ như không có chuyện gì, Tô Tần lén nhìn anh hồi lâu, cảm thấy chỉ có mỗi mình mình là xấu hổ, trong lòng càng thêm khó chịu.

Nếu như nói lần đầu tiên là Nghiêm Qua tự ý thì lần thứ hai này là cậu đã cho phép. Đến Tô Tần cũng không hiểu rốt cuộc mình muốn thế nào.

“Tô Tần.” Trước khi ra khỏi cửa, Nghiêm Qua gọi cậu lại, “Đi về nhớ mua chút bia, trong tủ hết rồi.”

Tô Tần ừ một tiếng, “Hôm nay anh không có ca sao?”

“Hôm nay ngày nghỉ.” Nghiêm Qua gãi đầu, tựa như đang nghĩ xem có nên ngủ tiếp hay không, anh vươn tay ra sờ cằm, cảm giác râu đâm vào có chút đau, lại giống như nhớ ra điều gì đó mà nhìn về phía Tô Tần.

Tô Tần không biết vì sao mà anh luôn có thể nhìn thấu suy nghĩ của cậu. Cậu cũng vừa nghĩ tới cảnh hai người với nhau ngày hôm qua.

Mặt có chút nóng, cậu vội vã xoay người cùng Lưu Bị đi ra ngoài, “Tôi đóng cửa.”

“Ừ.” Nghiêm Qua cười cười, “Đi đường cẩn thận.”

Đến trường học Tô Tần mới nhớ ra hôm qua có hẹn tới phòng thí nghiệm của tiến sĩ Hoàng.

“Mình phải đến phòng thí nghiệm một chuyến.” Tô Tần chào tạm biệt với Lưu Bị trên đường nhỏ, Lưu Bị nói: “Bữa trưa mình tới tìm cậu.”

Tô Tần gật đầu, sau đó xoay người đi tới phòng thí nghiệm, đi thang máy lên tầng ba, từng bước phòng thí nghiệm thu hút sự chú ý của cậu.

Cậu đẩy cửa một phòng đi vào, sau ô cửa thủy tinh trong suốt chỉ có bóng một người.

“Thầy Hoàng.” Tô Tần nói: “Xin lỗi, hôm qua em có việc không thể tới.”

“Không sao.” Hoàng Hưng quay đầu, đặt ống nghiệm trong tay xuống. Anh ta mặc một chiếc áo blouse trắng, thoát nhìn đẹp trai hơn, còn mang tới dáng dấp thư sinh ôn hòa. Anh ta cười cười đi tới bên bục giảng, cầm lấy bút ghi lên bảng trắng một số chữ, sau đó mới nói: “Vào trước đi, lấy áo blouse ở phía sau cửa mà mặc vào.”

Tô Tần gật đầu, tiện tay lấy áo rồi mặc lấy. Chiếc áo blouse có hơi lớn, Tô Tần xắn tay áo, nghe thấy Hoàng Hưng bảo: “Trưa qua có một trận đấu bóng rổ.”

“Vâng.” Tô Tần ngượng ngùng giải thích, “Em đi cổ vũ cho bạn.”

Hoàng Hưng hiểu ý gật đầu, “Đội nào thắng?”

“Đội của bạn em.” Tô Tần cười cười, theo Hoàng Hưng đi tới bên bàn thí nghiệm. Trên bàn bày vài hộp nhỏ, bên trong là đủ thứ thuốc.

“Hôm qua có một nhóm làm thí nghiệm rồi, tiếc là em không tới.”

Tô Tần nhận lấy quyển vở trong tay Hoàng Hưng rồi mở ra xem, có một số thuật ngữ cậu đã biết, nhưng cũng có một số cái cậu không hiểu lắm.

Cậu chỉ ra hỏi Hoàng Hưng, Hoàng Hưng có chút kinh ngạc, “Em còn chưa học đến cái này.. nói trước được sao?”

“Em đã tự đọc qua sách rồi, mấy vấn đề chuyên môn thì đến lớp hỏi thầy giáo.”

Hoàng Hưng gật đầu tán dương, “Em sinh viên ưu tú nhất học viện được năm nay, chúng tôi kỳ vọng rất nhiều vào em.”

“Cảm ơn thầy.” Mặt Tô Tần hơi đỏ lên, lại nói tiếp: “Em đã xem qua vài luận văn của thầy, bài luận nói về loại thuốc mới có khả năng thúc đẩy tiến hóa gen, em cảm thấy rất thú vị.”

Hoàng Hưng nói, “Em cảm thấy hứng thú với được học sao? Vậy thì sau này thi nghiên cứu đến chỗ tôi đi.”

“À không...” Tô Tần có chút xấu hổ, “Em còn không biết mình có hứng thú với cái gì...”

Hoàng Hưng cười cười, “Không phải vội, em còn bốn năm nữa để nghĩ rõ vấn đề này.”

Tô Tần gật đầu, lấy ghế ra ngồi một bên xem Hoàng Hưng làm thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm vô cùng an tĩnh, vài dụng cụ thủy tinh phản sáng dưới ánh mặt trời, giống như muốn tự dung nhập những chất lỏng kia vào bầu không khí tĩnh lặng. Hoàng Hưng dành thời gian chỉ cho cậu những điều cậu không biết, hai người thi thoảng cũng nói chuyện phiếm, Tô Tần phát hiện Hoàng Hưng giống như một đứa trẻ lớn xác, tuy đã là tiến sĩ, nhưng lại mang tới cảm giác ngây thơ như trẻ con. Đó cũng là lý do vì sao anh ta lại một lòng hướng tới lý tưởng khoa học, lúc anh chuyên chú xem thí nghiệm, vẻ mặt tập trung không gì sánh bằng.

Nhất thời Tô Tần ngẩn ra, đến lúc Hoàng Hưng ghi lại số liệu phản ứng hóa học thì cậu cất tiếng: “Thầy Hoàng, vì sao thầy lại chọn được học?”

25. Chương 25

“Phải rồi, vì sao lại chọn nó chứ?” Hoàng Hưng nghiêng đầu một chút, cười nhạt nói.

“Là vì ước mơ khi còn nhỏ? Hay vì bước ngoặt ở sau này?”

Hoàng Hưng chớp mắt mấy cái, “Nói chắc em không tin, hồi nhỏ tôi mơ được làm một gã công nhân.”

“Công nhân?” Tô Tần vô cùng kinh ngạc.

“Giống như người Đức vậy, các thế hệ đều gõ gõ đình nhỏ, biến những chi tiết nhỏ bé trở nên hết sức tinh xảo và sinh động.” Hoàng Hưng cười nói: “Khi còn bé tôi thích hí hoáy với mấy thiết bị điện.”

Tô Tần gật đầu, “Em cũng từng tò mò vì sao lửa có thể nấu chín gạo, nghiên cứu đến nỗi chỉ thiếu đốt nhà bếp.”

“Vậy sao?” Hoàng Hưng tỏ ý khen ngợi nói: “Có thể đặt câu hỏi cho các vấn đề trong cuộc sống, vậy là em có tố chất làm nhà khoa học.”

“Nhà khoa học.. Không dám nhận.” Tô Tần cười cười, “Thầy có từng nghĩ đến việc làm gì đó ngoài được học chưa?”

“Ừm..” Hoàng Hưng buông ống nghiệm, suy nghĩ một chút, “Hồi cấp ba cũng từng mò mịt không biết mình muốn làm gì trong tương lai, sau này thi vào Nam đại với thành tích cao, tùy tiện chọn bừa một khoa, thật ra lúc ấy cũng không biết nhiều về y dược.”

“Sau đó thì sao?” Tô Tần tò mò nhìn anh ta, giống như nghe tiền bối nói một chút, sau đó có thể tìm phương hướng cho chính bản thân mình.

“Cũng từng có một lần hối hận vì chọn cái ngành này, chương trình học khô khan, cũng tự hỏi tốt nghiệp rồi có thể làm gì với cái ngành này chứ?” Hoàng Hưng nói: “Dược học chuyên về nghiên cứu phân tích, có rất nhiều hệ phái, giống như một cái hố đen sâu đến nỗi không nhìn thấy đáy, nói dễ hiểu thì là làm thí nghiệm, nói sâu xa thì nó liên quan đến rất nhiều cái khác.”

Tô Tần như có điều cần suy nghĩ mà khẽ gật đầu, Hoàng Hưng nói: “Nhưng sau này làm thí nghiệm, dần dà cảm thấy thú vị. Vì thành tích vốn không kém nên cứ thuận theo tự nhiên mà đi tới ngày hôm nay.”

Tựa hồ Tô Tần có chút thất vọng, nhưng lại không biết rõ vì sao, “Vậy thôi sao?”

“Cứ như vậy thôi.” Hoàng Hưng cười nói, “Đời người luôn có những lúc khiến ta bối rối, chọn con đường này có đúng không? Chọn người này có tốt không? Cứ đắn đo như vậy rồi chỉ biết dậm chân tại chỗ, không bằng tự mình khám phá đi, không thích hợp thì đổi.”

Tô Tần bắt đắc dĩ, “Nói thì rất dễ.”

Hoàng Hưng cầm một ống nghiệm lên lắc lắc, “Em xem thí nghiệm này, gặp các phản ứng khác nhau thì phản ứng hóa học và màu sắc của chất cũng biến đổi khác nhau. Đời người cũng giống như vậy, cần thay đổi thì sẽ phải thay đổi, bất luận em có muốn hay không.”

Tô Tần như hiểu ra, nhưng lại vẫn có chút mơ hồ. Cậu đứng dậy nhìn đồng hồ đeo tay, “Em phải vào học, thầy Hoàng, thầy có hướng dẫn bọn em làm thí nghiệm không?”

“Tôi phụ trách nghiên cứu sinh là chủ yếu.” Hoàng Hưng nói: “Nhưng cũng không hoàn toàn.”

Tô Tần gật đầu, chào tạm biệt Hoàng Hưng rồi đi ra cửa. Lúc đi xuống thang máy, trong đầu cậu vẫn còn vang vọng lời Hoàng Hưng vừa mới nói.

Thuận theo tự nhiên.. sao?

Cửa thang máy mở ra, ánh dương đã không còn gay gắt. Sau khi đợt tập quân sự kết thúc, thời tiết dần lạnh lên, đã tới giữa tháng chín, nhiệt độ cũng dần hạ. Tô Tần chậm rãi đi ra khỏi tòa nhà thí nghiệm.

Tòa nhà thí nghiệm và tòa nhà giảng đường cách nhau một vườn hoa, giữa thảm cỏ xanh biếc có một lối đi nhỏ, Tô Tần đi được nửa đoạn đường thì ngẩng lên nhìn trời. Giữa hai tòa nhà là bầu trời cao vút, ở Nam Thành có rất ít mây, trời chỉ độc một sắc xanh, phần lớn thời gian nền trời đều mờ mịt như bây giờ. Ngay cả giữa ngày hè, đêm xuống sương mù cũng dày đặc, phía chân trời xa cũng giống như những ước muốn trong lòng Tô Tần lúc này đây, mờ mịt không rõ ràng.

Ước mơ lúc còn nhỏ.. Tô Tần liếm đôi môi hơi khô, cúi đầu tiếp tục đi tới tòa giảng đường. Ngày còn ở thôn núi nghèo nàn, cậu từng mộng làm một bác sĩ.

Suy nghĩ này không phải có từ khi còn nhỏ, mà là từ khi quen Thường Dịch mới hình thành. Thường Dịch đến từ một thành phố lớn, cách ăn mặc và giọng nói cũng khác hẳn, khi ấy Thường Dịch kể cho cậu, ở đầu bên kia thôn núi là một thành phố lớn, có rất nhiều bệnh viện, có rất nhiều bác sĩ, có thể chữa trị được rất nhiều bệnh nặng, mà ở thôn cậu, có rất nhiều người qua đời chỉ vì một căn bệnh phổ thông.

Trông thôn chỉ có một chỗ khám bệnh, xấp xỉ đến nỗi thuốc còn chẳng có đủ. Bệnh nghiêm trọng một chút thì phải lên trấn trên, nếu nghiêm trọng hơn nữa thì phải vào thành phố, nhưng rất ít người trong thôn làm vậy. Khi đó Thường Dịch nói muốn mở một bệnh viện, anh nói sẽ xây ở trong thôn, hoặc chỗ cách làng một chút, thế nên từ đấy Tô Tần bắt đầu mơ ước, làm bác sĩ, làm bác sĩ của Thường Dịch.

Lúc này đây mới giật mình phát hiện ra, những mơ ước kỳ vọng tốt đẹp của mình đều xuất phát từ người kia, trong lòng Tô Tần cảm thấy nao nức, nắm chặt quai đeo cặp đi vào phòng học.

Cậu mới không phải vì cái người đã quăng cậu kia đi mà chọn dược học, không phải, tuyệt đối không phải.

“Tô Tần?” Trần Minh đẩy kính mắt, “Còn chưa tỉnh ngủ?”

Tô Tần quay đầu nhìn cậu ta, “À.. Không phải.. đang suy nghĩ vài chuyện.”

“Ban nãy thấy cậu đi từ tòa nhà thí nghiệm tới.” Trần Minh hiếu kỳ hỏi: “Cậu đến đây làm gì?”

“Nói chuyện với thầy Hoàng một chút.”

Trần Minh ngẩn người, “Cậu gặp thầy Hoàng rồi?”

“Gặp rồi.” Tô Tần nói xong câu này, lại thấy giọng đối phương có chút giật mình, vì vậy hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là nghe nói lúc thầy Hoàng làm thí nghiệm không thích bị người khác quấy rầy.” Trần Minh nói xong lại nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Cậu thấy thầy Chu không?”

“Thầy Chu hóa học á?”

“Ừ.”

“Không thấy.”

Trần Minh nhìn hai bên trái phải, tỏ vẻ thần bí ghé tới bên cạnh cậu kể: “Nghe mấy tiền bối nói, hai người họ thường ở một chỗ.”

Tô Tần cảm thấy khó hiểu, “Thì sao?”

“Có người từng nhìn thấy hai người họ ở phòng thí nghiệm.. Ừm..” Mặt Trần Minh có chút hồng, ngồi thẳng xuống bên người Tô Tần, “Hoàng Hưng bị đề ấy ấy.”

Nếu như trước hai ngày, nghe Trần Minh nói vậy có khi Tô Tần còn không hiểu, nhưng trải qua chuyện tối qua, nghe xong hai chữ “bị đề” này cậu lập tức hiểu rõ.

Tuy gương mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng ánh mắt và giọng nói đã bán đứng cậu.

“Thật sao?”

“Ai biết được.” Trần Minh đẩy kính mắt, “Chỉ là thiên hạ đồn như vậy, sau này thì bị gạt qua một bên.”

Tô Tần ngơ ngác ồ một tiếng, trong đầu hiện lên gương mặt ôn hòa của Hoàng Hưng. Con người luôn như vậy, trước và sau khi biết, cách nghĩ luôn trái ngược nhau, trước kia nhìn Hoàng Hưng mặc blouse trắng thì thấy đáng đấp rất đẹp trai, bây giờ hồi tưởng lại, cứ nhiên lại có một tầng diêm lệ nhàn nhạt, lại có mỹ cảm kiểu cảm-dục.

Trần Minh thấy Tô Tần thất thần, còn tưởng cậu bị đả kích, liền vỗ vỗ vai cậu, “Cơ mà ở Nam đại mấy chuyện này cũng thường thôi, không có gì.”

“Thường thôi?” Tô Tần lại cả kinh rồi, cậu cau mày, “Cậu nói là, nam với nam...”

“Ừ.” Trần Minh gật đầu nói, “Trong học viện có tương đối nhiều lời đồn về mấy cái này, bên học viện nghệ thuật cũng có.”

“Không bị đuổi học sao?” Tô Tần vô cùng kinh ngạc.

“Chỉ vậy thôi thì không đâu, chỉ khi nào chuyện không thể vãn hồi.” Trần Minh suy nghĩ một chút, “Thật ra với đại học thì mấy chuyện này rất đời bình thường, chỉ khi nào chuyện ở các thầy mới khác.”

“Sinh viên còn có thể là thử vui đùa một chút.” Giọng Viên Kiệt vang lên từ phía sau hai người, Trần Minh bị dọa sợ, Tô Tần thì nhin không được mà đổ mặt.

Nghe mọi người bàn loại chuyện này, quả thật có chút xấu hổ.

Viên Kiệt cười thoải mái, ngồi phía sau hai người, gục xuống bàn nói: “Năm ngoái Triệu Thần bị một nam sinh tố tình, còn là một học trưởng năm tư.”

Tô Tần nhớ tới gương mặt đẹp trai của Triệu Thần, lại thấy đây là điều đương nhiên.

“Nghe nói lúc đó ồn ào không nhỏ, các post trên diễn đàn trường đều nói về Triệu Thần.”

Tô Tần mím môi, giống như tò mò lại giống như muốn tìm hiểu, “Hai người nghĩ nam sinh với nam sinh.. thế nào?”

Trần Minh có vẻ không hề gì, “Chỉ là tính hướng khác nhau thôi mà, có gì ghê gớm đâu?”

Bây giờ mới thấy phản ứng của sinh viên khoa học tự nhiên rất lý trí, nhất là sinh viên bên được và bên y, khả năng tiếp thu vấn đề cao hơn hẳn các sinh viên khác. Có lẽ một phần bởi có liên quan tới ngành học của bọn họ.

Viên Kiệt suy nghĩ một chút, “Không nói đến mấy tình yêu thật lòng, nếu chỉ đùa cho vui..” Viên Kiệt làm bộ dạng buông tay, “Thì rất ghê.”

Tô Tần nhớ tới sau khi cậu và Thường Dịch qua lại không lâu, cậu có từng thử hỏi qua bố và mẹ. Suy nghĩ hai người chưa từng thống nhất như vậy —— ghê tởm, có bệnh.

Đối với một người mới mười mấy tuổi như Tô Tần, không thể tránh khỏi bị đả kích lớn, nhưng khi ấy cậu cũng biết, chuyện này không chấp nhận được cũng là lẽ thường. Có lẽ rời khỏi thôn thì sẽ khác.

Cho nên cậu và Thường Dịch lén lút không công khai, cứ nghĩ chỉ cần hết cấp ba, đợi cậu thi lên đại học rồi, rời xa khỏi nơi này...

Nghĩ đến đây, Tô Tần cười cười tự giễu.

Trần Minh thấy cậu đột nhiên thay đổi sắc mặt thì như bị dọa, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Tần khôi phục vẻ mặt cũ, trong đầu chợt nghĩ tới Nghiêm Qua, tâm tư có chút loạn, nói cho có lệ, “Học thôi.”

Buổi chiều chỉ có hai tiết, sau khi tan học cậu liền tới nhà trẻ làm thêm như thường lệ.

Hiệu trưởng mới dành tiền sơn lại tường và cổng lớn, nhìn sạch sẽ hơn rất nhiều. Chị Trần đi thăm người nhà xong cũng đã về, lúc này đang tập hợp tụi trẻ con ra ngoài sân hát.

Giọng ca non nớt, còn mang theo vẻ tập trung. Tô Tần đi vào nhà mặc tạp dề làm việc, tạp dề màu vàng, trên ngực thêu một bông hoa lớn màu đỏ, nhìn qua có chút quê mùa, nhưng Tô Tần mặc lên người lại nhu hòa hơn không ít.

Chu Bảo Bảo vừa thấy Tô Tần tới thì liền dính lấy, phía sau lập tức có thêm mấy cái đuôi nhỏ.

“Anh Tô!” Bảo Bảo ôm đùi Tô Tần không chịu tha.

Tô Tần ngồi xổm xuống, vớt mấy chuyện ngổn ngang trong lòng sang một bên, không nói gì, mấy cô bé con bắt đầu âm lên, “Anh Tô không phải chỉ của riêng cậu!”

“Của tớ!” Bảo Bảo phồng má.

“Tớ!” Một cô bé khác cũng ôm lấy Tô Tần không buông!

“Tớ mà!” Mấy tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, đầu Tô Tần bắt đầu ong ong.

“Sau này tớ sẽ gả cho anh Tô.” Bảo Bảo gân cổ gào, chị Trần thiếu chút nữa bật cười.

“Tô Tần, bị đặt hàng nhanh như vậy sao?”

Tô Tần dở khóc dở cười, lại nghe thấy tiếng cười vang lên từ bên ngoài cửa chính, cậu thấy Nghiêm Qua đang đứng ngoài kia, cười một chiếc xe máy điện, trên đầu còn đội mũ bảo hiểm.

Hiển nhiên Chu Bảo Bảo không có khái niệm nam nữ hay nam nam gì đó, chỉ biết có thêm một đối thủ cạnh tranh, lại càng ôm Tô Tần chặt hơn.

Tô Tần vừa đi vừa tha cả Bảo Bảo dính lấy trên người, vất vả lắm mới đi tới được cửa, cậu nhìn anh mặc quần áo chỉnh chu thì bảo: “Không phải anh nói nghĩ ở nhà sao?”

“Buổi chiều bị gọi đi, bên ấy thiếu người.”

“Làm thêm gì vậy?”

“Giao hàng.” Nghiêm Qua chớp mắt, “Nghĩ có lẽ hôm nay em sẽ về sớm nên vòng qua đây.”
Nói xong lấy ra hai hộp đồ ăn, “Em mang về đi, hâm nóng một chút là có thể ăn.”

26. Chương 26

Tô Tần nhận hộp thức ăn trong tay anh, trong lòng có chút phức tạp.

“Tôi tự nấu mì cũng được mà.” Cậu nhỏ giọng nói.

Nghiêm Qua cài lại quai mũ bảo hiểm, “Sao có thể như vậy được, vất vả lắm anh mới vỗ béo được em, phải tiếp tục duy trì.”

“Về nhà nấu cháo, sau đó quay nóng thức ăn lên, sáng nay em có ăn trứng không?”

“Có.”

“Tôi muốn ăn gì thì gọi điện cho anh, khi nào về anh sẽ mua cho.”

“Không cần...”

“Không phải ăn sau chín giờ thì dễ béo hơn sao? Lát về anh mua chút hoành thánh để ăn đêm.”

“...” Tô Tần nghĩ, người này căn bản không nghe cậu nói chuyện.

Hai người cứ đứng ở cửa anh một lời tôi một lời, Chu Bảo Bảo vẫn bám trên người Tô Tần, tò mò ngẩng đầu nhìn hai người nói tới nói lui.

Mãi đến khi Nghiêm Qua nhìn đồng hồ, anh đột nhiên nói: “Sắp trễ rồi, anh đi trước.”

“Ừ.” Tô Tần vẫy tay chào anh, “Đi đường cẩn thận.”

Cậu mặc tạp dề, bên cạnh có mấy đứa bé, một tay cầm hộp thức ăn, tim Nghiêm Qua chột đập mạnh một nhịp.

“Nhìn em thế này cứ như mẹ bọn trẻ.”

Tô Tần ngậy ra, hai má lập tức đỏ ửng, “Anh!”

Nghiêm Qua cười ha ha, sau đó cười xe chạy một đường.

Đợi đến lúc tan tầm, trẻ được phụ huynh đón về, Tô Tần một mình trở về nhà ăn cơm.

Nấu cháo, mở hộp thức ăn, mùi thức ăn lập tức bay ra. Lấy đồ ăn ra đĩa, bỏ vào lò vi sóng quay nóng, Tô Tần nghĩ một chút, lại xào một đĩa trứng hành nhỏ. Mãi đến lượt cậu làm bữa sáng, cậu cố ý nấu thêm nhiều cháo để giữ lại cho mai ăn, sau đó lấy thêm ít dưa chua và gừng non, cắt thành lát nhỏ rồi bỏ vào tủ lạnh.

Tô Tần ngâm nga trong vô thức, tay liên tục bận rộn, tiếng lò vi sóng hòa cùng tiếng lách cách của nồi cơm điện, Tô Tần tới Nam Thành lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác thả lỏng hoàn toàn.

Lúc bung thức ăn ra phòng khách, cậu vô thức nhìn lên đồng hồ treo tường, tám giờ rưỡi. Giao hàng trễ nhất là đến chín giờ, có lẽ phải một lúc nữa Nghiêm Qua mới về.

Cậu bật tivi, mở âm lượng lớn, chủ thuê nhà ở sát vách đang không ngừng hò hét, sau đó tiếng mặt chược lách cách vang lên. Kênh địa phương dự báo tình hình thời tiết mấy ngày tới đây, ở một kênh khác đang có mấy chương trình giải trí, tiếng cười sống động và tiếng nhạc nền khiến Tô Tần bất giác buông điều khiển xuống. Cậu vừa ăn đồ Nghiêm Qua mua cho, vừa ăn bát cháo, tò mò xem tivi, thi thoảng lại cười rộ lên theo mấy người trong đó.

Lúc Nghiêm Qua trở về, thấy hình ảnh ám áp như vậy, không hiểu sao lại khẽ cười.

Trên bàn còn bát đĩa, cốc chưa thu thập, hiếm khi nào Tô Tần không làm bài tập mà ngồi xếp bằng trên sofa xem tivi cười đến mãn nguyện.

Cô gái trong tivi hét chói tai khiến Nghiêm Qua quay đầu nhìn sang, anh vừa đóng cửa vừa đổi dép.

“Đang xem cái gì vậy?”

“Ừm, không biết..” Tô Tần cười ha hả, “Nhưng rất thú vị.”

Nghiêm Qua nhìn bộ dạng kia của cậu, khóe miệng không khỏi cong lên.

“Anh mua hoành thánh.” Anh giơ cái túi trong tay, “Còn mua sủi cỏ đông lạnh.”

Tô Tần quay ra nhìn, thấy anh cất sủi cỏ vào ngăn dưới tủ lạnh, sau đó đặt hoành thánh lên bàn. Anh bắt đầu thu dọn bát đĩa, tiếng lách cách khiến Tô Tần hoàn hồn, “Để tôi dọn là được rồi.”

Cậu xuống sofa đi dép vào, Nghiêm Qua bưng đĩa vòng qua người cậu, “Không sao, hiếm khi nào em quên dọn.”

“Mãi xem tivi nên quên mất.” Tô Tần có chút ngượng ngùng, cậu theo anh vào phòng bếp, giống như cái đuôi nhỏ của anh.

“Để tôi rửa.” Cậu nhận lấy bát trong tay anh. Nghiêm Qua không còn cách nào, đành phải cầm cái khăn đi ra lau bàn.

“À phải rồi.” Nghiêm Qua lau bàn xong trở về, tựa vào phòng bếp nhìn Tô Tần, “Mai anh phải về Bắc Kinh.”

Tô Tần không chút phòng bị, ngẩn người ra, “Khi nào thì quay lại.”

Cậu thấy mình có chút khấn trương, cư nhiên lại sợ Nghiêm Qua nói ‘Sẽ không quay lại nữa’.

Cũng may mà Nghiêm Qua chỉ nói: “Một tuần thôi thì về.”

Anh nói xong thì cởi áo đi tới toilet, “Một tuần này em không được ăn uống tùy tiện đâu đấy, nếu anh về mà phát hiện em gầy đi thì cởi sạch quần ra đánh đòn.”

Tô Tần giữ nguyên vẻ mặt phức tạp nhìn Nghiêm Qua vào toilet, chỉ chốc lát sau tiếng nước chảy vang lên, rào rào rào rào, như chảy vào trong lòng cậu.

Cởi sạch.. quần?

Cậu không muốn thừa nhận, trọng điểm của mình đều dồn hết vào mấy chữ này.

Nghiêm Qua tắm xong đi ra, Tô Tần đang ăn, chương trình trên tivi đổi thành phim tình cảm, cô gái nhân vật chính đang đứng lặng trên sân thượng rơi nước mắt.

Nghiêm Qua lau tóc ngồi xuống bên cạnh Tô Tần, dịch tới há miệng ra, “A.....”

Tô Tần gấp một miếng cho anh, quai hàm anh nhai nhai, “Ừm, vị tạm được.”

Tô Tần hỏi: “Anh đi Bắc Kinh làm gì?”

“Ừm.. Trong nhà có chút việc.” Nghiêm Qua nói xong thì dừng, Tô Tần thấy anh có vẻ không muốn nói nhiều liền ngoan ngoãn đổi sang đề tài khác: “Hôm nay tôi tới phòng thí nghiệm.”

“Ồ?” Nghiêm Qua khẽ cười nhìn cậu, “Thấy thế nào?”

“Rất mới mẻ.” Tô Tần vừa ăn vừa nói, “Tôi không làm thí nghiệm, chỉ nhìn thôi. Sợ làm hỏng mấy cái chai chai lọ lọ, nên có chút khấn trương.”

“Ha ha ha.” Nghiêm Qua cười rộ lên, “Không phải ngành của em yêu cầu phải tiếp xúc với thí nghiệm sao? Sau này sẽ quen thôi.”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, cứ tự nhiên như vậy mà kể cho Nghiêm Qua nghe chuyện ở trường ngày hôm nay, cậu tránh đi mấy tin đồn về thầy giáo, Nghiêm Qua tựa vào sofa chăm chú nghe cậu kể.

Đột nhiên Tô Tần cảm thấy trong lòng như có cái gì đó được lấp đầy, có thể chia sẻ câu chuyện sinh hoạt hằng ngày cho một người khác, cảm giác không tẻ lảm. Bởi vì tiền điện thoại đắt đỏ nên một tháng cậu chỉ dám gọi về nhà một lần, có một số việc không thể nói. Nghiêm Qua thường nói thêm vài câu, kể về chuyện đại học trước đây, Tô Tần nghe thấy liền tò mò, không ngờ bằng cấp của anh lại rất tốt.

“Sao không đi tìm công việc tốt hơn?” Tô Tần nghĩ nếu Nghiêm Qua nỗ lực hơn một chút, điều kiện sinh hoạt sẽ tốt hơn so với bây giờ.

“Không thích xã giao.” Tựa như đã giải thích ngàn lần rồi, Nghiêm Qua nói, nhưng lần này anh ngưng một chút, nói tiếp: “Mà quan trọng hơn là, không biết mình muốn cái gì.”

Tô Tần không hiểu, ánh mắt mang theo dấu hỏi.

“Lúc mới tốt nghiệp có nhảy việc mấy lần.” Rất ít khi Nghiêm Qua nói đến chuyện của mình, Tô Tần chăm chú lắng nghe, “Chắc em còn chưa hiểu cảm giác này, một bên đi làm một bên lại không biết mình đang làm gì, mỗi ngày đi làm đều giống như công núi trên lưng, thấy mệt mỏi.”

Quả thật Tô Tần không thể hiểu cảm giác đấy như nào, cậu suy nghĩ rất giản đơn, cho nên hỏi: “Chỉ cần kiên quyết theo một phương hướng, sau đó gắng sức nỗ lực, không được sao?”

Nghiêm Qua cười một tiếng, “Nhưng em cũng phải biết phương hướng mình nỗ lực là gì chứ?”

“Lý tưởng.. ước mơ, không phải là phương hướng sao?”

“Ước mơ chưa chắc đã đem đến hạnh phúc cho con người ta.” Nghiêm Qua đột nhiên nói.

Tô Tần lặng ra, sau đó nhanh chóng khôi phục sắc mặt, “Vì sao?”

Nghiêm Qua gõ gõ tay vào gáy, không trả lời câu hỏi, “Ước mơ của em là gì?”

“Tôi..” Thanh âm Tô Tần hơi ngừng lại, ước mơ của cậu là gì? Tuy trong đầu hiện lên hai chữ ‘bác sĩ’, nhưng ngành học hôm nay lại như một cái tát.

Cậu ôm đầu gối dịch vào trong sofa, buồn bực nửa ngày, “Không biết.”

Nghiêm Qua nhún vai, “Không phải ai cũng có ước mơ không lay động được, lớn hơn một chút liền nước chảy bèo trôi. Ước mơ cũng đơn giản hơn rất nhiều, có tiền, sau đó mình được sống tốt.”

Tô Tần nhíu mày, nhưng lại vô phương phản bác.

“Không có tiền, cái gì cũng vô ích hết. Em có thể ăn được ước mơ sao?” Nghiêm Qua nói: “Ngày còn trẻ mạnh dạn xông xáo, sẵn sàng lưu lạc đầu đường để làm những gì mình muốn, nhưng có bao giờ em nghĩ, việc thích hợp với em, chưa chắc em đã có thể làm tốt.”

“Tàn khốc nhất thế giới này chính là, có những người sở hữu tất cả ước mơ của kẻ khác nhưng lại không màng, còn em cố gắng đến đâu cũng không đạt được.”

Tô Tần hé miệng, lại không nói nên lời.

“Nhưng mà mãi nhìn xem người ta có nhiều cái tốt đẹp như vậy, lại không biết cũng có người hâm mộ cuộc sống của mình.” Nghiêm Qua chậm rãi nói: “Đây là những điều xã hội sẽ từ từ dạy cho em, bây giờ có nói em cũng không hiểu, tự mình trải qua sẽ rõ thôi.”

Tô Tần mím môi, “Ước mơ của anh là gì?”

“Ăn no ngủ ngon.” Nghiêm Qua tự giễu cong khóe môi, “Sau đó có thể tìm một người khiến anh nhất mực muốn bảo vệ.” Ngưng một chút lại cười nói: “Nếu không thì, tìm một con chó cũng tốt.”

Tô Tần cũng nhin không được mà cười rộ lên, “Tới chợ thú cưng là có thể thấy ngay thôi.”

“Anh tin vào duyên phận.” Nghiêm Qua chớp mắt mấy cái, nhìn về mèo con đang ngủ say bên hộp giấy cạnh cửa, “Giống như chúng, gặp được thì gặp.”

Tô Tần đứng dậy, “Tôi đi tắm.”

Nghiêm Qua ừ một tiếng, lúc Tô Tần đi vào toilet thì đột nhiên hỏi: “Em thích mùa nào?”

“Hả?”

“Anh thích mùa xuân.” Nghiêm Qua nói.

“.. Mùa đông.” Tô Tần không biết anh hỏi cái này để làm gì.

“Mùa đông?” Nghiêm Qua nhìn cậu, “Không sợ lạnh sao?”

“Ừ.. so với lạnh, tôi còn sợ nóng hơn.” Tô Tần thành thật trả lời.

“Ừ.” Nghiêm Qua gật đầu, “Nếu có cơ hội, chúng ta cùng đi du lịch đi.”

“Đi đâu?”

“Tới Cáp Nhĩ Tân ngắm tuyết, đi không?”

Tô Tần trầm mặc một hồi, Nghiêm Qua ngồi trong phòng khách mở tivi, tựa hồ lời ban nãy chỉ là thuận miệng nói. Nhưng trong lòng Tô Tần lại có chút chờ mong, ngắm tuyết sao.. Nghe nói Nam Thành rất khó có tuyết rơi, cùng một người đi du lịch, đây cũng là việc cậu từng muốn làm với Thường Dịch, đối tượng thay đổi, nhưng có thể hoàn thành tâm nguyện này cũng tốt.

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, cảm giác mình đáp ứng có chút hấp tấp.

Nghiêm Qua đột nhiên nhìn lại, “Thật sao? Mùa đông năm nay chúng ta cùng đi đi.”

27. Chương 27

Nghiêm Qua đi được ba ngày, vòng đầu loại của cuộc so tài thí nghiệm giữa học viện dược và học viện y cũng đã bắt đầu.

Tô Tần còn chưa kịp tự nghiệm thấy cảm giác cô đơn khi một mình thì đã bị mấy cái luyện tập thí nghiệm quẩn lầy. Thí nghiệm chia ra ba người một nhóm nhỏ, cuộc thi chủ yếu là làm thí nghiệm và báo cáo theo đề bài cho trước, bởi vì đối tượng thi đấu đều là sinh viên năm nhất nên dù là sinh viên học viện y hay dược thì cũng không thể nói rõ ai chiếm ưu thế hơn ai. Bởi vì Tô Tần thường tự học nên so ra biết nhiều thứ hơn các bạn khác, cũng bởi vậy nên tạm thời làm đội trưởng.

Không nói đến các cái khác, nếu chỉ nói đến sách vở và bài tập thì Trần Minh, Tô Tần và Viên Kiệt là một nhóm rất có lợi. Cậu gần như không phải nói gì, giao việc cho hai người kia thôi là tốt rồi, cho nên nhóm bọn họ rất được coi trọng, dù sao nhóm ba người thì có đến hai người có điểm nhập học cao nhất.

Lúc mặt trời lặn, báo cáo ngày hôm nay cũng kết thúc. Viên Kiệt đang chờ người ra cuối cùng cũng hoàn hồn lại, trước mặt bày đầy giấy tờ ghi chi chút công thức tính toán. Ngày mai bọn họ phải tới phòng thí nghiệm để luyện tập, sau vài ngày thì vòng đấu chính thức bắt đầu, bây giờ dù ít dù nhiều thì cũng chỉ là lý thuyết suông, lúc làm thí nghiệm có thể phát sinh đủ loại tình huống. Tuy rằng đề các thầy cho sẽ không quá khó, nhưng Tô Tần và Trần Minh đều hy vọng có thể làm một cách tốt nhất.

Các sinh viên khác đã lục tục rời đi, Viên Kiệt ngáp một cái, “Hôm nay đến đây thôi nhỉ?”

Trần Minh đẩy gọng kính, ánh mắt còn mang theo hứng thú sau khi thảo luận cùng Tô Tần, “Cậu tỉnh ngủ rồi?”

Viên Kiệt gãi gãi mặt, “Mình không ngủ.”

“Ừ.” Trần Minh mặt không đổi sắc nói: “Tuy mắt mở to nhưng tinh thần lại ngủ say.”

Viên Kiệt ho nhẹ một tiếng, kéo mớ giấy kia ra nhìn qua một lần, mồ hôi lạnh tuôn trào sau gáy, “Nói chứ, mấy cái này phải nằm hai mới được học đi?”

“Có vấn đề gì?” Trần Minh nhú mày, “Có lẽ còn phải cho thêm ít lý thuyết của chương trình năm ba vào?”

Tô Tần cũng gạt đầu, “Nói không chừng lúc báo cáo phải dùng tới.”

“Khoan đã.” Viên Kiệt đỡ khóc đỡ cười, “Mấy cái nội dung mấy hôm nay chúng ta học là đủ rồi. Cuộc thi này là để xem khả năng chuyên môn của sinh viên năm nhất mới vào trường thôi mà, cũng tiện lót đường cho mấy người muốn vào học viện y, chỉ học mấy cái sơ cấp thôi là đủ rồi.”

Tô Tần và Trần Minh nhìn nhau, tựa hồ phát hiện ra bọn họ suy nghĩ quá nghiêm trọng. Trần Minh nhìn đồng hồ, “VẬY hôm nay đến đây thôi, Tô Tần, cùng đi ăn nhé?”

Tô Tần vốn muốn nói được, nhưng lại thấy ngoài cửa có một nữ sinh ghé đầu vào. Thấy Tô Tần nhìn qua, nữ sinh kia nhanh chóng vẫy tay, “Tô Tần, cùng ăn cơm đi!”

Trần Minh và Viên Kiệt cùng nhìn qua cô nàng, Viên Kiệt nhận ra, “Đó là tân sinh bên học viện nghệ thuật... Trần Miểu?”

Tô Tần có chút kinh ngạc, “Cậu cũng biết?”

“Bên học viện nghệ thuật là lắm tin đồn nhất trường.” Viên Kiệt tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Mấy cậu dành thời gian mà lên diễn đàn xem, sẽ biết hết.”

Trần Minh khinh thường nói: “Có thời gian xem mấy tin đồn như vậy, không bằng đi đọc sách.”

Tô Tần gạt đầu, hiển nhiên hai người đồng quan điểm.

Viên Kiệt thở dài, quay sang nói với Tô Tần, “Cậu có hẹn, chúng mình đi trước vậy.”

Cậu ta nói “chúng mình” vô cùng thuận miệng, Trần Minh cũng không phản đối, hai người thu dọn đồ đạc sóng vai nhau đi ra ngoài, Tô Tần cầm lấy cặp, vừa ra khỏi phòng đã bị Trần Miểu kéo lại.

“Đám Lưu Bị kêu mình tới tìm cậu, mình chờ cũng lâu rồi.”

“Sao không vào?” Tô Tần vô cùng kinh ngạc, “Cậu cứ đứng ngoài cửa sao?”

“Bầu không khí trong phòng học bọn cậu dọa người như vậy.” Trần Miểu bĩu môi, “Yên lặng thế kia, mà mình cũng thấy các cậu đang cúi đầu làm gì đó, nên không làm phiền.”

Tô Tần có chút áy náy, lại cũng thấy buồn cười, “Lần sau cứ vào đi, có gì đáng sợ đâu? Bọn mình không ăn thịt người.”

“Đứng ở trong khoa khoa học tự nhiên lâu có một cảm giác rất.. áp bách!” Trần Miểu vừa ra khỏi tòa nhà thì thở phào, vai run lên, giống như muốn rũ bỏ đồng áp lực vô hình kia xuống.

Tô Tần chưa đi tới học viện nghệ thuật bao giờ nên khó hiểu nói: “Các cậu không ở trong phòng làm bài sao?”

Trần Miểu nhìn Tô Tần mà có lỗi giác như mới quay lại địa ngục năm cấp ba, cô nàng xua tay, “Ngành không giống nhau, thời gian bọn mình ở phòng học không nhiều như các cậu.”

“Ừ.”

Hai người vừa đi vừa nói chẳng mấy đã đến căn tin số 2. Căn tin số 2 là căn tin lớn nhất trong Nam đại, có tổng cộng ba tầng, thức ăn mỗi tầng lại khác nhau. Tầng thứ ba có đồ nướng, so với nhà hàng thì mùi vị không tệ lắm. Trần Miểu kéo Tô Tần lên tầng ba, ở góc bên cửa sổ đã có hai người ngồi — Lưu Bị và Đại Dững.

“Cuối cùng cũng đã tới.” Lưu Bị cười nói, “Trần Miểu đi lâu như vậy, còn nghĩ cậu bỏ nhà theo trai.”

Đại Dững liếc cậu ta một cái.

Tô Tần để cặp xuống, “Xin lỗi, đang mải làm tài liệu cho cuộc thi.”

Lưu Bị cũng nhớ ra cái kia, nhất thời cảm thấy xấu hổ, “Bạn sao? Có làm phiền cậu không?”

“Không đâu.” Tô Tần cười nói, “Xong rồi.”

Đại Dũng nói: “Nói không phải chứ Tô Tần, điện thoại của cậu dùng để làm gì vậy? Gọi mười lần thì chín lần tắt máy, một lần kia là đường dây bận.”

Tô Tần liếm môi một cái, trước tiên lấy nước trên bàn ra uống một ngụm, “Muốn tiết kiệm tiền điện thoại.”

“Nghe điện thoại ở cùng một vùng thì không mất tiền đâu.” Đại Dũng bắt đắc dĩ, “Lần sau nhớ mở máy.”

Tô Tần gạt đầu, lúc này bốn người mới bắt đầu ngồi ăn. Đại Dũng và Trần Miểu ngồi một bên, Lưu Bị và Tô Tần ngồi một bên, ở tầng ba chủ yếu là mấy nhóm bạn học ngồi ăn với nhau, còn có vài đôi tình nhân nhỏ thì thầm nói chuyện ở trong góc.

Bầu không khí rất tốt, khác hẳn mấy nhà hàng bên ngoài, bởi vì xung quanh đều là sinh viên, có cảm giác tự do chỉ thuộc về riêng bọn họ. Mở đầu đã là mấy tin đồn, Lưu Bị và Đại Dũng kể về mấy thầy giáo trong thể viện, Trần Miểu bị chọc cười không ngừng.

Bên khoa của Tô Tần chủ yếu chỉ toàn thí nghiệm và báo cáo, Tô Tần biết bọn họ đều không thích nghe, nên bị hỏi thì mới nói vài câu, còn lại đều nghe đăm đăm Lưu Bị kể.

Ăn được một lúc, trọng tâm câu chuyện vẫn là mấy tin bát quái, Lưu Bị uống một hơi sữa đậu xong hỏi Trần Miểu, “Cái tên Mẩu Trần Hạo kia thế nào? Gần đây có tin tức gì không?”

Trần Miểu đang ăn xương sườn mà Đại Dũng gấp cho cô nàng, hai má phồng to nói: “Nghe nói gần đây anh ta được mấy tạp chí mời làm người mẫu, hình như cũng không có gì nữa.”

“Xem mấy bài post trên diễn đàn nói về tên ấy mà muốn phát hỏa.” Lưu Bị chép miệng một cái, “Sao có nhiều em gái dốt nát đi tỏ tình với tên này thế không biết.”

“Thì là hoa thơm bên học viện nghệ thuật mà.” Trần Miểu ngậm dưa nói, “Cơ mà so ra thì sao bằng thần tượng Triệu Thần.”

Dù sao cũng là học trưởng nhà mình, Lưu Bị có chút đắc ý, “Thì đó! Cái loại tiểu bạch kiểm như Mẩu Trần Hạo sao có thể so sánh với soái ca ngồi ngồi của học viện thể thao được! Cậu xem, tay chân anh ta bé xíu, đánh còn không đánh...”

Lời còn chưa dứt đã thấy Tô Tần âm u nhìn mình chằm chằm. Khi này cậu ta mới phản ứng được, nếu nói về tay chân nhỏ, Tô Tần mới gọi là đạt chuẩn.

“Cậu không giống mà.” Lưu Bị kéo vai cậu cười, “Chỉ số thông minh của cậu cao!”

“Thì sao?”

“Thì cậu lợi hại hơn!” Lưu Bị thuận miệng nịnh hót, “Trên thế giới này có hai loại người, một là sống bằng trí tuệ, loại còn lại thì kiếm sống bằng mặt mày! Nhất định cậu thuộc về đầu tiên!”

Tay gấp thức ăn của Đại Dũng run run, “Ngại quá đi, vậy chúng ta thì là gì?”

Lưu Bị ngẩn người, phát hiện mình quên cho bản thân và Đại Dũng vào. Trần Miểu nhất thời cười rộ lên, Đại Dũng chẳng còn cách nào, đành gấp chỗ xương sườn còn lại vào bát Trần Miểu và Tô Tần, không dành phần cho Lưu Bị.

Trần Miểu cười chán rồi, hỏi Tô Tần: “Cuộc thi hôm ấy có thể đến xem không?”

“Không biết.” Tô Tần suy nghĩ một chút, “Chắc là không.”

Quy mô cuộc thi này vốn không lớn, đại khái đều ở trong phòng thí nghiệm.

Trần Miểu có chút tiếc, “Cậu mặc áo blouse chắc đẹp lắm nhỉ.”

Tô Tần nghĩ thầm: Cái đấy thì có liên quan gì đến cuộc thi?

Lưu Bị nói: “Nếu cậu muốn ngắm áo blouse trắng thì đi đến bệnh viện ấy, đâu cũng thấy luôn.”

Trần Miểu trợn to mắt, “Không có hứng thú với mấy ông chú già trung niên.”

Lưu Bị há miệng, đảo mắt quay sang nhìn Đại Dũng, “Bây giờ tui mới phát hiện, nguyên lai Đại Dũng không thuộc phạm trù chú già trung niên nhá.”

Trần Miểu lấy đũa chọc vào mặt Lưu Bị, Đại Dũng cười đến híp mắt lại, kéo tay ôm eo Trần Miểu ngồi xuống ghế, “Bình tĩnh! Bình tĩnh đi vợ yêu!”

Bên này đũa giỡn cũng không ảnh hưởng gì đến Tô Tần. Tô Tần chậm rãi nhai xương sườn, nhìn ba người đùa nhau, đáy mắt che đi cảm giác ôn hòa và thỏa mãn nhàn nhạt. Chỉ là Lưu Bị đang tránh né thì tay động vào bát Tô Tần, cả bát đầy dầu mỡ đổ úp xuống người Tô Tần.

Lưu Bị: “...”

Tô Tần: “....”

“Mau đi vào toilet đi!” Trần Miểu đưa giấy ăn qua, “Lấy nước lau qua một chút, để lâu sẽ không rửa sạch được.”

Đại Dũng cười ha hả nói: “Không sao không sao, đã có Liby!”

Trần Miểu muốn cười nhưng lại sợ như vậy thì thành không biết xấu hổ, đẩy Tô Tần một cái. Tô Tần cầm giấy đi vào toilet.

Đứng ở bồn rửa tay chà qua vài lần, dầu mỡ trên áo đi dần. Tô Tần đưa vạt áo lên ngửi, thấy một mùi sườn nướng.

Không hết mùi thì kiêu gì lúc về cũng bị đám mèo hoang kia cọ cọ. Tô Tần lại rửa một chút, lúc ngẩng lên thì thấy có người đẩy cửa đi ra, là Triệu Thần.

“Ồ, là em.” Triệu Thần nhận ra cậu, cười cười đi ra rửa tay, hỏi: “Tối đây ăn đồ nướng?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, “Anh cũng vậy?”

“Anh tới mượn WC thôi.” Triệu Thần cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Đang ở sân tập phía sau chơi bóng thì đột nhiên bị đau bụng.”

Tô Tần hiểu rõ, khách sáo hỏi: “Bây giờ đã đỡ chưa?”

“Tốt rồi.” Triệu Thần gật đầu, hai người sóng vai đi ra toilet, cách một cánh cửa thủy tinh, mùi đồ nướng trong phòng bay lên.

“Thơm quá.” Triệu Thần xoa xoa bụng, “Anh cũng đói rồi.”

“Cùng nhau.. ăn không?” Tô Tần nhớ tới đám Lưu Bị, hình như bọn họ rất hâm mộ Triệu Thần.

Triệu Thần xua tay, “Không được, dưới kia vẫn có người chờ anh.” Nói xong đang muốn đi, cửa kính đột nhiên bị đập rầm một tiếng.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy một nữ sinh đẩy cửa chạy tới.

“Triệu Thần!” Đối phương có chút hùng hổ.

Triệu Thần có vẻ hoảng sợ, nhanh chóng kéo Tô Tần đứng ra phía trước. Về mặt Tô Tần rất đổi mờ mịt.

“Cậu còn trốn à! Lại trốn à! Hả! Cậu đã đồng ý cái gì? Hả?” Nữ sinh kia tóc đen tới lưng, thoạt nhìn như không biết nóng, mái tóc nhu thuận đen bóng. Mép tóc rất cao, lộ ra cái trán đầy đặn, đôi mắt to sắc nét, có dáng vẻ lạnh lợi.

“Chị à.” Triệu Thần than thở. “Em không có thời gian...”

“Cậu không có thời gian hay là không muốn dành thời gian?” Nữ sinh kia khoanh tay tiến lên trước một bước, trên mặt viết đầy uy hiếp, “Nếu cuối tuần này cậu mà không đến, kinh phí hoạt động cho sáu tháng cuối năm của xã đoàn, cậu đừng có mơ!!!”

28. Chương 28

Nhắc đến Ôn Tiểu Vạn và Triệu Thần, trước đó còn một câu chuyện cười thế này.

Hai người bằng tuổi nhau, cũng nhập học cùng một đợt, chỉ là Ôn Tiểu Vạn tới trường sớm hơn một chút, đúng lúc học trưởng tiếp tân sinh viên đi vệ sinh, thế là cô nàng liền tùy tiện ngồi xuống bàn tiếp tân sinh viên mới. Mà cũng đúng lúc này Triệu Thần tới, hai người vốn không học cùng một khoa, Triệu Thần không để ý đến đồng hành lý đặt trước bàn tiếp tân sinh mà đi qua lễ phép nói: “Chị à, đây có phải là chỗ báo danh của học viện thể thao Nam đại không?”

Ôn Tiểu Vạn đang cắn hạt dưa trên bàn tiếp tân sinh, nghe vậy thành thật nói: “Đi ra con đường phía trước rồi rẽ phải, ở đó có tòa nhà của học viện thể thao, đây là học viện y.” Cô nàng lấy chân đá đá bảng tên treo ở dưới.

Triệu Thần vẫn lễ phép như cũ, “Cảm ơn chị.”

Ôn Tiểu Vạn vốn không để tâm, mãi tới khi đối phương đi xa rồi cô mới để ý, dáng dấp cũng không tệ lắm, mỗi tội không phải thể loại mình thích, à mà tên ấy vừa gọi mình là gì cơ? Chị á?

Nghĩ đến đây cô nàng liền vứt vỏ hạt dưa đứng dậy, nhưng phía trước biển người mênh mông, lại đều là tân sinh bê đồ đến, muốn tìm lại cũng khó khăn. Ôn Tiểu Vạn không thèm chấp cái gì, chỉ chấp mỗi chuyện người ta coi mình là lớn tuổi hơn. Chưa nói đến hai người vừa mới gặp nhau, thế quái nào mình lại thành cao hơn một vế?

Chuyện cũ qua rồi liền qua đi, kết quả đến đợt tập quân sự, hai người chạm mặt nhau. Ôn Tiểu Vạn còn chưa nhận ra đối phương, Triệu Thần đã ngạc nhiên nói: “Chị?”

Vậy nên Triệu Thần thuận miệng gọi chị thành quen, cũng không sửa lại nữa. Cho nên chữ chị này trở thành một tên hiệu khác của Ôn Tiểu Vạn.

“Như này là đang uy hiếp em.” Triệu Thần bày ra vẻ mặt đau khổ, mặt nhăn mày nhúm lại với nhau, gương mặt vốn đẹp trai chói lóa mất tăm mất tích. Tô Tần bị Triệu Thần kéo lên đứng che phía trước, nhìn nữ sinh kia hí mắt, trong lòng có chút lo lắng.

“Cái kia..” Cậu ngưng lại một chút, không tự chủ gơ tay lên giống như tư thế đầu hàng, “Chúng ta có thể đổi địa phương khác để nói chuyện không?”

Lúc này phía sau cửa thủy tinh đã tập trung rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ. Trong số đó còn có đám Lưu Bị.

Lưu Bị ngậm chiếc dưa, ghé vào cửa thủy tinh, thấy Tô Tần cũng nhìn qua đây thì dùng khẩu hình hỏi: “Chuyện, gì, sao, chưa, về?”

Tô Tần cũng dùng khẩu hình đáp lại: “Không, biết, nói.”

Cậu còn muốn nói, cậu hỏi mình mình biết hỏi ai? Nhưng cảm thấy câu này có hơi khó đọc, hơn nữa lại còn dài, dùng khẩu hình như vậy Lưu Bị nhìn cũng không biết mình nói gì, thế nên cậu kia chỉ vòng trong lòng cậu vài vòng.

Ôn Tiểu Vạn nhìn Tô Tần, “Em là... Tô Tần!”

Tô Tần mờ mịt: Sao những người mình không biết lại đều biết mình vậy?

“Sinh viên tài năng của học viện được đây mà, rất có tiền đồ.” Ôn Tiểu Vạn vỗ vỗ vai Tô Tần, so với Triệu Thần cao lớn, Tô Tần gần gũi với Ôn Tiểu Vạn hơn nhiều, mà hiển nhiên Ôn Tiểu Vạn cũng không muốn ngửa đầu nhìn Triệu Thần nữa, liền nói: “Vào ngồi đi.”

Nói nghe như căn tin này do nhà cô nàng mở không bằng.

Triệu Thần còn muốn trốn, nhưng bây giờ trốn cũng không thoát. Anh ta thở dài, cầm điện thoại gửi một tin nhắn ngắn, sau đó theo hai người vào trong nhà.

Tô Tần chỉ ngón tay về phía nhóm Lưu Bị, “Em.. phải ra kia.”

Triệu Thần buông cậu ra, nhéo má cậu một cái, “Đi đi.”

Ôn Tiểu Vạn liếc mắt nhìn Triệu Thần, vẻ mặt đầy chán ghét, “Đừng động tay động chân với em ấy.”

Tô Tần lễ phép chào tạm biệt với Ôn Tiểu Vạn, sau đó đi tới chỗ Lưu Bị ngồi xuống.

Quay đầu nhìn lại lần nữa, hai người kia cũng ngồi xuống rồi, cách bọn họ ba cái bàn.

Lưu Bị hỏi: “Cậu biết kia là ai sao?”

Tô Tần lắc đầu, Trần Miểu liền phổ cập thông tin cho Tô Tần, “Chị ấy là phó chủ tịch hội sinh viên ở Nam đại.”

Tô Tần ồ một tiếng, chỉ thấy cái danh này rất dễ sợ, nhưng cụ thể là làm cái gì... cậu không biết.

Trần Miểu nhìn bộ dạng kia của cậu liền biết cậu đang nghĩ gì, cũng may mọi người đã quen với tính cách này của Tô Tần, bảo: “Hội sinh viên là tổ chức bao gồm những sinh viên lớn nhất của các ngành, bọn họ trông coi quản lý các câu lạc bộ mà sinh viên tự thành lập, các hoạt động của khoa, thậm chí có thể thay mặt cho các sinh viên khác mà đưa ra kiến nghị hay kháng nghị với giáo viên, lễ mừng tân sinh viên vừa rồi cũng do hội sinh viên quản lý, phát kinh phí mới có thể tổ chức.”

Tô Tần hiểu được đại khái, bản thân cậu không tham gia xã đoàn nào, Lưu Bị và Đại Dững không nói cũng biết tham gia hội bóng rổ, lúc này cậu mới nhớ ra mà hỏi Trần Miểu, “Cậu tham gia cái gì?”

“Mình ở ban văn nghệ.” Trần Miểu nói: “Bên ban văn nghệ chủ yếu là sinh viên của học viện nghệ thuật, cũng giống như câu lạc bộ ngoại ngữ toàn người của khoa ngoại ngữ, câu lạc bộ văn học của người bên văn học.”

Tô Tần gật đầu, “Mấy cái câu lạc bộ này chơi rất vui sao?”

“Cái này..” Trần Miểu không biết giải thích thế nào, “Chơi cũng được đi..?”

Cô nàng nhìn qua đám Lưu Bị và Đại Dững, Đại Dững nói, “Mấy cái câu lạc bộ này có thể giúp cậu kết thêm được nhiều bạn mới, cũng có thể học được vài điều mà trên lớp không có.” Cậu ta trịnh trọng nói lại khiến Tô Tần thêm tò mò, “Ví dụ như?”

“Cách tương hỗ lẫn nhau, cách quản lý, tổ chức và đoàn kết.” Đại Dững sờ sờ cằm, “Lấy ví dụ như Ôn Tiểu Vạn, chị ấy là phó chủ tịch hội sinh viên, cậu có thể nhìn thấy khí chất của chị ấy khác hẳn các nữ sinh khác.”

Hoạt bát hướng ngoại? Tô Tần nhớ lại hành động vừa rồi của Ôn Tiểu Vạn, có lẽ bởi vì đã quen với Triệu Thần rồi nên cách ăn nói hay hành động đều rất tùy ý, nhưng khi nói chuyện với cậu, quả thật có cảm giác của một tiền bối, lại khiến người khác nể phục chị, nghĩ chị rất đáng tin cậy.

Tô Tần suy nghĩ một chút, lại nhớ tới lời Ôn Tiểu Vạn vừa nói.

“Hình như chị ấy muốn bắt Triệu Thần làm gì đó.”

Lưu Bị ngậm đũa, “Chuyện thi đấu ấy mà, với học viện y.”

Tô Tần có chút khó hiểu, “Thi đấu gì cơ?”

“Trường mình cũng có thi đấu bóng rổ, có đôi khi là tự phát, nhưng cũng có khi là trường sắp xếp. Ở Nam đại có ba đội bóng rổ, một là đội bóng rổ của trường, cũng chính là đội đại diện trường tham gia đi đấu với bên ngoài, như thi với các trường khác hay các đội khác ngoài trường chẳng hạn; hai đội kia là của câu lạc bộ Triệu Thần là hội trưởng của câu lạc bộ bóng rổ.”

“Vậy lần này là ai đấu với ai?”

“Nhóm sinh viên năm ba bên học viện y tự tổ chức một trận thi đấu, có cả câu lạc bộ bóng rổ đường phố tham gia, Ôn Tiểu Vạn học ở học viện y, nên được nhờ đi mời Triệu Thần tham gia đấu cùng họ.”

Học viện y...

Tô Tần không muốn thừa nhận, sự chú ý của mình đang lệch khỏi trọng tâm.

Ăn cơm tối xong, mọi người đều no muốn ói. Vừa nói chuyện vừa ăn quả thật rất dễ vào.. Trần Miểu vừa chống nạnh nói muốn tuyệt thực ba ngày, Đại Dững đứng bên cạnh đã lập tức giáo huấn cô nàng.

“Giảm cái gì mà giảm! Gầy trơ xương thì có cái gì dễ nhìn? Ôm đau cả tay!”

Trần Miểu buồn bã nói: “Đàn ông các anh toàn nói một đằng làm một nẻo, cho một người béo một người gầy đứng trước mặt anh, anh chọn ai? Nói đi!”

Đại Dững bị bóp cổ kêu ai ái, “Ai cũng không chọn! Anh chọn em!”

Trần Miểu cười rộ lên, nện cho Đại Dững một cái, “Lúc thích thì cái gì cũng tốt, lúc không thích thì cái gì cũng chê.”

Tuy nói như vậy nhưng trong mắt không giấu nổi ý cười ngọt ngào.

Tô Tần và Lưu Bị đi phía trước, nghe tiếng đùa giỡn phía sau mà có chút ước ao. Lưu Bị ước ao, Tô Tần cũng hâm mộ...

Lúc thích cái gì cũng tốt, lúc không thích....

Đột nhiên Lưu Bị than, “Hai người này càng ngày càng tình cảm, nhìn đến sốt cả ruột, chúng ta cũng phải mau chóng tìm bạn gái đi!”

Tô Tần nhìn cậu ta, “Cậu muốn tìm?”

Lưu Bị nhìn ánh mắt đơn thuần của Tô Tần, không biết vì sao ngay cả một từ ‘a’ cũng không cất được lên.

Cậu ta gãi gãi tóc, hỏi ngược lại, “Cậu không muốn?”

“Không muốn.” Tô Tần trả lời gãy gọn.

Lưu Bị cười, “Đúng là, tinh lực của cậu dồn hết vào học tập rồi còn đâu, đâu giống mình..” Nói xong cậu ta hỏi: “Cậu thích dạng nào?”

“Dạng gì...?”

“Ồm, ngực lớn, ngực phẳng? Loli? Chị gái?”

Tô Tần không theo kịp, “Loli.. là cái gì?”

“Cậu đúng là.. đọc sách đến ngơ người.” Lưu Bị vươn tay kéo cậu lại, tay kia xoa xoa đầu của cậu, hai người gần như dính cùng một chỗ, Lưu Bị nói: “Loli là mấy em gái dễ thương ấy, chị gái thì có tính uy hiếp!”

Tô Tần cảm thấy lời Lưu Bị nói quá đổi chung chung, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, tranh mấy cái này để làm gì, cậu không có cảm giác với toàn bộ sinh vật giống cái.

Thế nhưng chuyện này đương nhiên không thể cho Lưu Bị biết, cũng không thể để Đại Dững và Trần Miểu biết. Cậu không biết bọn họ nghĩ gì, nhưng cậu thật sự coi họ là bạn tốt, không muốn tình bạn bị phá hủy bởi loại chuyện này.

“Loli.. đi.” Tô Tần thuận miệng chọn bừa.

“...” Lưu Bị đột nhiên không lên tiếng, vuốt cằm nhìn cậu đăm đăm.

Tô Tần bị nhìn đến chột dạ, thấp thỏm hỏi: “Sao vậy?”

“Mình đang tưởng tượng.” Lưu Bị nhắm mắt lại, mày nhăn nhúm. Đại Dững ôm vai Trần Miểu, nghi ngờ hỏi: “Tên này bị phát bệnh thần kinh gì vậy?”

“Không biết...” Tô Tần lắc đầu, liền thấy Lưu Bị mở mắt ra.

“Bất kể là loli hay chị gái, nghĩ thế nào cũng thấy không hợp.”

Khóe miệng Tô Tần giật một cái, không cùng cậu ta tán gẫu nữa, cậu nhìn đồng hồ nói: “Mình phải về.”

“Để tiễn cậu đến trạm xe.”

“Không cần, đi vài bước là tới.” Tô Tần thuận tay vẫy chào, sau đó kéo quai cặp lên đi ra khỏi cổng trường.

Cậu vốn muốn đi thẳng tới trạm xe buýt, nhưng lúc đi ngang qua hầm đi bộ nối giữa học viện y và Nam đại, trong lòng lại có chút do dự. Cậu đi qua học viện y một lần lại một lần, ban ngày một lần, buổi tối một lần, nhưng cũng chỉ có một mình..

Gót chân Tô Tần khê chuyển, đi tới cầu thang xuống hầm đi bộ. Nền xi măng có chút ẩm ướt, nhiệt độ ở đây so với trên kia thì lạnh hơn rất nhiều, đường hầm rất dài, cách một khoảng lại có một bóng đèn treo trên đầu.

Dưới đèn mạng nhện kết lại, con bướm vỗ cánh trên vách tường, bóng kéo dài xuống dưới.

Trên nền tường xám trắng có rất nhiều vết vẽ nguệch ngoạc, cũng dán vài tin tức cho thuê phòng và quảng cáo.

Đèn chân không nhợt nhạt, trong sắc trắng còn có chút màu xanh của ánh huỳnh quang. Tiếng bước chân Tô Tần vọng trong hầm, rất nhanh cậu đã đi ra khỏi đường hầm, lúc chân chạm tới mặt đường thì trước mặt là một thế giới vừa gần gũi lại vừa có chút xa lạ của Nam đại.

Ngoài cảm giác xa lạ mới mẻ, còn có chút khát vọng phức tạp, gió đêm mơn man thổi qua tóc.

Tô Tần nhìn tòa nhà cổ điển đứng sừng sững trong bóng đêm, đi từng bước một tới.

29. Chương 29

Mọi người nói buổi tối ở học viện y vô cùng u ám, chuyện này không có lửa làm sao có khói. Tô Tần bước vào sân trường đen kịt, cứ có cảm giác mơ hồ như có người đứng trong bóng đêm rình mình, đèn đường ở phía xa tuy rằng vẫn sáng, nhưng ánh sáng yếu ớt lại càng thêm quý dị, bên thảm cỏ xanh biếc mang tới cảm giác mênh mông trống trải, xa thêm chút nữa có ánh đèn phát ra từ dãy phòng học, nghe nói bên học viện y có rất nhiều người đến tự học.

Tô Tần nhìn tòa nhà thí nghiệm bên cạnh, chỉ có ba tầng, mái hiên cổ kính cong cong, ngói xám khảm vào màn đêm đen đặc, chỉ có thể nhìn thấy bức tường đỏ đứng sừng sững với song cửa được chạm khắc cẩn thận, tựa như một con quái vật ngồi xổm trên nền cỏ.

Nam đại có từ rất lâu, bất luận ở học viện nào cũng có thể thấy những kiến trúc cổ kính được lưu giữ lại, những kiến trúc này tuy đã được tu sửa qua, nhưng vẫn mang đậm dấu ấn lịch sử, khiến con người ta không tự chủ mà thấy an lòng.

Tô Tần đến gần tòa nhà thí nghiệm nhìn một chút, bên cạnh có một ô cửa nhỏ, bên trong có ánh sáng màu xanh nhạt, người canh gác đang xem tivi, ánh sáng như ẩn như hiện thoạt trông có chút âm trầm.

Trên tòa nhà thí nghiệm có gắn một biển tên nền màu xanh xám. Tô Tần vừa đi vừa nhìn, phát hiện trong góc phòng có một máy ATM mở suốt 24h, và một tòa nhìn không rõ.

Đi lên trước thì đều là công trình kiến trúc hiện đại, thậm chí có tòa nhà mới xây, bức tường thủy tinh trong suốt mang tới cảm giác rất khoa học, phía trước ngã tư có đặt bản đồ của học viện y, Tô Tần đang cúi đầu nhìn, đột nhiên có người gọi tên cậu.

“Tô Tần?”

Quả thật Tô Tần bị dọa sợ, trợn to mắt quay lại nhìn, thấy bóng một người chậm rãi tiến vào quảng sáng, thân ảnh thon dài, bước đi nhàn nhã mang tới một khí chất đặc biệt, tựa như một người mẫu.

“Học trưởng... Triệu Thần.” Dưới bầu không khí này, Tô Tần cố gắng lễ phép đứng thẳng dậy.

Triệu Thần ngẩng ra, cười nói: “Gọi tên thôi là được rồi.”

Tô Tần nghi hoặc hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Nói chuyện thi đấu, vừa mới bàn xong.” Triệu Thần nhún vai, “Chưa kịp cơm nước đã bị chị ấy kéo qua đây, tới tận bây giờ lận.”

Nói xong anh ta sờ sờ bụng, “Vẫn chưa được ăn gì, đói quá, còn em?”

Tô Tần muốn nói mình no rồi, thế nhưng hiển nhiên đối phương không đợi cậu nói câu này, vì vậy cậu đành phải nói: “Cũng.. cũng không quá đói.”

“Vậy đi ăn chút gì đi.” Triệu Thần cười ha ha một tiếng, đi tới kéo bờ vai cậu.

Triệu Thần rất cao, đỉnh đầu Tô Tần chỉ chạm tới bả vai anh ấy. Triệu Thần mang tới cảm giác rất đổi quen thuộc, còn chưa đi được vài bước, sân trường tối om không bóng người bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên.

Đèn đường vàng ở phía trước dày hơn một chút, đan với ánh đèn mờ là cảm giác nóng hổi. Các quán ăn đều mở cửa, có quán lẩu, thịt xiên, đồ nướng, mùi thơm thoảng đến chóp mũi, Triệu Thần nhịn không được nói: “Lại càng thêm đói.”

Đến Tô Tần cũng thấy có chút muốn ăn, Triệu Thần dẫn cậu bước vào một quán nướng, kéo hai cái ghế ngồi trước quán nhỏ.

“Em muốn ăn cái gì?”

“Tôi... không cần.”

“Vậy anh gọi bữa nhé.” Triệu Thần không đợi cậu nói xong đã đứng dậy cầm một cái giỏ nhỏ để chọn thức ăn.

Tô Tần có chút lúng túng ngồi ở chỗ xem, ở đây có rất nhiều sinh viên, nam sinh phần lớn đi dép lê, phía dưới bàn nhỏ có rất nhiều vỏ bia.

Nữ sinh thì có người còn mặc áo ngủ, tóc tai tùy ý buộc gọn lại, cùng người khác nói chuyện đến rôm rả.

Triệu Thần vừa xuất hiện, rất nhiều ánh mắt vô ý hướng về phía bọn họ.

Có vài nữ sinh nhận ra Triệu Thần, còn len lén lấy điện thoại lên chụp ảnh, giống như thấy ngôi sao. Tô Tần không quen bị người khác quan sát, ngồi co quắp lại.

Lúc Triệu Thần lấy đồ ăn trở về thì hương ghế ngồi xuống. Bởi vì bàn và ghế đều rất thấp nên anh chỉ có thể vươn dài chân ra.

“Em sợ cay không?”

“Cũng không phải sợ.”

“Để anh bảo ông chủ cho thêm chút ớt.” Nói rồi anh ta quay đầu tới chỗ nướng hồ vài câu, tất nhiên nói giọng Nam Thành.

“Anh là người Nam Thành?” Tô Tần tò mò hỏi.

Ở đại học, sinh viên chủ yếu dùng tiếng phổ thông, bởi vì có rất nhiều người ở nơi khác đến, nên có nhiều tiếng mà người khác nghe không hiểu. Lúc Tô Tần mới đến, khẩu âm Đông Bắc còn đặc sệt, nhưng gần đây thì đỡ hơn nhiều.

Cậu vẫn luôn nghe Triệu Thần dùng tiếng phổ thông, thanh âm Triệu Thần rất êm tai, nói tiếng phổ thông trôi chảy như MC vậy, lần đầu tiên cậu nghe thấy anh nói tiếng địa phương, liền có chút không quen.

Triệu Thần gật đầu, “Sinh ở địa phương.”

Tô Tần nói: “Anh nói tiếng phổ thông rất khá.”

Triệu Thần cười rộ lên, “Cảm ơn, bởi vì ở nhà cũng thường dùng tiếng phổ thông.”

Chỉ chốc lát sau đồ nướng đã được rồi, Triệu Thần lấy chủ yếu là thịt, rất ít thức ăn chay. Vị ớt tự nhiên phủ vào mặt, mùi thơm bay khắp nơi. Yết hầu Tô Tần giật giật, Triệu Thần cầm một xiên cá đưa tới trước mặt cậu.

“Đừng khách khí, anh mời.”

Vừa nghe nói như vậy, Tô Tần lại thấy ngỡ ngàng. Lúc ăn cơm tuy là bốn người cùng chia nhau, nhưng Lưu Bị thường giúp cậu thanh toán luôn, cậu luôn cảm thấy người xung quanh chiếu cố mình, trong lòng có chút bất an. Còn chưa nói đến cậu mới quen Triệu Thần được một hai ngày, sao có thể để đối phương mời khách.

Triệu Thần nhìn ra suy nghĩ của cậu, cầm mấy xiên đồ chay đến đặt vào đĩa cậu, “Không đáng bao tiền, mấy món này anh không thể ăn, coi như giúp anh giải quyết đi, đừng lãng phí.”

Không ăn anh gọi nó làm gì?

Đương nhiên câu hỏi này không thể nói ra, Tô Tần chỉ đành phải nói cảm ơn, sau đó chậm rãi ăn.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, trong lúc ăn Triệu Thần gọi hai chai hoa tuyết. Tô Tần xua tay ý bảo mình không thể uống, Triệu Thần còn cười: “Không phải em là người Đông Bắc sao? Đàn ông Đông Bắc uống rất khá đi?”

“Tôi chưa uống rượu bao giờ.” Mặt Tô Tần có chút nóng.

Triệu Thần cũng không làm khó cậu, rót vào cốc mình uống, vừa nói: “Thật ra anh cũng không thể uống nhiều, nhưng trong phòng anh có mấy người Đông Bắc, anh thường bị rót đến choáng váng.”

Tô Tần cười cười, Triệu Thần lại nói: “Nghe nói em ở bên ngoài? Là thuê chung?”

“Ừ?” Tô Tần cắn xiên đậu cô ve, “Ở trường không tiện làm thêm.”

“Em còn làm thêm?” Triệu Thần có chút ngạc nhiên, “Bài vở không bận rộn sao?”

“Cũng được...” Hiếm khi Tô Tần nói cùng người khác chuyện của mình, nói qua vài câu, cậu hỏi: “Năm tư đại học thường làm những gì?”

Triệu Thần đã học năm ba, bài tập so ra thoải mái hơn nhiều, anh nói: “Năm tư học nửa học kỳ thôi, nhưng cũng không có nhiều tiết lắm, nửa học kỳ sau thì đến đơn vị thực tập.”

Nói xong anh ta thở dài, “Thời gian trôi nhanh quá.”

Nhớ tới năm đó mình vừa vào trường, cũng giống như nhóm Tô Tần, nghĩ cuối cùng cũng thoát khỏi địa ngục cấp ba mà có thể chơi thỏa thích, nhưng đảo mắt đã tới lúc phải tìm việc, chỉ cảm thấy như ở trong mộng.

Tô Tần hỏi: “Anh tìm được việc gì chưa?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Triệu Thần nhún vai, “Mong có thể lưu lại trường.”

Không phải ai cũng có thể lưu lại trường, thứ nhất là phải có thành tích, thứ hai là phải xem có thích hợp hay không, đại đa số nam sinh đều muốn tự mình xông xáo, tuổi trẻ mà, muốn dùng cảm phấn đấu, đụng đến đầu rơi máu chảy cũng chẳng màng.

Nhưng nếu có cơ hội lưu lại trường, cũng sẽ có người động tâm. Dù sao trường đãi ngộ không tồi, hơn nữa lại có nhiều ngày nghỉ.

Tô Tần nghĩ tới đây, cảm thấy đây cũng là một cách tốt, chí ít không phải phiền não chuyện tìm công việc, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Cậu đang nghĩ tới viễn cảnh xa xôi, Triệu Thần hỏi: “Em muốn làm gì?”

“Tôi?” Tô Tần phát hiện ở trường cậu bị hỏi nhiều nhất là câu này, “Không biết.”

“Dựa vào kinh nghiệm của một người từng trải mà nói cho em.” Triệu Thần cầm một chiếc đĩa gỗ gõ gõ vào bát, “Tốt nhất là nghĩ sớm một chút đi, đừng nghĩ bốn năm rất dài, trước tiên chơi đã, chờ em chơi xong, em sẽ phát hiện có rất nhiều người đã quyết định tương lai của mình, mà em một chút cũng không chuẩn bị.”

Khó có khi thấy Triệu Thần nghiêm túc, cậu cũng nghiêm túc gật đầu theo.

Triệu Thần thấy mặt cậu rất nghiêm trọng, nhin không được cười rộ lên, “Mấy ngày nữa em có cuộc thi à?”
“Ừ.”

“Vừa hay buổi sáng các em thi, buổi chiều anh cũng phải thi đấu, em tới xem không?”

Hôm ấy là ngày cuối tuần, Tô Tần nghĩ một chút, dù sao hôm ấy cũng không có việc gì, vì vậy liền gặt đầu.

Hai người còn nói thêm rất nhiều chuyện, Tô Tần cũng biết thêm về gia đình Triệu Thần.

Bố Triệu Thần làm cảnh sát, mẹ thì làm bác sĩ, đây tuyệt đối là gia đình toàn phần tử tri thức, gia cảnh cũng không cần phải nói, Triệu Thần coi như rất an nhàn sung sướng, nhưng lại không hư hỏng, có lẽ có liên quan tới chuyện bố làm cảnh sát.

Triệu Thần kể cho Tô Tần vài vụ án thú vị, Tô Tần phát hiện phe chính nghĩa trong lòng Triệu Thần rất mãnh liệt, cậu mơ hồ hiểu được vì sao Triệu Thần lại chiếu cố mình như vậy.

Nhưng hiểu điều này xong, trong lòng cậu ngoài cảm kích còn có chút không tự nhiên. Bởi vì loại đối đãi này của Triệu Thần, lại càng giống như cảm thông.

Tô Tần ăn xong thức ăn, lấy ví tiền ra đặt tiền trên mặt bàn, Triệu Thần sửng sốt, “Em làm cái gì vậy?”

“Chế độ AA.” Đây là từ mà Tô Tần học được từ Lưu Bị, cậu nghiêm túc nói: “Tôi ăn không nhiều lắm, nhưng chút tiền ấy vẫn có thể có.”(Chế độ AA tương tự với 5050, đại ý là chia đều)

Triệu Thần nhủ mảy, “Đã nói là anh mời mà.” Anh dúm tiền vào tay Tô Tần.

Tô Tần đột nhiên đứng lên, “Dù sao cũng không có bao tiền, anh cầm đi, lần sau tôi mời anh.”

Nói xong cậu không đợi Triệu Thần nói đã xoay người đi, “Tôi phải về trước, nếu không xe công cộng sẽ nghỉ.”

Bầu không khí bắt đầu trong hòa hợp, nhưng kết thúc lại có chút cứng ngắc.

Triệu Thần cầm tiền mà cảm thấy khó hiểu, không biết mình đã làm gì để đối phương mất hứng. Anh cầm tiền trong tay vò qua vò lại, cuối cùng đổ lỗi cho lòng tự trọng của Tô Tần, đàn ông con trai mà, cũng không thể ăn không. Nghĩ tới đây anh bình thường hơn rất nhiều, đóng gói đồ chưa ăn xong lại, rồi trả tiền cho chủ quán.

Tô Tần về đến nhà, đèn hành lang đã hỏng. Cậu sờ soạn đi lên lầu, đến trước cửa thì nghe thấy tiếng meo meo.

Mở cửa, trong phòng có chút mùi khó ngửi, ngón tay mò lên công tắc đèn, bật lên.

Đèn nhấp nháy hai cái rồi sáng lên, cậu cúi đầu, thấy mấy con mèo trong ổ không nhúc nhích, chỉ còn lại một con mèo, đang nằm bên khung cửa.

Mèo mẹ từ ngoài cửa chạy vào, qua một lúc Tô Tần mới phát hiện, ngoại trừ một con còn đang kêu ra, mấy con mèo kia đều đã chết.

Cơ thể lạnh lẽo, không nhúc nhích.

Mèo mẹ ghé vào người chúng nó, con còn sống kia cũng yên lại. Tô Tần bỏ cặp sách xuống, đi tới ôm lấy hộp. Mèo mẹ theo sau lưng, Tô Tần liếc mắt nhìn nó, bảo: “Anh giúp em chôn cho bọn nó nhé.”

Mèo mẹ tròn mắt nhìn Tô Tần, cái ta hơi giật giật.

Tô Tần ôm hộp đi ra ngoài cửa, đi một vòng lại phát hiện không có nơi nào có thể chôn. Cậu quên mất nơi đây là thành thị, chỉ có đường cái lạnh băng, xung quanh không có đất ẩm.

Không còn cách nào, cậu đành phải tìm hai chậu hoa bỏ đi trong góc phòng, hoa trên kia đã sớm héo rũ, cậu lấy đất ra, đặt từng bé mèo một chôn xuống.

Vốn muốn chôn cùng nhau, nhưng chậu hoa không đủ lớn.

Mèo mẹ phe phẩy đuôi lặng lẽ quan sát, nhưng Tô Tần có thể nghe thấy nó khóc trong lòng, đợi đến khi chôn xong, cậu quay lại xoa đầu con mèo, “Đừng buồn.”

Mèo mẹ meo một tiếng, xoay người đi lên lầu.

30. Chương 30

Ngày Nghiêm Qua trở về cũng là ngày Tô Tần tham gia cuộc thi. Mấy ngày rồi trời liên tục mưa, nhiệt độ cũng giảm xuống, tuy rằng vẫn có nhiều nữ sinh mặc quần short váy ngắn như cũ, nhưng cũng có nhiều người đã đổi sang quần áo mùa thu.

Tô Tần đang ở trong phòng thí nghiệm, phía dưới áo blouse trắng là một chiếc sơ mi dài tay. Trong phòng thí nghiệm vô cùng an tĩnh, thi thoảng có tiếng bút viết sột soạt trên giấy và tiếng lọ thủy tinh va chạm vào nhau.

Trần Minh cúi người xuống nhìn Viên Kiệt rót chất lỏng, cậu ta chăm chú nhìn vào nấc đo, miệng khẽ nhảm, “Một chút, chỉ một chút nữa.. Được rồi!”

Viên Kiệt thở phào, đặt ống nghiệm thủy tinh lên giá. Trần Minh đi chậm đèn cồng, Viên Kiệt quay đầu nhìn Tô Tần.

“Thế nào?”

“Ừm...” Lúc Tô Tần đang suy nghĩ rất ít khi cậu nói chuyện, cậu đáp một tiếng, mắt vẫn chăm chú nhìn vào ống kính hiển vi, xem một lúc lại cúi xuống viết vào vở cái gì đó.

Viên Kiệt đành phải mặc cậu, đi tới giúp Trần Minh làm chỗ thí nghiệm còn lại. Trên bục giảng, Hoàng Hưng đang ngồi trên ghế, ánh mắt ôn hòa nhìn sinh viên làm thí nghiệm, tay chống dưới hàm, khóe miệng nở nụ cười như có như không.

Cửa phòng thí nghiệm bị đẩy ra, một người từ bên ngoài đi vào. Cái bóng phủ lấy ánh dương trên sàn nhà, Hoàng Hưng ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại buông mi mắt xuống.

“Còn mười phút nữa.” Người kia đứng trên bục giảng nói.

Trần Minh nhíu mày nhìn Viên Kiệt, “Chúng ta còn thiếu mấy thí nghiệm nữa?”

“Ba..” Viên Kiệt nhìn thoáng qua bảng biểu, tổng cộng có mười thí nghiệm, có những thí nghiệm đơn giản nhưng cũng có những thí nghiệm khó hơn để mở rộng nội dung.

Có nhóm vì mấy thí nghiệm khó kia mà thua cuộc, tuy mấy thí nghiệm này không thể làm khó nhóm Trần Minh, Tô Tần, nhưng động tác hai người rất chậm, đã giới rồi còn muốn giới hơn dù cho phải lãng phí nhiều thời gian.

Trần Minh viết xuống bảng biểu một đáp án, “Bây giờ còn hai cái, Tô Tần, cậu làm nhanh lên một chút.”

“Ừ...” Tô Tần vẫn còn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, Viên Kiệt đang muốn thúc giục cậu, đột nhiên căn phòng an tĩnh vang lên tiếng chuông điện thoại.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc và giật mình, người đàn ông đứng bên cạnh Hoàng Hưng khẽ nhíu mày lại, “Không ai nói lúc làm thí nghiệm phải tắt điện thoại sao?”

Lúc này Tô Tần mới phát hiện là chuông điện thoại mình kêu, cậu không khỏi hoảng sợ, nhanh chóng móc điện thoại từ trong túi quần ra.

Từ lúc đám Đại Dững bảo cậu phải mở máy, ngoại trừ buổi tối đi ngủ, thời gian khác cậu đều bật điện thoại. Nhưng dù sao số cậu cũng không ai gọi tới, nên dù bật hay không cũng không khác nhau là bao, dần dà cậu quên mất chuyện này.

Không nghĩ trong lúc làm thí nghiệm thì nó đột nhiên vang lên, Tô Tần vốn muốn tắt máy, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi đến thì chần chừ.

“Có chuyện gì vậy?” Người đàn ông đứng trên bục đi xuống, người này rất cao, hầu như che đi mọi tia sáng ngoài cửa sổ chiếu tới. Tô Tần giương mắt, thấy người kia đi tới liền nói xin lỗi: “Thầy Chu.. em có thể nhận cuộc điện thoại này không?”

Chu Võ là tiến sĩ hóa học, cũng chính là vị giảng viên mà Trần Minh hứng thú. Anh ta cùng Hoàng Hưng chủ trì cuộc thi tài lần này, chuyện chấm điểm thì để cho các thầy giáo bên học viện y làm, như vậy cũng coi như khá công bằng.

Chu Võ khác với Hoàng Hưng, nếu nói Hoàng Hưng là ôn hòa dễ gần thì cả người Chu Võ lại toát lên vẻ lạnh lùng không muốn tiếp cận người khác. Tướng mạo anh ta không tồi, mũi cao thẳng, gương mặt sắc nét, nhìn qua có chút giống con lai, theo lời Viên Kiệt nói, bởi vì ngày nào Chu Võ cũng ngâm mình trong mấy cái thí nghiệm, nên dần mất đi cảm xúc của người thường.

Về điểm này Tô Tần thấy Viên Kiệt nói không sai, tuy rằng Trần Minh không vui khi bọn họ nói vậy, nhưng nhìn Chu Võ mà xem, cái đôi mắt kia không có chút ám áp tình người nào, giống như mọi người trong mắt anh ta đều là mấy chai chai lọ lọ thí nghiệm không bằng.

“Đang là giờ thi..” Chu Võ còn chưa nói hết, Hoàng Hưng đột nhiên hỏi: “Có việc gấp sao?”

Con người Tô Tần khê chuyển, có hơi khẩn trương, “Vâng.. vâng..”

Chu Võ quay đầu nhìn Hoàng Hưng, Hoàng Hưng cười, “Dù sao cũng sắp thi xong rồi, để em ấy đi đi.”

Chu Võ không lên tiếng, quay đầu trở về ghế bên bục giảng ngồi. Tô Tần đảo mắt nhìn Viên Kiệt, “Mình làm xong rồi, cậu viết số liệu cuối cùng xuống đi.”

“Vậy chỉ còn một cái nữa.” Trần Minh cao hứng. “Cậu cứ đi đi, để mình và Viên Kiệt làm.”

“Ừ.”

Tô Tần chạy ra khỏi cửa phòng thí nghiệm, đi vài bước về phía trước hành lang, mãi đến khi tới sát tường cậu mới nhận điện thoại.

“Alo?”

“Tô Tần!” Đầu bên kia có chút âm ì, giọng Nghiêm Qua truyền qua microphone, giọng nói nhiệt tình quen thuộc, “Anh về rồi!”

Khóe môi Tô Tần không tự chủ cong lên, “Anh ở đâu?”

“Sân bay.” Nghiêm Qua vừa nói chuyện điện thoại, vừa hướng đến chỗ khác hô, “Taxi!”

Tô Tần đợi một lúc, mãi đến khi tiếng náo nhiệt đầu bên kia lắng dần, có lẽ là Nghiêm Qua lên xe.

“Buổi chiều anh phải đi làm không?” Tô Tần hỏi.

“Anh còn có ba ngày.” Nghiêm Qua nói: “Anh mua quà cho em.”

Tô Tần vô cùng kinh ngạc, “Quà gì?”

“Cũng không phải cái gì đặc biệt đâu, rất có ích.” Nghiêm Qua cười nói, “Buổi chiều em có tiết không?”

“Có một tiết.” Tô Tần nhìn đồng hồ đeo tay một lát, “Ba giờ tôi tan lớp.”

“Anh tới đón em!”

“Được..” Tô Tần vừa mới nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “À, không được, tôi đồng ý đi xem cuộc thi đấu bóng rổ của học trường rồi.”

“Thi đấu bóng rổ?” Nghiêm Qua tựa hồ như đang bắt mẫn, “Một tuần em không gặp anh rồi, em không muốn thấy anh trước sao?”

Tô Tần cười rộ lên, “Buổi tối cùng ra ngoài ăn đi, tôi mời anh.”

“Ai thêm!” Nghiêm Qua oán giận, sau đó lại nói: “Ba giờ anh tới trường các em, xong rồi ta cùng đi ăn nhé!”

Tô Tần suy nghĩ một chút, “Anh thích xem bóng rổ sao?”

“Cũng tạm.” Tựa như Nghiêm Qua đang làm gì đó, thanh âm lúc cao lúc thấp, Tô Tần nghe một lúc, nói: “Vây được rồi, buổi chiều gặp.”

“Buổi chiều gặp.” Động tác tay Nghiêm Qua ngưng lại, giọng không tự chủ mà mềm đi rất nhiều.

Cúp điện thoại rồi, Tô Tần có chút thất thần, nhưng rất nhanh đã nhớ ra mình có việc cần làm, cậu xoay người chạy về phòng thí nghiệm.

Thí nghiệm cuối cùng coi như thuận lợi, bởi vì nhóm Tô Tần làm mấy thí nghiệm khó trước, mấy cái còn lại dễ hơn rất nhiều.

Lúc Chu Vô đi xuống thu bảng biểu, nhìn Tô Tần liếc mắt, “Em chính là Tô Tần?”

“Vâng.” Tô Tần gật đầu, cậu nhìn Chu Vô mà đột nhiên nhớ đến tin đồn Viên Kiệt từng kể.

Chu Vô cúi đầu nhìn bảng biểu trong tay, tựa như có vẻ hài lòng, khuôn mặt lạnh băng nhu hòa hơn một ít. Anh ta vòng qua người Tô Tần tiếp tục đi về phía trước, Trần Minh đi theo hỏi anh ta cái gì đó, Chu Vô có vẻ cũng hứng thú với câu hỏi của Trần Minh nên chịu khó trả lời.

Những sinh viên khác lục tục rời đi, Tô Tần vô thức quay sang nhìn Hoàng Hưng, đối phương đang ở bên kia thu bảng biểu. Chu Vô và Hoàng Hưng cao gần ngang nhau, tuy hai người không nói lời nào, nhưng nhìn qua quan hệ không tồi. Tô Tần thu dọn linh tinh xong lại lén nhìn qua, lúc này hai người thu xong cái cuối cùng, khi Hoàng Hưng vươn tay thì tay Chu Vô cũng đưa tới.

Hai tay chạm vào nhau trong khoảng không, Chu Vô thu tay về, Hoàng Hưng tựa như không có gì mà cầm bảng biểu đi lên.

“Đưa cho bên học viện y là được rồi.” Hoàng Hưng nói.

Chu Vô ừ một tiếng, vươn tay, “Để anh đi, anh qua đấy.”

“Em cũng phải qua bên đấy một chuyến hỏi chuyện thuốc thử, tiện đường.”

Chu Vô nhíu mày, “Thuốc thử gì? Sao lại ở bên học viện y?”

Hoàng Hưng không nói gì, cầm bảng biểu Chu Vô đưa qua đi ra ngoài, Chu Vô chạy đuổi theo, gương mặt lạnh lùng quay sang nói với Hoàng Hưng, tựa như có chút giận, “Bọn họ lại lấy? Anh nhớ em xin trước cơ mà...”

“Chu Vô.” Hoàng Hưng dừng lại, cơ thể dịch sát vào người kia một chút, lấy vai huých nhẹ vào người kia, “Dừng so đo từng tí một như vậy.”

“.. Nhưng mà em xin trước..” Người nào đó vẫn còn khó chịu.

“Được rồi, trưa nay em muốn ăn gà nướng.”

Chu Vô lập tức nói: “Để anh đặt cho em.”

Thanh âm hai người mỗi lúc một xa, Tô Tần đứng một chỗ ngẩn người.

Nếu không ai nói cho cậu tin đồn của hai người thì lúc này nhìn xong, cậu hoàn toàn có thể cảm thấy bầu không khí rất không bình thường. Hai người tựa như đã thành thói quen nên mới có thể hòa hợp đến vậy, cái cảm giác này không phải là yêu đương cuồng nhiệt, mà như được tích lũy từ lâu, khiến bầu không khí trở nên rất đặc biệt, coi những người khác như không khí.

Viên Kiệt đột nhiên hỏi, “Cậu tin?”

Tô Tần có chút hoảng, ừ một tiếng lấy lệ, đeo cặp lên trên lưng. Trần Minh vừa đi vừa nói, “Thì có sao, hai người họ rất xứng đôi mà, đều là hai người thông minh có trình độ học vấn cao, nếu đương sự đã không có ý kiến thì người ngoài tranh luận làm gì?”

Viên Kiệt nói, “Thì mình có nói là không được đâu, mà.. này, không phải cậu thích thầy Chu đấy chứ? Nhìn bộ dạng cậu chân chó thể kia..”

“Viên Kiệt!” Trần Minh nổi giận, “Cậu đừng có nói hươu nói vượn!”

Tuy nói như vậy nhưng mặt lại hơi đỏ lên. Viên Kiệt cầm lấy cổ tay cậu ta cười, “Cậu xem, quả nhiên cậu thích thầy Chu, còn sùng bái đến mức trở thành fan nào tào?”

Mặc cho hai người bên cạnh đùa giỡn, trong lòng Tô Tần vẫn có chút rung động. Cậu vẫn nghĩ loại chuyện này không nên để người bên ngoài biết, nhưng ban nãy nhìn hai người kia, tựa hồ không có ý tứ che giấu nào, vô cùng tự nhiên.

Cậu có chút ước ao.

Kết thúc tiết buổi chiều xong, Lưu Bị gửi cho Tô Tần một tin nhắn, nói địa điểm cuộc thi.

Tô Tần trả lời: “Nghiêm Qua cũng tới, giữ cho mình thêm một chỗ!”

“Chú già cũng tới?” Phía sau cậu là một loạt dấu chấm than, tùy ý bảo: “Không sao, mình giữ chỗ cho hai người.”

Tô Tần nhún lại một tin cảm ơn, sau đó điện thoại vang lên. Màn hình sáng rực hiển thị tên người gọi đến là Nghiêm Qua, trong lòng Tô Tần không khỏi vui vẻ.

“Anh đến rồi?” Cậu vừa đi tới cổng trường vừa nhìn quanh.

“Em ở chỗ nào?” Nghiêm Qua đứng trước cổng trường nhìn bản đồ, “Tới học viện thể thao sao?”

“Đến sân vận động số 1, ở trong nhà.” Tô Tần nói: “Từ cửa đi thẳng vào, đến ngã ba đầu tiên thì rẽ phải.”

Nghiêm Qua nói hiểu rồi, sau đó cúp điện thoại. Tô Tần đi vài bước xuyên qua con đường nhỏ, từ xa đã thấy bóng một người đàn ông, hai tay đút túi quần, chậm rãi đi tới.

Bước chân Tô Tần ngưng lại, cậu nhìn Nghiêm Qua, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác. Cảm giác này từng có một lần trước đây, khi đó cậu và Thường Dịch tới Nam Thành, nhìn nhật thực xong thì chia tay, Thường Dịch giúp cậu mua vé máy bay trở về, khi đó trong lòng cậu chỉ còn lại bất lực và mờ mịt.

Thành phố lớn như vậy, đột nhiên chỉ còn lại một mình mình, bốn phía xung quanh đều là người xa lạ, ngôn ngữ xa lạ, dù Nam Thành có sôi động đến đâu, trong mắt cậu khi ấy cũng chỉ có cảm giác sợ hãi. Thấp thỏm và mù mịt, trong lòng lại lo lắng, sợ bị đi lạc, sợ ngồi sai chỗ, đến sân bay thì có cảm giác hỗn loạn, mãi đến khi gặp một vị tài xế taxi hảo tâm nói cho cậu biết nên ngồi xe nào, chuyển xe ở chạng nào. Rồi khi về đến thôn trang, nhìn thấy cửa nhà quen thuộc, trong khắc ấy, cảm xúc này không ngừng dâng lên.

Cuối cùng cũng đã về, cuối cùng cũng đã trở về, cuối cùng cũng có thể an lòng.

31. Chương 31

Nghiêm Qua nhìn Tô Tần, ý nghĩ đầu tiên là: Có phải đứa nhỏ này lại gầy đi rồi không? Vì sao chỉ cần không nhìn một chút thì em ấy sẽ không tự chăm sóc cho bản thân? Cứ như vậy sao sau này có thể yên tâm được cơ chứ?

Sau này?

Nghiêm Qua ngẩng đầu lên nhìn trời một chút, đột nhiên cảm thấy những bực dọc tích tụ suốt mấy ngày qua liền biến tan ngay sau khi nhìn thấy thân ảnh hao gầy kia.

Anh đi đến gần, phát hiện Tô Tần đang ngơ ngác nhìn mình, tay còn nắm chặt điện thoại đã ngắt.

“Ngơ rồi?” Anh cười như không cười, vươn tay khẽ đẩy trán Tô Tần một chút.

Tô Tần lấy lại tinh thần, trên gương mặt có một màu hồng mát tự nhiên, cậu dời đường nhìn qua chỗ khác, “Đi bên này.”

Nghiêm Qua nâng ni, đi theo sau, “Câu đầu tiên khi thấy anh là câu này?”

Tô Tần suy nghĩ một chút, thành thật nói: “Mừng anh trở về.”

Nghiêm Qua cười thành tiếng, khuôn mặt anh tuần có thể che lấp đi mọi ánh sáng bên ngoài, anh giơ tay kéo lấy Tô Tần, cánh tay vòng qua vai khẽ néo má cậu.

Cơ thể thoát nhìn gầy như vậy, nhưng trên mặt vẫn còn có chút thịt, nuôi ở Nam Thành một thời gian, da dẻ cũng tốt lên, trắng nõn hồng hào, đôi môi mỏng mang theo màu sắc mê người.

Ánh mắt Nghiêm Qua đột nhiên trầm xuống, miệng lưỡi có chút khô khan.

“Anh bảo này.” Anh thấp giọng nói: “Anh khát.” [1]

Tô Tần cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, còn nghĩ là Nghiêm Qua vẫn chưa kịp uống nước, vội vàng bảo, “Để tôi mua cho anh một chai..”

Lời còn chưa kịp dứt, cả người đã bị Nghiêm Qua kéo tới phía sau gốc cây. Lưng bị ép sát vào thân cây thô hiển nhiên không dễ chịu chút nào, Tô Tần nhìn quanh một chút, may mà hai người đi con đường nhỏ, ở đây không có ai đi qua.

“Anh làm gì?” Cậu hạ giọng nhìn Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua nhìn cậu nửa ngày, chỉ cảm thấy nơi ấy khí huyết cuộn cuộn, sao trước đây anh không nhận ra mình là người có ham muốn trực tiếp đến như vậy? Từ ngày gặp Tô Tần, phản ứng của anh rõ ràng đã nhạy hơn.

“Anh muốn hôn em.” Nghiêm Qua cúi người xuống, chóp mũi hai người kề sát nhau, hai môi chỉ cách nhau một khoảng đủ để hô hấp.

Gương mặt Tô Tần đỏ rực lên, mắt tự nhiên muốn quay đi, lại bị tay Nghiêm Qua giơ lên giữ lấy cằm.

“Anh.. vì sao?”

“Chỉ là muốn hôn em thôi.” Khóe môi Nghiêm Qua cong lên, tròng mắt đen sáng rõ, ngón tay anh nhẹ nhàng miêu tả viền môi Tô Tần, tuy rằng lực không mấy lớn, nhưng cũng đủ để khiến môi Tô Tần hiện ra màu đỏ tươi.

Môi ngứa ngứa khiến hô hấp của Tô Tần có chút gấp, trong lòng vừa ngứa ngáy lại vừa trống rỗng, có lẽ bởi vì hai người từng phát sinh... loại quan hệ kia, nên khi thân mật với Nghiêm Qua cậu lại nảy sinh cảm giác khác thường. Cậu an ủi mình như thế.

“Lần này để tôi giúp anh?” Thanh âm Tô Tần có chút khàn.

Nghiêm Qua sững sốt, vẻ mặt không mấy hài lòng, suy nghĩ một chút thì hình như không có lý do gì để cậu phải làm loại chuyện này.

“Chúng ta cứ như bạn tình của nhau vậy.” Nghiêm Qua đột nhiên nói.

Tô Tần ngây ra, lập tức phát hiện cư nhiên mình lại có chút dao động. Trong lòng cậu vô cùng mâu thuẫn, gương mặt lúc đỏ lúc trắng bệch.

Nghiêm Qua nhìn cậu, tựa như biết cậu đang nghĩ gì: “Không bằng hai ta quen nhau đi.”

“Cái gì?!” Thanh âm Tô Tần đột nhiên vút cao.

“Anh không muốn làm bạn tình với em nữa, anh nghĩ mình rất thích em.”

“Anh là... đồng tính?” Tô Tần nghĩ không biết đây có phải là vật hợp theo loài hay không.

“Có lẽ thế.” Nghiêm Qua cũng không rõ ràng lắm, “Trước em, anh chưa từng thích người con trai nào.”

Lúc nói mấy lời này, trong đầu anh tự nhiên hiện lên gương mặt chàng trai ở quán bar hôm ấy, bây giờ nhìn lại Tô Tần, cảm thấy tình cảm mình dành cho hai người dường như không giống nhau.

Đối với cậu trai kia, anh không biết tính danh cũng không biết đến tốt cùng mình giúp đối phương để làm gì, ngày hôm sau đối phương phải mộng rời đi, mà bản thân lại cảm thấy mờ mịt và buồn vô cớ, dù sao đó cũng là lần đầu tiên, bất luận là trai hay gái cũng sẽ để lại ấn tượng sâu sắc.

Mà với Tô Tần.... lại thấy có nhiều yêu thương và không nở.

Lúc anh mơ hồ cảm nhận được điều này, trong lòng tự nhiên nảy sinh địch ý với cái người tên Thường Dịch kia, anh biết tình cảm mình dành cho Tô Tần không đơn giản chỉ là người thuê chung phòng.

Tình cảm của anh đã trở không bỏ đó rất nhiều năm, đây là cơ hội tốt nhất để bước ra.

“Không muốn?” Nghiêm Qua chớp mắt mấy cái, “Có anh ở bên sẽ tốt hơn rất nhiều, anh sẽ giúp em trông nhà, giúp em làm cơm, sẽ nuôi em đến mập mạp, em không cần phải lo lắng bất cứ điều gì...”

Không phải bây giờ cũng như vậy sao?

Chỉ là Tô Tần còn chưa kịp nghĩ, Nghiêm Qua đã lại bổ sung: “Tôi đến còn có thể sưởi ấm.”

“...”

“Tôi mới chia tay Thường Dịch không bao lâu.”

“Ba tháng rồi.” Nghiêm Qua giúp cậu đếm.

“Tôi và anh ta qua lại suốt ba năm.” Ý là, không phải ba tháng đã có thể chấm dứt tình cảm.

Nghiêm Qua nhú mày, “Thích hay không thích, ba tháng hay ba năm cũng như vậy, không khác nhau.”

Tô Tần ngây ra, bị người khác nhìn thấu tâm tư như vậy có chút khó chịu, “Nếu như tôi có thể quên anh ta dễ dàng như vậy, so với anh ta thì có gì khác?”

Giống như cậu không hề coi trọng đoạn tình cảm ấy, có thể tùy ý cùng người tiếp theo ôm ấp yêu thương, cậu cảm thấy sợ hãi và hổ thẹn.

“Tô Tần.” Nghiêm Qua nắm lấy bờ vai cậu nhẹ nhàng lay, “Em nghĩ tốn nhiều thời gian hơn thì em sẽ khác với tên ấy sao, vậy thì sao? Chẳng qua đây chỉ để thỏa mãn lương tâm em mà thôi. Cảm tình không phải là thứ có thể nói ai đúng ai sai, nên làm gì với không nên làm gì, nếu đối phương đã buông tay, em cũng có thể xoay người đi, không cần phải đứng chờ ở đó.”

Ngưng một chút, Nghiêm Qua cười khở nói: “Hay là em nghĩ nếu em chờ, thì tên ấy sẽ quay trở về?”

Yết hầu Tô Tần khẽ giật, tựa như muốn nói gì đó, thế nhưng lại phát hiện mình không thể nói nên lời.

Cậu không muốn thừa nhận mình đã dao động, giống như vừa bị người khác giật dây đã có thể rời đi. Hoặc giả nếu nhắm mắt chấp nhận ‘sự giúp đỡ’ kia, thì bản thân sẽ không còn đủ kiên trì nữa.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên cắt ngang bầu không khí cứng ngắc trầm mặc giữa hai người.

Tô Tần thở phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại từ trong túi ra.

“Alo..”

Tiếng âm ĩ ở bên kia lập tức truyền tới, khiến tai hơi ong ong.

“Tô Tần! Hai người đang lẻ mề ở đâu vậy? Bắt đầu rồi!” Thanh âm Lưu Bị vội vã truyền tới.

Có thể nghe thấy tiếng hét chói tai của Trần Miểu ở bên cạnh, “Triệu Thần đẹp trai quá đi!”

Sau đó là tiếng Đại Dững rít gào, “Trần Miểu! Em dè dặt một chút đi!”

Từng dòng nước ấm chảy vào lòng Tô Tần, lan rộng khắp cơ thể, đột nhiên cậu cảm thấy may mắn khi có thể gặp được những người này ở đại học rộng lớn.

“Tôi ngay đây.” Tô Tần nói xong, bên kia liền cúp điện thoại. Cậu giương mắt nhìn về phía Nghiêm Qua, Nghiêm Qua có chút chán nản, “Đi thôi.”

Tô Tần ừ một tiếng, hai người từ sau thân cây đi ra, thế nhưng bầu không khí hiển nhiên khác hẳn lúc ban nãy.

Tô Tần lén nhìn Nghiêm Qua, đối phương rất trầm mặc, tựa hồ như đang không yên lòng suy nghĩ cái gì đó. Cậu không biết lúc này có nên nói gì không, nhưng nếu đối chủ đề lại có cảm giác như mình đang trốn tránh anh ấy.

Nói như vậy là bản thân cậu không muốn trốn tránh anh ấy sao?

— Có anh ở bên sẽ tốt hơn rất nhiều, anh sẽ giúp em trông nhà, giúp em làm cơm, sẽ nuôi em đến mập mạp, em không cần phải lo lắng bất cứ điều gì...

Lời đề nghị này quả thật rất mê người, Tô Tần phát hiện trong lòng mình rất vui, chỉ là biết đã muộn màng.

Lúc đi tới sân thể dục, bên trong đã sớm hừng hực khí thế.

Trận đấu đã bắt đầu rồi, hai bên chạy đuổi lẫn nhau làm người xem hoa cả mắt. Bởi vì học viện y học có câu lạc bộ bóng rổ đường phố nên cách đấu có vẻ tùy hứng và bất ngờ, mà nhóm Triệu Thần thì vẫn quy củ củ, nhưng thực lực cũng không kém.

Triệu Thần đứng dưới rổ, hướng người phía trước hô, hai lần liên tiếp ném bóng không thành, quyền chủ động thuộc về nhóm người học viện y, Triệu Thần hơi khom lưng, gương mặt anh tuần lại mang theo sát khí đàng đàng như A Tu La.

Tô Tần tìm được vị trí, cùng Nghiêm Qua ngồi xuống, Lưu Bị ngồi bên cạnh nói: “Trận lần này rất hấp dẫn!”

Tô Tần không hiểu lắm, Nghiêm Qua nhìn một lúc liền nói: “Sao hai bên nặng mùi thuốc súng như vậy?”

“Ngay từ đầu học viện y đã nói, nhất định sẽ hạ gục đám Triệu Thần.” Lưu Bị lầm bầm mấy tiếng, hai chân ngúng nguẩy tỏ vẻ không tin.

Tô Tần cảm thấy khó hiểu, “Vì sao?”

“Nghe nói trận đấu lần này là vì có người khiêu khích mà ra.” Đại Dững lại gần hạ giọng nói, bốn phía đều là tiếng hô cổ vũ, bên này đều là người của học viện thể thao, đối diện bên kia thì toàn người của học viện y.

Giọng Trần Miểu có chút khàn, ho khan hai tiếng mới dừng lại, Đại Dững ngoáy lỗ tai, hiển nhiên nghe hết đến không chịu nổi.

“Uống nước cho thông họng.”

Trần Miểu cười hì hì nhận lấy, quay đầu nhìn Nghiêm Qua đột nhiên nói: “A! Anh là cái người kia!”

Nghiêm Qua cũng nhận ra Trần Miểu và Đại Dững, lịch sự gật đầu chào, Lưu Bị tỏ vẻ nghi hoặc, “Mấy người quen nhau?”

Lúc này Trần Miểu mới kể kỹ chuyện gặp Mẫu Trần Hạo lần trước, Lưu Bị ngạc nhiên nhìn Nghiêm Qua, “Hóa ra là anh nhận chiến thư, bảo sao Tô Tần có thể làm chuyện ấu trĩ như vậy chứ.”

Nghiêm Qua liếc mắt nhìn cậu ta, “Chú em nói gì?”

Lưu Bị phát hiện tâm tình anh hôm nay có vẻ không tốt, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Có muốn cược ai thắng không?”

Trần Miểu giơ tay, “Nhất định là đội Triệu Thần rồi!”

Đại Dững cũng muốn chọn Triệu Thần, Lưu Bị đột nhiên nói: “Đều chọn Triệu Thần thì đánh cược làm cái gì? Đại Dững, ông chọn người của học viện y đi.”

Đại Dững: “...” Đây mà cũng coi là cược?

Nghiêm Qua nói: “Vây anh cũng cực người của học viện y.”

Lưu Bị cười hì hì ôm lấy vai Tô Tần, “Bọn mình chọn Triệu Thần đi.”

Nghiêm Qua lại liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt rơi vào bàn tay cậu ta đang bám lên vai Tô Tần, không hiểu sao Lưu Bị có cảm giác như bị kim châm vào mu bàn tay, chậm chạp thu tay về.

Sau khi cuộc thi đấu kết thúc, bầu không khí cứng ngắc bao trùm toàn sân vận động. Đội Triệu Thần chỉ hơn đội kia hai điểm, người bên học viện y vô cùng tĩnh lặng, tựa hồ không chút sức sống, mọi người còn chưa lập tức rời đi, tựa như nếu có ai nhúc nhích, sẽ phá vỡ cái gì đó.

Tô Tần cũng có chút khẩn trương nhìn xuống sân, tuy rằng cậu không thích Triệu Thần thương cảm mình, nhưng Triệu Thần là một học trưởng rất tốt. Sau đó cậu đã tự kiểm điểm lại bản thân, người ta có ý giúp cậu đều là chuyện tốt, mặc kệ xuất phát vì lý do gì, cậu cũng không thể không lễ phép với tiền bối.

Sân vận động an tĩnh một phút, sau đó Triệu Thần đứng lên trước, anh ôm bóng đi tới bên người đối phương, vươn tay ra, “Đánh nhau xong mới thành bằng hữu, mọi người rất lợi hại.” Đội trưởng đội kia nhìn chằm chằm Triệu Thần một lúc, sau đó chậm rãi vươn tay ra, “Đây là một trận đấu rất hay.”

32. Chương 32

Cả người Triệu Thần ướt mồ hôi như mới được vớt ra từ trong nước. Lưu Bị cầm khăn mặt đưa tới, Triệu Thần cười: “Người ta toàn được nữ sinh đưa khăn, anh thì ngược lại, chỉ có mấy em trai khóa dưới.”

Lưu Bị cười rộ lên, Triệu Thần lắc đầu, vừa quay đầu thì nhìn thấy Tô Tần có chút lúng túng.

Bầu không khí giữa hai người lan rộng ra, Nghiêm Qua chậm rãi cau mày, anh đi tới bên người Tô Tần, vươn tay ra kéo cậu, “Xem xong rồi, về ăn cơm đi?”

Tô Tần sững sốt ngẩng đầu lên nhìn anh, còn chưa nói được từ nào đã bị Triệu Thần giành nói: “Khó có khi nào mọi người đều ở đây, cùng đi ăn đi.”

Lưu Bị vốn không biết để ý sắc mặt người khác, liền nói thẳng: “Ngày nào chúng ta cũng gặp nhau mà.”

Triệu Thần lấy khăn lên lau mặt, lúc khăn che lên thì nghiêng đầu liếc mắt.

Lưu Bị chớp mắt mấy cái, phát hiện vẻ mặt Tô Tần có chút cứng đờ, “À... à ờm, đã lâu không gặp, cùng đi ăn đi.”

Mọi người: “.....”

Nghiêm Qua đứng trong đám sinh viên chưa tốt nghiệp, rất có vẻ cảm đầu, tuy rằng cả người anh toát lên vẻ không chịu vào khuôn phép, nhưng không hiểu sao mọi người lại thấy an tâm tin cậy.

Trần Miểu đứng bên cạnh cái gì cũng tò mò, “Hóa ra hai người ở chung một chỗ, bảo sao?”

Nghiêm Qua không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn về phía Tô Tần và Triệu Thần. Hai người kia sóng vai đi với nhau, giống như đang nói gì đó, Triệu Thần vốn anh tuấn, nhưng lúc nói chuyện vô cùng tự nhiên mà thân thiết, không có chút đắc chí hay tỏ vẻ gì, vô cùng bình thản.

Thi thoảng Tô Tần trả lời vài câu, khóe môi hơi mím, Nghiêm Qua biết khi cậu khẩn trương mới làm động tác nhỏ này.

Lưu Bị đột nhiên ghé đến bên cạnh Nghiêm Qua nói: “Bọn họ làm sao vậy?”

Nghiêm Qua nhìn cậu ta, giữa nhóm người kia, hai người coi như cũng có quen biết.

“Chú không biết thì sao anh biết được?”

Lưu Bị vô cùng khó hiểu, “Hôm nay anh ăn lẩu à?”

“Không.”

“Thế sao hỏa khí lại lớn như vậy?”

“Bởi vì chú em không mang theo bình chữa cháy.”

“...” Đây là đang nói đùa hả?

Mọi người đi tới nhà hàng nhỏ bên cạnh trường học, Triệu Thần muốn ngồi trong một phòng nhỏ, Trương Dũng Nghĩa nói: “Như vậy có phải lãng phí quá hay không, cứ ngồi ở đại sảnh đi.”

Triệu Thần khoát tay đại ý không sao, “Thắng trận mà, ăn mừng một chút.”

Trần Miểu gheo, “Vậy anh phải gọi thêm đồng đội của anh.”

Triệu Thần tỏ vẻ bình tĩnh, “Hay là bây giờ anh gọi nhé?”

Lưu Bị vội vàng nói: “Quên đi, đừng lãng phí tiền.”

Mấy lần đều nhắc tới tiền, Tô Tần muốn tìm một chỗ trong góc, nhưng có vẻ Triệu Thần đã quên bầu không khí ngột ngạt hôm đó, trực tiếp kéo Tô Tần ngồi xuống bên cạnh, Nghiêm Qua cũng rất tự nhiên mà ngồi xuống phía bên kia Tô Tần.

Phòng rất lớn, mọi người ngồi có vẻ rộng rãi, Lưu Bị còn ghép mấy cái ghế lại, nằm trên đó nghỉ ngơi.

Trần Miểu lườm một cái, “Chú ý hình tượng chút đi.”

Lưu Bị cười ha hả, nhắm mắt không nói gì.

Không có tiếng Lưu Bị chọc cười, bầu không khí có chút bế tắc. Trần Miểu nhìn Trương Dũng Nghĩa, hai người đờ ra nhìn nhau, cũng không biết nói gì.

Vẫn là Nghiêm Qua cất tiếng trước, “Anh là Nghiêm Qua, thuê chung phòng với Tô Tần, bình thường Tô Tần có gây phiền hà gì, mong mọi người rộng lượng chiếu cố.”

Đại Dũng xua tay, “Đều là bạn học mà, giúp đỡ nhau mới phải.”

Trần Miểu lại cười, “Mấy lời này nghe không giống như người thuê phòng chung, mà giống người giám hộ hơn.”

Nghiêm Qua cười, ánh mắt liếc về phía Tô Tần, Tô Tần đang ôm chén trà cúi đầu xuống. Trong lòng anh có chút không vui, vừa mới tỏ tình không bao lâu, trong lòng đối phương lại không có mình, bất luận thế nào cũng khiến người ta khó chịu.

Triệu Thần cũng nói: “Em là Triệu Thần, năm ba học viện thể thao, mới quen Tô Tần không bao lâu.” Ngưng một chút lại nói: “Tô Tần là một cậu bé ngoan.”

Tô Tần mím môi, Nghiêm Qua đổi đề tài, “Hôm nay em cũng có cuộc thi phải không Tô Tần? Thế nào?”

Mọi người chợt nhớ tới việc này, Lưu Bị cũng ngồi dậy hỏi: “Thắng không?”

“Còn chưa biết.” Tô Tần nói: “Mai mới có tin tức.”

“Chúng ta khác nhau quá.” Triệu Thần cười nói: “Bảo anh đứng yên làm thí nghiệm, chắc chắn anh sẽ không chịu được.”

Tô Tần cũng gật đầu, “Bảo tôi chơi bóng tôi cũng không chơi được.”

Trọng tâm câu chuyện đến đây thì đứt gãy, Tô Tần vốn không biết cách xã giao, mọi ngày đều là Lưu Bị nhiều lời, vì không cùng một học viện, nên Lưu Bị không chủ động, những người khác cũng trở nên rất bị động.

Trần Miểu lại hỏi tuổi tác cùng công việc của Nghiêm Qua, nói một ít đến việc nhà, thi thoảng Đại Dũng cũng thêm bớt vài câu, Triệu Thần và Tô Tần thì chỉ yên lặng nghe.

Đội đồ ăn được bưng lên, mọi người bắt đầu động đũa, Nghiêm Qua gấp cho Tô Tần gà lạnh thái lát, Triệu Thần thì gấp chút thịt viên vào bát cậu..

Tô Tần vội nói cảm ơn, nhưng dường như trở thành thảm họa, hai người không ngừng gấp đồ ăn vào bát cậu, Tô Tần nhìn bát cơm bị chất thành núi nhỏ thì chỉ biết dở khóc dở cười.

“Tôi tự gấp..” Cậu bắt đầu nói.

Lưu Bị như sợ chưa đủ loạn, càng không ngừng xoay bàn đưa mấy món ngon về phía Tô Tần, “Tại tay mình không đủ dài, nếu không gấp cho ba bát cũng thấy chưa đủ.”

Bên này bốn người loạn thành một nhóm, bên kia Đại Dĩnh và Trần Miểu đang đắm chìm trong thế giới hai người, không màng tới bọn họ.

“Công việc của Nghiêm tiên sinh đều là làm thêm sao?” Triệu Thần đột nhiên hỏi.

Nghiêm Qua gật đầu, lấy trà rửa cái bát đầy ớt của Tô Tần, sau đó đổ nước vào cái nồi nhỏ phía sau, lại lấy thêm canh cho cậu.

“Vì sao vẫn làm thêm? Không muốn tìm một công việc an ổn sao?” Triệu Thần không hiểu hỏi.

Nghiêm Qua nhìn đối phương một cái, thờ ơ đáp: “Bởi vì anh thích.”

Triệu Thần ghen lời một chút, sao đột nhiên lại muốn quan tâm đến sinh hoạt của người khác chứ? Chỉ là.. anh ta nhìn thoáng qua Tô Tần đang nói lời cảm ơn với Nghiêm Qua, gương mặt trắng nõn gầy yếu luôn mang theo vẻ xa cách và chăm chú nhàn nhạt, anh chưa từng có một người bạn nào như vậy, nên cảm thấy tò mò với Tô Tần.

“Sẽ không gây phiền phức cho Tô Tần chứ?” Anh ta nói.

Lưu Bị đang gấp thức ăn ngưng lại, có chút khó hiểu nhìn về phía Triệu Thần.

Triệu Thần cũng bị câu hỏi của mình làm cho giật mình, sau đó lập tức bào chữa: “Ý của em là, thời gian làm việc không cố định liệu có quấy rầy...”

Hình như càng tô càng đen!

Nghiêm Qua cười cười, nhìn thoáng qua Tô Tần, “Vậy cậu phải hỏi người trong cuộc.”

Tô Tần nghiêm túc nói: “Không đâu, Nghiêm Qua chưa bao giờ làm phiền tôi.”

Cậu lại kể một ít về cuộc sống hằng ngày, chuyện thay phiên nhau, kể về Nghiêm Qua khéo tay nấu ăn rất ngon, Lưu Bị cũng khen theo, “Quả thật chú già lợi hại lắm, cảm giác cái gì cũng làm được.”

Triệu Thần nhìn cậu ta, “Em tới nhà Tô Tần rồi?”

“Đến vài lần.” Lưu Bị cười cười nhìn Tô Tần, sau đó mở to mắt nhìn, “Đúng không!”

Tô Tần lập tức nhớ tới lần ba người cùng nhau xem phim kia, nhưng hiển nhiên điều cậu nghĩ khác với Lưu Bị. Tiếng thở ồ ồ của Nghiêm Qua đột nhiên thoảng bên tai, gương mặt cậu bỗng chốc đỏ lên.

Triệu Thần nhìn bọn họ đầy nghi hoặc, thấy mặt Lưu Bị có vẻ khả nghi, Tô Tần thì đỏ mặt, trí tưởng tượng của anh bắt đầu bay xa mấy ngàn dặm.

Nghiêm Qua nhìn biểu tình của người kia thì biết ngay là đang hiểu lầm, thật ra anh không ngại Triệu Thần hiểu lầm cái gì, nhưng không thể hiểu lầm sai đối tượng được!

Anh lập tức nói: “Nhà có hơi nhỏ, thành ra lần nào Lưu Bị cũng phải chen chúc cùng một giường với tôi.”

Lưu Bị xua tay, “Không sao đâu, chú già ngủ rất ngay ngắn.”

Nghiêm Qua cười cười, nhìn thoáng qua Tô Tần.

Mặt Tô Tần lại càng đỏ hơn, cậu bưng bát uống canh, nỗ lực khiến bản thân trở thành trong suốt.

Triệu Thần phát hiện ra mình đã hiểu lầm, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không đúng. Sao mặt Tô Tần mỗi lúc một đỏ hơn thế kia? Nghiêm Qua và Lưu Bị ngủ chung?

Chẳng lẽ buổi tối nghe được cái gì không nên nghe....

Anh cảm giác nào mình bắt lực rồi, nhìn thoáng qua Lưu Bị rồi lại nhìn Nghiêm Qua, cảm thấy lạnh sống lưng.

Lưu Bị ngây thơ không biết hình ảnh mình trong đầu người ta bị chấp đi vá lại đến hai lần, mức canh cho Triệu Thần nói: “Học trưởng, cái này bỏ thận.”

Triệu Thần: “...”

Ai gọi cái món này vậy!

Bữa ăn quý dị không gì bằng, đợi mấy người ra cửa tạm biệt nhau, Triệu Thần nhìn thân ảnh Nghiêm Qua và Tô Tần xa dần, khẽ nhíu mày lại.

Anh luôn cảm thấy cái người Nghiêm Qua kia đối với Tô Tần... có lẽ là mình nghĩ sai đi.

Lưu Bị bám lấy vai Triệu Thần, Triệu Thần đột nhiên quay lại nhìn cậu ta đầy trầm tư.

Lưu Bị bị dọa rụt tay về, “Anh sao vậy?”

“Em thấy.. con trai tốt hơn hay con gái tốt hơn?”

“... Hử?!”

“Cùng con trai... có cảm giác thế nào?”

“...Hử?!”

Triệu Thần day day mi tâm, có lẽ mình bị ma trêu rồi. Sao có thể trực tiếp hỏi như vậy được cơ chứ?

Anh vỗ vỗ vai Lưu Bị: “Quên đi, coi như anh chưa nói gì.” Ngừng một chút anh lại bổ sung: “Mặc kệ em thích ai, anh cũng sẽ không kì thị em.”

“...” Lưu Bị há hốc miệng, hôm nay bọn họ có uống rượu đầu nhĩ?

Tô Tần và Nghiêm Qua lên xe bus trở về nhà, tám giờ xe vẫn đông nghịt người như cũ. Lúc dừng lại đèn trong xe sáng lên, ánh sáng trắng mềm mại chiếu lên gương mặt mọi người, nhưng biểu tình ai nấy cũng đều hờ hững. Nghiêm Qua và Tô Tần chen đến bên cạnh cửa xe, Tô Tần nắm lấy tay cầm, Nghiêm Qua đứng bên cạnh cậu.

Ánh đèn chiếu đến bên cửa, bóng hai người trở nên mơ hồ không rõ.

Xe bus đóng cửa, đèn trên đỉnh đầu lại tắt đi, trong xe trở nên mờ tối, trên tay cầm phát ra tia sáng.

Đài nhắc nhở các điểm dừng tiếp theo, thân xe hơi lắc lư, thi thoảng vai Tô Tần lại chạm vào cánh tay Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua dứt khoát vươn tay nắm lấy tay cậu, lòng bàn tay hai người dán cùng một chỗ, truyền cho nhau ôn độ.

Tô Tần có chút xấu hổ, “Anh...”

“Mọi người không nhìn thấy.” Nghiêm Qua thờ ơ chặn lời cậu, ngón tay khẽ vuốt lòng bàn tay Tô Tần.

Tai Tô Tần đỏ lên, nhưng lại không dám làm động tác gì lớn, ngón tay co lại chọc vào tay Nghiêm Qua tỏ vẻ cảnh cáo, Nghiêm Qua đột nhiên cười ha hả.

“Lực thế này chỉ so được với mèo con thôi.”

Nhắc đến mèo con, sắc mặt Tô Tần tối lại, “Mèo con đã chết rồi.”

Nghiêm Qua nhìn cậu một cái, ồ một tiếng, suy nghĩ một lúc xong nói: “Sinh lão bệnh tử vốn là chuyện thường mà.”

Tô Tần ừ một tiếng, cũng biết có những chuyện con người không thể ngăn cản nổi, nếu cậu chú ý thêm một chút, có lẽ sẽ phát hiện ra. Nhưng phát hiện rồi thì sao đây? Tiền khám bác sĩ thú y rất cao, cậu không chống nổi.

Có lẽ bởi vì mình sai nên mới dẫn đến kết quả này, nhưng lại nghĩ đời người vốn không như mong muốn, trong lòng không khỏi thổn thức.

“Cái gì phải đi cũng sẽ đi, cái gì cần tới rồi sẽ tới.” Nghiêm Qua nắm chặt tay Tô Tần, tựa như một phương thức an ủi trong yên lặng.

Tô Tần thấy có chút mất mặt, cậu cứ luôn bị những chuyện nhỏ như vậy làm cho xúc động, chỉ một điểm này thôi đã không bằng mấy cậu bé khác.

“Cái người Triệu Thần kia.” Nghiêm Qua đột nhiên hỏi: “Quan hệ hai người rất tốt?”

“Tạm được.” Tô Tần suy nghĩ một chút, “Anh ấy là người tốt.”

“Chỉ vậy thôi?”

“... Vậy thôi.” Tô Tần tìm tòi trong đầu mãi, nhưng chỉ có thể đưa ra kết luận này.

“Còn anh thì sao?” Nghiêm Qua lại hỏi tiếp.

“Anh...” Tô Tần ngẩn người, suy nghĩ kỹ một chút, tựa như có rất nhiều điều để nói, nhưng lại không biết hình dung như thế nào.

Cậu đổi chủ đề, “Nhà anh tốt chứ?”

Cậu biết lần này Nghiêm Qua trở về nhà.

“...Không tốt.” Tựa như nhắc tới chuyện không vui, sắc mặt Nghiêm Qua sa sầm lại, không nói.

Tô Tần cảm thấy hơi mờ mịt, nhưng cũng không hỏi thêm nữa, đến khi xe dừng ở trạm tiếp theo, đèn sáng lên, Tô Tần nhanh chóng rút tay về. Lòng bàn tay Nghiêm Qua trống trải, anh vươn lên nắm tay cậu, đến khi hai người xuống xe rồi, cũng không có nắm lại.

33. Chương 33

Dù cho Nghiêm Qua không nói, nhưng mấy ngày này Tô Tần cảm thấy quanh người anh tản ra cảm giác phiền muộn rất rõ ràng. Mà chủ yếu là do tâm tình dẫn đến liên tiếp phạm sai lầm, tỷ như: Xào rau thì quên cho dầu, giặt quần áo thì quên cho bột giặt..

Có một ngày thiếu chút nữa Nghiêm Qua đốt cháy chảo, may mà có Tô Tần kịp thời tắt bếp, cả phòng bếp đầy mùi cháy khét. Đến lúc này Nghiêm Qua mới hoàn hồn, đảo mắt nhìn Tô Tần, “Em đi làm việc của em, để anh ở đây.”

“...”

Tô Tần kéo tay Nghiêm Qua, kéo anh vào phòng khách rồi ấn xuống ghế sofa, “Rốt cuộc thì anh bị làm sao vậy?”

Nghiêm Qua vẫn còn cầm muối trong tay, thờ ơ nói: “Không sao mà.”

Khó có khi Tô Tần tức giận, cậu kéo ghế qua ngồi xuống đối diện Nghiêm Qua, hai tay chống trên đầu gối nghiêm túc nhìn anh, “Như vậy không công bằng.”

Nghiêm Qua sững sốt, vẻ mặt rất đỗi mờ mịt.

“Anh luôn hỏi tôi có tâm sự gì, bảo tôi kể lại với anh, đến lượt anh thì anh lại làm thế khác.”

Nghiêm Qua liên tục gãi đầu, nhìn chằm chằm vào con mèo con chạy tới chạy lui trong góc phòng, “... Không giống với em.”

“Không giống ở đâu?!”

“Em là trẻ con, anh là người trưởng thành.” Nghiêm Qua nói: “Anh có nghĩa vụ phải khuyên em.”

Nói xong anh đứng lên muốn đi vào phòng bếp, Tô Tần lại ngăn anh lại, “Tôi đã lớn rồi! Có cần xem chứng minh thư của tôi không!”

Nghiêm Qua còn chưa lên tiếng, Tô Tần đã chạy rầm rầm vào trong phòng, sau đó cầm ví tiền ra, lấy cái chứng minh thư trong ví đưa tới trước mặt Nghiêm Qua.

“Thấy rõ chưa! Tôi có chứng nhận! Tôi không phải là trẻ con!”

Hiếm khi nào Nghiêm Qua thấy Tô Tần kích động đến như vậy, khước miệng cong lên cười cười nói, “Em thật sự muốn biết sao?”

“Ừ!” Tô Tần híp mắt trừng anh.

“Thật ra anh..” Nghiêm Qua chậm rãi tiến lên trước vài bước, Tô Tần vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích, thấy Nghiêm Qua đến gần, cậu hơi ngẩng đầu lên, chớp mũi hai người chạm vào nhau, con người sâu thẳm của Nghiêm Qua bình tĩnh nhìn cậu, môi mỏng hơi hé ra: “Anh là đục, cầu, bắt, mẫn.”

Rầm ——

Mặt người nào đó đổ đến lợi hại.

Nghiêm Qua nhìn Tô Tần quay trở về phòng mình, lặng lẽ cười cười, nhưng rất nhanh, sắc mặt anh lại trầm xuống.

Rất ít khi Trần Minh và Viên Kiệt nghe thấy Tô Tần nói một thôi một hồi, nghe Tô Tần oán giận người khác quả thật còn đáng sợ hơn cả đại hồng thủy. Thế nên Trần Minh và Viên Kiệt tỏ ra chăm chú nghiêm túc vạn phần, hai mắt Viên Kiệt còn trợn to.

“Anh ấy như vậy quả thật rất quá đáng.” Tô Tần nói xong, kết lại một câu như vậy.

Trần Minh suy nghĩ một chút, “Cho nên cậu thấy đối phương không công bằng?”

“Sao anh ấy có thể bắt mình nói chuyện mình không muốn nói, nhưng đến phiên anh ấy thì chẳng chịu nói cái gì?” Tô Tần cầm đũa hung hăng chọc vào bát cơm.

Viên Kiệt nói: “Có lẽ bởi anh ta không muốn cậu phải lo lắng.”

Trần Minh cũng gật đầu, “Có rất nhiều người như thế, có nhiều người theo chủ nghĩa đàn ông, chỉ biết giúp người khác chứ không muốn gây phiền hà cho ai.”

“Phiền hà?!” Tô Tần trợn to mắt, “Rốt cuộc anh ấy coi mình là cái gì cơ chứ?!”

Lời vừa thốt ra, bầu không khí xung quanh có chút yên lặng.

Lúc này Tô Tần mới phát giác mình nói sai, cậu lén nhìn xung quanh, mấy người gần đấy nhìn cậu nghi ngờ rồi quay mặt ra chỗ khác. Viên Kiệt nén cười mà giữ thẳng vai, thấp giọng nói: “Tô Tần, nói thật đi, cậu với cái người thuê chung kia có quan hệ như nào.”

“Hả?!” Tô Tần cả kinh, lắc đầu trong vô thức, “Không có quan hệ gì.”

“Mình không nghĩ chỉ thuê phòng chung thôi mà lại có quan hệ gần gũi như hai người, hơn nữa hai người còn hơn kém nhau năm tuổi.” Viên Kiệt sờ sờ cằm, “Hai người không cảm thấy khác biệt nhau sao?”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Tô Tần nghĩ đến vấn đề này, cậu cau mày ăn vài miếng rồi mới nói: “Hình như không có.”

Lúc nào cậu với Nghiêm Qua ở cùng một chỗ cũng thấy an lòng, trước mặt người khác cậu sẽ có chút câu nệ và lịch sự theo bản năng, nhưng với đối phương thì lại rất tùy ý, coi như là người nhà.

Từ lúc nào mà quan hệ của mình và Nghiêm Qua lại bị nhét vào phạm trù thân mật này? Bởi vì đối phương luôn vỗ ngực nói “Đến đây dựa vào anh” sao? Nên mình mới nói cho anh ấy?

Tô Tần mím môi, bắt mẫn trong lòng càng sâu hơn.

Trần Minh nói: “Lúc trước cậu có nói, hai người lúc thuê nhà có ước định không can thiệp việc riêng tư của nhau?”

Tô Tần sững sốt, tuy rằng ban đầu cậu có đặt ra mấy điều kiện, nhưng căn bản sau này không có tác dụng gì.

“Nhưng chuyện của mình anh ấy đều biết cả.” Khí thế Tô Tần giảm đi một chút.

“Đó là bởi cậu nguyện ý nói.” Trần Minh đẩy đẩy gọng kính, cậu ấy luôn đứng từ góc độ lý trí mà phân tích mọi vấn đề, “Đứng về phía Nghiêm Qua mà nói, anh ta có quyền không nói. Đây vốn là một vấn đề đơn giản, nhưng cậu phiền não là bởi cậu nghĩ nó thành ra phức tạp.”

Tô Tần có chút mơ màng, “Cho nên?”

Trần Minh nói: “Nói thế này, nếu như cậu thuê chung nhà với người khác, cậu có tức giận vì người ta không nói chuyện cho cậu nghe không?”

Tô Tần cắn đũa suy nghĩ một chút, “Có lẽ... sẽ không.”

Có khi cậu còn chẳng để ý đến.

“Cho nên mới như vậy!” Trần Minh buông tay, tựa như đây là một chuyện rất đơn giản.

Tô Tần vẫn mờ mịt như cũ, “Cho nên cái gì cơ?”

Viên Kiệt nhìn không nổi, trực tiếp đưa ra kết luận: “Bởi vì cậu quan tâm đến người này, nên mới để tâm đến chuyện của anh ta.”

Đến khi tan học đi tới chỗ làm, Tô Tần vẫn chưa thể tiêu hóa nổi đáp án này.

Cậu có cảm giác giọng Viên Kiệt có chức năng replay, nên cứ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu cậu.

Bởi vì cậu quan tâm bởi vì cậu quan tâm bởi vì cậu quan tâm!

Tô Tần vuốt mặt, thở dài! Không phải cậu định sẽ không dính dáng tới mấy chuyện này cho đến khi tốt nghiệp hay sao? Rõ ràng cậu đã tính như vậy!

Nếu như nói trước còn có thể tránh né, tự lừa mình dối người, bây giờ thì đến cả những người ngoài cuộc cũng có thể chỉ rõ, cậu không muốn... mắt nhắm mắt mở mà tiếp tục nữa..

Chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là nhanh chóng cắt đứt, hoặc là...

Nhớ tới lời tỏ tình của Nghiêm Qua, Tô Tần có chút dao động. Thử xem sao? Nhưng sau khi thử thì sao?

Mà nếu dứt khoát cắt phăng thì sao.. Hai người sống dưới một mái nhà, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, không phải chỉ thêm lúng túng hơn sao?

Hay là mình tìm nơi khác ở?

Nghĩ tới đây, cậu thấy nó là biện pháp tốt nhất, cậu nhanh chóng đi tới tiệm net, chào hỏi nhân viên ở đó rồi thay ca.

Lúc cậu mặc đồng phục ngồi vào phía sau quầy, trong tiệm đã có rất nhiều người, ngoài cửa có mấy cậu bé tầm tuổi học sinh tiến đến, một trong số đó cầm chứng minh thư quét qua máy, cậu nhìn mấy người ở phía sau, “Vây chứng minh thư của mấy người kia đâu?”

Người đi đầu có chút bực dọc, “Không có không được sao, vào cùng nhau mà.”

Tô Tần mỉm cười ôn hòa, “Một thẻ chỉ có thể lấy được một máy.”

Mấy cậu bé phía sau có chút thẹn quá hóa giận, một cậu trong số đó nói: “Có tiền không được sao? Có tiền cũng không được dùng sao?”

Tô Tần vẫn bình tĩnh như cũ: “Không được, đây là quy định.”

Cậu chỉ chỉ vào bảng treo trong tiệm, “Chưa trưởng thành thì chưa được vào.”

“Có mấy ai tuân theo cái quy định này chứ!” Người cầm chứng minh thư bắt mắt: “Anh tới các tiệm net khác mà xem, đều mắt nhắm mắt mở bỏ qua, bọn em chơi cũng không lâu.”

“Vậy không bằng em tới tiệm net khác đi.”

Mấy cậu bé phía sau thấp giọng nói gì đó rồi quay đầu lại, Nghiêm Qua vén rèm đi vào, miệng còn ngậm thuốc, bộ dạng không dễ trêu chọc.

“... Có tiền cũng không được, ngu dốt.” mấy cậu bé kia hùng hù hỏ hỏ bỏ đi, Nghiêm Qua bắt đắc dĩ nói: “Mấy đứa này đều là học sinh trung học đi?”

Tô Tần có chút ngạc nhiên nhìn anh, “Sao anh lại tới đây?”

“Tới chỗ em làm nhìn xem thế nào.” Nghiêm Qua đảo mắt nhìn một vòng, sau đó lấy tiền ra, “Làm thẻ cho anh đi.”

Tô Tần nhận tiền của anh rồi đưa thẻ ra, sau đó nhìn anh đi vào trong, chọn một máy trong góc tường rồi ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy Nghiêm Qua ra net lên mạng, có chút mới mẻ.

Ông chủ tiệm net ở đầu bên kia đi tới, nhìn video theo dõi hỏi, “Vừa xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có mấy em học sinh trung học..” Tô Tần còn chưa nói hết, ông chủ đã thở dài, “Tô Tần, cháu thành thật thật đấy, cháu nên tìm hiểu một chút luật rừng, mắt nhắm mắt mở bỏ qua, bây giờ cảnh sát cũng không kiểm tra nghiêm ngặt quá đâu.”

Tô Tần há miệng, nhưng mình không phải là chủ, chỉ đành phải nói: “Cháu biết rồi.”

Ông chủ vỗ vỗ vai cậu, xoay người đi. Tô Tần liếc nhìn bóng lưng Nghiêm Qua, cuối cùng ngồi nhìn máy vi tính trước mặt đến đờ ra.

Cậu đi tới tiệm net làm nên có thể tiếp xúc với máy tính nhiều hơn một chút, từ một người không biết gì, giờ đây cậu đã có thể thực hiện thành thạo mấy thao tác cơ bản.

Nhớ tới ý nghĩ ban nãy, cậu kéo cái ghế lại gần rồi lên mạng tìm tin tức cho thuê phòng, nhưng kết quả lại khiến cậu buồn bực không thôi.

Một phòng ngủ một phòng khách bình thường cũng phải mất đến 2000 tệ mỗi tháng, cũng có mấy phòng giá vài trăm, nhưng trong phòng lại không có gì, hơn nữa với cái giá vài trăm này, rõ ràng cậu có thể vào ký túc xá.

Không thể không nói, căn phòng Thường Dịch tìm cho này quả thật rất tuyệt vời, hơn nữa cậu và Nghiêm Qua thuê chung có thể tiết kiệm rất nhiều chi phí, còn không phải tốn mấy phí như quản lý tài sản.

Tắt trang web đi, cậu biết không còn đường dờ đi, chẳng lẽ phải quay về ký túc xá ở? Nhưng nếu như vậy thì sẽ không thể làm thêm.

Hay là tiếp tục coi như không biết gì đi!

Nhưng rất nhanh, Tô Tần phát hiện cách này cũng không được.

Nghiêm Qua một mực chờ cậu đến tận khi cậu tan tầm, hai người cùng ra khỏi cửa, sau đó cùng đến quán ven đường ăn sủi cảo thay cho cơm tối.

Giờ buổi tối khiến con người ta cảm thấy có tinh thần, lại càng có thể cảm nhận rõ nhất cử nhất động của người kế bên. Trước đây không biết thì thôi, bây giờ biết rồi Tô Tần mới phát hiện, mình đã vô thức chú ý đến Nghiêm Qua từ rất lâu rồi.

Anh có thói quen nếu bực mình thì sẽ cau mày, nếu vui vẻ thì sâu trong ánh mắt như đang cất giấu một tia sáng. Nhìn anh hút thuốc rất đẹp mắt, cổ tay lắc lắc bao thuốc, tay kia lấy điều thuốc ra đặt lên mép, sau đó lại móc ra chiếc bật lửa.

Mỗi động tác đều không nhanh không chậm, tựa như dù trời có sập xuống cũng chẳng màng.

Một người luôn vô lo như vậy, nhưng ngày hôm nay lại cất giấu ưu phiền trên nét mặt.

Tô Tần không thể mặc kệ sự lo lắng của bản thân, đương nhiên trong đó cũng có chút hiếu kỳ, hay là đợi bọn họ về nhà rồi thảo luận lại một lần nữa?

Đang nghĩ như vậy, điện thoại của Tô Tần đột nhiên vang lên. Tiếng chuông đột ngột thu hút sự chú ý của Nghiêm Qua, Tô Tần lấy điện thoại ra, ngón tay đang muốn ấn xuống nút nghe thì ngưng lại.

Trên màn hình hiển thị hai chữ —— Thường Dịch.

34. Chương 34

Ánh mắt trên đỉnh đầu có chút sẫm lại, không hiểu sao Tô Tần cảm thấy cổ mình rất nặng, không tài nào ngẩng đầu lên nổi. Sau đó cậu nghe thấy thanh âm hồ hững của Nghiêm Qua, “Em vẫn còn liên lạc với tên ấy?”

Tô Tần lắc đầu trong vô thức, ngón tay vốn do dự không biết tại sao lại nhấn xuống nút tắt, thậm chí khi tắt rồi vẫn còn nhấn mạnh xuống, thẳng đến khi điện thoại tắt máy.

Nghiêm Qua không nói gì, hai người cùng đi ăn, sau đó lại tới siêu thị mua ít đồ, bầu không khí trên đường hơi trầm xuống, Tô Tần có cảm giác như mình đang chột dạ.

Đến khi vào cửa, đột nhiên Nghiêm Qua nói: “Thật ra em nên nhận máy.”

Tô Tần vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Nghiêm Qua nói: “Xem tên ấy muốn nói gì, có lẽ là nói xin lỗi.”

Tô Tần nghe thấy thanh âm của mình: “Không có khả năng.”

Cậu nói vô cùng dứt khoát, thậm chí còn bị chính thanh âm kiên quyết của mình dọa sợ.

Nghiêm Qua ngồi trên ghế sofa nhìn cậu, “Vì sao không có khả năng?”

Tô Tần mím môi, “Nếu anh muốn biết, vậy trước tiên anh kể chuyện đã xảy ra khi trở về cho tôi nghe.”

Nghiêm Qua ồ một tiếng, “Lại còn có điều kiện.”

Tô Tần nghe anh nói xong câu này thì không lên tiếng, tức giận và nghi hoặc trong lòng vốn đã xẹp xuống nay lại dâng lên.

“Anh không nói thì sau này đừng hỏi chuyện của tôi nữa.” Tô Tần bỏ đồ vào tủ lạnh, sau đó đóng sầm cửa tủ, xoay người trở về phòng.

Trong phòng khách, Nghiêm Qua có vẻ vô cùng an tĩnh.

Ngày hôm sau Tô Tần không làm bữa sáng cho Nghiêm Qua, cậu ra ngoài ăn chút bánh quẩy và sữa đậu nành rồi đến trường. Loại phản kháng trong yên lặng này trong mắt Nghiêm Qua hiển nhiên vô cùng ấu trĩ, nhưng hết lần này tới lần khác cậu lại chọn cách này.

Nghiêm Qua phiền não ngồi trong phòng khách xoa xoa đầu, sau đó cũng xuống nhà ăn bánh quẩy và sữa đậu nành, vốn định ăn xong rồi lên nhà nghỉ ngơi, thế nhưng thần xui quỷ khiến thế nào lại đi tới trạm xe bus.

Đợi đến lúc anh phản ứng kịp, thì đã lên xe đi tới Nam đại rồi.

Lúc ra căn tin ăn bữa trưa, Tô Tần gặp phải Lưu Bị, đối phương hỏi: “Sao không mở máy?”

Lúc này cậu mới nhớ ra hôm qua tắt máy vẫn chưa bật lên.

Về mặt có chút mệt mỏi: “Không muốn mở.”

Lưu Bị lập tức phát hiện cậu có tâm sự, liền bưng đĩa cơm ngồi xuống, “Vì ờn? Hay là phải làm thí nghiệm giải phẫu chuột?”

“Cái đấy năm ba mới có thể làm.” Tô Tần thờ ơ nói.

“Có cái này thật sao?” Lưu Bị có vẻ không đành lòng, lại hoài nghi nhìn Tô Tần, “Cậu xuống tay được không?”

Tô Tần muốn tránh mấy vấn đề này, bị hỏi cũng chỉ ơ ờ vài tiếng. Lưu Bị nheo mắt lại, “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tô Tần ăn vài miếng cơm, sau đó đặt đĩa xuống, nói: “Nếu như cậu thích một người, cậu có kể hết mọi chuyện cho người ấy nghe không?”

Lưu Bị sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Tô Tần lại hỏi vấn đề này, “Cái này, để mình nghĩ một chút..”

Lưu Bị ngậm đĩa, khuôn mày cau chặt lại, qua một lúc nói: “Phải xem tình huống thế nào đã.”

Tô Tần tò mò nhìn cậu ta, “Tình huống gì?”

“Nếu là chuyện tương đối phiền phức, một mình mình buồn thôi là đủ rồi, hà tất phải liên lụy đến người khác?”

Thật ra ngay từ đầu Tô Tần không hề nghĩ tới cái này, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, trầm mặc một hồi rồi lại hỏi: “Nếu như đối phương không đồng ý cho cậu giấu thì sao?”

“Cái này..” Lưu Bị có vẻ nghĩ không ra, qua một lúc mới nói: “Nếu như muốn ở chung với nhau cả đời, có lẽ sẽ nói đi, dù sao cả đời cũng rất dài, có người nhà thì sao phải chịu khổ một mình?”

Người nhà... cả đời...

Tô Tần liếm môi một cái, cúi đầu lặng lẽ ăn.

Lúc ra khỏi căn tin, Tô Tần và Lưu Bị thấy phía trước chỗ bảng thông báo có rất nhiều người vây quanh.

“Đang làm cái gì vậy?” Hai bọn họ chen qua, chỉ thấy Ôn Tiểu Vạn đứng trong đám người, hơn nữa còn là người đứng đầu.

Tô Tần nhìn thoáng qua thông báo, trên đấy viết cuối tuần triển khai đại hội thể thao mùa thu, sau đó còn viết thêm đại hội kể chuyện ma cuối hè. Tổ chức là câu lạc bộ thể thao và câu lạc bộ nghiên cứu thần quái.

Lưu Bị ngạc nhiên, “Đại hội thể thao mùa thu?”

Tô Tần còn đọc tiếp: “Địa điểm ở sân tập thể thao, đến khi ấy mong tất cả mọi người cùng tham gia, cùng hoạt động và đổ mồ hôi để xây dựng tình hữu nghị và ghi dấu ấn tuổi thanh xuân...”

Ôn Tiểu Vạn lui ra ngoài, liếc mắt thấy Tô Tần.

“Tô Tần!”

“Chị học trưởng.” Tô Tần lễ phép gật đầu, “Đây là gì vậy?”

“Hoạt động câu lạc bộ ấy mà, à, em còn chưa tham gia câu lạc bộ nào.” Ôn Tiểu Vạn giải thích, “Trường ta thông qua các hoạt động hàng năm của các câu lạc bộ để bình chọn câu lạc bộ ưu tú, câu lạc bộ ưu tú thì sẽ được hưởng chính sách ưu đãi trong năm tiếp theo.”

Lưu Bị hiểu kỳ, “Ví dụ như?”

“Trong một năm có thể xin hỗ trợ kinh phí một lần, không phải báo cáo hoạt động của nhóm, có thể được hội sinh viên giúp không công một lần.”

Lưu Bị nhìn tờ thông báo trên kia, “Cho nên đại hội thể thao này được tổ chức để câu lạc bộ kia vùng lên?”

“Có lên được hay không phải xem năng lực của câu lạc bộ nữa.” Ôn Tiểu Vạn nâng tay lên vuốt tóc, “Tháng nào trường cũng có hoạt động của mấy câu lạc bộ, nhưng không nhiều nhóm có thể thành công thu hút được mọi người.”

Tô Tần cảm thấy hết sức hứng thú với đại hội kể chuyện ma kia.

Lưu Bị để ý đến tầm mắt của cậu, hỏi: “Cậu thích mấy cái thần quái gì đó sao?”

“Không phải.” Tô Tần lắc đầu, “Thấy mới mẻ.”

Ôn Tiểu Vạn cười nói: “Thích thì chơi một chút, đừng suốt ngày vùi đầu vào đồng sách vở, ngón tay chị đẩy đẩy trán Tô Tần, động tác giống một chị lớn, Tô Tần gật đầu, nhìn nụ cười rực rỡ của chị, tâm tình cũng dịu đi một chút.

Lúc tiết chiều kết thúc xong, khi ấy hăng còn khá sớm. Tô Tần chuẩn bị đến nhà trẻ làm thêm, lúc đi ra khỏi phòng học thì thấy thân ảnh quen thuộc đứng bên vườn hoa.

Nghiêm Qua ôm tay tựa vào một gốc cây, bóng cây che đi biểu tình trên khuôn mặt. Mọi người đi ngang qua không khỏi hiếu kỳ quan sát người này, Trần Minh và Viên Kiệt đi từ phía sau tới, thấy cậu đứng ở cửa thì đẩy một cái.

“Nghĩ gì vậy?” Viên Kiệt nhìn theo ánh mắt cậu, “Người quen?”

“Ừ...” Tô Tần gật đầu, chậm chạp kéo quai cặp đi tới.

“Sao anh lại ở đây?”

“Tìm em.” Nghiêm Qua nhìn Trần Minh và Viên Kiệt đang không ngừng quan sát mình ở bên cạnh, cười hỏi, “Bạn học của em?”

“Ừ.” Tô Tần còn đang buồn bực vì sao anh lại xuất hiện ở đây, “Không phải ở nhà nghỉ ngơi sao?”

“Ừ, cho nên ra ngoài đi dạo.”

Tới trường học đi dạo?

Tô Tần không nói gì, Nghiêm Qua cũng nhận ra lý do này có chút miễn cưỡng, anh cười hề hề, “Tối từ buổi sáng rồi, đi lang thang trong trường mãi, còn chơi bóng cùng mấy người.”

Nghiêm Qua duỗi tay làm vài động tác, đắc ý dạt dào, “Đừng nhìn anh như vậy, hồi còn học đại học anh cũng là chủ lực của đội đó.”

Tô Tần không mẫn không nhạt ồ một tiếng, cũng không rõ anh chạy tới đây làm cái gì, xoay người đi đến cổng trường.

Nghiêm Qua đi theo sau, “Em đi làm thêm?”

“Ừ.”

“Anh cũng đi với.”

Tô Tần dừng bước nhìn anh đầy nghi hoặc, “Tôi đi làm anh đi theo làm gì?”

“Chơi.. với mấy em nhỏ.” Nghiêm Qua nói như đương nhiên.

Tô Tần nhú mày, “Có việc gì thì nói thẳng đi.”

Nghiêm Qua thở dài, “Anh muốn xin lỗi.”

Dường như đã nghĩ đến, lại cũng như không ngờ, Tô Tần mở to mắt nhìn anh một hồi: “Xin lỗi cái gì cơ?”

Nghiêm Qua bĩu môi, “Anh luôn hỏi chuyện của em, nhưng lại không cho em biết chuyện của mình.”

Anh gãi gãi cổ, “Như vậy là không được, anh thích em, phải thẳng thắn cho em biết mới phải.”

Không nghĩ anh sẽ nhắc tới hai chữ ‘thích em’ này, Tô Tần sửng sốt một chút, mặt có hơi nóng lên.

“Anh không cần phải nói nữa.” Cậu cũng không biết mình đang giận dỗi với ai, kéo quai cặp đi tới phía trước, “Bây giờ tôi không muốn biết.”

“Đừng vậy mà.” Nghiêm Qua bước theo sau cậu, “Bây giờ anh sẽ nói hết mà.”

Tô Tần còn đang định nói, đầu bên kia có vài người chạy vội tới, đi đầu là Triệu Thần. Mấy người chạm mặt nhau, Triệu Thần có chút giật mình.

“Chính là anh ta...” Nam sinh đi theo Triệu Thần bất bình nói: “Anh ta dùng bạo lực trong bóng rổ!”

Tô Tần quay đầu lại, phát hiện có mấy con người nhìn chằm chằm về phía Nghiêm Qua, Triệu Thần không ngờ sẽ gặp lại Nghiêm Qua như thế này, sững sốt một chút rồi nhanh chóng hoàn hồn: “Nghiêm.. tiên sinh.”

Lúc này đây, giáo dưỡng tốt bắt đầu phát huy tác dụng, khi những người khác tỏ vẻ bất bình tức giận thì anh vẫn có vẻ rất bình tĩnh.

“Nghe nói một mình anh cậy mạnh hiếp yếu với một nửa số thành viên trong đội bóng chúng tôi.”

Nghiêm Qua hừ một tiếng, “Bọn nó muốn tranh tài với anh, không được sao?”

“Đương nhiên được.” Triệu Thần mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn còn mang theo tinh thần của tuổi trẻ, “Chỉ là anh dụng nọ chạm kia, thắng như vậy rất không công bằng.”

Tô Tần không nói gì nhìn Nghiêm Qua, ánh mắt tỏ ý —— Anh lớn như vậy còn bắt nạt học sinh? Không biết xấu hổ sao?

Nghiêm Qua thấp giọng nói: “Tại nghĩ chuyện của em, trong lòng phiền muộn, nên ra tay hơi nặng một chút...”

Hiển nhiên những người khác không cảm thấy tâm trạng anh ta nặng nề – chỉ một chút.

Triệu Thần tựa như người giám hộ của đám trẻ, tỏ thái độ: “Anh khiến cho các thành viên trong đội bóng cảm thấy bị bề mặt.”

Nghiêm Qua khẽ nở nụ cười, “Cái gì của anh đây cũng lớn hơn bọn chúng, thua thì có gì phải mất mặt.”

Triệu Thần lại nghiêm mặt nói: “Tôi với anh một đầu một, coi như kết thúc chuyện này.”

Nghiêm Qua thu tiểu ý trên môi lại, nhìn đối phương một hồi: “Chú em nghiêm túc?”

“Đương nhiên.”

Tô Tần cảm giác như hai người đang nỗ lực giương cung bạt kiếm, đang định nói vài câu, Nghiêm Qua lại đột nhiên nói: “Được.”

Sao câu chuyện lại đổi thành thế này?

Tô Tần đứng bên sân bóng rổ, vẻ mặt mờ mịt nhìn hai người giằng co. Lưu Bị và Đại Dũng hay tin cũng chạy tới, ngoài sân bóng tụ tập rất nhiều người hiếu kỳ đến xem náo nhiệt.

Cuộc sống đại học vốn không thể thiếu mấy tin đồn, thuở thiếu thời, ai cũng muốn nhập vai anh hùng, tuy rằng sau này nhớ lại sẽ thấy rất ngây thơ, nhưng ở thời điểm đó, lại coi đấy như một chuyện rất đổi quan trọng trong sinh mệnh.

Trọng tài là một thành viên trong đội bóng rổ, đàn anh của nhóm Lưu Bị.

Lưu Bị trợn to mắt, “Sao lại thành thế này?”

Tô Tần bất đắc dĩ, “Mình cũng rất muốn biết.”

Đang nói xuống vài câu, tiếng còi ở bên kia đã vang lên.

Vẫn là lần đầu tiên Tô Tần được nhìn Nghiêm Qua chơi bóng, thân thể cường tráng dưới ánh mặt trời, trên gương mặt mang theo ý cười, rồi lại có chút kiêu ngạo không nói nên lời.

Triệu Thần xoay bóng, tuy vẫn có vẻ trầm ổn như cũ, nhưng có thể nhìn thấy thế tiến công của anh hôm nay rất sắc bén, có chút bất đồng với mọi khi.

Động tác giả hơn người, lấy đà nhảy lên ném vào rổ. Bóng rơi xuống giữa rổ, còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị Nghiêm Qua bắt lấy.

Lưu Bị nhìn hoa cả mắt, chỉ chốc lát hai người đã bằng điểm nhau.

“Chú già lợi hại quá!” Lưu Bị vô cùng kinh ngạc, “Bọn họ đấu mười quả?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, “Ai đạt quả thứ mười trước sẽ thắng.”

Trọng tài có chút kinh hãi, hai người tấn công phòng thủ hết sức nhanh chóng, di chuyển ào ào như gió lốc, cả sân tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng giày ma sát chói tai trên sân.

Tuy trời đã bắt đầu lạnh, nhưng không gây trở ngại cho hai người, mồ hôi vẫn thấm đẫm áo sơ mi, dán chặt vào cơ thể, thân ảnh rắn chắc lộ ra.

Hai người đều đã được chín quả, thêm một quả nữa sẽ quyết định thắng thua.

Triệu Thần đột nhiên quay lại, tiếng bóng hung hăng nện trên sân. Mọi người cả kinh hô một tiếng, chỉ thấy Nghiêm Qua ngăn cản Triệu Thần theo bản năng, nhưng không nghĩ đối phương đang đập bóng xong đột nhiên buông lỏng tay, bóng rổ ở bên phải, Triệu Thần đi bên trái, bóng và người tách nhau ra, sau đó nhanh chóng chạy ra phía sau Nghiêm Qua, Triệu Thần nhảy ba bước lên lấy đà ——

Thành thịch!

Nghiêm Qua nhanh chóng xoay người, nhảy lên một cái.

Hiển nhiên Triệu Thần không nghĩ thân thể đối phương lại linh hoạt đến mức này, còn đang ngạc nhiên, bóng đã ở trong tay Nghiêm Qua rồi.

Tim Tô Tần như nhảy lên tận cuống họng, vô thức mong đợi Nghiêm Qua thắng.

Triệu Thần lập tức quay về thế phòng thủ, nhưng lúc này đây anh lại đoán sai rồi.

Nghiêm Qua đột nhiên dừng bước, không chút do dự nào mà nhảy lên ném bóng vào rổ.

Ba điểm! Mọi người ồ lên!

Lưu Bị há hốc mồm, Nghiêm Qua quay đầu hướng gò má Tô Tần tặng một nụ hôn gió.

Sắc mặt Triệu Thần hơi tái, nhưng vẫn phong độ như cũ mà vươn tay ra, “Tôi thua.”

Nghiêm Qua cười, hào phóng bắt tay lại, “Tuổi trẻ khó tránh khỏi gặp thất bại.”

Sắc mặt Triệu Thần khê đổ, thấy đối phương quay đầu nhìn về phía Tô Tần, Tô Tần cũng đáp lại ánh mắt.

Dưới ánh mặt trời, Tô Tần mặc sơ mi trắng, đeo cặp sách trên vai, đứng lặng yên ở nơi đó, mái tóc đen bị gió thổi mà khê bay, trên gương mặt vô tội còn phớt hồng.

Đột nhiên Triệu Thần nghĩ, nếu mỗi lần thi đấu xong, quay đầu có thể thấy một người đang đợi mình như vậy, có lẽ sẽ rất hạnh phúc.

35. Chương 35

Triệu Thần nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bởi vì anh phát hiện Nghiêm Qua vẫn còn bắt tay mình, đồng thời lực mỗi lúc một mạnh hơn.

Anh ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, Nghiêm Qua cười đến vô hại.

Giật mình, tựa hồ như ý thức được điều gì đó, “Nghiêm... tiên sinh.” Mỗi lần muốn kêu tên đầy đủ, không hiểu sao lại thấy khó khăn mà ngưng lại.

“Gọi Nghiêm Qua là được rồi.” Nghiêm Qua nói.

Triệu Thần gật đầu, gọi lại một lần nữa, “Nghiêm ... Qua.” Sao nghe như Nghiêm ca vậy? Tên này có chút chiếm tiện nghi nha!

“Tô Tần là sinh viên ưu tú của trường chúng tôi.”

Nghiêm Qua gật đầu, “Anh biết.”

Trong lòng anh, không ai ưu tú hơn Tô Tần.

Triệu Thần nói: “Cho nên mong anh.. không nên có tâm tư khác, làm một trưởng bối, hẳn là nên chăm sóc em ấy thật tốt.”

Đương nhiên Nghiêm Qua sẽ bẻ cong ý tứ của đối phương, “Anh sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Nếu có thể, anh muốn chăm sóc thật tốt, bắt đầu từ ‘thân thể’.

Triệu Thần thấy anh ta đáp ứng sáng khoái như vậy, không khỏi có chút hồ nghi.

Ở Nam đại, chuyện đồng tính cũng không quá xa lạ gì, ở bên học viện nghệ thuật có đủ loại tin đồn, mà huống hồ, ngay cả học viện được còn có hai người cùng nhau đi đầu.

Chuyện Chu Vô và Hoàng Hưng không phải bí mật gì ở Nam đại, có rất nhiều nữ sinh lặng lẽ thành lập quân chi viện ‘Năm sao’, mỗi khi có ai ác ý bôi xấu hai người trên diễn đàn thì nhóm nữ sinh kia lập tức cùng nhau tấn công, tốc độ vừa nhanh lại vừa mạnh, uy lực to lớn khiến các moderator theo không kịp. (moderator = người điều hành)

Dần dà diễn đàn có một luật bất thành văn, nếu muốn dò xét hay đụng tới người của ‘năm sao’ thì mời tới chỗ khác, bất kỳ bài post nào xuất hiện mấy từ năm sao nhạy cảm thì sẽ lập tức bị cấm IP.

Đây là thắng lợi lớn của chi hội ‘năm sao’, cũng là nhượng bộ duy nhất của trường học.

Cho nên không thể trách Triệu Thần nghĩ như vậy, so với đám Lưu Bị Đại Dũng mới vào trường, anh ở Nam đại đã lâu, cũng biết nhiều chuyện hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Qua, anh có thể khẳng định người đàn ông này đối xử với Tô Tần vượt mức thân thiết thông thường. Thực tế chuyện này không liên quan gì đến anh, nhưng không biết tại sao, anh lại không buông bỏ được, hơn nữa còn nảy sinh địch ý và đề phòng với người này.

Loại địch ý này giống như bản năng, cũng giống như gà mẹ che chắn con nhỏ.

Đột nhiên Triệu Thần hiểu, vì sao các thành viên trong đội lại luôn nói mình nghĩ nhiều quá rộng, rõ ràng mang dáng vẻ của thần tượng, lại nảy sinh tâm tình của mẹ lớn.

Anh có thói quen đưa người khác vào phạm vi bảo vệ của mình — mặc kệ đối phương có đồng ý hay không.

Có lẽ là vì hoàn cảnh của gia đình, bố và mẹ anh đều làm công việc cao quý và mang tính trách nhiệm, nên mưa dầm thấm lâu, chỉ cần có thể giúp anh sẽ không keo kiệt.

Trong mắt các nữ sinh, đây còn có thể coi là một ưu điểm, nhưng trong mắt những người khác thì chỉ gộp lại trong mấy chữ — quá nhiều chuyện.

Anh lặng lẽ thu tay về, quay đầu nhìn ra bên ngoài sân bóng.

Các thành viên trong đội bóng rổ lên tinh thần rất nhanh, không tỏ vẻ thất vọng gì. Trong lòng bọn họ Triệu Thần tựa như vị vua không bao giờ thất bại, lần này ngoài ý muốn như vậy, chỉ có thể đổ lỗi cho.. đối phương rất am hiểu thể thao, hơn nữa lại nhiều tuổi và đáng người cũng lớn hơn Triệu Thần.

Mấy người trong đội đi tới chào hỏi Triệu Thần, lại nhịn không được mà trừng Nghiêm Qua vài lần rồi xoay người đi. Triệu Thần đi đến bên người Tô Tần.

“Buổi tối có rảnh không?”

“Tôi phải làm thêm.” Tô Tần nói.

“À..” Triệu Thần gật đầu, ánh mắt không có tiêu cự, lòng không yên, “Vậy cứ như vậy đi, anh đi về trước.”

Anh vỗ vỗ vai đám Lưu Bị, lúc bàn tay đặt lên vai Tô Tần thì chần chừ một chút.

Vì bị Nghiêm Qua nhìn nên anh không tự nhiên mà thu tay về, coi như không có chuyện gì mà rút tay vào túi quần.

“Khi nào rảnh rồi thì gặp mặt nhé.” Anh cười cười, xoay người đi.

Trần Miểu tới chậm, lúc đến thì Triệu Thần đã đi rồi.

Trên mặt cô nàng viết rõ hai chữ ‘Tiếc quá’, sắc mặt của Trương Dũng Nghĩa thì không được tốt cho lắm.

Lưu Bị cũng chào Tô Tần rồi rời đi. Tô Tần và Nghiêm Qua sóng vai nhau đi ra bên ngoài trường học, mới đi được vài bước đã nghe thấy tiếng cãi nhau ở phía sau.

Cậu quay đầu lại, chỉ thấy Trần Miểu cầm túi xách đập Đại Dũng một cái, sau đó lập tức xoay người rời đi, vẻ mặt đầy tức giận.

Đôi tình nhân nhỏ cãi nhau thu hút được rất nhiều ánh nhìn xung quanh, có hiếu kỳ, có chán ghét.

Mặt Đại Dũng xanh xanh trắng trắng, đứng tại chỗ một lúc, sau đó cũng phần nộ rời đi.

Tô Tần có chút mờ mịt, “Sao vậy?”

Nghiêm Qua kéo cậu tiếp tục đi, “Vợ chồng son cãi nhau, chuyện bình thường ấy mà.”

Tô Tần hơi để tâm, cậu lấy điện thoại ra mở máy, vốn định gửi cho Lưu Bị một tin nhắn, nhưng còn chưa kịp soạn tin, hơn mười tin nhắn lần lượt kéo đến.

Chuông tin nhắn vẫn vang lên, da đầu Tô Tần có chút tê dại.

Nghiêm Qua nhìn thoáng qua, “Thường Dịch?”

Cái tên này tựa như đã quen biết từ tám trăm năm trước, tuy rằng bọn họ chưa từng gặp mặt nhau.

Tô Tần mím môi, ừ một tiếng.

Nghiêm Qua hỏi, “Muốn xem sao?”

Tô Tần có chút do dự, nhưng nhiều hơn cả là tò mò.

Nghiêm Qua lại nói: “Xem đi, anh cũng muốn biết tên ấy làm cái gì.”

Tô Tần ngẩng đầu nhìn anh một cái, có lẽ chính cậu cũng không ý thức được ánh mắt của mình tựa như đang trưng cầu người lớn đồng ý.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn này lại lấy lòng được Nghiêm Qua, tâm tình của anh rất tốt, nắm tay Tô Tần thật chặt, “Xem đi, anh biết em muốn xem.”

Lúc này Tô Tần mới mở tin nhắn, cậu mở từng tin từng tin một ra nhìn.

Thường Dịch: Sao lại không nghe máy? Sao lại tắt máy?

Thường Dịch: Vẫn còn giận sao? Không muốn gặp anh?

Thường Dịch: Gần đây có khỏe không? Nếu em không muốn để ý đến anh, anh xin lỗi, chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn tốt.

Thường Dịch: Tháng sau anh sẽ đến Nam Thành làm việc, gặp mặt được không?

Thường Dịch: Còn chưa mở máy?

Thường Dịch: Đợi em thông suốt rồi chúng ta nói chuyện một chút nhé?

...

Tô Tần nắm điện thoại nửa ngày cũng không có phản ứng gì, suy nghĩ trong cậu có chút loạn.

Nghiêm Qua ghé tới xem vài lần, cười nhạo: “Làm bạn? Làm bạn cái gì cơ?”

Nói xong thấy sắc mặt Tô Tần hơi tái, ý thức lời mình nói có hơi quá, ngưng một chút, lại nói: “Thôi không để ý cái này nữa, chúng ta đi ăn đi.”

Từ quán ăn ven đường lại bị Nghiêm Qua kéo tới phòng trò chơi, cả hai đi dạo một chút, Nghiêm Qua còn mua cho Tô Tần đôi giày mới.

Tô Tần vẫn ngơ ngác không phản ứng gì, như một con rối mặc người khác kéo tới kéo lui, Nghiêm Qua nói chuyện với cậu, cậu mờ mịt nhìn anh, con người đen nháy nhuộm đầy sương, lại mang theo nghi hoặc và khó hiểu.

Đến nhà trẻ rồi, Chu Bảo Bảo chạy đến bên chân Tô Tần, “Anh Tô Tần! Hôm nay em ăn hai bát cơm đấy! Hai bát đấy!”

Cô bé tự hào giơ ba đầu ngón tay, một cậu bé đi qua nhìn Chu Bảo Bảo đang ôm Tô Tần, nói: “Cậu giờ số ba kìa, đồ ngốc!”

Chu Bảo Bảo không để ý tới cậu ta, chỉ nói: “Em rất giỏi đúng không! Đúng không?!”

Lúc này Tô Tần mới phục hồi lại tinh thần, ngẩn người nhìn Chu Bảo Bảo một lúc, sau đó vươn tay xoa tóc cô bé, “Ừ, rất lợi hại.”

Khóe miệng cậu cong lên thành một nụ cười nhợt nhạt, Nghiêm Qua đứng bên cạnh, trong lòng như bị ai nhéo đến đau.

Nụ cười này không có chút vui vẻ gì, rõ ràng đang cười, nhưng lại như muốn khóc.

Thẳng đến khi nhà trẻ đóng cửa, Nghiêm Qua vẫn ở bên Tô Tần.

Tô Tần ngồi trên thềm đá chơi gia đình với lũ trẻ, lúc thì Tô Tần đóng vai mẹ, lúc thì lại làm cha, có khi làm chú rể, qua một lúc lại thành cô dâu.

Nghiêm Qua chống cằm cong khóe môi, bọn này đúng là trẻ con!

Đến khi đứa bé cuối cùng được đón về, Tô Tần lại bắt đầu đờ ra, Nghiêm Qua kéo cậu trở về nhà, bật đèn, con mèo con đã lớn hơn chút, từ trên ghế sofa chạy xuống.

Meo meo!

Nó cọ cọ bên chân Tô Tần.

Từ ngày mèo mẹ đi cũng không quay trở lại nữa, mèo con đã cai sữa. Tô Tần có thử ra ngoài tìm một lần nhưng không được, cậu nghĩ có lẽ đây là quy luật của tự nhiên, dù sao vẫn phải tự mình trưởng thành.

Tô Tần coi mèo con như một thành viên chính thức trong nhà, một lần nữa sắp ổ cho mèo con, cẩn rắng mua thức ăn cho mèo, ổ mèo, cát mèo, còn có cả thuốc diệt bọ chét.

Chỉ là cả hai vẫn chưa đặt tên cho mèo con, mỗi lần đều gọi Meo Meo vài tiếng, sau này liền coi Meo Meo như tên của nó.

Nghiêm Qua phân loại thức ăn mua về xong, sau đó đi tắm một cái.

Lúc anh đi ra, Tô Tần đang ngồi xem tivi, mặt không đổi sắc.

Anh nghĩ một chút, “Đi tắm đi?”

Tô Tần ừ một tiếng, chậm chạp đứng lên đi vào toilet, qua một lúc tiếng nước chảy vang lên. Nghiêm Qua ngồi trong phòng khách nghĩ xem nên khuyên người kia thế nào.

Nhưng đợi rồi lại đợi, qua một giờ rồi vẫn không thấy Tô Tần đi ra.

Mọi ngày Tô Tần rất tiết kiệm, tuyệt đối sẽ không tắm hơn một giờ, Nghiêm Qua bắt đầu ngồi không yên, đứng dậy đi tới phòng tắm gõ cửa.

“Tô Tần? Vẫn ổn chứ?”

Tiếng nước rào rào, người bên trong không có phản ứng.

Nghiêm Qua lại gõ cửa, còn định gọi vài tiếng, đột nhiên cửa hé ra.

Người này còn quên cả chốt cửa.

Anh dứt khoát đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy Tô Tần thì mấy lời trong lòng không thốt lên được.

Tô Tần lóa thể quay lưng lại với anh. Cậu cúi đầu để nước tùy ý chảy, hai tay chống lên men gạch, không nhúc nhích.

Mái tóc ướt nước càng thêm đen bóng, da thịt nõn nà cơ thể gầy yếu, cả người bị bao phủ bởi tâm tình khó nói, tuy không tới gần, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ sự bất lực và mờ mịt trong lòng cậu.

Bóng lưng cậu nhỏ bé yếu ớt như vậy, vai run nhè nhẹ, có khi nào đang lặng lẽ khóc? Anh không biết, tiếng nước vẫn rào rào, Nghiêm Qua không thể nghe rõ thanh âm xung quanh.

Ánh mắt anh dán chặt vào bóng lưng này, cánh tay bé nhỏ, đứa trẻ này lần đầu tiên xa nhà, nhưng cái gì cũng biết cái gì cũng hiểu. Em ấy cố gắng, nghiêm túc, làm việc rất tỉ mỉ cẩn thận, đã đáp ứng thì sẽ làm tới cùng.

Em ấy chân thành như vậy, lại có chút câu nệ, nếu không cẩn thận nói ra điều gì không hay sẽ lo lắng thật lâu.

Em ấy không muốn làm tổn thương bất cứ ai, nhưng lại có người làm thương tổn em ấy.

“Tô...”

Nghiêm Qua đi về phía trước, bọt nước làm ướt chân anh.

Hơi lạnh theo gió thổi vào, Tô Tần run lên vài cái, Nghiêm Qua nhanh chóng đóng cửa lại, nhiệt khí lượn lờ ở bên trong.

“Tôi không hiểu.” Tô Tần mở miệng, giọng cậu có chút khàn, “Sao anh ta có thể coi như không có gì xảy ra mà nói được mấy lời này?”

Cậu cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại cười không nổi. Cái này không giống chuyện cười sao? Người kia có thể tùy tiện nói ra lời chia tay, mặc cậu ở sân bay đông nghịt, lại có thể làm như không có chuyện gì mà hỏi cậu có ổn không, còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà mong muốn tiếp tục làm bạn tốt?

Bạn tốt? Bạn tốt cái gì cơ?

Viễn mắt Tô Tần đỏ lên, yết hầu cuộn cuộn lên xuống không khống chế được, lý trí cũng bấp bênh.

Lần đầu tiên cậu muốn chửi tục như vậy! Bạn tốt cái con mẹ gì!

Nghiêm Qua thở dài một tiếng, đi tới sau lưng Tô Tần. Cơ thể Tô Tần không ngừng run, bàn tay chống tường nắm thành quyền, tựa như đang gắng sức khống chế tâm tình mình.

Nghiêm Qua hôn xuống cổ cậu, thấp giọng nói: “Muốn khóc thì khóc đi, muốn mắng thì mắng đi, muốn đập gì thì cứ đập đi, đây là nhà chúng ta chứ không phải ở bên ngoài, anh cũng không phải là người ngoài, em cứ tùy ý mà phát tiết.”

Nghe xong câu này, lý trí Tô Tần như không còn nữa, cậu hít sâu một hơi, nước mắt và nước lã dài xuống miệng, không thể phân rõ ràng.

“Tôi không rõ! Tôi không rõ! Tôi không rõ cái con mẹ gì!”

Nghiêm Qua ôm chặt Tô Tần đang liên tục đập vào tường, nghe tiếng đấm nặng nề và thanh âm phiền muộn của cậu vang bên tai.

“Anh ta coi tôi là cái gì? Đồ chơi? Thú cưng? Nói đến là đến! Nói đi là đi!”

“Tôi còn nghĩ anh ta khác mọi người! Tôi còn tưởng anh ta là đặc biệt! Tôi khác với anh ta như vậy! Tại sao còn gọi điện, tại sao còn nhắn tin! Tại sao muốn phủ hồng hết tất cả!”

Không thể cho cậu thời gian để chôn cất những gì tốt đẹp trước đây được hay sao? Rồi sau này có nhớ lại, cũng sẽ không phần hạn như bây giờ!

“Nếu đã muốn làm bạn, sao còn bỏ tôi lại một mình!”

“Anh ta cao hứng muốn gặp tôi thì gặp, tôi muốn thấy anh ta thì sao? Tôi muốn thấy anh ta thì phải làm thế nào?!”

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ, rất cuộc tôi là cái gì chứ? Có thật là tôi đã từng qua lại với anh ta không? Ba năm này.. ba năm này đến tột cùng là cái gì chứ?”

Cậu rối loạn, vô cùng rối loạn, đây thật sự là tình yêu sao? Đây là cái mà cậu từng cho là tình yêu sao?

Cậu từng yêu thật sao?

Cậu không hiểu nổi, không thể hiểu! Thích là cái gì? Yêu là cái gì chứ? Thích một người thì sẽ thế nào chứ?

Nghiêm Qua đợi cậu mắng đến mệt mới chậm rãi vươn tay ra ôn nhu vuốt tóc cậu, sau đó kéo tay cậu đang chống tường kia về.

Nắm tay đánh đến đỏ ửng, nhịp thở Tô Tần nặng nề, tựa như một con thú đang bị thương.

“Đủ chưa?” Nghiêm Qua xoay người cậu lại, mặt đối mặt với mình, “Phát tiết đủ chưa?”

Tô Tần gương mặt, viền mắt đỏ ửng, mờ mịt nhìn Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua nâng gương mặt cậu lên, tiếng thở dài trở thành nụ hôn dịu dàng, rơi trên môi Tô Tần. Nước nóng khiến quần áo anh dính sát lại, nụ hôn trong hơi nóng lại mang theo cảm giác mát lạnh.

Môi Tô Tần thật lạnh, đứng dưới nước nóng lâu như vậy, nhưng da thịt đều lạnh băng.

Hai người hôn môi thật lâu, thẳng đến khi đầu lưỡi Tô Tần tê dại, Nghiêm Qua mới buông cậu ra.

“Chúng ta làm đi.” Đột nhiên Tô Tần nói.

Hai người đều đã có phản ứng, cơ thể khi hôn môi ma sát theo bản năng, không khỏi mang tới khoái ý.

Đây vốn là điều Nghiêm Qua vô cùng muốn nghe, nhưng lúc này đây, anh lại không cao hứng nổi.

Anh chăm chú nhìn Tô Tần, thấy trên mặt cậu viết đầy oán giận và không cam lòng, ánh mắt như mang theo tia trả thù mơ hồ.

“Chúng ta làm đi.” Tô Tần khoát tay lên cổ Nghiêm Qua, giữa hai người hầu như không còn khoảng cách.

“Tôi chưa từng làm với anh ta.” Tô Tần nhìn gương mặt Nghiêm Qua, lại tựa như đang nhìn người khác, “Mỗi lần anh ta muốn làm, tôi đều kiếm cớ trốn tránh, bởi vì tôi sợ. Giờ không còn nữa, anh khác với anh ta, chúng ta..”

Nghiêm Qua đột nhiên che miệng Tô Tần, anh khẽ mỉm cười, đặt lên trán Tô Tần một nụ hôn ôn nhu.

Tô Tần ngậy người ra, Nghiêm Qua kéo tay cậu xuống, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi toilet.

Trước khi đóng cửa, anh đưa lưng về phía Tô Tần thản nhiên nói, “Tắm đi, sau đó đi ngủ sớm một chút.”

36. Chương 36

Thái độ của Nghiêm Qua gần đây rất kì quái, ví dụ như chuyện nào anh cũng ôm đồm, ngay cả chuyện thay phiên nhau làm cơm cũng vậy, anh không chịu để Tô Tần thay phiên với mình.

Tắm cho mèo, cho mèo ăn, hay thậm chí cả việc chơi với mèo anh cũng đều nhận, đột nhiên Tô Tần không có gì để làm cả.

Cuối tuần nghỉ ngơi, Tô Tần ngồi trên sofa xem tivi, ánh mắt vô thức đảo tới thân ảnh cao lớn đang lau cửa sổ. Nghiêm Qua ngâm nga vài giai điệu, Meo Meo chạy tới chân anh cọ tới cọ lui.

Ánh dương ghé tới bệ cửa sổ, khiến hình ảnh trước mặt trở nên vô cùng ấm áp và có chút gì đó không chân thực.

Người trong TV nói gì Tô Tần đều không nghe được, cứ cảm điểu khiến vô thức chuyển kênh.

Màn hình tivi dừng ở kênh thể thao, Nghiêm Qua quay đầu lại, “Ồ! Em thích xem cái này?”

“A?” Tô Tần sững sốt, phát hiện trong lúc thất thần, hai mắt mình vẫn dừng trên bắp thịt rắn chắc của người đàn ông trên tivi.

“Không phải.” Cậu nhanh chóng đổi kênh, dừng ở một kênh phim cuối tuần, kênh chiếu mười tập phim một ngày, đương nhiên đều là mấy bộ phim cũ.

Nhìn diễn viên trên tivi, bọn họ đã sớm không còn trẻ trung như ngày ấy, mình chứng cho tháng năm không ngừng thay đổi.

Nghiêm Qua giặt rèm che xong lại bắt đầu đi lau nhà, mèo con nhào tới cây lau nhà kéo kéo nghịch nghịch, Nghiêm Qua túm lấy cổ nó, “Mày đừng quấy rầy anh.”

Tô Tần đứng lên tìm từ để nói: “Tôi đi.. thu dọn phòng.”

“Đừng nhúc nhích.” Đột nhiên Nghiêm Qua kêu một tiếng, đặt Meo Meo sang một bên nói: “Lát nữa anh sẽ dọn, em lấy quần áo cần giặt ra đặt bên cạnh máy giặt đi.”

“...” Tô Tần không tự nhiên nói: “Anh làm cả một buổi sáng rồi, phần còn lại để tôi.”

“Đừng.” Nghiêm Qua lấy cây lau nhà ngăn phía trước Tô Tần, “Em không để anh rèn luyện cơ thể sao?”

Nhớ tới lần Nghiêm Qua chơi bóng, Tô Tần tỏ vẻ nghi hoặc: Người anh thế này mà còn cần phải rèn luyện?

Tựa như nhìn ra cậu đang nghĩ gì, Nghiêm Qua cười nói: “Phải liên tục rèn luyện để duy trì thể trạng chứ.”

Tô Tần đành phải ngồi trở lại sô pha, tiếp tục chờ người ra xem tivi. Nghiêm Qua lau nhà xong quả nhiên đi thu dọn phòng, ôm đồng quần áo cần giặt ra hỏi: “Giặt cái này sao? Cả cái này?”

Tô Tần gạt đầu, lại thấy anh mở máy giặt lên, ngâm nga giai điệu gì đó rồi cho bột giặt vào.

Qua một lúc chủ thuê nhà tới gõ cửa, Nghiêm Qua phản ứng nhanh hơn Tô Tần mà chạy ra mở cửa, chủ thuê nhà ôm một rổ hoa quả đến.

“Con dì về chơi, còn mang theo đặc sản, ăn không?”

Nghiêm Qua nhận lấy nói lời cảm ơn, chủ thuê nhà thấy Tô Tần còn đang ngơ ngác, hỏi: “Gần đây Tiểu Tần xảy ra chuyện gì vậy, hình như không có tinh thần gì?”

Nghiêm Qua cười cười, “Không có gì, thanh niên mà, thi thoảng cũng có lúc như vậy.”

Chủ thuê nhà chớp mắt mấy cái, tò mò hỏi: “Nói yêu đương?”

Nghiêm Qua cười hắc hắc, không trả lời. Chủ thuê nhà nghĩ đúng rồi, giơ tay lên che miệng khẽ cười, “Vậy cậu phải chú ý một chút, nếu như thằng bé dẫn em nào về, cậu nên lựa thời điểm, đừng quấy rầy người ta.”

Nghiêm Qua gạt đầu, cầm rổ hoa quả lên, cọ cọ vào áo rồi đưa lên gặm.

Quả mọng nước, cắn một miếng đã thấy ngọt lừ.

“Ừm, ngon phết!”

Chủ thuê nhà liếc nhìn một cái, “Rửa một chút rồi ăn thì sẽ chết sao, hả?”

“Cháu tưởng dì rửa rồi.” Nghiêm Qua giả ngu, “Nếu mà có thuốc trừ sâu thì cháu đến nhà dì đòi bồi thường.”

“Xi.” Chủ thuê nhà quay đầu đi.

Nghiêm Qua cười cười, xoay người thấy Tô Tần vẫn đang ngẩn ra, thu nụ cười trên môi lại.

Anh cầm rổ đi vào phòng bếp cẩn thận rửa sạch, đi tới đưa cho Tô Tần một quả.

Tô Tần đưa tay ra nhận lấy, Nghiêm Qua đột nhiên nói: “Em ăn cả vỏ sao? Hay là để anh giúp em gọt?”

“Không cần.” Tô Tần giơ lên, cắn một miếng, sau đó lại ngẩn ra, “Ừ, ngon.”

Nghiêm Qua đặt rổ lên trên bàn, sau đó ngồi xuống bên sô pha, vươn tay ra ôm lấy hông Tô Tần.

Cơ thể Tô Tần cứng hơn một chút, Nghiêm Qua còn tưởng cậu không biết, kéo cậu vào trong lòng.

Cánh tay đàn ông rắn chắc lại có lực, giống như một bức tường phòng hộ an toàn. Tô Tần ngồi giữa hai chân Nghiêm Qua, hai tay Nghiêm Qua vòng ra phía trước ôm lấy cậu.

Lưng Tô Tần thẳng tắp, cứng ngắc găm quả trong tay.

Meo Meo bắt đầu nhảy lên, không thèm nhìn ai mà ngồi vào lòng Tô Tần.

Người lớn ôm người nhỏ, người nhỏ lại ôm mèo con.

Tốc độ nhai nuốt của Tô Tần mỗi lúc một chậm, cảm động rót đầy trong lòng.

Bỗng nhiên cậu hiểu được hành động quái dị của Nghiêm Qua mấy ngày nay, chỉ là anh ấy muốn cậu vui vẻ mà thôi. Thậm chí còn không nề mặt chủ nhà mà mang ra nói giỡn, thi thoảng kể chuyện cười trên bàn cơm.

Cậu vốn nghĩ hành động của mình ngày hôm ấy đã phá hỏng quan hệ của hai người, đến mức hôm sau cậu còn không dám nhìn thẳng mặt Nghiêm Qua.

Nhưng Nghiêm Qua coi như không nhớ chuyện này, so với trước đây còn đối xử tốt với cậu hơn.

Lúc tới tiệm net làm thêm Nghiêm Qua sẽ tới đúng giờ, chọn một máy gần quầy cậu ngồi, lúc tới nhà trẻ anh cũng đi theo, mang đồ ăn vặt và trêu chọc bọn trẻ, cậu có ngồi chờ ra cũng không sao, bởi vì có anh trông coi bọn trẻ.

Mấy ngày liên tiếp mất ngủ và mỗi mệt, dường như cuối cùng cũng thấy phần chần chừ hơn, cậu xem tivi, nghe tiếng tim đập an ổn ở phía sau, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Lần này cậu ngủ rất say, cả người như nằm trên chiếc thuyền đầy lau sậy. Trong mơ mặt nước xanh biếc, cánh chim trắng lướt qua làm nước gợn sóng.

Tâm an tĩnh bình ổn, thậm chí còn nghe được tiếng gió thổi qua tai, cỏ lau đong đưa trong gió, phát ra tiếng vì vù.

Nghiêm Qua cẩn cẩn trọng trọng ôm lấy Tô Tần, thấy cậu đã say giấc, vùng lòng mảy mòi cau lại, cuối cùng cũng có thể thở phào.

Anh biết mấy ngày gần đây Tô Tần liên tục mất ngủ, nửa đêm có thể nghe thấy tiếng cậu mở cửa đi ra ngoài, sau một lúc lại mở cửa đi vào, tới tới lui lui như vậy, tựa như một người đang mất phương hướng, không tìm thấy lối ra.

Thế nhưng anh không biết làm cái gì, anh không thể thay đổi cách sống của cậu. Có một số việc đối phương phải tự mình trải qua, sau đó tìm ra cách sinh tồn cho bản thân, anh chỉ có thể tận lực làm những chuyện khác để dời đi sự chú ý của cậu.

Meo Meo vẫn vùi bên người Tô Tần, cuộn đuôi ngồi lên bụng dưới của cậu. Nó ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn Nghiêm Qua. Nghiêm Qua chép miệng một cái, “Cho nên mới nói bọn thú cưng luôn chiếm tiện nghi, chẳng cần làm cái gì cũng có thể leo lên người người khác.”

Anh cũng muốn ghé vào người Tô Tần, gào khóc gào khóc.

Cẩn thận đặt Tô Tần nằm xuống giường, giúp cậu cởi quần áo, đắp kín chăn. Cũng may hôm nay là cuối tuần, có thể nghỉ ngơi bù lại chuỗi ngày mệt mỏi vừa rồi.

Meo Meo ghé vào mép giường, xem chừng cũng muốn đánh một giấc. Nghiêm Qua xoay người muốn đi, nhưng suy nghĩ một chút lại xoay người lại, ngồi xổm xuống.

“Dù sao cũng phải trả ít thù lao.” Anh nói nhỏ, cúi người phủ xuống môi Tô Tần một nụ hôn.

Tô Tần ở trong mơ ậm ừ một tiếng, ánh mắt Nghiêm Qua trầm xuống, trong lòng ngứa ngáy, nụ hôn lại càng sâu.

Đầu lưỡi cạy cánh môi hé mở của Tô Tần, tựa như đang thưởng thức món ngon tuyệt trần mà nhẹ nhàng cắn mút.

Thẳng đến khi đôi môi kia bị chà đạp đến đỏ tươi, Nghiêm Qua mới hài lòng đứng dậy, anh liếm môi một cái, có chút khổ não nhìn thân thể mình nổi lên phản ứng.

Đi tắm đi.. Nghiêm Qua ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài.

Sớm hôm sau Tô Tần tỉnh dậy, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Hôm qua cứ mơ màng tỉnh rồi lại ngủ, đến hôm nay là ngủ đủ mười mấy giờ, đến cơm tối cũng không ăn.

Sáng dậy, dạ dày kêu rột rột, cậu đẩy cửa đi ra ngoài, trên bàn đã bày xong bữa sáng. Sữa đậu nành, bánh quẩy, bát cháo, bánh bao, còn hai bát trứng chưng.

Sợ chưa đủ, Nghiêm Qua còn lấy bánh ngọt ra.

“Gì nhiều vậy?”

Tô Tần lấy làm kinh hãi.

“Hôm qua em không ăn tối, vốn muốn gọi em, nhưng nhìn em ngủ ngon như vậy..” Nghiêm Qua cầm một bát trứng chưng lên ăn, nói: “Nhiều loại như vậy, quân vương tùy ý lựa chọn.”

Tô Tần nhin không được cười rộ lên.

Nghiêm Qua cầm bát sừng sốt một chút, ôn nhu nói: “Suốt mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên em cười.”

Tô Tần ngẩn ra, gương mặt hơi đỏ lên. Cậu ngồi xuống từ từ ăn, Nghiêm Qua cười, cũng không nhiều lời, hai người cứ như vậy mà ăn, buổi sáng đầy an lành.

Tô Tần còn chưa nghĩ xem nên trả lời Thường Dịch thế nào, hoạt động của các câu lạc bộ đã bắt đầu.

Hoạt động tháng này là đại hội thể thao mùa thu và kể chuyện thần quái cuối hè, khiến sinh viên vô cùng hứng thú.

Trên diễn đàn bắt đầu sục sôi, thậm chí có người đề nghị, nếu đã kể chuyện ma, phải tới học viện y mượn một tòa nhà, như vậy mới có ý tứ.

Cũng nhân cơ hội này, mấy truyền thuyết ma quái của trường lại được người ta kể say sưa.

Tô Tần đổi sim di động, tạm thời vứt chuyện của Thường Dịch qua một bên, để đám Lưu Bị kéo vào tham gia mấy hoạt động hội nhóm.

Đây là một trải nghiệm rất mới mẻ, có đôi khi sự náo nhiệt của mọi người khiến bạn quên mất cảm giác cô đơn, chỉ ít thì lúc này đây Tô Tần cảm thấy như vậy, trong đầu cậu bị những chuyện khác chiếm cứ, chẳng còn chỗ trống cho mấy chuyện linh tinh.

Lưu Bị cắn kẹo que vịn vào người cậu, hai người đi tới sân tập đông nghịt, “Muốn tham gia hoạt động gì? Nghe nói người thắng có thể đổi phiếu, cuối cùng dựa vào số phiếu nhiều hay ít để đổi lấy quà tặng.”

Còn có cả cái này? Tô Tần mở to mắt, lại càng thêm tò mò.

“Qua bên thối bóng bàn chơi thử không?” Lưu Bị kéo cậu tiến vào trong đám người.

Trước mặt là một bàn bóng bàn, phía trên có bày hai cốc giấy song song, trong cốc giấy có nước, bóng nổi trên mặt nước.

Tô Tần hoài nghi, “Đây cũng là môn thể thao?”

“..Ừ, môn thể thao dưỡng khí.. gì đó.” Lưu Bị cũng thấy buồn cười, lập tức nhìn sang chỗ khác, “Hay chơi vòng sắt không?”

“.. Đây cũng là môn thể thao?”

“Đại khái là rèn cánh tay và thị lực.”

Hai người vừa đi vừa nhìn, lại chậm chạp không quyết định chơi cái gì.

Khắp sân đều là người, bên chỗ đổi quà cũng đầy ắp người tới.

Đột nhiên Lưu Bị nhìn thấy Trần Miểu trong đám đông kia.

“Trần Miểu!” Cậu ta giơ tay lên bắt chuyện.

Trần Miểu quay đầu, nhìn quanh một lúc mới thấy Tô Tần và Lưu Bị, cô nàng cười cười, đi ra từ trong đám đông.

“Cậu nhận được phần thưởng?” Lưu Bị vô cùng kinh ngạc, nhìn búp bê vải trong tay Trần Miểu.

“Người khác thắng xong tặng mình.” Trần Miểu thuận miệng giải thích, lúc này Tô Tần mới nhớ ra, Trần Miểu và Trương Dũng Nghĩa đã cãi nhau một tuần, bởi vì chuyện kia mà cậu lại quên mất.

Hiển nhiên Lưu Bị hiểu rõ hơn cậu, cũng không nhiều chuyện, chỉ hỏi: “Có những phần thưởng gì?”

“Nhiều lắm, lần này cậu lạc bộ thể thao kia mất máu không ít đi.” Trần Miểu nói: “Nhỏ thì có giấy vệ sinh và đồ dùng hằng ngày, lớn thì có đèn bàn túi sách vân vân.. còn có cả thẻ game.”

“Ồ.” Lưu Bị hứng thú, “Thẻ game phải đổi bao nhiêu phiếu?”

“100 đến 200 gì đó.” Trần Miểu đề cử, “Chơi mấy trò nhỏ không kiếm được nhiều vậy đâu, cậu tới bên kia đi, tennis, bóng rổ, chạy 500 met và ném bóng sẽ kiếm được nhiều phiếu hơn.”

“Cảm ơn.” Lưu Bị nhanh chóng kéo Tô Tần đi, Trần Miểu cũng quay lại chỗ bạn mình.

Tô Tần suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Đại Dũng không tới sao?”

“Tên ấy đang vui đùa trong phòng ngủ nhắm nháp tư vị thất tình.” Lưu Bị nhún vai.

Tô Tần cả kinh, “Bọn họ.. chia tay sao?”

“Còn chưa, nhưng mình nghĩ nhanh thôi.” Lưu Bị bĩu môi, “Đại Dũng ôm tư tưởng nam quyền lớn quá, tên ấy không chịu cúi đầu xin lỗi, Trần Miểu cũng không phải người biết nhường, cứ giằng co như vậy sớm muộn gì cũng chia tay.”

Tô Tần hỏi: “Rốt cuộc vì sao mà bọn họ lại cãi nhau?”

“Con gái thích mấy anh chàng đẹp trai mà.” Lưu Bị nói: “Thật ra mình thấy cũng không có gì, có lẽ bởi Trần Miểu không phải bạn gái của mình. Nhưng mà Đại Dũng thấy trước mặt người ngoài cô ấy luôn như vậy.. thấy mất mặt.”

Tô Tần hết biết nói gì, “Vậy cậu ấy cũng có thể nhìn những cô khác.”

Lưu Bị cười nói: “Tên ấy không phải người như vậy đâu, có nhìn cũng chỉ có chê, có lẽ cũng bởi vậy, bởi vì cậu ta không nhìn mà Trần Miểu lại nhìn, nên cảm thấy không công bằng.”

“...” Tô Tần nghĩ trong lòng, mấy cái này thật phức tạp.

37. Chương 37

Kết thúc cuộc thi chạy 500 mét xong, Lưu Bị lấy phiếu đổi cho Tô Tần được một túi bột giặt và một cục xà phòng.

Tô Tần cầm túi bột giặt Liby lớn, đột nhiên nghĩ, giá mà ngày nào cũng có hoạt động này thì hay biết mấy.

Đương nhiên các thành viên trong câu lạc bộ thể thao không nghe được tiếng lòng này của cậu, kinh phí lần này rất lớn nhưng đổi lại hoạt động lần này rất thành công, tuy rằng trong lòng hơi xót xa, nhưng cũng lại thấy vui mừng.

Nhưng luôn có những người không biết ơn, giống như lúc này đây, có mấy sinh viên đang đứng cãi nhau ở quầy đổi tặng phẩm.

“Sao nhiều phiếu như vậy chỉ đổi được ít đồ như thế?”

“Có phải câu lạc bộ mấy người keo kiệt quá rồi hay không, mấy món này bên ngoài đáng bao tiền chứ?”

Rất nhiều người không hiểu mấy người kia nghĩ gì mà lại nói ra mấy lời này, có người nhìn không nổi phải nói: “Đây chỉ là một hoạt động, đồ coi như miễn phí rồi, nếu không thích thì đừng tham gia!”

Người gây chuyện kia quay đầu lại nói: “Tôi tham gia hay không liên quan gì đến mấy người! Tôi không muốn đổi co với mấy người!”

Đám Tô Tần nhú mày, mấy lời này không có chút khách khí nào. Tô Tần quan sát người kia, đối phương là một nam sinh, nhưng dáng vẻ có hơi nữ tính, mặc chiếc áo phong màu hồng, trên tai xỏ hai cái khuyên.

Bên cạnh anh ta còn có một nữ sinh không cao lắm, kéo ống tay áo anh ta không lên tiếng.

Lưu Bị hỏi thăm một người bên cạnh, mới biết sự tình là do đâu.

Chả là nữ sinh kia muốn lấy phiếu đổi lấy đồ trang điểm, nhưng đối phương cho biết chưa đủ điểm, hơn nữa đồ trang điểm đắt hơn các món đồ khác một chút, cho nên phải tham gia mấy hoạt động thể thao lớn, mấy cái như thổi bóng, chơi vòng sắt hay nhảy dây đều không đủ.

Nữ sinh kia lập tức không vui, còn nói là mình tham gia rất nhiều trò, cũng thu được rất nhiều phiếu, sao lại không đổi được một món đồ trang điểm, hơn nữa món đồ kia cũng không quá đắt.

Thế là nam sinh kia xuất hiện, thật ra chuyện cũng không có gì đáng để nói, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy lại không nói giúp được bạn mình nên nam sinh kia có chút mất mặt.

Nên câu chuyện thành ra vô lý như vậy.

Lưu Bị cười lạnh một tiếng, “Thật mất mặt đàn ông.”

Người bên cạnh cũng nói: “Nói nghe như câu lạc bộ kia cần phải làm theo ý họ không bằng, dựa vào đâu cơ chứ.”

Mấy nữ sinh của câu lạc bộ thể thao bắt đầu dần lại, vỗ mạnh vào biển báo phía sau bàn.

“Không đọc được chữ à? Đồ trang điểm phải 500 đến 600 điểm mới đổi được! Cậu mới có 100.”

Nói rồi mấy nữ sinh kia ném ra một xấp phiếu lên trên bàn, “Chúng tôi vừa mới thắng, bây giờ đồ trang điểm này thuộc về chúng tôi.”

Nữ sinh kia lập tức trợn to mắt, “Mấy người ở cùng một câu lạc bộ, đương nhiên có nhiều phiếu hơn!”

Nữ sinh bên thể thao tính cách vốn hướng ngoại, thân thể cũng cao lớn hơn các nữ sinh khoa khác, nghe vậy lập tức bốc hỏa, “Tôi nói cho cậu nghe, nhà cậu thiếu mấy cái này sao? Chính ban này cậu cũng nói cái này không đáng giá bao tiền mà? Không đáng giá thì cậu đi ra ngoài mà mua?”

Thấy thanh âm tranh cãi mỗi lúc một cao, chuyện này mà ồn ào hơn, hoạt động của câu lạc bộ tốt đến mấy cũng sẽ thất bại.

Hội trưởng từ xa chạy tới, vẻ mặt có chút sốt ruột, “Đừng ồn ào! Có chuyện gì vậy! Hoàng Nhã Quân! Cậu rống giọng như vậy làm gì!”

Nữ sinh bị kêu tên bĩu môi, nhất thời không nói.

Hội trưởng chen vào đám đông, nhìn về phía mấy người kia, “Có chuyện gì vậy?”

Các thành viên kể vắn tắt lại sự tình, tính tình hội trưởng tương đối tốt, mỉm cười nói, “Em gái à, chúng ta nên làm theo quy định mà phải không? Em thiếu chừng ấy điểm, để đổi cho em mấy cái khác nhé? 100 điểm có thể đổi được mấy đồ trang sức nhỏ, treo trên điện thoại cũng không tồi.”

Tục ngữ có câu không ra tay đánh người tươi cười, đối phương tỏ vẻ ôn hòa như vậy, nữ sinh kia cũng không tiện mở miệng, nhưng dù thế nào cũng có chút mất mặt, huống hồ quần chúng xung quanh cũng đã phần nộ, mấy sinh viên khác thì làm bộ tới xem kịch vui.

Đôi khi có những chuyện như vậy, lửa giận bùng lên, đã mất lý trí thì có thể làm bất cứ chuyện gì. Sau này bình tĩnh, tỉ mỉ phân tích lại mới thấy thật ra chuyện cũng chẳng có gì, nhưng người tuổi này là vậy, nhiệt huyết xung động, làm rất nhiều chuyện khiến sau này cảm thấy xấu hổ.

Nam sinh kia liền nói: “Vậy giữ đồ trang điểm lại, tôi đi thi đấu một lúc, sau đó lấy phiếu về đổi nhé.”

Nữ sinh vừa bị gọi là Hoàng Nhã Quân kia bật cười vui vẻ, “Cậu là ai là ai cơ? Giữ lại cho cậu á? Ngại quá, tôi đã lấy trước rồi.”

Cô nàng chỉ chỉ vào phiếu đủ điểm trên bàn.

Hội trưởng thấy đau đầu, lập tức quay sang tròng người kia, ý là —— còn muốn náo loạn thêm sao!

Hoàng Nhã Quân cũng không hài lòng, “Đúng là em là thành viên trong câu lạc bộ, nhưng em cũng là người tham gia! Dựa vào cái gì mà phải nhường cho người khác chứ?”

Cái này, hội trưởng cũng không thể đắc tội với các thành viên của mình.

Cứ ồn ào như vậy, đầu bên kia có mấy người đi tới, dẫn đầu là một nam sinh có vẻ lạnh lùng, trên mặt đeo mắt kính, vừa nhìn đã biết thuộc dạng tinh anh.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người xung quanh, “Xúm vào đây làm cái gì?”

“Chủ tịch...” Hội trưởng sững sốt, lập tức đổ mồ hôi. Không biết hoạt động lần này có tan tành không.

Ôn Tiểu Vạn đi sau nam sinh đó, từ đằng xa thấy Tô Tần, lặng lẽ giơ tay lên tiếng chào.

Tô Tần cười cười, lại tò mò quan sát nam sinh kia.

Lưu Bị thấp giọng nói: “Đó là Triệu Lập, chủ tịch hội học sinh.”

Tô Tần nhớ ra, Ôn Tiểu Vạn là phó chủ tịch.

Hội học sinh nhúng tay vào, những người khác đều không dám nói. Triệu Lập cũng là một người có tiếng trong trường học, tương tự như Triệu Thần. Hai người này tuy cùng họ nhưng tuyệt đối không có quan hệ máu mủ gì, cái này có thể dựa vào tính cách và vẻ ngoài của họ để nhận ra.

Triệu Thần là thần tượng của học viện, là ánh dương của Nam đại, là anh trai tốt của mọi nhà.

Triệu Lập thì lãnh đạm, có cảm giác khôn ngoan, bất kể chuyện gì cũng bị anh nắm vững trong tay, không ai thoát được.

Đôi môi mỏng hơi mím, mới tầm hai mươi tuổi nhưng lại khiến người ta cảm thấy trầm ổn đáng tin.

Lưu Bị nhìn xa xa, nói: “Nghe nói anh ta đã tìm được một chỗ tốt rồi, có một doanh nghiệp tài chính quốc tế ký hợp đồng với anh ta, cơ mà có vẻ như anh ta còn chưa vội tốt nghiệp.”

Tô Tần ngạc nhiên, “Anh ấy học năm tư rồi?”

Lưu Bị biết cậu nghĩ gì, theo nội quy của trường học, sinh viên năm tư sẽ phải rút lui khỏi tất cả các hoạt động hội nhóm, bao gồm cả hội sinh viên.

Lưu Bị bảo: “Anh ta là một ngoại lệ, người kế nhiệm không đủ sức thuyết phục công chúng. Nam đại có hơn một trăm câu lạc bộ, còn chưa tính nhiệm vụ ở hội sinh viên, cái này cũng không dễ làm gì, cũng không phải là không có chuyện nội bộ.”

Đại học giống như một xã hội thu nhỏ, các mối liên hệ, chức vị, vòng tròn xã hội, năng lực xử sự.

Mặc dù không tàn khốc như xã hội thật, nhưng cũng không thể không thừa nhận áp lực của diễn đàn, dư luận, hay những tin đồn hành lang.

Có đôi bạn khi vừa ngủ dậy, rõ ràng không có cái gì, nhưng lại phát hiện trên diễn đàn trường, mọi người đang nói chuyện say sưa về tin đồn của bạn, phần lớn đều không hay, phía dưới bình luận đủ mọi lời giễu cợt, nhạo báng, giấu đố bình leo.

Vì cách màn hình nên không thể nhìn thấy gương mặt của họ khi viết những dòng chữ kia, họ cứ tùy tiện nói, để rồi những dòng chữ màu đen trên màn hình tựa như những mũi tên bắn lén, cứ như vậy mà đã thương bạn.

Tô Tần không thể lý giải những điều này, bởi vì cậu không tham gia diễn đàn, nên không thể cảm thụ được cảm giác trào phúng khó hiểu kia.

Nhưng Triệu Lập, Triệu Thần, Ôn Tiểu Vạn, hay cả Mẩu Trần Hạo, những người này luôn bị kéo sâu vào trong.

Thành tích của Triệu Lập rất xuất chúng, lúc bỏ phiếu nhận được số phiếu áp đảo sau đó đi lên nhận chức chủ tịch. Anh ta cũng không từ chối, dù sao cũng không vội tốt nghiệp, hơn nữa còn đang chuẩn bị thi nghiên cứu, làm thêm cũng không thành vấn đề.

Ôn Tiểu Vạn đi tới nói: “Những người khác giải tán, ba giờ nữa hoạt động kết thúc, mọi người nhớ để ý thời gian.”

Tuy phó chủ tịch là nữ sinh, nhưng những người quen với cô nàng đều biết, đây là một người không dễ trêu chọc. Mọi người lập tức đi ra ngoài, chỉ còn lại vài đương sự.

Triệu Lập đi tới, con người sắc bén đằng sau cặp kính nhìn về phía hai người kia, “Hai người là người của câu lạc bộ kịch đi?”

Sắc mặt hai người tái nhợt, hiển nhiên không nghĩ Triệu Lập lại biết bọn họ.

Hoàng Nhã Quân ở bên cạnh mờ mịt một lúc, sau đó lập tức phản ứng kịp.

“Câu lạc bộ kịch? Ha! Diễn không tệ! Hội trường mấy người không tới học viện nghệ thuật học thật rất đáng tiếc!”

Đến gương mặt hội trưởng cũng trở nên khó coi, “Mấy người tới quấy rối?”

Những người khác không biết, nhưng bọn họ rất rõ ràng.

Lần này câu lạc bộ kịch và câu lạc bộ thể thao tranh nhau một sân, kết quả Triệu Lập dành sân tập cho câu lạc bộ thể thao, còn câu lạc bộ kịch phải đợi đến tháng sau. Cho nên hội trưởng hẹp hòi kia cố ý gây rối.

Hai người liên tục lắc đầu, “Không phải, chúng em không ở câu lạc bộ kịch.”

Ôn Tiểu Vạn cười nhạt, “Có muốn liên hệ với hội trưởng mấy người tới đón không?”

Mặt hai người kia lập tức đỏ lên.

Triệu Lập lạnh lùng nói, “Gọi Vương Trình Trình tới hội sinh viên làm việc một chuyến.”

Mấy lời này nghe như nói ra từ miệng giáo viên, mọi người nghe xong đều lạnh sống lưng.

Đợi hai người kia đi rồi, Trần Miểu đi tới chào hỏi đám Tô Tần.

Ôn Tiểu Vạn còn giới thiệu với Triệu Lập, “Đây là sinh viên mới của học viện Dược năm nay, Tô Tần.”

Triệu Lập gật đầu, “Xin chào, tôi là Triệu Lập.”

Tô Tần nhanh chóng gật đầu, Trần Miểu nói, “Chủ tịch Triệu, hoạt động của ban văn nghệ đã được duyệt chưa ạ?”

Triệu Lập vẫn diện vô biểu tình như cũ, “Phải xem tình huống, có rất nhiều người xin giảng đường lớn.”

Trần Miểu bĩu môi ồ một tiếng, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía sau lưng Triệu Lập.

Đại Dũng cùng mấy nam sinh khác sóng vai đi tới, có lẽ là nghe thấy chuyện ở đây nên tới xem náo nhiệt.

Hiển nhiên không ngờ sẽ gặp phải Trần Miểu ở nơi đây, nên bước chân do dự một chút.

Ôn Tiểu Vạn không quen với Trần Miểu nên lên tiếng chào giống Triệu Lập rồi rời đi. Đại Dũng ở đầu kia đi qua đây, Lưu Bị cười nói: “Không làm ma cô ở trong ổ nữa à?”

Đại Dũng liếc mắt một cái, Trần Miếu có chút mắt tự nhiên, “Mình đi trước.”

Môi Đại Dũng giật giật, muốn nói rồi lại thôi.

Lưu Bị nhíu mày, “Lề ma lề mề, đàn ông con trai kiểu gì vậy?”

Đại Dũng trừng cậu ta, “Khi nào ông có bạn gái thì sẽ hiểu.”

Lưu Bị thốt lên, “Tôi có Tô Tần là đủ rồi.”

Tô Tần mở to mắt, Lưu Bị nhìn cậu, “Sao? Cậu muốn vứt bỏ mình?”

Tô Tần: “...” Hẳn là bọn họ không nghĩ giống nhau đi.

Đại Dũng thở dài, cùng Lưu Bị và Tô Tần chậm rãi đi dạo trong sân tập.

Nhưng Tô Tần nhận ra, ánh mắt của cậu ta thường lướt quanh tìm thân ảnh của Trần Miếu.

Tô Tần suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Nói thế này có lẽ cậu sẽ mất hứng, nhưng mình thấy, hai người cãi nhau mà cũng có vẻ hạnh phúc nhỉ.”

Đại Dũng sững sốt, “Đây là ý gì?”

Tô Tần cười nhạt, “Còn có thể cãi nhau, nói rõ trong lòng còn đối phương. Bởi vì để tâm nên mới tranh cãi, nếu như không quan tâm, ngay từ đầu đã chẳng mâu thuẫn.”

Bây giờ nghĩ lại, cậu và Thường Dịch tới giờ còn chưa cãi nhau một lần nào, trước đây thì nghĩ bởi hai người hợp nhau, bây giờ mới thấy mỉa mai.

Đại Dũng trầm mặc, Lưu Bị lấy khuỷu tay đung vào người cậu ta, “Được rồi, một tuần là đủ rồi đi? Làm đàn ông thì phải biết chủ động, mà nếu muốn chia tay thì cũng phải nói rõ ràng chứ.”

Tô Tần cũng gật đầu.

Đại Dũng thở dài, lấy điện thoại ra bấm số của Trần Miếu, cậu ta lên tiếng chào Lưu Bị và Tô Tần, sau đó xoay người qua chỗ khác.

Từ xa, Tô Tần thấy bóng Trần Miếu cũng đang lách ra khỏi đám đông.

Lưu Bị đột nhiên thấy mất hứng, cũng có lẽ bởi tịch mịch, cậu ta kéo Tô Tần nói: “Chúng ta đi ăn gì đi.”

Tô Tần gật đầu, hai người rời khỏi sân tập đông đúc, đi tới con đường tắt, phía sau tòa dân cư không có bóng người.

Cũng bởi vì đi vào đường tắt, nên bọn họ thấy được cảnh không nên nhìn.

Ở trong góc tối, có bóng hai người đang hôn nhau.

Tô Tần thấy có chút kinh hãi, bởi vì đó là —— Trần Minh và Viên Kiệt

38. Chương 38

Trần Minh và Viên Kiệt có phát hiện ra mình hay không, Tô Tần không biết, bởi vì cậu còn chưa kịp phản ứng đã bị Lưu Bị kéo đi.

Trên mặt Lưu Bị cũng có khiếp sợ không che giấu, nhưng điều khác thường là, mặt cậu ta còn một tầng đỏ ửng rất khả nghi.

Cậu ta sờ sờ gương mặt mình, sau đó chột dạ nhìn về phía Tô Tần mặt không đổi sắc, “À.. hai người kia.. nhìn quen mắt?”

Tô Tần mím môi, “Bạn học của mình.”

“Ồ.” Lưu Bị nhớ ra, “Em họ của.. Mẫu Trần Hạo?”

Tô Tần gật đầu, cậu có chút không yên lòng. Nhìn thái độ của Trần Minh với chuyện của Hoàng Hưng và Chu Võ mà nói, có vẻ cậu ấy không ghét đồng tính, nhưng Viên Kiệt có nói không ổn, cậu nhớ kỹ lúc bọn họ thảo luận vấn đề này, Viên Kiệt tựa hồ như không tán thành?

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Minh và Viên Kiệt hình như ở cùng một phòng ký túc xá, chẳng lẽ bị đồng hóa? Hay còn có nguyên nhân nào khác?

Trừ Lưu Bị, Đại Dĩnh ra thì trong học viện có Trần Minh và Viên Kiệt là thân với cậu nhất, Tô Tần có chút xấu hổ, người mình quen biết lại... xảy ra tình huống này, rất khó để không mất tự nhiên, huống hồ lại còn nhìn thấy hai người thân mật.

Lưu Bị nói: “Hai người bọn họ là...gì?”

Tô Tần lắc đầu, “Mình không biết.”

Lưu Bị vô cùng ngạc nhiên, “Các cậu ở cùng một tổ thí nghiệm đi?”

Trong lòng Tô Tần có chút hồ thẹn, Lưu Bị nhắc cậu mới phát hiện ra, thực sự cậu không mấy quan tâm đến tình huống của người bên cạnh. Đương nhiên chuyện này cũng có quan hệ với tính cách của cậu, không tìm hiểu đời tư người khác, so với Lưu Bị nhiều chuyện thì bất đồng.

Nhưng dù sao cũng là bạn bè, mỗi ngày đến lớp đều chạm mặt, lại không phát hiện... Nhưng đối phương không nói, có lẽ cũng không muốn cậu biết đi?

Nghĩ đến đây Tô Tần bình thường trở lại, đúng rồi, ai lại đột nhiên nói với bạn của mình: “Này, thật ra mình là đồng tính đấy.”

Người bình thường sẽ không nói chuyện này đi? Bọn họ đã có ý giấu diếm, mình không phát hiện ra cũng là chuyện bình thường.

Tô Tần không ngừng an ủi bản thân, nhưng phát hiện bạn thân mật với nhau khiến cậu không biết nên làm thế nào, tiếp tục giả bộ không biết? Hay là lựa thời điểm rồi thử hỏi một chút?

Lưu Bị thấy vẻ mặt cậu bối rối, nói: “Thật ra đồng tính cũng không có gì, ít ra cũng không phải ngoại tình, đúng không?”

Tô Tần cười cười, lúc này mới phát hiện so với mình Lưu Bị còn có vẻ lo lắng hơn, không khỏi kì quái, “Cậu làm sao vậy?”

Thiếu niên kia không chỉ đỏ mặt, thậm chí trán còn đổ mồ hôi.

Lưu Bị cười ha ha vài tiếng, đưa mắt nhìn qua nơi khác, nói năng bắt đầu lộn xộn.

“Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.. ờm.. có chút mới mẻ.”

Mới mẻ?

Tô Tần buồn cười nghĩ: Vừa rồi ai nói không có gì? Bây giờ lại nói mới mẻ.

Tựa như cũng biết mình nói không đúng, Lưu Bị lại lúng túng nói: “Không, ý của mình là.. Mình không kì thị.. mình...”

Đầu lưỡi cậu ta như có nút thắt, cảnh nhìn thấy ban nãy như khắc vào tâm trí. Đáng sợ hơn là, não của cậu có công năng tự chuyển hóa, cư nhiên chuyển thành hình ảnh mình hôn môi.. cùng Tô Tần.

Thật không xong! Chẳng lẽ gần đây tìm hiểu mấy tin bất quái ở ‘năm sao’ nhiều quá nên thành ra nhận thức bị biến đổi?

Cậu ta hoảng loạn đáp lại ánh nhìn buồn cười khó hiểu kia của Tô Tần, con ngươi đen kịt đơn thuần lại giản đơn, thật sâu trong lòng cảm thấy mỗi một, rồi lại tăng dần, giống như mặt hồ đang gợn sóng.

Lưu Bị cảm thấy lòng mình có chút ngứa-ngáy, không tự chủ được mà ngậy người, đại não trống rỗng, miệng lưỡi khô khan.

Tô Tần nhìn bộ dạng kia của cậu ta, đột nhiên cảm thấy lo, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, có lẽ mình nghĩ quá nhiều rồi, cậu quay đầu, không tự nhiên nói: “Minh phải về.”

Cũng không còn nhiều thời gian lắm, cậu phải đi làm thêm.

Lưu Bị hoàn hồn lại, trong lòng thấy trống rỗng, cậu ta vô thức đưa tay lên chạm tới vị trí trái tim trên ngực mình, bàn tay đang buông bên kia nắm lại thành quyền.

“Ừ, được.” Cậu ta nghe thấy thanh âm khô khốc của bản thân.

Tô Tần nhìn người bên cạnh một lần nữa, chỉ nói “Mai gặp lại” rồi rời đi.

Lưu Bị đứng một mình trong sân tập nhìn bóng cậu xa dần, tựa như đã phát hiện được điều gì đó.

Lúc vào tiệm net, người cậu thay ca có việc gấp, thấy cậu đi vào liền thở phào nhẹ nhõm, “May quá cậu luôn tới đúng giờ, tôi đi đây, chào!”

Người kia vội vã đi, cửa bị đẩy ra lại đóng vào. Tô Tần có chút khó hiểu, nhưng cậu và người đồng nghiệp này thi thoảng thay ca mới gặp nhau, cậu đi tới sau quầy lấy thẻ cho khách, cửa lại bị đẩy ra một lần nữa — gần đây Nghiêm Qua luôn tới đúng giờ giống như cậu.

Tô Tần thấy anh còn mặc đồng phục làm việc, có lẽ là ra ngoài giao hàng, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai.

Vành mũ che đi một nửa khuôn mặt, lộ ra cái cằm kiên nghị và lún phún râu.

“Vừa tới?” Nghiêm Qua tới chào cậu, lấy tiền từ trong ví ra.

Tô Tần nhú mày, “Anh không đi làm sao?”

Gần đây anh luôn phối hợp thời gian với cậu.

Nghiêm Qua cười cười, ngẩng đầu lên, vành nón thấp xuống, ánh mắt nhìn Tô Tần trở nên nhu hòa.

Anh nói: “Anh có thể xin đổi ca.”

Tô Tần vẫn cảm thấy không ổn, “Vất vả lắm mới kiếm được tiền, sao phải lãng phí vào tiệm net?”

Cậu biết Nghiêm Qua không mấy thích lên mạng, mỗi lần lên đều chỉ xem tivi, thật sự có chút lãng phí.

Nghiêm Qua ồ một tiếng, nhưng cũng không bị lay động, chỉ nói: “Hôm nay anh tới để thử chơi game.”

Tô Tần nhớ tới Lưu Bị cũng thích chơi mấy cái này, không tự chủ nói: “Muốn phí tiền à?”

Nghiêm Qua cười rộ lên, “Em cứ nhiều chuyện như mấy bà mẹ.”

Tô Tần sững sốt, lập tức trừng mắt nhìn anh, sau đó giật tiền trong tay anh để vào quầy, ném thẻ ra cho anh.

Nghiêm Qua hướng cậu tặng một nụ hôn gió, bỏ mũ ra chào một cái, sau đó lại như cũ ngồi vào máy gần quầy.

Tô Tần bĩu môi, vò tiền giấy xéo một hồi, sau đó thở dài cất vào quầy thu ngân.

Cậu ngồi xuống nhìn màn hình máy tính trước mặt đến đờ ra, góc phải màn hình hiện ra một cửa sổ, là khách gọi món.

Cậu đứng dậy đi vào phòng bếp, phân phó vài câu rồi lại quay trở về.

Lại có một cửa sổ khác hiện lên, cậu mở ra xem, thấy tên máy Nghiêm Qua đang dùng, gửi tới một câu hỏi.

“Tối nay ăn gì?”

Tô Tần mím môi, mở QQ ra, tìm số hiệu của Nghiêm Qua rồi trả lời, “Tùy ý.”

Tin trả lời đến rất nhanh —

Ca không phải đại thúc: “Ăn mì được không?”

Tiểu Tần ở phía Nam: “Được.”

Ca không phải đại thúc: “Lâu rồi không ăn sủi cảo.”

Tiểu Tần ở phía Nam: “Cũng tốt.”

Ca không phải đại thúc: “Hay là ăn cháo đi, mua mấy món ăn nhẹ về, thịt luộc già tởi?”

Tiểu Tần ở phía Nam: “Thanh đạm, cũng không tồi.”

Ca không phải đại thúc: “... Em không còn từ gì khác để nói sao?”

Tiểu Tần ở phía Nam: “.....”

Nghiêm Qua nhìn cậu gửi tới một icon đang chọc ngón tay vào nhau.

Anh mím môi, nếu Tô Tần mà làm biểu tình này trước mặt anh, nhất định anh sẽ kéo cậu vào lòng vân vê nhào nặn một thôi một hồi.

Nhưng mà anh khẳng định, đứa nhóc này đang mặt không đổi sắc ngồi sau máy tính đi.

Vừa nghĩ như vậy, anh lên quay đầu nhìn qua, quầy có chút cao, Tô Tần ngồi sau đó, không thể thấy cái gì.

Anh thở dài, lấy mũ che mặt mình, hai tay ôm đầu dựa vào ghế.

Tô Tần lên mạng một chút, phát hiện Nghiêm Qua không trả lời, tim khê động.

Mất hứng sao? Nhưng mà ở phương diện ăn uống này.. quả thật cậu không mấy để ý, có thể tiết kiệm được tiền là tốt rồi.

Nhưng tốt xấu gì cũng phải hỏi một phen, Tô Tần gõ gõ chữ trên bàn phím, gõ rồi lại xóa đi, lại đánh ra một loạt, suy nghĩ một lúc lại xóa đi.

Rõ ràng chỉ cách một cái quầy, muốn nhắn nhủ tâm ý thôi mà lại có thể phiền đến vậy

Có lẽ bởi vì không nhìn thấy mặt đối phương, nên mới rất khó đi?

Cậu đang cố tìm đề tài nói chuyện thì Nghiêm Qua lại gửi tin tới, chỉ là lực chú ý của Tô Tần bị một cái khác thu hút.

Nghiêm Qua đổi lại nick name, nick name màu xanh nhạt hiện lên mấy chữ: Ca yêu Tiểu Tần.

Ca yêu Tiểu Tần: “Hay là đi ra ngoài ăn đi?”

Tiểu Tần ở phía Nam: “...”

Ca yêu Tiểu Tần: “Sao vậy? Anh mời mà!!”

Tiểu Tần ở phía Nam: “... Nick name...”

Ca yêu Tiểu Tần: “[khuôn mặt tươi cười] đáng ghét, đây là người ta tỏ tình đó!”

Không hiểu sao người Tô Tần lại run lên, da gà da vịt nổi ầm ầm, nhưng khoe miệng không tự chủ cong lên, thậm chí thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Tiểu Tần ở phía Nam: “Đổi lại đi, mất mặt.”

Ca yêu Tiểu Tần: “[hôn gió] vậy em có hiểu lòng này hay hông?”

Tiểu Tần ở phía Nam: “Anh đổi đi rồi tôi sẽ hiểu.”

Ca yêu Tiểu Tần: “Đừng nghĩ nói vậy có thể cho qua, anh không phải đám con nít ngu ngốc ở nhà trẻ kia đâu.”

Tiểu Tần ở phía Nam: “Anh còn chưa nói cho tôi biết lúc anh về Bắc Kinh đã xảy ra chuyện gì.”

Đầu bên kia an tĩnh một hồi, đề tài này có chút đột ngột, đột nhiên Tô Tần lại chuyển trọng tâm câu chuyện.

Lúc gửi tin cậu cũng có chút hối hận, chuyển đề tài như vậy có lẽ hơi thiếu rõ ràng.

Chỉ là Nghiêm Qua trầm mặc một chút rồi trả lời: “Tối về kể.”

Tô Tần gõ “được” rồi gửi đi, qua một chút như nhớ ra cái gì đó, lại nói với Nghiêm Qua: “Hôm nay tôi thấy Trần Minh và Viên Kiệt hôn nhau.”

Nghiêm Qua gửi một dấu chấm hỏi.

Lúc này Tô Tần mới nhớ, anh không biết đám Trần Minh.

Thật ra đột nhiên nói tới đề tài này cũng có chút kỳ quái, nhưng Tô Tần lại nói rất tự nhiên, loại chia sẻ tâm trạng này cũng không phải là lần đầu tiên có, cậu nghĩ, có lẽ mấy chuyện này chỉ có Nghiêm Qua mới có thể nghe đi?

Nghiêm Qua trả lời ngay: “Là hai người đi ra với em lần trước á?”

Tô Tần nhớ tới lần Nghiêm Qua tới tìm mình kia, cậu gõ “ừ”, sau đó nói: “Chính là hai người bọn họ.”

Nghiêm Qua gửi tới một icon cười tươi, “Hình như người trường em chỉ biết hấp dẫn đồng loại.”

Tô Tần bắt mồm, “Trần Miểu và Đại Dũng không như vậy.”

Nói đến hai người này, lại nhớ ra hai người họ cãi nhau, không biết đã hòa hảo chưa.

Lần đầu tiên Tô Tần thấy thời gian làm thêm trôi qua nhanh như vậy.

Trừ vài lần cậu đi WC, Nghiêm Qua đi WC, đưa thẻ và nhận thẻ của khách, ghi tên, hay là phục vụ thức ăn và đồ uống ra, thì thời gian còn lại đều là kể chuyện với Nghiêm Qua trên QQ. Cậu kể rất nhiều chuyện, kể cả mấy hoạt động buồn cười ở câu lạc bộ kia, còn nhắc tới cái vị chủ tịch hội sinh viên rất lợi hại.

Nghiêm Qua nói: “Anh sẽ ghen đấy.”

Tô Tần mơ màng, Nghiêm Qua lại nói tiếp: “Em dùng rất nhiều từ để miêu tả tên Triệu Lập kia.”

Tô Tần vốn muốn đánh vài chữ, suy nghĩ một chút, lại gửi icon mặt quỷ sang.

Cậu đứng dậy thu thẻ, sau đó lại nói với ông chủ, nhìn đồng hồ một chút, đã đến giờ thay ca rồi.

Nghiêm Qua cũng đứng lên trả thẻ, hai người sóng vai nhau ra ngoài. Đèn mới lên, đèn đường mờ vàng bao phủ khiến bóng tối trở nên nhu hòa.

Buổi tối mang theo không khí trầm lắng yên hòa, hết sức dễ chịu, khiến cả thể xác và tâm hồn đều cảm thấy thư sướng.

Tô Tần hít một hơi thật sâu, nghĩ tâm tình buồn bực mấy ngày vừa qua cuối cùng cũng có thể giải trừ, tay cậu bị Nghiêm Qua nắm lấy, hai người đi mua thức ăn tối.

Họ quyết định tối sẽ nấu cháo và ăn đồ nhẹ, lúc mua một túi thịt luộc già tối trở về có đi qua một ngã ba nhỏ không có bóng ai, đèn trên đỉnh đầu chập chờn, tựa như không đủ điện.

Đối diện là cột đèn giao thông đang dừng đèn đỏ, một chiếc moto rầm rầm phóng qua, đột nhiên Nghiêm Qua cúi người xuống.

Cái chạm ầm áp nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, Tô Tần còn chưa kịp hoàn hồn, đối phương đã rời đi.

Từ xa nhìn vào, giống như Nghiêm Qua khom lưng cúi đầu nói với Tô Tần câu gì đó.

Sau đó Tô Tần đỏ mặt lên, vô thức nhìn trái nhìn phải.

“Trên đường mà anh..” Giọng cậu hơi ngừng lại.

Bởi vì ở bên kia, có một người quen thuộc đang ngoác miệng đứng nhìn, trong tay còn cầm túi đồ mua trong siêu thị.

Tô Tần có cảm giác máu trong người lạnh xuống, mặt đỏ đến tận cổ.

Trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ — bị nhìn thấy rồi! Phải làm sao đây?!

Nghiêm Qua nhìn theo ánh mắt cậu, thấy đối phương đang mở to mắt khiếp sợ nhìn qua đây, thì chỉ bình tĩnh như thường mà.

Lưu Bị hít sâu một hơi, cố gắng không chế tiếng vang trong đầu.

Nhất định hôm nay cậu không coi ngày xuất môn rồi.

39. Chương 39

“Sao chú em lại ở chỗ này?” Nghiêm Qua cất tiếng trước.

Lưu Bị đứng ở đầu bên kia đường, hai bên cách nhau một đoạn đường nhỏ, một chiếc taxi chạy qua, đi ngang qua Lưu Bị thì từ từ giảm tốc, có lẽ là vì thấy cậu ta đứng bất động, nên tưởng muốn gọi xe.

Lưu Bị nói lắp bắp, “Em.. tới tìm...” Ánh mắt cậu bối rối nhìn qua Tô Tần, mấy câu tiếp theo như bị chặn trong họng, không nói nên lời.

Nghiêm Qua nói: “Bọn anh phải đi về, trong tay chú em là gì vậy?”

“Đồ... ăn.” Cuối cùng Lưu Bị cũng thanh tỉnh, cậu ta cầm túi đồ nói: “Em phải đi về trước, Đại Dũng vừa gọi.. gọi điện thoại tới.”

Nghiêm Qua không có lý do gì để giữ cậu ta lại, khoát tay nói: “Đi thông thả.”

Lưu Bị gạt đầu, xoay người rời đi, thoát đầu bước chân của cậu còn có chút chậm, sau đó mỗi lúc một nhanh, như muốn thoát khỏi cái gì đó.

Trong lòng Tô Tần không khỏi khổ sở, thầm nghĩ tình bạn này e là hỏng rồi đi, sau đó lại nghĩ tới căn nguyên của mọi tội ác, quay đầu trừng lớn: “Đều tại anh!”

Nghiêm Qua nịnh nọt, “Đúng vậy, lỗi của anh, mắng anh trước hay là về nhà ăn cơm trước đây?”

“...”

Ăn cơm xong, Nghiêm Qua xắn ống tay áo đi tắm cho Meo Meo một chút.

Meo Meo vùng vẫy làm bọt nước bắn khắp phòng, mãi đến khi Tô Tần lấy khăn giữ nó lại.

Nghiêm Qua lau khô người đi tới, đặt mông ngồi xuống đầu bên kia sofa, “Tắm cho nó mà cứ làm như mình giết nó không bằng.”

Tô Tần lấy khăn nhẹ nhàng xoa, Meo Meo vươn đầu mở to mắt nhìn cậu.

Tô Tần cũng không quay đầu lại nói: “Chuyện này.. Lưu Bị.. Tôi nên giải thích thế nào đây?”

“Giải thích cái gì?” Nghiêm Qua miễn cưỡng nói: “Mất thấy là thật.”

Tô Tần mím môi, lấy tay vân vê tai mèo con, “Quên đi, không nói cái này nữa, chuyện anh đồng ý tôi thì sao?”

Nghiêm Qua trầm mặc không lên tiếng, vươn tay lấy cốc trên bàn trà, uống một hớp nước lớn, sau đó nói: “Em muốn nghe cái gì?”

“Nghe nói thật.” Tô Tần đặt khăn và Meo Meo xuống đầu gối, vừa lau vừa nói: “Sau khi trở về tâm tình anh không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghiêm Qua suy nghĩ một chút, tựa như nghĩ xem nên nói gì thì hay, qua một lúc thì lắc đầu, “Rất dài dòng.”

Thật sự anh không biết bắt đầu từ đâu.

Tô Tần nhớ tới tấm hình mình thấy lần trước, “Không bằng tôi hỏi anh trả lời?”

Nghiêm Qua gật đầu.

Tô Tần nói: “Lần đầu tiên Lưu Bị tới đây, tôi ở phòng của anh có thấy một bức ảnh.”

Nghiêm Qua nhếch mày, “Đây là xâm phạm quyền riêng tư của anh?”

Tô Tần xấu hổ, “Không phải tôi cố ý, chỉ là tôi thấy một quyển sách... ai biết anh cất ảnh ở trong.”

Nghiêm Qua lại uống một ngụm nước lớn, tựa như anh đang rất khát, “Đó là ảnh chụp của anh khi còn bé, khi đó nhà anh còn bốn miệng ăn.”

“Bốn miệng ăn?” Tô Tần nhớ tới cô bé nhỏ đứng bên cạnh Nghiêm Qua.

“Anh có một chị gái.” Nghiêm Qua dừng một chút, “Cùng mẹ khác cha.”

“Trước khi mẹ anh tái giá, từng kết hôn một lần, có một người con gái. Nghe nói chồng trước của bà là người tốt, từng đi lính, sau này vì cứu một đứa trẻ chết đuối nên đã chết.” Nghiêm Qua chậm rãi kể, giọng như đang nhớ lại, giọng nói pha chút suy tư.

Tô Tần không cất ngang, chỉ lặng lẽ nghe. Đây là lần đầu tiên cậu tới gần thế giới của Nghiêm Qua như vậy, trong lòng cảm thấy hiếu kỳ chưa từng có.

“Lúc người ấy chết, chị anh mới một tuổi, vì nghĩ cho sau này, mọi người khuyên mẹ anh tái giá. Sau này có người quen giới thiệu bố anh, sau nữa thì có anh. Mọi chuyện khi ấy đều rất tốt đẹp, không có vấn đề gì, chị anh cũng không biết bố anh và chị ấy không có quan hệ máu mủ, nghe bác anh nói, trước khi anh hiểu chuyện, quan hệ hai người còn tốt hơn cha và con gái bình thường.”

“Sau này anh học trung học, lúc đang thi, đột nhiên người bên đằng nhà nội của chị anh tìm tới.” Nói đến đây thì Nghiêm Qua dừng một chút, tựa như bất đắc dĩ, cười cười nói: “Nói là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, thật không sai, có câu nói thế nào nhỉ? Cuộc sống vốn hoang đường như vậy, còn cần bạn phải sáng tác nữa sao?... Đại khái ý như này?”

Tô Tần suy nghĩ một chút nói: “Có lẽ là ‘Cuộc sống vốn hoang đường như vậy, còn cần bạn phải sáng tác nữa sao? Tiếp tục sáng tác như vậy thì có thể thay đổi cuộc sống sao?’, đây là câu nói của một vị tác giả nổi tiếng.”

“Ồ, đúng, là cái này.” Nghiêm Qua gật đầu, chậm rãi nói: “Người bên đấy, nói là muốn nhận nuôi lại chị anh, mẹ anh vốn không đáp ứng, người bên nhà đấy không nhiều lắm, nhà nội của chị anh.. thêm cả cha chị ấy thì có ba người con, hai trai một gái, em đoán xem kết quả thế nào? Đều chết hết.”

Tô Tần kinh ngạc há to miệng.

Nghiêm Qua cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, buông tay ra, “Không hiểu tổ tiên bên đấy tích đức thế nào, cha chị ấy là con thứ hai, chết vì cứu người, con cả cũng là con trai, nhưng còn chưa kết hôn, suốt ngày bận rộn công tác làm ăn, kết quả khi có tiền, lại bị ung thư phổi mà chết trẻ. Con út nhà đấy là con gái, không học hành gì, thay đổi công việc rất nhiều lần, cơ thể ốm yếu từ nhỏ, ly hôn hai lần, cuối cùng thì tự sát.”

Tô Tần há hốc miệng, không biết nên nói gì cho phải.

Nghiêm Qua khoát tay, “Không cần phải an ủi anh gì đâu, dù sao cũng có liên quan gì đến anh đâu cơ chứ, trước giờ anh cũng không tiếp xúc với mấy người kia, không có tình cảm gì, cùng lắm chỉ thấy thương thôi.”

Tô Tần gật đầu, hỏi, “Chị của anh?”

“Bên kia còn mỗi chị anh làm cháu gái, hai ông bà ấy muốn nhận chị anh.. Tuy con trai cả nhà ấy đã chết, nhưng còn có một công ty, công ty ấy vẫn làm ăn được, dù sao cũng không có ai, họ nói sẽ lưu lại cho chị anh.”

Tô Tần trầm nghĩ trong lòng: Đây là miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao?

Ngay từ đầu mẹ anh đã không đồng ý, nhưng mà hai ông bà bên kia ngày nào cũng phải người đến thương thuyết, sau này chị anh biết chuyện, khi ấy chị đã học cấp ba, muốn thi đại học, nên thẳng thắn đồng ý, nói thi đại học xong sẽ tới bên nhà nội một chuyến, thu đồ đạc xong thì mang đi.”

“Từ đầu mẹ anh đã lo lắng, sợ chị không ổn, lại sợ bị những người họ hàng khác khi dễ. Tính chị anh rất mạnh mẽ, sau này mẹ thấy chị ổn rồi cũng chỉ đành để chị đi, sau nữa thì chị ấy tốt nghiệp đại học, tới công ty bác mình làm việc.”

Tô Tần gật đầu, “Vây rất tốt.”

“Anh cũng biết là tốt.” Nghiêm Qua vuốt mặt, “Nhưng lần này xảy ra chút chuyện, anh đi về mới biết, cô của chị ấy, chính là cái người con thứ ba đã tự sát ấy, nhiều năm như vậy rồi, đột nhiên lòi ra một đứa con riêng.”

Tô Tần há hốc miệng, quả nhiên cuộc sống chứa nhiều điều hoang đường.

Nghiêm Qua dở khóc dở cười: “Người kia cũng xem xem tuổi anh, lúc này sẽ phân chia cổ phần công ty của bác lớn kia. Nhưng thôi bỏ đi, anh cũng lười nghe mấy cái này.” Nói đến đây tựa hồ như nổi nóng, anh đặt mạnh cái cốc xuống bàn, hừ một tiếng, lại nói: “Nhà kia đúng là trọng nam khinh nữ, vừa biết có người cháu này liền coi chị anh như không khí, không nhìn tới tâm huyết bấy nhiêu năm của chị anh, nói cái gì cũng đòi đưa công ty cho cái tên cháu trai kia.”

Nói đến đây đột nhiên Nghiêm Qua cất tiếng cười: “Ha, đúng là cháu trai mà.”

Tô Tần liếm môi một cái, Meo Meo ngồi trên đầu gối đã sớm chạy xuống, lui vào góc phòng chơi một mình.

Tô Tần: “... Bây giờ phải làm sao?”

“Lần này về cũng là để nói mấy chuyện này, mấy người nhà kia bị làm sao, nếu không biết còn tưởng là kẻ thù truyền kiếp với nhà anh, không hiểu có phải là người một nhà hay không nữa? Cuối cùng kết luận cho đứa cháu trai kia 10% cổ phần của công ty, con số này rất lớn, tên ấy chưa làm gì đã được hưởng lộc từ trên trời.”

Tô Tần đánh bạo nói một câu: “Thật ra chị anh, cũng coi như nhặt được nhân bánh.”

Nghiêm Qua dừng lại, qua một lúc mới nói: “Cái này đương nhiên không sai, nhưng lúc chị anh mới làm cái gì cũng không có, lúc thực tập đại học thì phải ở nơi khác, lúc tốt nghiệp vào công ty thì phải cẩn cẩn trọng trọng, làm từ nhỏ đến lớn.”

Lại ngưng một chút, Nghiêm Qua tựa như cũng hiểu bất công ở đâu, anh nói: “Đương nhiên phải nhờ bác cả kia mới có cơ hội này, nhưng nếu con út nhà họ có con riêng, vậy mấy năm trước ở đâu? Họ nói là khi đó tên ấy còn nhỏ, nên không cho biết chuyện này, vậy cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ tới cũng nên bắt đầu từ đầu đi, thực tập, đi làm, giống như chị anh tiến từng bước lên, nhưng lại không, lại dùng một phát làm cái gì mà tổng giám đốc, thái tử gia. Anh thấy đây mới chính là cái không công bằng.”

Tô Tần gật đầu, “Đúng là như vậy.”

Nghiêm Qua dựa vào phía sau, tựa vào sô pha nhìn trần nhà một hồi, chậm rãi nói: “Thật ra từ lúc anh từ chức, quan hệ với người trong nhà không tốt lắm.”

Tô Tần sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Bố anh là một người làm công ăn lương đảng hoàng, mẹ anh cũng vậy, chị anh thì không cần phải nói, chị ấy rất giỏi, làm cái gì cũng có người đón đưa ở phía trước. Đối với họ, việc anh từ chức xong không tìm việc làm, suốt ngày.. dùng lời của họ nói là suốt ngày chơi bời lêu lổng, nên không được. Lần này tuy bị gọi về, nhưng quan hệ vẫn rất căng thẳng.”

Ngón tay Tô Tần vô thức nắm lại cùng một chỗ, “Thật ra tôi cũng hiểu.. anh nên tìm một công việc, như vậy.. sẽ không gặp chuyện này.”

Nghiêm Qua không nói gì, Tô Tần có chút luống cuống, cách một chút lại nói: “Cái kia, bố mẹ anh lo lắng cho anh, là bình thường.”

Nghiêm Qua ừ một tiếng, đột nhiên nói: “Có phải anh rất vô dụng không?”

Tô Tần vô thức phản bác: “ Dĩ nhiên không phải, cái gì anh cũng biết. Tôi thấy rất lợi hại.”

Từ một góc độ nào đó mà nói, Nghiêm Qua là một người rất thực tế, anh biết rõ bản chất của xã hội hiện tại.

Nghiêm Qua nói: “Cái gì anh cũng muốn làm, mặc kệ có kiếm được tiền hay không, có lẽ đến tầm tuổi này mà còn giữ ý nghĩ này là ấu trĩ, nhưng mà anh chỉ muốn biết, mình thực sự muốn cái gì.”

Tô Tần ngẩn người nhìn anh, “Vậy anh biết chưa?”

“Không biết.” Nghiêm Qua tự giễu, thanh âm có vẻ uể oải, “Làm cái này hay làm cái kia, anh rất mờ mịt. Vì sao thế giới này lại vội vã như vậy? Vì sao mỗi người lại tự khiến mình mệt mỏi như vậy? Vì sao cứ phải cố làm những công việc mà bản thân thấy vô nghĩa? Vì sao không muốn làm lại tự ép buộc bản thân?” Tô Tần không trả lời được, những vấn đề này quả thật quá đỗi xa vời với cậu.

“Cái gọi là đời người này, kỳ thực rất ngắn.” Nghiêm Qua khoa tay múa chân một chút, “Cứ cho là 100 năm đi, nhưng hai mươi năm đầu, em phung phí thời gian không biết làm gì thì tốt, hai mươi tuổi, em không biết khó khăn là cái gì, qua mười năm, em chết lặng trong cái gọi là thói quen. Cứ như vậy đi hết nửa đời người, đến năm năm mươi tuổi, em để cho các thể hệ sau phần đầu.”

Nghiêm Qua mờ mịt buông tay, “Sau đó em sẽ đi, có mấy người sống được đến một trăm tuổi chứ? Từ lúc vũ trụ sinh ra đã mấy vạn năm, lịch sử Trung Quốc cũng có từ mấy nghìn năm trước, sinh mệnh một trăm năm thì tính là cái gì chứ?”

Tô Tần ồ một tiếng, “Nghĩ mấy cái này để làm gì?”

“Anh cũng biết không có ý nghĩa.” Nghiêm Qua có chút không phục, “Chỉ là anh muốn biết, anh sống vì cái gì chứ.”

Tô Tần thốt lên, “Có lẽ là để ở cùng một chỗ với một ai đó.”

Nghiêm Qua sững sốt, “Cùng em sao?”

Tô Tần lúng túng gãi tóc: “Không nhất định phải là tôi.”

Cậu nhớ tới người nhà mình, nhớ đến em trai, chậm rãi nói: “Tuy có gánh nặng sẽ rất mệt mỏi đi, nhưng nó lại khiến anh hạnh phúc. Để ở chung một chỗ với một ai đó, có lẽ là để người kia được hạnh phúc, nên bản thân sẽ nỗ lực, dù có phải làm chuyện mình không thích, nhưng nếu làm nó thì có thể giúp mình và người kia có thể ở bên nhau, vậy cũng không hề gì.”

Nghiêm Qua mở to mắt nhìn: “Không ngờ em lại nghĩ tới mấy cái này.”

Tô Tần cười, chỉ là khóe môi còn chưa kịp cong hẳn lên, đã nghe thấy Nghiêm Qua kiên định nói: “Vậy anh sẽ coi việc làm cho em hạnh phúc là động lực sống nhé.”

“Hả?”

“Để em không phải lo lắng, mai anh sẽ đi tìm việc làm.” Nghiêm Qua cười rộ lên, “Anh đã thử rất nhiều công việc, nếu đã không tìm được công việc anh mong muốn, vậy không bằng thử làm theo lời em nói.”

Ngưng một chút, lại nói một câu đầy ý vị thâm trường: “Có lẽ lúc này đây, anh đã có thể tìm được lý do.”

40. Chương 40

Ngay sau đó thì đến đại hội kể chuyện ma, không ngờ địa điểm tổ chức chính là tòa nhà thí nghiệm bị bỏ đi của học viện y. Tuy nói là bỏ đi, nhưng cũng không phải tất cả đều hoang vắng, dưới tầng ba vẫn có phòng

thí nghiệm, tầng bốn và tầng năm thì gần đây được tu sửa, rất nhiều thứ bị mang đi, để lại căn phòng trống trải, nghe nói sẽ được đặt làm phòng khách.

Quyết định được địa điểm xong, thông báo được loan khắp nơi, trên diễn đàn và cả các tờ rơi quảng cáo, câu lạc bộ thần quái còn mời vài bạn học bên câu lạc bộ anime vẽ banner tuyên truyền. Hoạt động của câu lạc bộ thể thao thành công cũng kéo bầu không khí của câu lạc bộ thần quái lên cao, nghe nói có không ít người tham gia.

Lúc Tô Tần vào phòng học, nghe thấy rất nhiều người thảo luận chuyện này, cậu đảo mắt nhìn về thân ảnh hai người ngồi trong góc lớp. Trần Minh và Viên Kiệt đang nói chuyện phiếm, trải qua chuyện lần trước, Tô Tần nhìn thế nào cũng thấy bầu không khí giữa hai người tràn đầy hương phấn.

Cậu có chút xấu hổ, nhưng nếu không ra chào hỏi thì thật kì quái. Còn đang chậm chạp di chuyển, Trần Minh đã phát hiện ra cậu tới.

“Tô Tần, chào buổi sáng.” Trần Minh nhìn đồng hồ một chút, “Hôm nay cậu đến hơi muộn nhỉ.”

Mọi ngày, Tô Tần thường là người đầu tiên đến phòng học.

Tô Tần cười cười, nhớ tới chuyện tối qua mất ngủ, nhện không được ngáp một cái.

Viên Kiệt tò mò, “Ngủ không ngon?”

Tô Tần ừ một tiếng, vốn định ngồi xuống bên cạnh Trần Minh, nhưng lại đổi lại, ngồi vào bàn phía trước hai người.

Trần Minh ghé lên bàn trên nhìn cậu, “Sao vậy? Sắc mặt có vẻ không tốt lắm.”

Tô Tần lấy sách giáo khoa ra, sau đó lại lấy quyển sổ tay, “Gặp ác mộng.”

Lời này đương nhiên là giả, nguyên nhân cậu mất ngủ chính là bởi hôm qua biết được mấy tin lớn. Chuyện gia đình nhà Nghiêm Qua thật phức tạp, quan hệ của anh và người nhà cũng không tốt lắm, tuy rằng cậu có thể tiếp nhận mấy tin tức này, nhưng lại phát hiện mình không thể giúp được cái gì.

Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, có phải cậu hơi quá không? Đã biết không thể giúp, lại bắt người ta nói bằng được? Mà chỉ để thỏa mãn tính hiếu kỳ của bản thân.

Nghĩ như vậy làm Tô Tần có chút nặng nề, cứ trở mình liên tục, mở mắt đến tận sáng.

Có lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều, thật ra có thể chia sẻ tâm sự với người khác cũng là một phương thức thả lỏng, cậu tự khuyên nhủ bản thân như thế, sau đó đứng dậy đi rửa mặt. Nghiêm Qua dậy làm bữa sáng từ sớm sau đó ra ngoài tìm việc làm, căn phòng trống trải, chỉ có Meo Meo đang nằm chống vó ngủ trên sofa, trong cổ họng còn phát ra tiếng gừ gừ kỳ quái.

Viên Kiệt cũng ghé lên bàn, “Đại hội kể chuyện ma, cậu đi không?”

Tô Tần day day huyệt thái dương, nghĩ lúc về cũng không có việc gì để làm, “Đi.”

Cả ngày Tô Tần ở cùng một chỗ với đám Trần Minh, tâm tư bị chuyện học, thí nghiệm và Nghiêm Qua chiếm hết, chẳng chừa chỗ nào cho chuyện của Lưu Bị, cũng có thể cậu cố ý bỏ qua.

Đợi tiết thí nghiệm buổi chiều kết thúc xong, Viên Kiệt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Buổi tối mới bắt đầu, vẫn còn có thời gian.”

Trần Minh đề nghị, “Tô Tần, cậu còn chưa tới phòng ký túc của bọn mình lần nào nhỉ? Tối ngồi chút không?”

Tô Tần nghĩ có hơi mệt, nên gật đầu đồng ý.

Không nghĩ phòng của Trần Minh lại ở cùng một tòa nhà với Lưu Bị, chỉ là phòng của Trần Minh và Viên Kiệt ở tầng dưới, lúc đi vào đại sảnh ở tầng một, Tô Tần còn đụng phải Trương Dũng Nghĩa đang đi ra ngoài.

“Tô Tần!” Đại Dũng thấy cậu ở đây thì kinh ngạc, chào hỏi trước, “Cậu tìm Lưu Bị?”

“Không.. mình đi tới phòng của bạn học..” Cậu có chút lúng túng chỉ qua người bên cạnh.

Đại Dũng ồ một tiếng, lúc này mới để ý hai người bên cạnh cậu, lại nói: “Từ hôm qua Lưu Bị cứ là lạ, không biết có phải ăn đồ không tốt hay không, tên ấy có nói gì với cậu không?”

Tô Tần có chút chột dạ, đảo mắt lắc đầu, “Không.. Không biết.”

Đại Dũng thở dài, “Cậu rảnh rồi thì tới xem tên ấy một chút, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Vừa nói vừa cười rộ lên, “Có tin tốt này, mình với Trần Miểu làm lành rồi.”

Tô Tần ồ một tiếng, cười bảo: “Chúc mừng.”

Đại Dũng vỗ vỗ vai cậu, cười ha ha đi ra ngoài. Có lẽ là có hẹn với bạn gái, Tô Tần nhìn bóng lưng vui sướng của cậu bạn thì có chút ước ao.

Phòng của Trần Minh là phòng bốn người, phía dưới là bàn học và tủ quần áo, phía trên là giường chiếu, giường đặt song song, phía trước giường có cầu thang.

Đây là lần đầu tiên Tô Tần thấy phòng ngủ như thế này, vẻ mặt vô cùng tò mò, đi xung quanh phòng nhìn.

Có một ban công lớn, bồn rửa tay rộng, phía trên còn có một kệ sắt để treo khăn mặt và bàn chải đánh răng. Phía dưới có một bình nước và chậu. Thùng rác lớn đặt phía trước cửa sổ, bên phải là toilet.

Tô Tần ngó đầu vào thử, toilet rất sạch sẽ, lát đầy gạch men trắng, đối diện với cửa là một chiếc vòi hoa sen.

Trong phòng ngủ có đồng hồ nước và máy đo điện, có thể điều chỉnh nhiệt độ nước bằng bình nước nóng thông minh. Trên trần nhà có hai cái quạt trần lớn.

“Rất được nha.” Tô Tần kinh ngạc nói.

“Ký túc xá ở Nam đại không tệ, mới được tu sửa nên rất tốt, còn có cả thang máy.” Trần Minh để cậu ngồi xuống, sau đó đi rót nước, Tô Tần vội vã nói không cần.

Viên Kiệt thấy vành mắt Tô Tần có chút đen, đề nghị: “Không bằng cậu đi ngủ một lúc đi, còn mấy tiếng nữa cơ mà.”

Tô Tần nghe cậu ấy nói như vậy, cơn buồn ngủ cũng kéo tới, nhưng cậu còn có chút không tự nhiên, “Không cần...”

“Không sao mà.” Trần Minh đẩy gọng kính mắt, gương mặt thanh tú mang theo ý cười, “Ngủ giường của mình đi, Viên Kiệt là tên quỷ lời thôi..”

“Cái gì.” Viên Kiệt tròn mắt, “Không biết hôm qua mình giặt áo của ai..”

Mặt Trần Minh ửng hồng, trùng mắt với Viên Kiệt, sau đó lại đẩy Tô Tần qua, “Giường mình ở bên đây, cậu đi lên ngủ đi, không sao mà.”

Tô Tần đành phải nói cảm ơn, cởi giày rồi đi lên. Lần đầu tiên ngủ giường cách mặt đất như vậy, cảm giác có chút mới mẻ.

Lên giường nằm một cái, cậu thấy bên gối đầu bày vài quyển sách chuyên ngành, còn có một quyển sách toàn bộ bằng tiếng anh và từ điển Anh-Hán.

Cậu trở mình, quay mặt vào tường, cơn buồn ngủ kéo đến, gần như ngủ ngay lập tức.

Tô Tần không biết mình ngủ được bao lâu, lúc mơ hồ tỉnh lại, bên ngoài đã mờ tối.

Mặt trời màu đỏ cam ghé xuống bệ cửa sổ, tựa như muốn nhuộm màu cho gạch men trắng.

Cậu ngồi dậy, còn đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy mấy thanh âm kì quái.

Giây đầu tiên Tô Tần còn không phản ứng kịp, ngay sau đó đầu nổ oành một cái. Thanh âm kia tuy bé, nhưng không đến mức không thể nghe, nơi phát ra là bên toilet, cửa đã đóng, bên trong có tiếng nước chảy ào ào, nhưng cách âm không tốt khiến người ngoài nghe được bên trong đang làm gì.

Thanh âm của Trần Minh có chút thay đổi, không có cảm giác ôn hòa thường ngày, thay vào đó là mềm mại nhu mì. Thanh âm Viên Kiệt có chút khàn, người nghe không khỏi đỏ mặt.

“A ừm... Cậu.. ừm.. a ... a.”

Trần Minh có chút không khống chế được, thanh âm hơi cao lên, sau đó lại bị che kín.

Thanh âm Viên Kiệt có chút mơ hồ: “Cậu nhỏ giọng một chút! Lát nữa Tô Tần tỉnh dậy đấy!”

Trần Minh rên rỉ, ngậm nga vài tiếng, hiển nhiên chịu không nổi, giọng nói còn mang theo tức giận, “Cậu, cậu đã biết có người, lại còn.. Ừm..”

“Mình nhện không được mà..” Sau đó là tiếng hôn môi, thanh âm Viên Kiệt trầm trầm khàn khàn, “Ai bảo cậu câu dẫn mình.”

“Ai! Ai cậu...A! Không được! A! A!”

Động tác kịch liệt bị tiếng nước che đi, không còn tiếng người nói chuyện, chỉ còn lại tiếng thở dốc như nhũn ra.

Mặt Tô Tần nóng ran, cả người cứng ngắc không biết nên làm gì. Cậu không nghĩ quan hệ hai người đã tới mức này.

Cậu ngậy người ngồi yên một chỗ, cảm thấy đầu trống rỗng, qua một lúc lại nằm xuống, hướng mặt vào tường, tim đập như sấm rền.

Lại.. lại ngủ một lúc nữa đi, có lẽ lúc tỉnh dậy sẽ quên chuyện này.

Tô Tần nhắm mắt lại, phát hiện cơn buồn ngủ đã bay sạch! Thanh âm rất nhỏ kia cứ văng vẳng bên tai, cậu liếm môi, trong đầu hiện lên khuôn mặt Nghiêm Qua.

Lại nói, sau lần cùng Nghiêm Qua kia, thật lâu rồi cậu không.... ngay cả tự mình giải quyết cũng không có.....

Không xong rồi.. cậu phát hiện mình có phản ứng.

Chết tiệt... Tô Tần vùi mặt vào gối, ảo não đập đầu một cái.

Qua một lúc lâu, cửa phòng toilet được mở ra. Viên Kiệt đi ra đầu tiên, vừa lau tóc vừa ngậm nga vài giai điệu.

Trong cửa vẫn còn tiếng nước rào rào, qua một lúc Trần Minh mới đi ra. Gương mặt mới tắm phớt hồng, thay một bộ quần áo, sau đó ngồi dưới bàn đọc sách uống nước.

Hai người nhẹ giọng nói chuyện phiếm, tựa như chưa xảy ra cái gì. Tô Tần hỗn loạn một lúc thì cơn buồn ngủ kéo về, đang định ngủ thêm chút nữa, chuông di động đột ngột vang lên.

Thanh âm nổ tung bên tai, khiến Tô Tần sợ đến nổi bật dậy.

Viên Kiệt ngẩng đầu nhìn cậu, cười nói: “Không đến mức bị chuông điện thoại của chính mình dọa sợ như thế chứ!”

Tô Tần ngẩn người, lập tức làm bộ dạng mới tỉnh dậy, nói: “Đang ngủ ngon...”

Cậu vừa nói vừa cúi đầu cầm điện thoại lên, là Nghiêm Qua gọi tới.

“Alo?”

“Sao còn chưa về?” Giọng Nghiêm Qua không có chút trách cứ, thậm chí còn mang theo cưng chiều.

Lòng Tô Tần dần an ổn, đáp: “Buổi tối có hoạt động, xong thì sẽ về.”

Nghiêm Qua có chút kinh ngạc, “Vậy sao, đại khái là lúc nào? Nếu muộn thì anh tới đón em.”

“Không cần.” Tô Tần nói: “Chắc đến khoảng mười giờ thôi.”

Nghiêm Qua ừ một tiếng, “Vậy em cẩn thận một chút.”

“Được.”

Tô Tần còn chưa cúp điện thoại, đầu bên kia, đột nhiên Nghiêm Qua chu môi hướng vào mic “Moah” thật to.

Tô Tần có chút cứng đờ, phòng ngủ rất an tĩnh, loa điện thoại của cậu lại rất lớn, mọi người đều nghe thấy được.

Cậu lập tức cúp máy, sau đó cầm điện thoại nửa ngày, không biết nên phản ứng thế nào.

Viên Kiệt nhìn cậu, như suy nghĩ gì đó rồi nói: “Là người hôm ấy tới đón cậu à? Mình nhớ hai người ở chung nhà...”

“Là thuê chung phòng!” Tô Tần sửa lại.

Viên Kiệt nâng mi, “Ừ, thuê chung.”

Sau khi nói xong, bầu không khí giữa ba người an tĩnh đến quỷ dị. Đại khái mỗi người đều ôm một suy nghĩ khác nhau, qua một lúc Trần Minh phá vỡ bầu không khí trầm mặc, “Cũng sắp đến giờ, chúng ta đi thôi.”

41. Chương 41

Lần thứ hai tới học viện y, hoạt động đang được tổ chức ở lầu dưới, Tô Tần chạm mặt Triệu Thần, Triệu Lập và Ôn Tiểu Vạn trong đám đông.

Tô Tần có chút kinh ngạc, không ngờ người nghiêm túc như Triệu Lập cũng tới tham dự hoạt động này?

Như nhìn ra nghi ngờ của cậu, Ôn Tiểu Vạn giải thích: “Bọn chị đến là để giám sát tổ chức hoạt động, cũng ghi lại quá trình hoạt động nữa.”

Tô Tần nhớ tới hoạt động của câu lạc bộ thể thao, khi ấy Ôn Tiểu Vạn và Triệu Lập cũng xuất hiện, liền gật đầu đã hiểu.

Đại Dũng và Trần Miểu cũng tới, hai người tay trong tay, như chưa từng có cuộc chia ly. Trần Miểu thấy Tô Tần, liền giơ tay lên tiếng chào, sau đó thấy Triệu Thần, vốn muốn bắt chuyện mấy câu, nhưng nhớ tới nguyên do Trương Dũng Nghĩa tức giận lần trước, lập tức nuốt ngược lời bên môi.

Triệu Thần đi tới sòng vai với Tô Tần, thấy Trần Minh và Viên Kiệt thì hỏi: “Bạn của em?”

Tô Tần gật đầu, đột nhiên Viên Kiệt nói: “Tô Tần, bây giờ mình mới phát hiện, cậu quen không ít người nhỉ.”

Tô Tần sửng sốt, phát hiện hai bên trái phải mình toàn mấy người không thể dùng từ ‘bình thường’ để hình dung. Nhưng nghĩ kỹ một chút, dựa vào tính của cậu, có khi học xong bốn năm cũng không thể thấy bọn họ cùng xuất hiện, có thể được như vậy, tất cả là vì..

Cậu nhớ tới Lưu Bị.

Bởi vì quen Lưu Bị, nên mới biết Đại Dũng và Trần Miểu, nhờ Trần Miểu mới biết tới Mẫu Trần Hạo, rồi lại qua Mẫu Trần Hạo mới biết tới Trần Minh. Cũng bởi vì Lưu Bị, nên mới biết Triệu Thần, rồi qua Triệu Thần mới biết Ôn Tiểu Vạn, sau đó thì tới Triệu Lập.

Thật ra quan hệ của cậu với Triệu Lập cũng chưa tới mức tốt, chỉ đủ để xã giao, đối phương có ấn tượng với mình hay không cậu còn không biết.

Nhưng cái không biết này rất nhanh thì bị phá vỡ, bởi Triệu Lập đột nhiên chủ động bắt chuyện với cậu.

Triệu Lập hỏi việc học ở học viện được, chương trình học, sách vở và bài tập, còn hỏi Tô Tần có cần hội sinh viên hỗ trợ gì hay không.

Tô Tần nhớ ra, hẳn là hội sinh viên có tư liệu của các sinh viên trong trường đi, cho nên anh ấy cũng biết hoàn cảnh của nhà mình.

So với thái độ của Triệu Thần, với cách đặt câu hỏi này của Triệu Lập, Tô Tần lại không hờn giận gì. Triệu Lập mang tới cảm giác anh là một người công tư phân minh, không có biểu tình gì, trầm ổn đáng tin cậy. Cho người ta cảm thấy, anh hỏi như vậy là có lòng muốn giúp đỡ, nhưng bạn có đồng ý hay không lại là chuyện của bạn, bản thân anh ấy cũng không mang tình cảm cá nhân vào.

Chỉ là bởi thân phận chủ tịch hội sinh viên mà thôi.

Cách này trái lại khiến Tô Tần cảm thấy cảm kích, cậu nói: “Cảm ơn, hiện nay không cần.”

Triệu Lập gật đầu, khác hẳn cảm giác ngậy ngô nóng lạnh của đám Đại Dũng, khí thế của anh có thiên hướng giống như Nghiêm Qua.

“Nếu như năm nào em cũng có thể duy trì hạng nhất, học bổng cũng đủ để em sinh hoạt.”

Tô Tần gật đầu, “Em sẽ cố gắng.” Sau đó lại nói: “Em sẽ cố gắng không phụ sự kỳ vọng của nhà trường.”

Hiển nhiên Triệu Lập rất hài lòng, khóe môi hiếm khi cong lên một cái. Ôn Tiểu Vạn ở bên cạnh cười nói: “Chủ tịch của chúng ta thích nhất là mấy người nghiêm túc làm đến nơi đến chốn.”

Nói rồi lại liếc mắt nhìn Triệu Thần, cười nói: “Không thích nhất, là mấy người bốc đồng.”

Triệu Thần lập tức phản kháng, có thể nhìn ra quan hệ của anh với Ôn Tiểu Vạn, Triệu Lập không hề tồi.

“Em bốc đồng lúc nào hả chị? Em đối nhân xử thế rất hài hòa.”

“Ồ đúng vậy đúng vậy, thần tượng trường học.” Hiển nhiên Ôn Tiểu Vạn không chịu lép vế với Triệu Thần, đối với vẻ đẹp chói lòa của Triệu Thần, cô nàng hoàn toàn miễn dịch.

Quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn, Triệu Thần đành bó tay trước Ôn Tiểu Vạn. Khác với các nữ sinh như Trần Miểu, anh chỉ cười một chút là mọi người đã đổ ầm, nên cũng không thể nói chuyện gì nhiều.

Tô Tần để ý mỗi khi Ôn Tiểu Vạn nói giỡn, ánh mắt đều vô tình hay cố ý hướng nhìn nét mặt của Triệu Lập, cũng không biết Triệu Lập có phát hiện ra không, nói chung anh ta vẫn giữ nguyên bản mặt tê liệt.

Mọi người ầm ầm ì ì đi lên lầu, mấy căn phòng trống để cửa mở, người của câu lạc bộ thần quái đứng ngoài cửa phát nện, trong phòng không bật đèn, mỗi người cầm một cây nến đi vào phòng.

Tầng bốn và tầng năm đều đã được bố trí phòng xong, bởi vì phòng rất lớn, nên cứ mười người một tổ, tự chọn chỗ ngồi xuống đất, quây lại thành vòng tròn, để nến ở trước mặt.

Có nhiều người ở tầng bốn hơn một chút, bởi vì chỉ riêng cái số 4 này thôi đã mang theo bầu không khí quỷ dị.

Vào phòng rồi, không biết là do đâu, tiếng của mọi người đều trầm xuống, ánh nến run rẩy ở đối diện cửa chiếu tới, khiến gương mặt mọi người trở nên mơ hồ.

Sắp xếp phòng cho mọi người và ngồi ổn định xong, cửa từ từ đóng lại.

Trần Miểu đột nhiên thấy sợ, tuy rằng hai bên trái phải còn có ba nhóm nữa, nhưng cự ly lại khá xa, phòng này có ba mươi người ngồi, cứ mười người một quây lại một chỗ, mỗi nhóm đều có một người của câu lạc bộ thần quái.

“Tám giờ rồi.” Nam sinh xa lạ ngồi bên cạnh Tô Tần nhìn đồng hồ một cái, nói: “Chúng ta bắt đầu đi, quy định của trò chơi như thế này, mỗi người kể một chuyện ma, kể xong sẽ châm một cây nến, trong tay mọi người đều có nến cả, cứ dùng hết thì mình lại phát. Đến khi nào châm hết một trăm cây thì trò này kết thúc.”

“Một trăm cây?” Trần Miểu nhỏ giọng nói: “Vậy là mỗi người phải kể mười chuyện sao?”

Lấy đâu ra nhiều chuyện như vậy...

“Kể mấy chuyện từng nghe được ra, tùy tiện đi.” Nam sinh kia nói: “Nếu thực sự không kể được, vậy để mình thêm vào.”

Trần Miếu nhìn đối phương, “Mấy cậu là người của câu lạc bộ thần quái, hẳn đều là vua kể chuyện đi?”

Nam sinh kia: “...”

Câu chuyện đầu tiên bắt đầu từ nam sinh kia.

Cậu ta kể một câu chuyện rất nhiều người từng nghe qua, nhưng cũng có nhiều người mới nghe lần đầu, ví dụ như Tô Tần.

“Có bốn người vô cùng thích những chuyện kì dị, có một lần bọn họ làm một thí nghiệm, thí nghiệm này như nào? Tìm một căn phòng trống không có ánh sáng, bốn người cầm đèn pin, mỗi người đứng ở một góc phòng.

Giọng nam sinh kia trầm thấp, cậu ta miêu tả cũng rất rõ ràng, rất nhanh mọi người dung nhập vào bóng đen trong phòng.

“Bốn người đứng ở bốn góc phòng, bắt đầu từ người đầu tiên, chạy men theo tường hướng đến chỗ người kế tiếp, lúc đang chạy thì mở đèn pin lên, đến nơi thì vỗ vào vai người thứ hai, sau đó tắt đèn pin đi. Người thứ hai mở đèn pin lên chạy đến chỗ người thứ ba, cứ như thế. Như vậy, nhất định người thứ tư sẽ phải chạy qua một khoảng không, sau đó mới gặp được người đầu tiên đúng không?”

Nam sinh kia nói, dùng ngón tay miêu tả một chút, “Người đầu tiên đã chạy tới vị trí người thứ hai, người thứ hai chạy tới vị trí người thứ ba, người thứ ba lại chạy tới vị trí người thứ tư, nên khi người thứ tư chạy tới vị trí đầu tiên, nơi đó sẽ không có ai.”

Mọi người tưởng tượng ra tình cảnh này, đều gật đầu, nếu ai có trí tưởng tượng khá hơn, thậm chí còn thấy sờn tóc gáy.

Nam sinh hạ giọng, hơi khom người về phía trước. Ánh nền phản chiếu trong mắt màu đỏ cam, cậu ta chậm rãi quét mắt nhìn mọi người: “Cho nên bọn họ bắt đầu chạy, bốn phía tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy ánh đèn pin từ chỗ này chạy qua chỗ khác. Bọn họ không biết mình chạy được bao nhiêu vòng, nhưng có lẽ là một khoảng thời gian rất lâu, mãi đến khi bọn họ chết lặng và uể oải thì, người thứ tư bị người thứ ba vỗ một cái, sau đó như thường lệ mở đèn pin chạy về phía trước, lúc đến vị trí người đầu tiên thì.. đèn pin đột nhiên tắt.”

“Người đấy vừa vỗ vỗ đèn pin vừa đi về phía trước, nhưng ở vị trí vốn không nên có ai... lại đụng phải một người!”

“A!!!!” Một nữ sinh đột nhiên hét lên, bởi vì khi nam sinh kia kể tới đây, đột nhiên nắm lấy cổ tay của cô nàng.

Ở các nơi khác cũng có một chút rối loạn nhỏ, nam sinh kia kể xong, sau đó châm một ngọn nến, đặt trên phía chỗ trống.

“Câu chuyện này được gọi là, người thứ năm.” Cậu ta chậm rãi nói.

Trần Miếu vỗ ngực một cái, “Ai nha, nếu là mình, mình sẽ lập tức cầm đèn pin đập vào bên ấy. Nếu là người thứ nhất đùa dai, vậy đùa hơi ác rồi.”

Nam sinh kể chuyện dừng lại một chút, nhìn Trần Miếu đầy bất đắc dĩ. Lời của Trần Miếu khiến bầu không khí bớt ngột ngạt hơn nhiều.

Câu chuyện tiếp theo được kể ra, đúng là rất rợn cả tóc gáy, khiến người nghe không khỏi cả kinh.

Tô Tần không biết đây có phải là chuyện ma thật hay không, nếu nói kinh khủng.. cũng không quá kinh khủng, như rất lạnh.

Cuối cùng Đại Dũng tổng kết, đây thật ra là một trò đùa. Mọi người có chút bất đắc dĩ.

Đội châm hết một trăm cây nến thì trò chơi kết thúc. Mọi người ở trong bầu không khí quỷ dị, cũng coi như có chút hòa thuận vui vẻ, lúc nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ rưỡi.

Tô Tần có chút kinh ngạc, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Cậu lấy điện thoại ra định gửi tin nhắn cho Nghiêm Qua, lại phát hiện di động mình tắt máy, sau đó nhớ tới trước khi chơi, mọi người đều phải tắt di động.

Mọi người chậm rãi bước ra cửa, giống như ra khỏi tòa nhà kia thì sức sống cũng trở lại, tiếng nói chuyện dần lớn hơn.

Hành lang không có đèn, mọi người sờ soạng tới lui, có người đi cầu thang an toàn, có người chờ thang máy.

Sau này, có xảy ra một chuyện ồn nhỏ, có người nói vốn muốn tới tham gia trò chơi nhưng đi giữa đường thì gặp chuyện nên không thể đến, nhưng người ghi sĩ số lại nói không thiếu ai, những người đăng ký tham gia đều đến đủ.

Chuyện này về sau trở thành một trong mười chuyện không thể tin nổi của Nam đại, còn ồn ào trên diễn đàn một thời gian dài.

Đương nhiên chuyện này để sau hăng bàn, lúc này đây, đám Tô Tần không biết trong đám bọn họ có một sinh vật bất minh thật hay không.

Sau khi đi ra khỏi thang máy, Tô Tần chào tạm biệt mọi người, một mình đi ra ngoài.

Đi được nửa đường thì Triệu Thần đuổi theo cậu, vốn rủ đi ăn đồ nướng, Tô Tần vừa cầm điện thoại vừa yển chuyển từ chối.

“Tôi phải về, nếu không sẽ có người lo lắng.” Tô Tần nói: “Tôi đã nói về trước mười giờ, bây giờ đã mười rưỡi rồi.”

Triệu Thần nhớ tới Nghiêm Qua, vẻ mặt mắt tự nhiên: “Anh ta rất quan tâm đến em?”

“Ừ.” Tô Tần gật đầu, liếc mắt nhìn Triệu Thần, “Lần trước thật ngại quá, anh ấy.. tính tình vốn như vậy, nhưng không phải người xấu.”

Triệu Thần cười cười, vươn tay xoa tóc cậu, “Không sao!”

Đang nói, phía trước có nhóm ba người đi tới, một trong số đó đột nhiên nói: “Tô Tần? Là Tô Tần phải không?”

Tô Tần sững sốt dừng lại. Triệu Thần cũng dừng lại theo.

Ba người kia tiến lên phía trước, người vừa gọi Tô Tần dáng không cao lắm, mặc sơ mi quần jean, ngoại hình rất phổ thông.

Tô Tần không nhận ra người nọ, có chút chần chừ, “Anh là..?”

Người nọ quan sát cậu, không xác định, “Em là Tô Tần sao? Sinh viên mới năm nay, được miễn nửa học phí của học viện được?”

Tô Tần gật đầu, “Là tôi, xin hỏi anh là..?”

“À, anh là Tiết Phi, học y học lâm sàng hệ bảy năm.” Anh ta nói: “Anh là bạn của Thường Dịch.”

Sắc mặt Tô Tần có chút thay đổi, cậu gật đầu qua loa, “Xin chào.” Nói xong muốn đi vòng qua người kia.

Nhưng Tiết Phi lại ngăn cậu lại, “Ôi dào, Tô Tần à, Thường Dịch nhờ anh chiếu cố em, anh cứ nghĩ em là sinh viên mới của học viện y, ai ngờ em lại đi tới học viện được.”

Lời kia vừa thốt ra, Triệu Thần khẽ nhú mày, có chút nghi hoặc nhìn về phía Tô Tần.

Về mặt Tô Tần có chút không vui, “Tôi chọn gì thì có liên quan gì đến anh ta?”

Tiết Phi sững sốt, hiển nhiên không nghĩ Tô Tần sẽ có thái độ này, nhất thời bất bình thay bạn tốt của mình, “Không thể nói như vậy, đúng là em chọn gì bọn anh cũng không xen vào được, nhưng Thường Dịch đã sớm nhờ anh chiếu cố đến em, anh cũng rất chú ý chuyện của em, mấy hôm nay Thường Dịch còn gọi điện tới hỏi thăm chuyện của em.”

“Đây là chuyện gì?” Đầu bên kia truyền tới một giọng nói, Tô Tần sững sốt ngẩng đầu lên, thấy bóng một người đi chậm rãi dưới ánh đèn.

Không phải Nghiêm Qua thì là ai?

Tô Tần mờ mịt, “Sao anh lại tới đây?”

Nghiêm Qua không trả lời, hiển nhiên anh chú ý đến cái khác. Sắc mặt vốn luôn nhu hòa, dưới ánh đèn lại có vẻ nghiêm túc lạnh lùng, anh nhìn ánh mắt Tô Tần, gần từng chữ một: “Đây là chuyện gì? Sao nguyện vọng đầu tiên của em lại là học viện y?”

42. Chương 42

Triệu Thần không thể nói rõ mình có cảm giác gì, đột nhiên anh thấy, bất luận mình làm thế nào thì cũng chỉ là một người ngoài.

Trong bóng đêm, đèn đường mờ vàng chiếu xuống, anh đứng bên cạnh nhìn Tô Tần và Nghiêm Qua, thậm chí là đứng trước mặt một người xa lạ, anh giống như một người ngoài cuộc, nhìn câu chuyện diễn ra trước mắt, từ đầu đến cuối không có vai của mình.

Lần đầu tiên anh có cảm giác vô lực như thế, mặc kệ bản thân là nam sinh nổi tiếng trong đám nữ sinh, nhân duyên có tốt bao nhiêu thì lúc này đây chỉ có thể phối hợp diễn một vai người ngoài cuộc.

Anh nhớ tới lần đầu tiên mình gặp Tô Tần, khi đó còn hy vọng hai người có thể làm bạn rất thân, nhưng dần dà anh mới phát hiện, bất luận anh có làm gì cũng chỉ là một học trưởng mà cậu quen biết không hơn, không còn cái gì khác.

Có đôi khi quan hệ giữa người với người kì quái như thế, bạn vô cùng muốn gần gũi người kia, nhưng bất luận thế nào, bạn cũng không thể chạm đến người ta dù chỉ một ít. Bạn nguyện ý vì đối phương mà nỗ lực hết thảy, bất kể là đồng tính hay dị tính, bạn đều muốn đối tốt với đối phương vô điều kiện, tựa như đối phương là khắc tinh của cuộc đời bạn, bạn không cần hỏi báo gì, nhưng người gần gũi nhất với đối phương lại không phải là bạn.

Sẽ có một người mà bạn rất thích, một người mà bạn muốn trở thành bạn tốt, người mà bạn mong quan hệ của hai người sẽ khiến những người khác phải ước ao đố kỵ, nhưng bạn lại không thể thực hiện.

Hôm nay, phát hiện này khắc sâu trong lòng Triệu Thần, quan hệ của anh với Tô Tần là như thế. Lần đầu tiên anh muốn đối thật tốt với một ai đó, muốn giao cả bản thân cho người kia, chỉ để đổi lấy chút tín nhiệm, hay thậm chí chỉ là một khuôn mặt tươi cười, nhưng quan hệ của anh với Tô Tần cứ mãi không gần chẳng xa, cứ như hai người mới quen biết.

Lần đầu tiên Triệu Thần hâm mộ Lưu Bị, hâm mộ Trương Dũng Nghĩa, hay thậm chí hâm mộ cả Trần Miêu.

Lúc Nghiêm Qua nói, gió lạnh thổi qua gương mặt mọi người, Tô Tần mím môi, “Chỉ là tôi thấy y học không thích hợp với mình.”

Hiển nhiên Nghiêm Qua không nghĩ như vậy, anh nói: “Nếu đã có cơ hội, em không thể buông bỏ.”

Tiết Phi có chút ngạc nhiên, anh ta nhìn Tô Tần rồi lại nhìn Nghiêm Qua, “Anh là ai?”

“Tôi là.. người thuê chung phòng.. với em ấy.” Nghiêm Qua nhìn về phía người kia, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, “Cậu nói cậu là bạn của Thường Dịch?”

Tiết Phi buồn bực, “Anh cũng biết Thường Dịch?”

“Tôi không biết.” Nghiêm Qua bình tĩnh nhìn người kia, nói: “Nói với Thường Dịch, Tô Tần đã không còn bất cứ quan hệ gì với hắn, Tô Tần muốn làm hay không muốn làm cái gì, không tới lượt hắn quan tâm.”

Tiết Phi có chút giận, chế giễu nói: “Ồ, mạnh miệng nhỉ, anh làm cái vẻ mặt trâu kia cho ai xem? Cho bò xem hả? Anh biết Thường Dịch là ai chứ?”

“Tôi biết nhà hần giúp đỡ Tô Tần.” Nghiêm Qua nói từng chữ một, “Là nhà hần, là Thường gia, chứ không phải Thường Dịch.”

Tiết Phi chán ghét nói: “Thế giới này điên rồi, được giúp xong liền đổi mặt, con mẹ nó đúng là khiến con người ta ghê tởm.” Nói xong anh ta xoay người đi, còn nói với bạn mình: “Bây giờ như vậy đây, làm việc tốt xong đổi lại kết cục này.”

Sắc mặt Tô Tần có chút khó coi, cậu muốn giải thích mấy câu, nhưng lại bị Nghiêm Qua giữ lại.

“Đi về.”

Tô Tần phát giận, “Anh có biết anh vừa nói cái gì không?”

“Anh nói là đi về!” Đột nhiên Nghiêm Qua lớn tiếng quát.

Tô Tần bị dọa sợ, mở to mắt nhìn anh. Triệu Thần nhú mày, tiến lên kéo cánh tay Nghiêm Qua, “Anh làm cái gì vậy?”

Nét mặt Nghiêm Qua vẫn còn vẻ tức giận, nhìn qua có chút đáng sợ, ôn hòa ngày thường mất sạch.

“Chuyện của chúng tôi, không cần cậu phải quản!”

Nói rồi bỏ mặc Triệu Thần mà kéo tay Tô Tần đi, Tô Tần quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Thần hạ tay xuống, sắc mặt ẩn trong bóng đêm không thể thấy rõ ràng.

“Triệu Thần!” Đột nhiên cậu hô: “Xin lỗi, lần sau tôi mời anh đi ăn đồ nướng.”

Triệu Thần sững sốt, ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng lưng Tô Tần bị kéo đi. Anh nhìn thật lâu, đột nhiên cười thành tiếng, là bất đắc dĩ rồi đến tự giễu.

Hóa ra Triệu Thần anh cũng có lúc như này, chỉ biết đứng trơ mắt nhìn.

Đột nhiên anh muốn uống rượu, phát tiết cái cảm giác thất bại này, vì vậy anh mò lấy điện thoại, lật danh bạ nửa ngày, cuối cùng dừng trước tên Lưu Bị.

Đêm đó, Triệu Thần và Lưu Bị uống tới say mềm, Lưu Bị một mực nói mình thất tình, Triệu Thần còn cười nhạo cậu, “Người yêu còn chẳng có, lấy đâu ra thất tình?”

Lưu Bị càng thêm khó chịu, “Thì đây.. ngay cả yêu còn chưa được đã thất tình.” Cậu vừa khóc vừa cười ngồi dậy, “Con mẹ nó toàn mấy chuyện bực mình!”

Nghiêm Qua kêu taxi, sau đó nhét Tô Tần vào trong, rất nhanh hai người trở về nhà.

Tô Tần bị kéo đi không dám lên tiếng, vào đến nhà, còn chưa kịp bật đèn đã bị Nghiêm Qua đè xuống.

Lưng bị đè vào tường, động một chút là đau muốn chết. Tô Tần thấy trên sofa có một cặp mắt màu vàng đang ngẩng lên, đó là Meo Meo bị đánh thức, ánh mắt của nó trong bóng đêm đen kịt có chút dọa người.

Nhưng sắc mặt của Nghiêm Qua lúc này so với nó còn dọa người hơn, tuy rằng không thấy rõ, nhưng Tô Tần có thể cảm nhận được.

“Em...”

“Em lại vì người kia mà bỏ qua việc học của mình!” Tay anh đấm mạnh vào tường, bụi tường rơi xuống. Vai Tô Tần rụt về trong vô thức, lại không ngăn được phần nộ của Nghiêm Qua.

“Em không có mắt mũi à? Em giao nộp cả cuộc sống của mình à? Còn nói là sinh viên ưu tú của học viện được? Đầu óc em bị xi măng đổ vào hả? Hả?”

Tô Tần bị mắng nửa ngày, cuối cùng nói: “Ai nói là tôi vì anh ta mà buông..”

“Em còn dám nói không phải? Em còn dám nói là không phải!” Nghiêm Qua không đợi cậu nói xong đã gầm lên.

Tô Tần yên lặng, nửa ngày cũng không hé răng.

Nghiêm Qua giận quá mức, cuối cùng buông Tô Tần ra, đi tới đi lui trong phòng, bởi vì không nhìn thấy gì, không cẩn thận bị đụng phải bàn trà. Meo Meo ở trên ghế bị dọa sợ, kêu ‘meo’ một tiếng rồi chạy đi.

Tô Tần nghe thấy tiếng động trong phòng, đột nhiên cảm thấy lòng mình bình thản, những tâm tình cuộn sóng ngày trước đều không thấy, mà thay vào đó là cảm động tràn đầy. Nghiêm Qua vì mình mà tức giận, phát hiện này lại khiến lòng cậu sinh ra niềm vui sướng nhàn nhạt.

Đêm tối tựa như mang đến sự bảo vệ, bởi vì không nhìn thấy gì, nên suy nghĩ trong lòng cũng dễ dàng tuôn trào.

Tô Tần sờ tới ghế sofa rồi ngồi xuống, cởi giày, theo thói quen nâng chân lên.

“Nhà Thường Dịch làm bất động sản.” Cậu nói.

Nghiêm Qua đứng tại chỗ, không nói chuyện, Tô Tần biết anh đang nhìn về phía mình.

“Anh ấy vẫn muốn mở một bệnh viện tư nhân, hoặc là đầu tư vào một bệnh viện, anh ấy cảm thấy rất hứng thú với y học. Khi đó chúng tôi có nói, tôi học y, anh ấy mở bệnh viện, sau đó tôi làm bác sĩ của anh ấy.”

Nghiêm Qua nghe cậu nhặt giọng kể chuyện cũ, tâm tình đổ kị dần bao phủ đỉnh đầu.

“Làm bác sĩ, vì Thường Dịch mà tôi bắt đầu ước mơ như vậy, cho nên lúc chia tay với anh ta, ước mơ này cũng bị tôi bài xích, cho nên tôi mới chọn học viện được.”

Tô Tần nói: “Cũng không phải tôi vì anh ta mà buông bỏ cuộc sống của mình, chỉ là bởi ước mơ này vì anh ta mà ra, nếu không có quãng thời gian ấy, có lẽ tôi cũng ôm ước mơ này.”

Nghiêm Qua nói: “Vậy em thực sự không muốn làm bác sĩ? Không có hứng thú với y học?”

Không có hứng thú sẽ chọn học viện được sao?

Tô Tần trầm mặc một hồi, “Bây giờ tôi cũng không rõ, rốt cuộc đây là ước mơ của tôi, hay bởi vì tôi ước mơ lâu như vậy nên nó trở thành tiềm thức gì đó.”

Nghiêm Qua đứng trong bóng đêm bình tĩnh nhìn cậu một lúc, ánh đèn ngoài cửa sổ có chút mờ lung, chỉ có thể thấy cái bóng mơ hồ của Tô Tần.

Anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tô Tần, nói: “Em muốn chọn cái gì, anh đều sẽ giúp đỡ em, chỉ là không được vì người kia.”

Tô Tần vươn tay tới, ở trong bóng đêm bắt lấy bàn tay đặt trên đầu gối của anh. Bàn tay rất to, rất dày, rất có cảm giác an toàn, trên các khớp xương có vết chai, nhưng không ảnh hưởng tới cảm giác đáng tin cậy mà nó mang lại.

Cậu vuốt nhẹ một hồi, sau đó đan tay cùng năm ngón tay của Nghiêm Qua, nắm thật chặt.

“Cảm ơn.” Cậu bình tĩnh nói.

Ngón cái của Nghiêm Qua chậm rãi vuốt lên ngón tay Tô Tần, hai người đều không nói chuyện, qua một lúc Nghiêm Qua đột nhiên nói: “Xin lỗi, anh không nên giận dữ với em.”

Tô Tần cười rộ lên, “Ừ, thật sự rất đáng sợ.”

Nghiêm Qua ngượng ngùng, “Chỉ là thấy sức ảnh hưởng của tên ấy với em lớn như vậy, anh có chút.. không khống chế được.”

Tô Tần mím môi, “Đây là trước đây, bây giờ.. không còn như vậy.”

Hình bóng người kia trong lòng cậu đã chậm rãi phai nhạt, nếu không có Nghiêm Qua, có lẽ cậu vẫn bị nỗi đau này giày vò, nhưng Nghiêm Qua dùng sự ấm áp của anh, từng chút, từng chút một, xua tan đi lo lắng trong lòng cậu.

Bây giờ, người có sức ảnh hưởng lớn nhất với cậu, tuyệt đối không phải người kia.

Đột nhiên Tô Tần thấy thoải mái trở lại, cậu hỏi, “Anh tìm việc thế nào rồi?”

“Ba ngày sau tới phỏng vấn.” Nghiêm Qua nói.

“Tìm được nhanh như vậy sao?” Tô Tần vô cùng ngạc nhiên, lập tức hỏi: “Công ty nào?”

“Công ty chứng khoán.” Nghiêm Qua nói: “Chuyên ngành của anh là Kỹ thuật tài chính.”

Đột nhiên Tô Tần cảm thấy Nghiêm Qua thật đáng kinh ngạc, tất cả các việc làm thêm của anh đều không có một chút liên quan gì tới công việc chuyên môn, vậy mà anh vẫn có thể vui vẻ làm được.

Phải biết rằng những người có bằng cấp tốt trên đời này, đều không muốn khi làm việc phải xem sắc mặt người khác. Nhưng Nghiêm Qua lại làm được, thậm chí còn thấy không hề gì. Chỉ là anh muốn tìm cho mình một đáp án, từ góc độ của người khác mà nói, có lẽ anh vô cùng tùy tiện, so với những ràng buộc của người khác, anh lại có vẻ tự do.

Loại tự do này trong mắt mỗi người lại một khác nhau, giống như gia đình của Nghiêm Qua sẽ nghĩ đây là chơi bời lêu lổng; như những bạn cũ của anh là vô dụng, hay như những người không biết Nghiêm Qua sẽ thấy anh không có chút cầu tiến, và như Tô Tần, sẽ cảm thấy anh không có chút lo lắng hay ý thức trách nhiệm nào.

Đây là hiện thực, nếu muốn làm theo ý mình sẽ phải đối diện với rất nhiều phán xét của người khác. Bọn họ dùng những quy luật cũ của xã hội để ràng buộc bạn, nếu bạn không làm theo, bạn là người thất bại.

Có lẽ bây giờ Nghiêm Qua không có tiền, không có nhà, không có xe, không có bối cảnh hay không có quyền gì. Nhưng anh có chính bản thân mình, sẽ có lúc anh vì người khác mà nỗ lực tìm ra giá trị của bản thân, mà không ai bắt anh phải làm vậy.

Đột nhiên Tô Tần muốn khóc, loại xung động muốn khóc này chẳng biết đến từ đâu, nhưng cậu thực sự cảm động. Không phải Nghiêm Qua không làm được, rồi lý do Nghiêm Qua làm lại xuất phát từ chính bản thân cậu, còn gì lãng mạn hơn điều này chứ?

Nghiêm Qua cả kinh, anh thấy bàn tay Tô Tần run nhè nhẹ.

“Sao vậy?” Anh nghi hoặc quay lại, vươn tay lần tìm khuôn mặt cậu.

Viền mắt Tô Tần ướt nước, thế nhưng không rơi lệ. Nghiêm Qua hôn trán cậu một cái, “Làm sao vậy? Hả?”

Trong bóng tối, thanh âm anh hơi khàn khàn, dễ nghe hơn mọi tiếng ca khác trên trần đời.

Đột nhiên Tô Tần ngẩng đầu, vươn tay vuốt lên mặt Nghiêm Qua, dán đôi môi mình lên.

Nghiêm Qua sửng sốt, nhưng rất nhanh đã đè Tô Tần xuống sô pha. Hai người dây dưa cùng một chỗ, nụ hôn triển miên cứ như vậy mà khắc sâu, lưỡi nóng ran quần quít, còn mang tới thanh âm dâm-mỹ, niềm vui đột nhiên vỡ òa, tới nhanh như vậy, khiến không kịp phòng bị.

Quần áo trên người Tô Tần bị cởi ra, quần lót cũng bị kéo xuống, tiếng thở dốc đan vào nhau, ngoài cửa ồn ào như vậy, lại tựa như một thế giới cách biệt, xa xôi đến nỗi không chân thực.

Chân thực là ở đây, cơ thể nóng bỏng, tiếng thở dốc nặng nề, mười ngón tay hai người cùng quần quít, Tô Tần khẽ ngân nga, cơ thể không tự chủ cong lên.

Nụ hôn của Nghiêm Qua rơi từ cằm xuống cổ, mạnh mẽ lưu lại dấu vết của riêng mình, sau đó lại vụn vặt đi xuống, rơi xuống xương quai xanh, sau đó là tới trước ngực.

Đầu lưỡi khiêu khích, gương mặt Tô Tần đỏ bừng, ánh mắt trở nên mông lung.

Meo Meo nằm ngủ trong góc phòng, thi thoảng nghe thấy thanh âm động tình của Tô Tần ở trên ghế sô pha mà giật giạt tai, đuôi phe phẩy bên chân.

Bên sô pha truyền tới tiếng kéo kẹt, dường như đang điên cuồng lung lay, thanh âm Tô Tần không khống chế được mỗi lúc một lớn, trong hỗn loạn còn có tiếng thở gấp khàn khàn của Nghiêm Qua.

Cuối cùng bọn họ cũng ở cùng một chỗ, Nghiêm Qua hôn lên cơ thể trơn bóng của Tô Tần, hạnh phúc nghĩ.

...

Tô Tần không nghĩ lần đầu tiên lại đau như thế, Nghiêm Qua không có kinh nghiệm gì, hai người lúng túng ma sát cùng một chỗ, không đợi Tô Tần chuẩn bị tốt, Nghiêm Qua đã đột nhiên tiến vào.

“A!”

Tô Tần kêu đến thảm thiết, có cảm giác mình bị chảy máu rồi.

Nghiêm Qua thở phì phò ở phía sau nói xin lỗi, tay chân luống cuống muốn tìm gì đó, Tô Tần kéo tay anh, “Đừng.. đừng nhúc nhích..”

Nghiêm Qua không dám động, anh cúi xuống hôn môi Tô Tần một cái, ngón tay lại vòng ra phía trước an ủi người anh em đã uể oải trong chớp mắt.

Cả người Tô Tần đều căng thẳng, Nghiêm Qua nói: “Thả lỏng.. Tô Tần.. Em thả lỏng..”

Thật ra anh cũng không khá hơn là mấy, hạ thân quận đau từng đợt.

Tô Tần liên tục hít sâu, cuối cùng dễ chịu hơn được một chút, mà người anh em của Tô Tần cũng đang rục rịch tỉnh dậy.

“Có ổn không?” Anh hôn tai Tô Tần một cái.

Sắc mặt Tô Tần có chút mất tự nhiên mà ửng hồng, cả người động tình đến đỏ ửng. Đáng tiếc không bật đèn nên Nghiêm Qua không thể nhìn thấy.

Hai người cứ duy trì không nhúc nhích như vậy, mãi đến khi Tô Tần cảm thấy cơn đau kia qua rồi, hoặc có lẽ là đã tê dại.

Vui sướng dần trở về với cơ thể, đầu cũng bắt đầu mở lung. Kinh nghiệm thực chiến của Nghiêm Qua không xong nhưng kỹ thuật bàn tay thì trót lọt, ngón tay linh hoạt khiêu khích, rất nhanh Tô Tần đã trở hồn hên.

“Anh đừng như vậy..” Tô Tần cảm thấy xấu hổ: “Em muốn ra!”

Nghiêm Qua thấy tinh thần cậu đã trở về, cơ thể bắt đầu di chuyển. Tô Tần a một tiếng, Nghiêm Qua lập tức dừng lại, chỉ cảm thấy đây là cơn dằn vặt khó chịu nhất trần đời.

“Đau sao?”

“Có chút..” Tô Tần đưa lưng về phía Nghiêm Qua, không biết làm sao cho phải.

Nghiêm Qua sờ lên cái lưng trơn bóng của cậu, chậm rãi nói: “Nếu không được thì thôi.” Mặc dù anh cũng rất khó chịu, nhưng không thể miễn cưỡng..

Anh nói, sau đó chậm chạp lui ra, Tô Tần đột nhiên giữ tay anh lại, “Đừng.. anh.. anh không cần..”

Đột nhiên Nghiêm Qua nghĩ, lúc Tô Tần nói ra mấy lời này, chắc mặt đỏ như từ trong nước sôi ra.

Anh cúi người xuống hôn bờ vai cậu, có chút trách hờn mà cắn một cái.

“Rốt cuộc muốn thế nào, em nhanh nói đi!”

Tô Tần mím môi, Nghiêm Qua chặn kín dự vọng của cậu, khiến cậu có chút mất tỉnh táo.

“Không, cũng không phải rất đau, anh..” Cậu không biết nên nói thế nào, trong thân thể dâng lên cảm giác trống rỗng, thế nào cũng thấy không đủ.

Lửa nóng của Nghiêm Qua dường như lấp đi cho cậu, nhưng vẫn thiếu chút gì đó.

Nghiêm Qua không nói mà chỉ nhẹ nhàng động, thanh âm khàn khàn bên tai, “Bây giờ em có nói gì anh cũng không ngừng nữa!”

Anh đứng đưa vòng eo, khắc chế xung động muốn xuyên xỏ. Tiếng ngậm của cậu dần biến điệu, cơ thể không tự chủ nghênh đón động tác của anh.

Ánh mắt Nghiêm Qua ánh lên tia mừng rỡ, tảng đá trong lòng âm thầm rơi xuống. Anh cúi xuống hôn cổ Tô Tần, bàn tay đang nắm lấy Tiểu Tô dời đi, đổi thành xoa xoa điểm ngực nhô ra, Tô Tần đang vui đột nhiên thấy thiếu gì đó, không thỏa mãn mà kê sát vào trong lòng Nghiêm Qua.

Cả người Nghiêm Qua nóng như lửa đốt. Đột nhiên anh thẳng người, bàn tay giữ lấy hông Tô Tần mãnh liệt liệt động.

Mỗi một lần đều như muốn in dấu lên người Tô Tần, mỗi một lần đều khắc sâu như muốn chiếm làm của riêng.

Tô Tần kêu a một tiếng, cả người như nhũn ra, lại bị Nghiêm Qua liên tục kéo về phía sau. Hai mắt cậu thất thần, sô pha vang lên tiếng kê kẹt, khuỷu động bản hòa tấu của hai người.

“A... Ừm.. a... ừm...” Tô Tần kêu vài tiếng xong nhanh chóng che miệng lại.

Nghiêm Qua thở phì phò, “Đừng nhịn, kêu ra.” Anh nói, thất lưng lại hung hăng va chạm.

“A!” Tô Tần mạnh mẽ lắc đầu, không biết là khổ sở hay vui vẻ.

Khóe mắt có lệ tràn, Nghiêm Qua ra vào rất nhanh mà lại nặng nề, tạo ra thanh âm dâm-mỹ.

“Chậm..” Tô Tần không nói được thành câu hoàn chỉnh, cứ ừm ừm a a, muốn trốn khỏi khoái cảm của bản thân, rồi lại bị người phía sau kéo trở về.

Đầu gối như nhũn ra, gần như không quy nỏ, đột nhiên Nghiêm Qua lật cậu lên, không đợi Tô Tần nói đã mãnh liệt hôn xuống.

Cậu dựa lưng vào ghế sô pha, da ghế lạnh băng cọ sát vào lưng, hạ thân Nghiêm Qua nóng như lửa đốt, hai chân bị tách ra ngượng ngùng, không tự chủ mà vát lên eo người đàn ông.

“Tô Tần...” Nghiêm Qua trở nên say sưa, vô số khoái cảm chong chóng, hận không thể ăn người dưới thân.

Cơ thể Tô Tần tựa như con thuyền nhỏ gặp sóng to gió lớn, bị ép buộc mà lắc lư, cậu mơ màng nắm lấy tay Nghiêm Qua, tựa như nắm lấy cây rơm rạ cuối cùng. Dục vọng dâng trào liên tục vỗ vào bụng, cứ như vậy mà mau chóng phóng ra.

“Không.. em không..” Nước mắt Tô Tần như rớt xuống, đầu mê loạn, eo không tự chủ mà cong lên, “Nghiêm Qua.. ừm...”

“Tô Tần!” Hai người gần như bắn cùng lúc, dịch trắng của Tô Tần dính vào ngực Nghiêm Qua.

Hai người tựa như mới trải qua đại chiến, qua thật lâu, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng họ thở hổn hển.

Tiếng mặt chược vang lên từ nhà kế bên, chủ thuê nhà đêm nào cũng hẹn người đến đánh.

Tiếng nói cười ở cách tường truyền tới, Tô Tần mệt đến mức không nhắc nổi đầu ngón tay, cảm giác trong thân thể vẫn còn lưu dấu vết của cuộc chiến kịch liệt.

Sau cùng, đầu đón bắt đầu lan tràn, cậu khó chịu hừ một tiếng.

Nghiêm Qua cẩn thận rời khỏi cơ thể cậu, trong bóng tối lần tìm khăn giấy lau, cuối cùng ôm cậu vào phòng tắm.

Hai người đều lặng im không nói chuyện, Tô Tần tựa như một tế phẩm, bị rửa sạch rồi ôm lên, sau đó nhét vào trong chăn.

Nghiêm Qua cũng tắm rất nhanh rồi đi tới, lúc này Tô Tần mới cả giận: “Phòng anh không ở đây.”

Nghiêm Qua mặt dày nói: “Còn phân anh em cái gì chứ.”

Tô Tần không còn sức để cãi nhau với anh, muốn nghiêng người, lại kêu a một tiếng. Thất lưng như rã rời.

“Không sao chứ?” Nghiêm Qua áy náy, “Đều tại anh, mai anh đi mua thuốc.”

Sau đó anh cẩn thận kéo cậu ôm vào lòng, như dỗ trẻ con mà chậm rãi vuốt lưng cậu.

“Ngủ đi, mai sẽ tốt thôi.”

Tô Tần bi ai nghĩ, mai phải đi học thế nào đây? Nhưng rất nhanh cơn mệt mỏi đã kéo cậu vào bóng tối.

43. Chương 43

Ngày 1 tháng 10, Nam Thành mù sương.

Trên đường cao tốc, ngựa xe như nước, trạm thu phí đành phải để các chủ xe thông hành miễn phí. Ngoài trạm xe lửa cũng tập nập người tới lui, những người không mua vé sớm không ngừng vỗ cửa ồn ào: “Mai thì sao? Mai cũng hết? Còn ngày kia? Sáng ngày kia? Cũng được cũng được!”

Trên xe lửa hướng tới Cát Lâm, Tô Tần vươn tay đóng cửa sổ. Gió lạnh dần ngừng, gương mặt như đồng cứng cuối cùng cũng có chút tri giác.

Cậu ngáp một cái, xem chừng chưa tỉnh ngủ hẳn, cổ áo bị dựng thẳng tới khoe miệng, nửa trên khuôn mặt mang theo cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng và an tĩnh.

Một cốc mì ăn liền được đưa tới, lướt qua bờ vai cậu rồi đặt xuống cái bàn nhỏ bên cửa sổ. Sau đó Nghiêm Qua xuất hiện ở phía trước mặt, trong tay còn cầm gói trứng kho và chân giò hun khói.

“Sáng ngày kia mới có thể đến sao?” Nghiêm Qua xé gói trứng kho ra đưa cho Tô Tần, hỏi.

“Có lẽ là buổi trưa.” Tô Tần nhận lấy cắn một cái, trong miệng đầy vị trứng, ăn rất ngon, “Công việc của anh thì sao?”

“Nhân viên mới phải qua bồi dưỡng, sau đợt quốc khánh mới bắt đầu, đừng lo.” Nghiêm Qua có chút buồn chán, bắt chéo chân nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thực sự không cần mua gì về sao?”

“Không cần.” Tô Tần nói, “Làm thế sẽ khiến họ ngại.”

Nghiêm Qua đảo mắt nhìn Tô Tần, vừa liếc một cái là có thể nhìn ra ngay vui sướng trên gương mặt cậu bé này, chân mày ôn hòa, tóc đen bị gió thổi có chút loạn, anh kim lòng không nổi mà vươn tay ra xoa xoa.

Tô Tần nói: “Sao đột nhiên lại muốn tới nhà em?”

“Muốn đi xem.” Nghiêm Qua cười: “Xem nơi em sống thế nào.”

Tô Tần bưng cốc mì ăn liền lên, nói: “Rất hoang vu, không có gì đẹp mắt.”

Nghiêm Qua lơ đãng, “Bây giờ không có nhiều nơi gần gũi với thiên nhiên cho lắm.”

Bởi vì có kết quả cuộc thi thí nghiệm, không có gì lạ khi nhóm Tô Tần thu được kết quả xuất sắc. Trường học có trao chút phần thưởng, là một số tiền, tuy không nhiều lắm nhưng Tô Tần vẫn rất bất ngờ.

Vốn để Nghiêm Qua chọn một địa phương ở Nam Thành, hai người ra ngoài chơi hai ngày một đêm, nếu không đi ở nhà cũng thoải mái. Nào ai biết Nghiêm Qua lại đề nghị về nhà Tô Tần.

“Tiền xe rất đắt..” Tô Tần có chút do dự.

“Anh cho.” Nghiêm Qua nói một cách đương nhiên, “Sao anh có thể để em hao tổn tâm trí được.”

Mặt Tô Tần đỏ lên, trong lòng cũng rất cảm động.

Cứ như vậy mà quyết định, hai người lập tức tới tiệm net rồi đặt vé, Nghiêm Qua còn muốn mua ít quà biếu nhưng Tô Tần không đồng ý.

Thật ra trong lòng Tô Tần vẫn có chút khấn trương. Cái thôn nhỏ kia quanh năm không có bóng người ngoài, đây đó đều là người quen thuộc, ngoại trừ Thường Dịch ra, đây là lần đầu tiên cậu chủ động đưa người ngoài về, cũng không biết mẹ sẽ nghĩ gì nữa, tuy rằng đã sớm gọi điện thông báo nhưng vẫn còn có chút lo lắng.

Tựa hồ như Nghiêm Qua biết cậu nghĩ gì, anh vừa xé gói chân giò hun khói vừa nói: “Không cần phải lo, anh sẽ coi nhà em như nhà anh.”

Tô Tần dở khóc dở cười, “Xin đừng làm vậy.”

Khóe miệng Nghiêm Qua cong lên, cúi đầu thấp giọng nói, “Em đã là của anh rồi, còn phân rõ ràng như vậy làm gì.”

Tô Tần giơ tay lên hướng vào đầu Nghiêm Qua mà đánh, Nghiêm Qua cười cười tránh ra, nhân viên đưa cơm trên tàu đang đẩy đồ, thiếu chút nữa đụng vào người Nghiêm Qua. Nhân viên kia trừng mắt, “Xin đừng đùa giỡn trên hành lang.”

Xa xa có tiếng trẻ con cười khanh khách, thấy người lớn như Nghiêm Qua bị nhắc nhở thì có vẻ rất thú vị.

Tô Tần nhin không được mím môi, cũng một vẻ muốn cười, người nhà bé kia nhân cơ hội nói: “Con xem, cô ấy sẽ tức giận, con không được chạy loạn khắp nơi, nghe chưa?”

Tô Tần nói nhỏ: “Chúc mừng anh, trở thành ví dụ tiêu cực.”

Nghiêm Qua bĩu môi, cũng thấp giọng nói: “Nhất định là bởi cô ta không bán được đồ nên giận chó đánh mèo với anh.”

Tô Tần không nhin nổi nữa mà cười khi, bưng đồ lên tiếp tục ăn: “Anh lại dán vàng lên mặt.”

Nghiêm Qua nháy mắt ra hiệu, “Dán vàng? Sao anh không thấy, không bằng em tới nhìn thử xem?”

Nói xong mập mờ liếm môi một cái.

Đầu Tô Tần thiếu chút nữa chôn xuống cốc mì nóng, trong lòng thầm mắng: Lưu manh!

Buổi tối lại có đoàn người lên, một người trung niên nhìn xuống vé tìm số giường, đi một lúc thì đến bên cạnh đám Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua ngủ giường dưới, Tô Tần ngủ giường trên, lúc này Tô Tần đang ngồi trên giường Nghiêm Qua trò chuyện.

Người đối diện vẫn đưa lưng về phía họ, ngoại trừ lúc ăn cơm ra thì từ lúc lên tàu, người này chỉ có cầm đầu ngủ.

Người trung niên kia nhìn vị trí người nọ nằm, phía trên còn đặt hành lý, liền nhíu mày.

“Trên này có ai không?” Ông ta hỏi Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua lắc đầu, ý bảo không có ai, sau đó lại chỉ người nằm ở giường dưới.

Người trung niên kia hiểu, người nọ lấy hành lý chiếm vị trí. Ông ta có chút không hài lòng, nhét vé vào túi muốn đánh thức đối phương, nhưng đi mấy bước thì dừng lại.

Người nọ một thân rách rưới, giày cũng thủng lỗ. Đang lui vào trong ngủ say, tóc tai lộn xộn khiến người ta nhìn qua có chút khó chịu.

Tuy người đàn ông trung niên kia cũng không mặc gì đắt tiền, nhưng dầu gì cũng là tây trang giày da, cổ áo phía trong không mở, không đeo cà vạt, tay cầm một túi công văn. Ông ta đẩy kính mắt, hiển nhiên không muốn giao tiếp cùng người nọ.

Nghiêm Qua vẫn nhìn người trung niên kia, đột nhiên con người đảo một vòng, nói: “Tiên sinh, nếu không ngại thì có thể ngủ ở giường của cháu.”

Người trung niên kia sửng sốt, ông ta quay đầu, “Có thể sao?”

Tô Tần mờ mịt, đang muốn kéo kéo Nghiêm Qua, lại bị anh đè đầu, “Cháu với em ấy đi với nhau, bọn cháu ngủ chung cũng không sao.”

Người trung niên kia thở phào nhẹ nhõm, lúc này không phát sinh tranh cãi với người khác là tốt nhất.

Ông gật đầu, nói cảm ơn, sau đó cầm túi công văn đi tới.

Nghiêm Qua đứng lên, lấy đồ của Tô Tần ở phía trên xuống, đang định quay về giường thì Tô Tần nhíu mày, “Sao em không biết anh thích làm việc tốt như vậy?”

Đương nhiên Tô Tần biết anh cố ý, nhưng lời đã nói không thể vãn hồi, đành phải kéo chăn lui vào trong.

Hai người chen một chỗ, quả thật rất ấm áp, ấm đến nỗi đổ mồ hôi.

Trên hành lang có tiếng huyền não của trẻ em, thi thoảng cũng có nhân viên tàu đi dò xét, đèn trên đỉnh đầu chớp lóe, có người đi qua mở cửa sổ đối diện, gió vì vù thổi vào, mang tới một cảm giác an lành.

Tóc Tô Tần bị gió thổi bay, càng lui vào trong chăn. Nghiêm Qua đưa lưng ra bên ngoài, nghiêng người ôm cậu ngủ. Cằm đặt trên đỉnh đầu của cậu, thi thoảng cọ vài cái.

Chỉ chốc lát sau, cơn buồn ngủ kéo tới, cậu ngáp một cái, tìm một vị trí thoải mái rồi ngủ say.

Lúc tỉnh dậy một lần nữa, ngoài cửa sổ trời đã tối om. Chỉ nghe thấy tiếng xe lửa chạy rầm rầm, thân xe hơi lắc lư, người bên giường đối diện không biết đã đi đâu, có lẽ là đi ăn cơm.

Trên đỉnh đầu cũng không có động tĩnh, ngoại trừ tiếng nói chuyện ở cách vách, còn lại chỉ nghe thấy tiếng gió thổi.

Cậu thấy có chút nóng, giật giật thân thể, Nghiêm Qua ghé vào tai cậu khàn giọng nói: “Tỉnh rồi? Đói không?”

Tô Tần ngồi dậy, “Không đói.”

Cậu nhìn đồng hồ một cái, lau cái trán đầy mồ hôi, dứt khoát cởi quần áo ra. Lúc nằm xuống lần nữa thì Nghiêm Qua cũng cởi quần áo, chân hai người cọ sát cùng một chỗ, có cảm giác thư thích.

Tô Tần thử kẹp lấy chân Nghiêm Qua, Nghiêm Qua cười đến run người, “Cái sức như con mèo con này...”

Nói rồi đột nhiên anh rút chân về, dùng lực kẹp chặt chân Tô Tần.

“Ai!” Tô Tần giận, “Chơi thật à? Đau lắm.”

Nghiêm Qua khom đầu gối, đầu ngón chân chạm tới bắp chân cậu, Tô Tần tránh anh, thân thể hai người rất nhanh thì cọ sát cùng một chỗ.

Nhịp thở của Nghiêm Qua có chút nặng nề, Tô Tần lấy làm kinh hãi. Lại có cảm giác, nơi nào đó bị cọ sát dần biến đổi.

Mặt Tô Tần đỏ lên, lập tức trở nên khẩn trương. Cậu đẩy ngực Nghiêm Qua ra, “Anh.. đừng làm loạn.”

Nghiêm Qua hôn vành tai cậu, lại gặm cắn, “Làm loạn cái gì cơ?”

Tô Tần gãi đầu, cũng may bởi vì đêm đã khuya nên đèn đã sớm bị tắt. Bốn phía đen như mực, nếu gần một chút thì còn có thể nhìn thấy, nếu xa thì không nhìn thấy gì cả.

Nghiêm Qua xoay người đè lên người Tô Tần, giường khẽ cọt kẹt một tiếng. Tô Tần bị dọa, hạ giọng nói: “Đừng nhúc nhích!”

Nghiêm Qua cười he he, “Không sao mà, người nằm đối diện sẽ không về ngay đâu, phía trên thì đã ngủ say như chết, em nghe đi.

Nghe anh nói vậy Tô Tần mới để ý, phía trên mơ hồ có tiếng ngáy.

Ngón tay Nghiêm Qua lưu loát vói vào trong quần tam giác của Tô Tần, tóm lấy mục tiêu rồi chậm rãi di chuyển lên xuống. Nhịp thở của Tô Tần cứng lại, ngón tay bầu lấy cánh tay anh, Nghiêm Qua cúi người hôn nhỏ vun, nghe cậu khó khăn hừ vài tiếng, sau đó lại nghiêng đầu hôn môi cậu.

Nụ hôn ướt dính trên xe có vẻ chặt chội, giường rất nhỏ, hai người gắt gao cùng một chỗ.

Nghiêm Qua kéo quần lót mình xuống, dục vọng hai người ma sát cùng một chỗ, chỉ chốc lát sau bàn tay đã ẩm ướt. Tô Tần khẽ phát ra âm mũi, Nghiêm Qua vùi đầu vào cổ cậu gặm cắn, Tô Tần ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy bóng đêm đen kịt trên đỉnh đầu, khoái cảm lan dọc cơ thể.

Cảm giác khẩn trương và không gian bó hẹp sinh ra xúc cảm lớn, Nghiêm Qua nhìn không được, ngón tay lần mò về phía sau Tô Tần.

Tô Tần có chút kinh sợ, nắm lấy tay Nghiêm Qua cắn răng nghiêng lợi nói: “Không được! Tuyệt đối không được!”

Nghiêm Qua dụ dỗ, “Anh sẽ nhẹ nhàng?”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC!”

Hai người vừa lộn xộn xong, tiếng dép quệt tới, cả người Tô Tần căng cứng, chỉ thấy bóng đen từ đằng xa đi tới, đến bên giường đối diện, chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy khò khò lại vang lên.

Nghiêm Qua chú ý đến động tĩnh của người kia, tay cũng linh hoạt trượt. Vài lần xấu xa kích thích Tô Tần, Tô Tần không dám lên tiếng, cả giận cắn vào vai Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua bị cắn khê kêu đau một tiếng, cương chiều hôn lên tai cậu.

“Um.. a...”

Hai người gần như ra cùng lúc, đợi đến khi đầu óc hết trống rỗng, Tô Tần hận không thể chôn vùi bản thân.

Nghiêm Qua ngồi dậy tìm giấy, lau khô cho hai người, sau đó lại mở cửa kính, ném giấy ra bên ngoài.

Gió thổi vù vù tới, bầu không khí dâm-mỹ tiêu tán trong thoáng chốc.

44. Chương 44

Chuyện ngại ngần gì đó mà Tô Tần nghĩ cũng không xảy ra, khiến cậu ngạc nhiên hơn cả là Nghiêm Qua có vẻ thích ứng tương đối tốt.

Thôn trang hoang vắng khó thấy bóng người ngoài, rất nhiều người mượn cớ để đi dạo qua, từ đầu đến cuối Nghiêm Qua đều mỉm cười, thái độ gần gũi của anh nhanh chóng thu được hảo cảm của mọi người.

Em bé hai tuổi nhà kẻ bên bám trên vai Nghiêm Qua, Nghiêm Qua cứ như vậy, cùng mấy đứa trẻ khác chạy tới chạy lui trên sân.

Cả người tràn đầy sức sống như vậy, thoát nhìn anh như một đứa trẻ lớn xác.

Em lớn của Tô Tần là Tô Thích, bưng cơm ngồi trên bục cửa nhìn người đàn ông xa lạ kia.

“Anh ấy giàu khí lực thật.” Trên đầu một đứa, sau lưng một đứa, hai bên tay cũng có.

Gà mái cục tác trong sân, cùng tiếng cười khúc khích của trẻ em tấu thành một giai điệu.

Tô Tần giúp mẹ bê một hộp gỗ, bên trong chính là món trứng muối. Lớp bùn bao dày trên mặt cỏ, mang theo hương vị của đất.

Đây là mùi hương quen thuộc với cậu, khắp thôn này đều mang tới cảm giác quen thuộc. Không khí tươi mát, xa xa có thể thấy núi lớn, trời xanh mây trắng, trên đỉnh núi mờ sương, dưới chân núi là cánh đồng và rừng rậm.

Mẹ của Tô Tần là điển hình cho mẫu phụ nữ làm lao động, trên tay đầy những vết chai, mới ngoài bốn mươi thôi mà gương mặt lộ rõ những nếp nhăn. Khác hẳn những người phụ nữ được chăm sóc cẩn thận trên thành phố, nhưng bà lại mang tới cảm giác thuần hậu mà chân chất.

“Nghiêm Qua thích ăn gì?” Bà lo lắng hỏi, “Mẹ sợ không làm cơm hợp khẩu vị của cậu ấy.”

Tô Tần cười cười, “Anh ấy không kén ăn đâu, tùy tiện đi.”

Mẹ nhíu mày nhìn cậu, “Học đâu ra cái kiểu ăn nói này thế, sao lại không lễ phép như vậy?”

Tô Thích cười he he, ngồi xổm bên cạnh nhìn anh trai bị mắng. Dáng vẻ của cậu bé có chút gì đó tương tự với Tô Tần, nét mặt lạnh lùng, đôi mắt đen sáng, nhìn qua rất an tĩnh, nhưng Tô Tần biết đứa em trai của mình cũng rất bướng bỉnh.

Em trai sáu tuổi rưỡi tên Tô Quỳnh, lúc này đây đang chạy quanh người Nghiêm Qua. Trong tay cậu bé còn cầm kẹo que, đó là món quà duy nhất mà Nghiêm Qua mua ở nhà ga, hiển nhiên Tô Quỳnh rất thích, nhìn giấy bọc sặc sỡ, tiếc rẻ không dám ăn, nhưng lại liên tục chảy nước miếng.

Bên ngoài có người gọi về ăn, bọn trẻ dần tản về, Nghiêm Qua mệt mỏi ra đây mồ hôi, ôm Tô Quỳnh lên đi tới bên Tô Tần.

Tô Quỳnh bị Nghiêm Qua cù lét đến ngứa, cười khanh khách. Trong miệng thiếu răng cửa, liên tục kêu, “Nghiêm Qua! Nghiêm Qua!”

Mẹ vỗ vào gương mặt nhỏ của cậu bé, “Nói thế nào rồi? Kêu chú đi.”

“Thú thú!”

Nghiêm Qua mặt dày nói: “Vẫn là anh đi, còn trẻ mà.”

Mẹ Tô Tần đỏ mặt lên, có chút ngượng ngùng, “Đương nhiên, thoát nhìn Nghiêm tiên sinh còn rất trẻ tuổi.”

Tô Tần lắc đầu, vươn tay ra ôm lấy em trai, nhin không được hôn chụt lên cái má trắng mềm của thằng bé.

“Anh về lâu như vậy mà em không chịu chơi với anh!”

Tô Quỳnh không vui, “Thú mua kẹo! Anh không mua!”

Tô Tần bóp mũi cậu bé, “Chỉ biết có kẹo! Kẹo tốt hơn hay là anh tốt hơn?”

Tô Quỳnh rơi vào tình cảnh lưỡng nan, qua một lúc đành bĩu môi, “Anh..”

Tô Tần nhin không được bật cười, ôm lấy cậu bé rồi lại hôn hôn.

Tô Thích đi dọn bát đĩa theo thói quen, Nghiêm Qua có chút ghen tị, đi tới hỏi cậu bé, “Anh em có bao giờ làm đau các em không?”

“Không có đâu.” Tô Thích cười rộ lên, tuy cậu bé mới mười tuổi nhưng lại có vẻ trầm ổn, có thể mơ hồ nhìn thấy hình ảnh Tô Tần hồi còn nhỏ ở trong đấy, “Anh ấy hiểu rõ chúng em nhất, lúc nào cũng nghĩ cho chúng em đầu tiên.”

Nói tiếp cậu lại có chút mất hứng, trước khi có Tô Quỳnh, tình thương của anh trai đều dành hết cho cậu, có Tô Quỳnh rồi thì phải chia cho thằng bé một nửa!

Nghiêm Qua không hiểu lắm ở một tiếng, ngồi trên băng đá nhìn Tô Tần ôm Tô Quỳnh.

Mẹ Tô đi tới, lau tay vào tạp dề, “Dì cũng không có cái gì, chỉ có chút lòng thành..”

Trong tay bà là tờ năm mươi tệ, đối với bà mà nói, đây đã làm tâm ý lớn nhất.

Nghiêm Qua vội vã đẩy tay bà vào, “Không được không được! Sao cháu có thể nhận được cơ chứ!”

Mặt mẹ Tô có chút đỏ, lại có chút nôn nóng, “Cháu cầm đi, Tiểu Tần vẫn hay nói cháu chăm sóc nó. Dì biết ơn cháu nhiều lắm, một mình nó tới thành phố lớn, lúc nào dì cũng bất an, có cháu rồi.. dì cũng yên tâm phần nào.”

Vẻ mặt Nghiêm Qua rất nghiêm túc, giữ lấy tay người trước mặt, “Không phải đâu, cháu cũng không chăm sóc gì cho em ấy, trái lại toàn là em ấy chiều cố cháu.”

Nghiêm Qua cười cười, “Dì à, dì có một đứa con trai rất ngoan. Em ấy là đứa trẻ giỏi nhất mà cháu từng biết.”

Hai mươi tuổi không thể cho là trẻ con, nhưng anh từng trải qua cái tuổi đó, khi ấy cái biết cái không, lại còn tùy hứng. Nhưng chung quy anh đã trưởng thành, sau này nhớ lại, tuy rất xấu hổ, nhưng cũng là những năm tháng tốt đẹp.

Mẹ Tô có chút buồn lòng, “Nhưng mà..”

“Cháu chăm sóc em ấy.. bởi vì cháu có lý do.” Nghiêm Qua gãi gãi mặt, “Cháu lớn hơn em ấy, vì là người lớn nên cháu mới có chút để ý tới em ấy. Không cần cảm ơn gì đâu, Tô Tần ở Nam Thành rất nỗ lực, học tập và làm việc đều rất tốt, em ấy vất vả lắm mới giữ được số tiền này, hẳn là nên dùng cho Tô Thích và Tô Quỳnh.”

Về mặt anh đầy kiên định, mẹ Tô đành phải bỏ qua, nhét tiền vào túi áo, lại nói: “Cảm ơn, cháu đúng là người tốt.”

Nghiêm Qua bật cười, lại cảm thán, “Lâu lắm rồi mới được ăn thức ăn nhà như vậy, vị rất ngon.”

Mẹ Tô cũng cười rộ lên, “Còn sợ không hợp khẩu vị cháu, cháu nói cho xem thích ăn gì, lần tới về dì làm cho.”

Trong lòng Nghiêm Qua cảm thấy ấm áp, anh gật đầu, câu được câu không nói chuyện cùng bà.

Lúc Tô Tần quay đầu lại thì thấy một màn như thế.

Mặt trời thu ghé tới bên hai người, Nghiêm Qua ngồi trên bục đá, chân duỗi ra bên ngoài, hai người mỉm cười cúi đầu nói chuyện. Tô Quỳnh kéo kéo tai Tô Tần, Tô Thích rửa bát đĩa xong đi tới bên cạnh anh trai, ba anh em lâu ngày không gặp, đương nhiên có rất nhiều chuyện để thủ thỉ.

Bốn phía yên ả tựa như cách xa cõi tục, không có tiếng còi xe, cũng không có tiếng ai xôn xao cao giọng. Đàng xa thì thoáng lại vang lên tiếng chó sủa, buổi trưa bình yên như vậy, đến những chú chim cũng vùi đầu ngủ quên.

Đột nhiên Tô Tần cảm thấy, có lẽ đây chính là điều mình muốn. Cùng người mình quý trọng, bình bình đạm đạm cùng một chỗ. Không có oanh oanh liệt liệt, cũng chẳng cần trời rung đất chuyển, chỉ bình an như vậy.

Không có nhiều tiền cũng sẽ không đói bụng, cùng người mình thích trồng rau, tưới hoa, hay ngâm dại suốt cả ngày.

Có lẽ những mong muốn này thật xa xỉ, nhưng giây phút này, cậu thật sự rất muốn rất muốn giữ ước mơ kia lại.

Bởi vì không có phòng trống nên ba anh em và Nghiêm Qua cùng chen chúc trong một phòng ngủ.

Tô Quỳnh và Tô Thích nằm một giường, Tô Tần và Nghiêm Qua ngủ cùng nhau.

Đêm xuống, nhiệt độ giảm hẳn, thậm chí còn muốn đắp chăn lên để cho ấm. Bệ cửa có đặt một lò than, đốt lửa rất nhỏ, hai cậu bé đã sớm ngủ, Tô Tần được Nghiêm Qua ôm lấy, hai người mở mắt nhìn nhau, không nói gì.

Qua một lúc lâu, Nghiêm Qua nói: “Người nhà em rất tốt.”

Tô Tần cười cười: “Đáng tiếc không có bố ở nhà, nên anh không thể thấy.”

Nghiêm Qua trầm mặc một hồi, “Nghe dì nói, đã ba ngày rồi ông ấy không về.”

“Không sao.” Tô Tần đã sớm quen, “Ngày thứ năm sẽ về thôi, thắng hay thua cũng sẽ về cả. Nhưng nếu thắng thì tâm tình ông ấy rất tốt, cũng có thể cho nhà ăn đồ ngon, thua thì ông ấy chỉ biết uống rượu.”

Nghiêm Qua nhớ tới mấy nội dung phim trong tivi, khẩn trương hỏi, “Ông ấy có đánh em không?”

“Hả?”

“Uống say.. bạo lực gì đó ấy.”

“Không đâu.” Tô Tần cười cười, “Ông ấy chỉ uống rượu giải sầu thôi, hôm sau lại đi ra ngoài, cứ như vậy.”

Lúc này Nghiêm Qua mới thở phào, lại hỏi, “Ông ấy không làm gì khác sao?”

“Đánh bạc là chuyện lớn nhất đời ông ấy.” Tô Tần trở mình, quay về phía Nghiêm Qua một lần nữa, vùi đầu vào phía dưới cổ anh cọ cọ, “Trong thôn không ai đánh, ông ấy lại lên trần trên, cứ đi đi lại lại, nên mới năm ngày về một lần.”

Nghiêm Qua không biết nói gì, Tô Tần biết anh đang suy nghĩ, chậm rãi nói: “Không phải lo, nhà em vẫn luôn như vậy. Mẹ ra sức làm, bố thì đổ phả, nhưng cũng có giới hạn, sẽ không mang đồ trong nhà đi bán. Có đôi khi thắng lớn, đủ ăn cho cả năm.”

“Không thể nói như vậy được.” Nghiêm Qua không dám gật bừa.

Tô Tần không đáp lại, cần phòng lại trở nên an tĩnh, Nghiêm Qua còn nghĩ cậu ngủ rồi, đột nhiên cậu lại cất tiếng, “Nhà anh thì sao?”

Nghiêm Qua sững sốt, không rõ ừ một tiếng.

Tô Tần buồn cười, “Ừ là cái gì?”

Nghiêm Qua nhúc nhích, “Họ cũng là người tốt, em muốn gặp một lần không?”

“Nếu có cơ hội.” Tô Tần không miễn cưỡng.

Nghiêm Qua suy nghĩ một lúc, “Rồi sẽ có cơ hội.”

Tô Tần hỏi: “Anh nói cho họ biết anh đã tìm được việc chưa?”

“Tạm thời chưa.” Nghiêm Qua thở dài, “Họ đặt hy vọng lớn vào anh, chị anh cũng đặt nhiều hy vọng như vậy. Chị ấy có bằng cấp cao, lại nói được ba thứ tiếng, theo như bây giờ nói thì là người phụ nữ mạnh mẽ. Cho nên hẳn chị ấy cũng đặt yêu cầu rất khắt khe với gia đình. Anh muốn có chút thành quả gì đó rồi mới báo cho mọi người biết.”

Tô Tần suy nghĩ một chút: “Anh cũng là một người rất giỏi giang.”

Thoạt đầu Nghiêm Qua nghe còn không hiểu, sau mới biết ý Tô Tần là anh cũng có thể làm như chị mình, trong lòng thấy buồn cười, lại càng ôm cậu chặt hơn.

Tô Tần thấp giọng nói, “Bây giờ không thể làm loạn.”

Nghiêm Qua khẽ phát ra âm mũi, “Anh có chừng mực mà, em đừng coi anh như cảm thú.”

Tô Tần cười thành tiếng, đầu bên kia Tô Quỳnh đập Tô Thích một cái, Tô Thích hơi tỉnh lại, Tô Quỳnh khẽ nói mớ. Tô Thích thở dài đắp chăn lên cho em, sau đó lại trở mình.

Lúc xoay người ra ngoài, chạm mắt với Nghiêm Qua.

Tô Tần vùi đầu vào lòng Nghiêm Qua, hiển nhiên không nhìn thấy, Nghiêm Qua lên tiếng, cười cười với bé con.

Tô Thích bình tĩnh nhìn bóng lưng Tô Tần một hồi, tựa như lần đầu nhìn thấy anh trai thả lỏng không phòng bị như thế, sau đó như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên nói: “Anh, anh đã ngủ chưa?”

Tô Tần có chút mộng lung, bảo: “Còn chưa, sao?”

Tô Thích nói: “Anh Thường đâu rồi? Lâu rồi không thấy anh ấy.”

Tô Tần sững sốt, Nghiêm Qua mặt không đổi sắc, bình tĩnh hỏi Tô Thích: “Em gặp cậu ta rồi?”

“Gặp rồi.” Tô Thích đương nhiên không biết anh trai mình đang xấu hổ, nói: “Năm nào nghỉ đông với nghỉ hè anh ấy cũng tới, có đôi khi nghỉ quốc khánh dài ngày cũng tới luôn.”

“Sao năm nay không tới?” Nghiêm Qua hỏi đến ngây thơ.

“Em cũng không biết.” Tô Thích lắc đầu, lại nói: “Nhưng Thường gia vẫn đưa học phí tới, còn tặng em trai một ít đồ chơi.”

Tô Tần có chút đờ ra, ở trong lòng Nghiêm Qua mở to mắt, lại không biết mình đang nhìn cái gì.

Cánh tay Nghiêm Qua ở trong chần chậm rãi xoa lưng cậu, lại hỏi: “Em thấy Thường Dịch có được hay không?”

Tô Thích nói: “Anh biết anh ấy?”

“Coi như vậy đi.” Nghiêm Qua buồn cười phát hiện, cái tên ấy quen thuộc như vậy, lại chưa từng gặp qua lần nào.

Tô Thích nói: “Anh Thường Dịch là người tốt, anh ấy đối rất tốt với chúng em, còn đối tốt với anh cả.”

Tựa như nhớ ra cái gì đó, cậu bé còn thêm mắm thêm muối, “Năm ngoái nghỉ đông, anh ấy cũng ôm anh cả ngủ trên giường đấy.”

Tô Tần cứng ngắc, chỉ thấy tóc gáy dựng hết lên. Nghiêm Qua mãi không hé răng, qua một lúc mới nói: “À.”

Tô Thích không biết anh ‘à’ như vậy là có ý gì, Tô Quỳnh bên cạnh lại đập một cái. Cậu xoay người giữ em trai lại, tìm một tư thế thoải mái để ngủ, nói: “Em ngủ đây, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Nghiêm Qua nói.

Tô Tần liếm môi, thấy có chút sợ sệt, căn phòng không có tiếng nói chuyện, qua một lúc, đột nhiên Nghiêm Qua rầu rĩ cất tiếng nói: “Anh hối hận rồi.”

“Sao cơ?”

“Anh phải làm cầm thú.”

“...”

45. Chương 45

Hai ngày tiếp theo, Tô Tần dẫn Nghiêm Qua đi xem các làng quanh núi, lại dẫn anh lên trấn trên. Bởi vì trời mưa nên đất vàng dính vào giày, đôi giày da màu đen của Nghiêm Qua trực tiếp nhiễm sắc vàng, đế giày đầy bùn đất. Tô Tần và anh xắn ống quần lên, lên trấn trên mua cho Tô Quỳnh một bộ quần áo mới, mua cho Tô Thích cái mũ lưỡi trai.

Lúc đi về đường ướt, hai người tay trong tay, từ xa nhìn vào thì giống như đang giúp đỡ lẫn nhau. Ở trấn trên có người biết Tô Tần, bắt chuyện từ đằng xa, “Cậu cả họ Tô! Về nghỉ sao?”

Tô Tần cũng cất tiếng đáp: “Vâng ạ!”

Đầu bên kia lại nói: “Ồ Nam Thành chơi có vui không?”

Tô Tần cười: “Chơi rất vui!”

Vợ của người đàn ông kia cầm một con gà đi ra, một tay còn cầm dao, trên dao dính máu, máu ở cổ gà thì đã sớm khô. Người phụ nữ kia cũng nói: “Mấy hôm trước cô gặp bố cháu!”

Tô Tần tựa như không ngại, có lẽ đã sớm quen, nói: “Ông ấy lại thiếu tiền trà ạ?”

Người phụ nữ kia cười ha hả, thoạt nhìn đặc biệt cởi mở, “Không có, hình như ông ấy thắng tiền, còn nói muốn gửi cho cháu làm tiền sinh hoạt phí.”

Tô Tần nâng mi lên, thấy mấy người kia đang quan sát Nghiêm Qua, ánh mắt mọi người rơi xuống bàn tay hai người đang nắm chặt cùng một chỗ, Tô Tần giới thiệu, “Anh ấy tên Nghiêm Qua, quen ở Nam Thành.”

Người phụ nữ kia nói: “Đẹp trai ghê, có vợ chưa?”

Người đàn ông bên cạnh lập tức mắng: “Thấy ai cũng hỏi có vợ hay không, cô sợ con gái ế đến mức nào!”

“Tôi là mẹ nó, tôi không sợ thì ai sợ? Nếu không phải anh phá rối, thằng nhóc bên phía tây đã đặt sình lễ tới rồi!”

Hàng xóm xung quanh có vẻ như đã quen nhìn hai người cãi nhau, có một cụ bà nhìn Nghiêm Qua nói: “Chàng trai, có vợ chưa? Con gái nhà họ Thẩm rất dễ nhìn.”

Tô Tần dở khóc dở cười, ngược mắt nhìn Nghiêm Qua, gương mặt tuấn lãng của anh, dưới sắc trời âm u cũng toát lên ánh dương.

Anh nói: “Cháu có vợ rồi.”

Anh học theo khẩu âm của Tô Tần, nhưng nói không được tự nhiên cho lắm, khiến mấy đứa trẻ cười rộ lên.

Tô Tần véo tay anh, anh lại nắm chặt bàn tay cậu, hai người cười cười đi tới trạm xe duy nhất ở trấn trên quay về thôn.

Ba giờ mới có một chuyến xe, chiếc ghế rách, cái ghế có từ thập niên chín mươi nên có nước sơn màu xanh lam, rất cứng, mùa đông ngồi xuống lạnh thấu xương, trước ghế có tay vịn, cửa sổ mở rộng, trên đầu còn có giá để hành lý. Xe lắc lắc, cứ lắc lư như vậy có thể phun ra hết bữa trưa.

Phong cảnh dọc đường rất tốt, sau cơn mưa bầu không khí rất tươi mát, xa xa còn có thể thấy núi đá trùng điệp, Trên đất vàng thi thoảng có một cái hồ, xe đi qua bắn hết nước bắn lên, thân xe đầy bùn nhão.

Tối đến nhà nhà nhộn nhịp ăn cơm, tuy có TV nhưng không nhiều kênh cho lắm. Thật ra TV cũng không thường xuyên được bật, trẻ con không có hứng thú với TV, cơm nước xong lại chạy ra bên ngoài chơi, người lớn với TV cũng không mấy hứng thú. Tuổi già xách ghế ra cửa nói chuyện phiếm hút thuốc cùng nhau, mùi thuốc lá thoảng trong không khí, mùi vị rất giản đơn.

Mấy người phụ nữ sẽ làm việc nhà, hoặc là làm vài việc vặt vãnh, như đan như thêu thùa, hi vọng hoàn thành chiếc áo len khi mùa đông tới.

Đàn ông sẽ tụ tập đánh bài, hoặc là đi ngủ sớm.

Tiếng trẻ con từ xa truyền đến, đếm 1, 2, 3, có lẽ là chơi trốn tìm. Mẹ Tô kéo sợi dây bên tường xuống, đèn trên đỉnh đầu bật sáng, ánh đèn mờ mờ, ngói không mấy cao, trên bàn gỗ trước nhà có Tô Thích đang ngồi làm bài tập của mấy ngày nghỉ.

Ngoài cửa có người gọi cậu bé, “Tô Thích! Ra đây! Ra đây!”

Tô Thích quay đầu lại, nhặt hòn đá bên người, dùng sức ném ra bên ngoài, vừa vịn rơi xuống cửa, cậu bé quát: “Đang làm bài tập! Không đi!”

Đám trẻ lại rời đi, tiếng đếm 1, 2, 3 xa dần, thật ra Tô Quỳnh cũng muốn ra ngoài chơi, nhưng đã tối muộn, mẹ Tô sợ cậu bé ngã, nên đành ngoan ngoãn ngồi trong phòng.

Bộ quần áo mới là một chiếc áo phông màu vàng và một cái quần yếm nhỏ, mũ lưỡi trai có hai màu xám trắng giao nhau, phía trước còn có chữ A. Tô Thích để mũ qua một bên, Tô Quỳnh chạy tới đội. Cái mũ hơi lớn hơn so với cậu, đội xuống che hết mặt.

Tô Quỳnh cười khanh khách, mẹ Tô cầm kim đan đi ra bên ngoài nói chuyện phiếm và đan áo với hàng xóm bên cạnh. Lúc này Tô Tần mới nói với Nghiêm Qua: “Cởi giày ra, để em lau cho anh.”

Nghiêm Qua nói: “Anh làm là được rồi.”

Tô Tần trừng anh, Nghiêm Qua đành phải cởi giày, Tô Tần tìm cho anh đôi dép, Nghiêm Qua đi vào ngồi bắt chéo chân bên cạnh bàn gỗ nhìn Tô Thích làm bài tập.

“Ở đây sai rồi.” Anh ăn không nói có: “Chưa thêm đơn vị.”

Tô Tần lấy một chậu nước, lại cầm khăn sạch bắt đầu lau giày, thuận tiện cũng cọ luôn cho cả của mình.

Đất vàng rất cứng, phải lấy cây trúc gõ từng chút một xuống, đập xuống không được lại phải dùng nước. Cậu cúi đầu, ánh sáng nhạt soi lên gương mặt an tĩnh, vừa nghe Nghiêm Qua giảng bài cho Tô Thích, vừa nhìn Tô Quỳnh xoay vòng quanh phòng.

“Đừng chạy, bỏ mũ xuống, lát nữa đụng vào cửa thì đừng kêu đau.” Tô Tần nhìn cậu bé cười, Tô Quỳnh lại càng hưng phấn.

Cái mũ đội trên đầu che đi tầm nhìn, có một loại cảm giác như tiến vào thế giới của riêng mình.

Cậu bé vươn tay ra làm một chiêu thức, ngây ngốc nói: “Kẻ xấu! Mau đầu hàng đi!”

Nói rồi cười “ha ha” một tiếng, tựa như đã bắt được người trong thế giới tưởng tượng.

Tô Tần lắc đầu, đi tắt tivi cho đỡ lãng phí điện. Căn phòng lại trở nên yên ả, Tô Quỳnh thở phò phò bất chước tiếng phi tiêu, Tô Tần cười đến nhẹ nhàng.

Sớm ngày thứ ba, bọn họ lên đường trở về Nam Thành.

Tô Quỳnh bắt đầu khóc lớn, giống như lần đầu tiên cậu đi. Mắt Tô Thích cũng đỏ hồng, ôm Tô Quỳnh nhìn cậu, “Khi nào thì anh về?”

“Anh sẽ gửi đồ tốt cho các em.” Tô Tần không thể nói chính xác, chỉ có thể sờ đầu em nhỏ, “Ở nhà nghe lời mẹ.”

Tô Thích gật đầu, Tô Quỳnh khóc đến nỗi nước mũi chảy xuống miệng.

Nghiêm Qua lấy giấy lau cho cậu bé, mẹ Tô ở bên cạnh ngưỡng ngưỡng nói, “Qua mấy ngày là tốt thôi, sau đó có hỏi anh trai cũng chẳng phản ứng gì, đúng là đám tiểu quỷ vô tâm vô phết.”

Tô Tần bật cười, Nghiêm Qua nói: “Dù sao cũng còn nhỏ, trí nhớ không được tốt.”

Mọi người vừa đi vừa nói đến nhà ga, lúc tới tay hai người trống trơn, lúc về lại mang theo lương khô mẹ Tô tự tay làm, bánh bột ngô lớn với hoa quả khô. Tô Tần lên xe quay đầu nói, “Khi nào đến con sẽ gọi về nhà.”

Mẹ Tô gật đầu, nhìn cậu với Nghiêm Qua, mấy lần muốn nói rồi lại thôi.

Tô Tần thấy tài xế còn đang thanh thoi uống trà, liền nói: “Muốn nói gì ạ?”

Nghiêm Qua ở đầu kia đang sắp hành lý, mẹ Tô nhỏ giọng hỏi: “Con và Thường Dịch, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tô Tần sững sốt, mẹ Tô lại nói: “Lần trước con trở về thấy không tốt lắm, lần này cũng không về cùng với Thường Dịch...”

Tô Tần cười khổ một cái, “Anh ấy còn có việc của mình.”

Mẹ Tô xấu hổ, “Đúng vậy, nhưng dù sao họ cũng có ân cho nhà mình..”

Tô Tần gật đầu, “Con biết.”

Mẹ Tô còn muốn nói điều gì đó, thấy Nghiêm Qua đi tới liền ngưng. Dặn dò mấy câu chú ý an toàn, cuối cùng xe cũng chờ đủ người, đóng cửa xuất phát.

Ngồi xe lửa hai ngày, đại khái cũng hết mấy ngày nghỉ.

Tô Tần quay lại học, cảm thấy một tuần nghỉ lễ này, dường như rất dài.

Lần này quay lại học, bài vở cũng bận rộn hơn.

Nghiêm Qua bắt đầu đi làm, nhân viên mới phải trải qua lớp bồi dưỡng cơ bản. Ngày đầu tiên đi làm anh mặc tây trang, tóc cắt gọn sạch sẽ, râu cũng đã cạo, khuôn mặt đẹp trai anh tuấn.

Tô Tần bưng bát lên nhìn anh, có hơi chờ ra, Nghiêm Qua cười cười đầy đắc ý, sau đó đi tới vươn tay lau hạt cơm trên mép cậu, lại bỏ vào miệng mình.

Mặt Tô Tần đỏ ửng: “Anh phải cố gắng lên.”

Ngón trở và ngón giữa của Nghiêm Qua khép lại, từ lông mày tiêu sái vung xuống, “Tuân lệnh vợ!”

Lớp thí nghiệm bận hết cả lên, bên học viện y nhờ Hoàng Hưng hỏi chuyện Tô Tần một chút, học kỳ sau có muốn chuyển khoa hay không.

Tô Tần có chút do dự, Hoàng Hưng nhìn ra ngay, cầm báo cáo thí nghiệm trong tay hỏi, “Em thấy y học thế nào?”

“Cứu người bị bệnh?”

Hoàng Hưng nhìn cậu một cái, “Nói thật đi.”

“.. Không thấy thế nào.”

Hoàng Hưng quơ quơ báo cáo thí nghiệm trong tay, “Báo cáo không tệ, kết cấu trật tự rất rõ ràng, còn viết ra được mấy nhận xét đặc biệt.”

Tô Tần gật đầu, “Cảm ơn.”

Hoàng Hưng lại nói: “Nhưng mà rất cứng nhắc.” Anh đẩy gọng kính trên sống mũi, gọng kính vàng, càng làm gia tăng cảm giác tinh anh, “Tôi không cảm thấy được nhiệt tình hay tâm huyết của em.”

Tô Tần nhú mày, dường như không hiểu.

Hoàng Hưng nói dứt khoát: “Nói thẳng nhé, tôi biết nguyện vọng đầu tiên của em vốn là học viện y, vì sao lại chọn học được viện?”

Tô Tần liếm môi, “Học phí đắt.”

Hoàng Hưng nâng mi, Tô Tần lại nói tiếp: “So với năm năm thì bảy năm chuyên ngành còn lâu hơn.. Không muốn tốn nhiều tiền như vậy.”

“Dựa vào năng lực của em, năm nào cũng có thể lấy được học bổng lớn.”

“Mặc dù vậy nhưng em muốn sớm ra ngoài xã hội làm việc.” Tô Tần biết mình đang cố kiếm cớ, nhưng ngoài điều này ra, cậu không biết nói gì.

Chính bây giờ cậu còn không rõ rốt cuộc mình muốn cái gì. Cậu cũng không biết y học có phải là ước mơ chân chính của cậu hay không.

Hoàng Hưng thăm dò nhìn cậu, qua một lúc thì gỡ kính xuống treo ở cái túi trước ngực.

“Tôi thấy em học y sẽ đạt được thành quả lớn.” Lời anh nói là thật, ngón tay Tô Tần rất linh hoạt, có thể nhìn ra được khi cậu làm thí nghiệm, hơn nữa cậu lại thông minh, loại thông minh này không phải đến từ đọc sách mà là từ trong tư duy.

Cậu học rất nhanh, năng lực tiếp thu cũng rất lớn, tâm trí lại kiên định không dễ dàng dao động.

Tô Tần nói: “Được học cũng có thể làm được rất nhiều việc.”

“Đương nhiên.” Hoàng Hưng buông tay, “Tôi không thể phủ nhận được học, được rồi, coi như chưa từng nói.” Anh vỗ vỗ vai Tô Tần, đứng lên đi ra ngoài, “Tiết thí nghiệm ngày mai nhớ tới đúng giờ.”

Vì hôm nay Tô Tần đến muộn nên anh cố ý nhắc nhở.

Tô Tần vâng một tiếng, sau đó có chút không yên mà thu dọn đồ đi ra ngoài.

Vừa mới xuống chỗ rẽ bên cầu thang liền nghe thấy tiếng cãi vã mơ hồ ở phía trước, thanh âm rất quen thuộc.

Cậu đi vài bước tới, còn chưa kịp thấy rõ cái gì, một bóng người nhào tới, đồng thời còn vang lên tiếng bạt tai.

Tô Tần vô thức đỡ lấy đối phương, nhìn rõ mới thấy là Trần Minh. Kính mắt của cậu ấy rơi xuống đất, quai hàm bị sưng đỏ lên. Tô Tần đảo mắt nhìn về phía người đối diện, Viên Kiệt đứng đấy sắc mặt tái xanh.

“Cậu làm cái gì vậy?”

Tô Tần khó hiểu hỏi.

Viên Kiệt không ngờ Tô Tần lại đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt lúng túng một chút, nhưng rất nhanh đã bị phần nộ áp chế. Cậu ta không hé răng, xoay người rời đi.

Trần Minh ngồi xổm xuống, nhặt kính lên, cố gắng lăm mới đeo nó lên được, các ngón tay vẫn còn run rẩy.

Tô Tần lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Hai người cãi nhau?”

Quai hàm Trần Minh đau rất, khó khăn nói: “Không có gì.”

Tô Tần kéo cậu, “Khoan đã! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Trần Minh tỏ vẻ phiền toái, gạt tay Tô Tần ra, “Không liên quan tới cậu!”

Cậu ta vung tay lên, mặt Tô Tần văng ra một chút. Tuy không nặng nhưng Trần Minh sưng sốt, viền mắt lập tức đỏ lên.

Thật ra Tô Tần không thấy đau, cậu cau mày hỏi: “Sao Viên Kiệt lại đánh cậu?”

Trần Minh mím môi, “Mình không thể nói.”

Tô Tần hơi tức giận, “Mình biết các cậu đang qua lại với nhau.”

Bỗng chốc, thế giới trở nên an tĩnh.

Trần Minh sưng sốt nửa ngày, mới lắp bắp nói: “Mình... không phải, sao.. sao cậu..”

Tô Tần thở dài, “Mình cũng giống như cậu.”

Trần Minh ngây người, lập tức nói: “Cậu là..”

Tô Tần không hiểu, Trần Minh lúng túng nói, “Trước đây Viên Kiệt có bảo, nghĩ cậu là..”

Tô Tần từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi, “Có thể nói được chưa?”

Trần Minh xoay người ngồi xuống thêm đá, “Cậu ấy lừa dối!”

Tô Tần: “!!!”

46. Chương 46

“Thật ra Viên Kiệt với nam hay nữ đều được cả.” Trần Minh vuốt đốt ngón tay mình, quai hàm bên trái bị sưng đến gai mắt.

Tô Tần kinh ngạc không nói nên lời.

“Lúc quốc khánh bọn mình có hẹn sẽ đi chơi, hai hôm trước bọn mình đều ở một chỗ, đến hôm thứ ba cậu ấy nói phải bồi người nhà nên mình cũng trở về. Vừa vặn hôm ấy anh họ.. là Mẫu Trần Hạo, hẹn mấy chị em nhà mình cùng ra ngoài xem phim dịp quốc khánh, lúc tới trung tâm mua vé, vừa khéo gặp cậu ấy.”

Trần Minh dừng lại một chút, tựa như phải dùng thật nhiều khí lực mới có thể nói tiếp, nhưng giọng cậu vẫn nhỏ như muỗi kêu: “Cậu ấy cùng một nữ sinh khác.”

Tô Tần không biết an ủi người bên cạnh sao cho phải, chỉ có thể kéo Trần Minh lại gần mong có thể giảm bớt ưu tư trong lòng cậu, “Vì sao.. lại đánh cậu?”

Trần Minh tự giễu, “Mình hỏi cậu ấy, cậu ấy thẹn quá hóa giận.”

Đúng là cậu đã nói những lời rất khó nghe, nhưng nhiều đây thì có sao? Nếu những từ khó nghe có thể làm quên đi sự sỉ nhục này, cậu không ngại nói những lời khó nghe hơn nữa.

Tô Tần mím môi, “Đối phương là ai? Quen sao?”

“Anh họ mình quen, ở học viện nghệ thuật.” Trần Minh cười rộ lên, lệ quẩn quanh hốc mắt, nhưng cậu cố nén lại, “Còn nhớ lần trước Viên Kiệt hỏi cậu chuyện của Trần Miểu không?”

Tô Tần nhú mày, những chuyện chi tiết như vậy cậu không nhớ rõ ràng. Nhưng hình như từng có chuyện như vậy.

“Trần Miểu là sinh viên mới có nhân duyên tốt, cậu ấy biết cậu quen Trần Miểu nên muốn dùng danh tính bạn của cậu để tiếp cận cô ấy. Sau này biết cô ấy với Trương Dũng Nghĩa ở học viện thể thao qua lại với nhau thì đành thôi, nhưng nhờ Trần Miểu mà cậu ta quen được một nữ sinh khác.”

Tô Tần có một dự cảm xấu, “Bọn họ qua lại từ lúc nào?”

Từng câu từng từ Trần Minh nói, tựa như cố gằng ra, “Khi quan hệ của mình với cậu ấy gặp rắc rối được một tuần.”

Viên Kiệt lại là người như vậy. Tô Tần không ngờ, mà Trần Minh cũng không thể nghĩ tới, quan hệ của ba người thoạt đầu vốn không tốt, sau thí nghiệm mới gần gũi hơn, Tô Tần không biết cậu ta và Trần Minh qua lại với nhau từ lúc nào, nhưng cậu luôn cho rằng bọn họ rất tốt.

Nhìn Trần Minh thất vọng run rẩy trong lòng mình, đột nhiên cậu lại nhớ đến Thường Dịch.

Khi ấy bản thân cậu cũng ấu trĩ ngây thơ đến nhường nào, một năm chỉ có thể gặp mặt vài lần, có lẽ là kỳ nghỉ đông hoặc nghỉ hè, thời gian còn lại cậu đều một lòng tin tưởng tâm ý của đối phương với mình, tựa như chính cậu với anh ta.

Nhưng sự thật thì sao? Nhìn Viên Kiệt và Trần Minh đột nhiên cậu hiểu, trong mắt đối phương có lẽ mình chỉ là một món đồ chơi mà thôi, có lẽ bởi tò mò và mới mẻ.

Ngay từ đầu Viên Kiệt đã tỏ ra không có hứng thú với đồng tính, tuy cũng không tỏ ra bài xích, nhưng vì sao cậu ta lại tìm tới Trần Minh? Vì chung một phòng ngủ? Vì nhìn Hoàng Hưng và Chu Võ bên nhau? Hay chỉ bởi vì tò mò?

Trong lòng cậu nóng như lửa đốt, không chỉ vì Trần Minh, mà còn vì bản thân mình cũng đã từng quá ấu trĩ.

Nếu Thường Dịch có thể nói chia tay dễ dàng như vậy, có lẽ ngay từ đầu anh ta đã chẳng tận tâm tận lực gì. Sao cậu lại dễ dàng rơi vào cái bẫy ấy như vậy.

Cảm giác bất đắc dĩ và nực cười bởi vì chuyện của Trần Minh mà càng nặng thêm, cậu kéo tay Trần Minh đứng lên, “Thẹn quá hóa giận thì có thể đánh người sao? Mình đi tìm cậu ta nói lý lẽ.”

Trần Minh kéo tay cậu, “Không được!”

Sắc mặt Tô Tần đen như đáy nồi, không nén được lửa giận, “Sao lại không được? Mình muốn nói sự thật cho cô gái kia! Không thể để cô ấy bị lừa!”

Trần Minh lắc đầu, “Đừng làm lớn chuyện, sẽ truyền ra ngoài.”

Tô Tần sững sốt, lúc này mới nhớ nếu như mình tìm Viên Kiệt tính sổ, động tay là một việc làm vô cùng ngu xuẩn, nhưng nếu không giáo huấn cậu ta, sao có thể nuốt trôi cơn tức này?

Tô Tần nhìn gò má sưng đỏ của Trần Minh, viền mắt đỏ lên, ngón tay lại nắm chặt thành quyền.

“Mình đi gặp riêng cậu ta.” Tô Tần buông Trần Minh rồi trực tiếp xông ra ngoài, Trần Minh muốn đuổi theo nhưng không kịp. Tô Tần vốn không phải người ưa vận động, nhưng từ nhỏ đã lao động tốn sức, tuy thân thể nhỏ gầy nhưng tốc độ hành động lại rất nhanh. Trần Minh thì là con một sách chân chính, luận về khí lực hay thể lực, đều kém xa Tô Tần.

Rất nhanh Tô Tần đã đến phòng tự học của học viện được và tìm thấy Viên Kiệt, cậu ta còn có thể làm như không có gì mà cười nói với bạn học khác.

Tô Tần bước lên vài bước, “Tôi có chuyện cần nói với cậu.”

Thanh âm lạnh lùng mang theo lửa giận bị kìm nén, mọi người xung quanh đều tò mò nhìn qua.

Viên Kiệt liếc mắt nhìn cậu một cái, nhú mày nhưng vẫn đứng lên. Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng học, sau đó rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh tòa nhà dạy học.

“Có chuyện gì.” Viên Kiệt ôm tay dựa vào tường, lạnh lùng nhìn cậu.

Tô Tần không thể tin đây là người bạn trước kia luôn tươi cười với cậu, mà có khi chữ ‘bạn’ này chỉ có một mình cậu nghĩ vậy.

Cậu giữ ưu tư kia lại, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Vì sao lại đánh người?”

“Bởi vì miệng cậu ta thối.”

Tim Tô Tần bị néo một chút, giống như khi thấy mặt khác của Thường Dịch. Một mặt khác ngoài ôn hòa lễ độ, coi thường cậu như vậy, thậm chí có khi còn thấy nực cười.

“Sao lúc hai người qua lại thì không chê!” Tô Tần có chút không khống chế được, thanh âm hơi vút cao.

Viên Kiệt buồn cười nói, “Lúc ấy cậu ta không tệ.” Nói rồi nhếch khóe miệng, “Cậu hiểu tôi nói gì mà.”

Tô Tần như bị dội một gáo nước lạnh, cậu nhớ tới những gì mình không cẩn thận nghe được ở ký túc xá. Nếu cậu là Trần Minh, có lẽ hôm nay nghe Viên Kiệt nói vậy, sẽ dùng dao đâm cậu ta đến chết mới thôi.

“Cuối cùng cậu thấy thế nào? Hiếu kỳ? Mới mẻ?”

Viên Kiệt nhún vai, “Có lẽ là hiếu kỳ đi, thật ra tôi vô ý mới phát hiện cậu ta là gay, cảm thấy rất hứng thú không biết con trai với con trai thì thế nào, tuy rằng ban đầu có chút ý xấu, nhưng thật ra rất thoải mái.”

Nói rồi cậu ta cười: “Không phải lo mang thai, không phải sao?”

Viên Kiệt không thể ngờ, nam sinh thoát nhìn nho nho nhĩ nhĩ, yên lặng thế này, lại có một ngày mạnh mẽ như bão nổi. Cậu gờ nắm đấm nhỏ ra đánh vào người, đau đến không thở nổi.

Đột nhiên bị đấm khiến Viên Kiệt không kịp phản ứng, thậm chí lời vừa mới dứt, trên mặt vẫn còn vẻ tươi cười, sau đó trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Bị đánh thẳng vào mắt khiến trong đầu cậu ta nổ ào ào một tiếng, hai bên tai ù ù. Cậu ta ôm mắt ngửa về phía sau, gáy đụng vào tường, đau nhức.

“Cái! Con mẹ nó mày..!” Cậu ta chống tay đỡ lấy tường, nắm đấm tiếp theo lại tới.

Có rất nhiều kiểu đánh nhau. Điên cuồng, không còn hình tượng, dữ tợn, hay thậm chí là cắn xé, rống giận.

Nhưng lúc Tô Tần đánh người, đến một thanh âm cũng chẳng có, an tĩnh cực điểm. Có lẽ chỉ có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

Cậu không nói một tiếng, nắm tay không ngừng hướng tới trước mặt Viên Kiệt. Viên Kiệt che mặt, cậu lại lấy chân đạp, mỗi một lần xuống chân đều hướng vào những địa phương đau nhất trên người, nhưng lại tránh các bộ phận trọng yếu ra, không để bị thương lục phủ ngũ tạng.

Trên mặt trên người Viên Kiệt chẳng mấy mà ứ máu lại thành từng mảng, tiếng kêu của cậu ta khiến các sinh viên khác kéo đến, mọi người đi tới luống cuống giữ Tô Tần lại, ngay cả Hoàng Hưng và Chu Võ cũng bị kinh động.

Lúc Chu Võ xuất hiện, bầu không khí xung quanh nhất thời giảm tới không độ. Vẻ mặt vô biểu tình của anh ta khiến đám đông run sợ, thậm chí Tô Tần xui xẻo rồi, nhưng Chu Võ đảo mắt nhìn hai người một chút, chỉ thản nhiên nói: “Tới phòng làm việc của tôi.”

Tin sinh viên tài năng của học viện được đánh người rất nhanh thì truyền lên diễn đàn, rất nhiều người hiếu kỳ, cũng có những người châm chọc.

“Bọn nhà quê tới, bản chất như vậy đấy!”

“Đây mà là sinh viên ưu tú sao! Thành tích tốt để làm cái rắm gì chứ!”

“Sao lại cấp học bổng cho người như thế! Trường bị thiếu não à!”

Đương nhiên cũng có những ý kiến bất đồng.

“Còn chưa biết xảy ra chuyện gì đã vội kết luận?”

“Tôi thấy Tô Tần là một người rất tốt, nhất định đối phương chọc cậu ấy!”

“Đâu ra cái chuyện được học bổng thì không được đánh người? Mấy người phịa ra à? Đạo lý đơn giản như vậy còn không hiểu, đúng là đám não tàn.”

Diễn đàn xôn xao hết cả lên, quần chúng tới xem đông đảo, mà lúc này cái người vừa mắng người khác não tàn kia vội tắt máy vi tính, cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Trương Dũng Nghĩa buông tạp chí trong tay nhìn cậu ta, “Lưu Bị? Đi đâu vậy?”

“Học viện được!”

Trương Dũng Nghĩa nâng mi, “Rốt cuộc cũng rời núi rồi sao? Tôi còn tưởng ông định đổi nghề trồng nấm.”

Lưu Bị trừng cậu ta, “Tô Tần xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì?!”

Bên ngoài học viện được có mấy người không hẹn mà gặp, tin đồn này lan tới chỗ Trần Miểu, Triệu Thần, bởi vì liên quan đến xét duyệt học bổng mà Triệu Lập, Ôn Tiểu Vạn cũng đến.

Ánh mắt Triệu Thần nhìn về phía Lưu Bị có chút sâu xa, Lưu Bị xấu hổ, không dám nhìn thẳng mà đi vào trong.

Trương Dũng Nghĩa hiếu kỳ, “Triệu Thần làm sao vậy?”

“Sao?”

“Không phải bình thường ông với anh ấy rất thân nhau sao?”

“...Rất thân cái gì? Sao tôi không biết?”

Trương Dũng Nghĩa lại càng mờ mịt, “Tôi nói chứ, người anh em này, ông giấu tôi hơi nhiều chuyện rồi đấy.”

Lưu Bị bĩu môi, “Ông lo chuyện yêu đương của ông là đủ rồi.”

Trương Dũng Nghĩa có một loại ảo giác, chỉ cần nhắc tới chuyện yêu đương, vị trí của mấy anh em kết nghĩa đều rút bụp xuống.

Cửa phòng làm việc khép hờ, ngoài cửa có một người đang đứng, là Trần Minh.

Lưu Bị đi đầu nhận ra cậu ta, kinh ngạc nói: “Gi cơ, người Tô Tần đánh là cậu sao?”

Trần Minh quay đầu lại, ánh mắt u ám, khẽ lắc đầu, chỉ chỉ vào phía bên trong.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, Triệu Lập đi tới, lễ phép giơ tay lên gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Triệu Lập.”

“Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, mọi người lập tức kéo vào nhìn.

Chu Võ và Hoàng Hưng đều ở trong phòng làm việc, Hoàng Hưng ngồi trên ghế xoay, ánh đèn sáng chiếu tới mái tóc đen tựa như sương trắng rơi trên tóc. Gương mặt anh vẫn rất nhã nhặn, không thấy có chút giận dữ gì.

Về mặt Chu Võ thì vạn năm không đổi, khoanh tay tựa lưng vào ghế, có hai người đứng trước mặt, một là Viên Kiệt mặt đầy vết thương, hai là Tô Tần mặt vô biểu tình chấp tay sau lưng.

Triệu Lập bình tĩnh nhìn qua hai người, vừa đi vào vừa nói: “Thầy, hội sinh viên phải biết rõ sự tình, chúng em cần xét xem có nên tiếp tục cấp học bổng cho Tô Tần hay không.”

Sắc mặt Trần Minh trắng nhợt, bật thốt lên: “Chuyện không liên quan tới Tô Tần, cậu ấy là vì giúp em.. Mọi người đừng rút học bổng của cậu ấy.”

Mọi người đều biết học bổng có ý nghĩa như nào với Tô Tần, Tô Tần nhú mày, nói: “Đã làm thì phải chịu, em đánh người là sai, em sẽ nhận trừng phạt.”

Điều duy nhất khiến cậu hối hận là, đánh chưa đủ nặng.

47. Chương 47

Viên Kiệt còn muốn nói, nhưng vừa hé miệng ra liền kêu đau một tiếng. Khóe miệng bị rách, vừa nhếch lên một cái đã tác động đến các dây thần kinh.

Lưu Bị hiếu kỳ, “So với lý do vì sao cậu bị đánh, tôi còn tò mò sao cậu lại không tránh hơn.”

Tô Tần thấp hơn so với Viên Kiệt một chút, nhìn qua cũng thấy vóc dáng Viên Kiệt cường tráng hơn.

Viên Kiệt ôm mặt buồn bực không nói gì, chính bản thân cậu ta cũng tự hỏi sao không thể tránh, nghĩ tới nghĩ lui đành đổ cho biểu tình Tô Tần khi ấy rất đáng sợ, hoặc là sự tình quá đột ngột nên không phản ứng kịp.

Hoàng Hưng nhìn một đồng người xuất hiện, nói: “Việc này không liên quan gì tới các em, đi ra ngoài cả đi.”

Triệu Lập cũng quay đầu nhìn mọi người, Lưu Bị vô thức nhìn về phía Triệu Thần, cậu biết quan hệ hai người không tồi. Đáng tiếc Triệu Lập không chút nể mặt, Triệu Thần còn chưa kịp nói gì, đối phương đã cất tiếng trước, “Mọi người tự hỏi Tô Tần sau đi.”

Triệu Thần chép miệng một cái, chỉ đành phải đi ra ngoài.

Anh vừa đi, đám Trần Miểu cũng phải ra theo, Lưu Bị nhìn thoáng qua Tô Tần, cậu ấy không chớp mắt, từ đầu đến cuối đối mặt với Chu Võ, cũng không nhìn tới đám bọn họ.

Ra khỏi cửa rồi, Trương Dũng Nghĩa hỏi Trần Minh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Trần Minh lo lắng cho Tô Tần, nắm ngón tay nói: “Tôi với Viên Kiệt.. có chút xung đột, Tô Tần làm vì muốn giúp tôi.”

Lưu Bị có vẻ không thể tin, lúc tập quân sự cậu và Trương Dũng Nghĩa muốn gây nhau với Mẫu Trần Hạo mấy lần, Tô Tần đều ngăn cản bọn họ đầu tiên.

“Cậu ấy chưa bao giờ làm loại chuyện xung đột như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Minh thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, trong lòng khẩn trương, có nên giấu chuyện này đi không? Nếu như nói chuyện của mình ra ngoài ánh sáng, mọi người sẽ đối xử với mình thế nào? Sẽ đối xử với Tô Tần thế nào?

Đang đấu tranh tư tưởng, đột nhiên Lưu Bị đâm vào tường một cái, Trần Minh càng thêm hoảng sợ, giương mắt nhìn, Lưu Bị lại nhìn chằm chằm.

“Cậu ấy vì cậu mới gặp phải chuyện này đi? Bây giờ cậu còn muốn giấu cái gì?”

Trong lòng Trần Minh khẽ run lên, Triệu Thần kéo Lưu Bị ra, nhưng sắc mặt cũng có vẻ khó nhìn.

“Tô Tần là một cậu bé tốt, nếu như có thể em ấy sẽ tuyệt đối không dùng tới bạo lực để giải quyết. Nhất định là có chuyện gì chạm tới giới hạn của em ấy.”

Trần Minh trơ chọi bất lực, nhưng cậu biết những người này thật tình quan tâm tới Tô Tần, lại thấy có chút ước ao.

Cậu hít sâu một hơi, lấp bắp kể từ đầu đến cuối chuyện ra, quả nhiên Trần Miểu và Trương Dũng Nghĩa đều ngây người.

Nhưng ngược lại, Triệu Thần và Lưu Bị đều không có biểu hiện gì, chỉ là sắc mặt Lưu Bị có chút kỳ quái.

“Cậu nói là, Tô Tần đi để nói đạo lý?”

Trần Minh gật đầu, kỳ thực cậu cũng rất nghi hoặc, “Tôi cũng không biết sao lại trở thành đánh nhau.”

Lưu Bị nhìn thoáng qua Triệu Thần, Triệu Thần lẩm bẩm nói: “Có lẽ là bởi..” Lời còn chưa dứt, thấy mọi người nhanh chóng nhìn qua đây thì ngừng lại.

“Chuyện này khó xử lý.”

Sắc mặt Trần Minh tái nhợt, nắm ngón tay nói: “Tôi phải đi nói thật với thầy!”

Thoạt đầu Trần Miểu có chút kinh ngạc, nhưng năng lực thích ứng rất nhanh: “Chẳng phải thầy Hoàng và thầy Chu đều là.. có lẽ bọn họ sẽ hiểu được.”

Thật ra Trần Minh cảm thấy hết sức khó xử, lúc này còn bị mọi người vây quanh. Cậu đẩy cửa muốn đi vào, Triệu Thần lại đột nhiên nói: “Xem xem Tô Tần sẽ nói thế nào đã, nếu cần thì vào sau.”

Mọi người cũng còn chuyện của mình, sau khi biết đầu đuôi sự tình xong, cũng không thể làm gì nhiều, đành phải tự giải tán.

Lưu Bị và Triệu Thần đi cùng nhau, đợi những người khác đi rồi, Lưu Bị hỏi: “Anh biết những gì rồi?”

Quan hệ của cậu với Triệu Thần đột nhiên trở nên xấu hổ cũng là có nguyên do. Hôm ấy hai người cùng đi uống rượu, kết quả quá chén nói hết ra, nhưng mà đến khi tỉnh rượu vẫn nhớ rõ.

Lưu Bị nhớ mình nói cái gì, cậu nói cậu thất tình, còn nói người cậu thích là Tô Tần.

Triệu Thần cũng nói có hảo cảm với Tô Tần, nhưng không biết có phải là tình yêu không. Hai người anh không ra anh, em không ra em, cứ gào khóc như vậy cả buổi tối, ngày hôm sau tỉnh dậy, ngoại trừ xấu hổ còn muốn tìm một chốn chôn mình.

Lúc này hai người cũng đứng cùng một phe, Lưu Bị tránh Tô Tần lâu như vậy, cuối cùng cũng dám nhìn thẳng vào tâm tình mình.

Dù ngay cả một cơ hội nhỏ cũng không có, nhưng ít ra vẫn phải cố gắng một chút.

Cậu nói: “Hôm trước anh nói Thường Dịch cái gì đó, đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Thần có thâm điều tra chuyện của Tô Tần, bởi vì hôm ấy gặp phải sinh viên học viện y kia khiến anh cảm thấy rất nghi hoặc. Nếu thành tích Tô Tần ưu tú như vậy, ngay từ đầu đã muốn học y, sao cuối cùng lại đổi?

Mà tra một lúc anh mới hiểu, từng có một người xuất hiện rất nhiều lần trong thế giới của Tô Tần, người ấy tên Thường Dịch.

“Thường Dịch là người giúp đỡ Tô Tần.” Triệu Thần nói: “Nhà bọn họ làm bất động sản, bây giờ Thường Dịch đang tiếp quản một phần của công ty.”

“Anh ta có quan hệ thế nào với Tô Tần?” Lưu Bị nhíu mày.

“Cái này không điều tra ra được, nhưng có thể từng có thời gian một bước cũng không rời.” Triệu Thần chậm rãi nói: “Nghiêm Qua với Tô Tần, có quan hệ như nào?”

Lưu Bị sững sốt, trong đầu hiện lên cảnh mình thấy ở lối đi bộ ngày ấy. Mặc dù đã qua lâu như vậy, nhưng cảnh kia vẫn rõ mồn một.

Triệu Thần thấy Lưu Bị không nói lời nào, mơ hồ xác thực suy đoán của mình. Anh cũng không làm rõ, chỉ nói: “Lúc sinh viên ở học viện y kia nhắc tới tên Thường Dịch, sắc mặt Tô Tần rất khó coi, nhưng lại nói ‘Tôi chọn gì không liên quan đến anh ta’ như vậy, sau đó sắc mặt Nghiêm Qua..”

Anh dám khẳng định, cái người tên Thường Dịch kia tuyệt đối không được hoan nghênh. Chí ít là đối với Nghiêm Qua.

Lưu Bị cũng hiểu, “Ý anh nói là, chuyện Viên Kiệt làm với Trần Minh, khiến Tô Tần nhớ lại... chuyện của mình.”

“Bằng không thì cậu giải thích thế nào với hành động của Tô Tần? Em ấy là người tỉnh táo nhất trong đám chúng ta, trừ khi chạm tới giới hạn của em ấy, nếu không sao có thể đánh mất lý trí như vậy?”

Lưu Bị nhớ lại vẻ mặt của Viên Kiệt, cũng gật đầu. Nhìn thôi cũng có thể tưởng tượng lúc đó Tô Tần ra tay nặng thế nào.

Lưu Bị do dự nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Triệu Thần thở dài, “Đành xem thầy và hội sinh viên quyết định thế nào thôi, dù vì bất cứ lý do gì, đánh người vẫn là không đúng.”

Lưu Bị nói: “Không bằng tìm Nghiêm Qua tới đi?”

Triệu Thần liếc nhìn cậu: “Anh ta có liên quan gì tới trường học không?”

“...Không có.”

“Có bối cảnh không?”

“... Không có?”

“Vậy gọi đến thì có ích gì?” Cũng bị đuổi ra ngoài giống họ thôi.

Lưu Bị ngồi xuống ghế nhỏ ở bên đường, sốt ruột mà cào đầu.

“Tên Viên Kiệt kia thật sự là thằng khốn, khốn một mình thôi còn chưa đủ, còn làm liên lụy tới Tô Tần.”

Triệu Thần vốn luận sự mà xét, “Việc này cũng do Tô Tần không xử lý tốt.”

Lưu Bị suy nghĩ một chút, “Hay là chúng ta đi tung chút tin?”

“Tin gì?”

Lưu Bị hất cằm, Triệu Thần quay ra đằng sau, vừa vặn thấy Trần Minh đi từ cầu thang xuống. Triệu Thần nhú mày, quay đầu nhìn Lưu Bị, “Em định..”

Lưu Bị nói: “Để người trong trường biết chuyện này rồi cuộc là do đâu.”

“Không được.” Triệu Thần lập tức lắc đầu, “Cái này không chỉ khiến Trần Minh rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, e rằng Tô Tần cũng bị kéo vào cuộc.”

Lưu Bị liếm môi, “Nhưng so với cái gì cũng không làm..”

“Lưu Bị.” Đột nhiên Triệu Thần lạnh lùng nói: “Đừng cho là anh không biết em đang nghĩ cái gì.”

Lưu Bị sững sốt, không ngẩng đầu, chỉ nhìn xuống sàn nhà.

“Em muốn mang chuyện Tô Tần ra để mọi người đều biết em ấy là gay, sau đó nói không chừng mọi người sẽ rời xa em ấy, mà em lại có thể nhân cơ hội tới gần.”

Triệu Thần lạnh lùng nói: “Em như này là lợi dụng lúc người ta gặp hoạn nạn.”

Lưu Bị nắm tay căng thẳng: “Mặc dù có chút hệ quả, nhưng cũng tốt mà. Như vậy mọi người mới có thể biết Tô Tần không phải người không có tư chất, không tùy tiện đánh người, cũng sẽ biết cậu ấy có nỗi khổ riêng!”

Triệu Thần hỏi: “Nỗi khổ riêng? Khổ sở vì tình? Còn là vì đàn ông? Em muốn lấy em ấy ra làm chuyện tiếu lâm sao?!”

Lưu Bị lộ ra vẻ mặt uể oải, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, “Vậy anh muốn em phải làm sao bây giờ? Chỉ là em muốn..”

“Em muốn lúc cậu ấy một thân một mình ở trường học, sẽ thấy được lòng tốt của em.” Triệu Thần quay đầu nhìn về phía con đường nhỏ kia, tựa như có điều cần suy nghĩ, lại tựa như đang thờ dãi, “Làm bạn như bây giờ không tốt sao?”

Lưu Bị trầm mặc thật lâu, sau đó mới đứng dậy, tự giễu nói: “Đúng là nào em hỏng rồi, anh nói đúng, em không nên gây thêm phiền toái cho cậu ấy.”

Triệu Thần quay đầu lại, vươn tay vỗ vai cậu, “Đi chơi bóng đi?”

“Ừ.”

Trong phòng làm việc, Tô Tần kể đầu đuôi ngọn ngành ra. Cậu không giấu diếm bất cứ chuyện gì, ngay cả lý do vì sao mình đánh Viên Kiệt cũng nói hết.

“Em mang tình cảm cá nhân vào, là em sai trước.”

Hoàng Hưng cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ bưng chén trà lên liếc mắt nhìn Viên Kiệt, nói: “Cậu đi tới phòng y tế trước đi.”

Viên Kiệt gật đầu, ánh mắt phức tạp nhìn qua sườn mặt Tô Tần, sau đó xoay người đi.

Triệu Lập hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại: “Như vậy đi, dù sao đánh nhau cũng là trái quy định của trường học, học bổng năm nay em không được nhận.”

Ôn Tiểu Vạn như muốn nói gì đó, nhưng vừa mới hé miệng, thấy sườn mặt lạnh lùng của Triệu Lập thì đành phải nuốt ngược lời về.

Cô nàng đưa mắt về phía Tô Tần, ánh mắt càng thêm nhu hòa, “Sau này trước khi làm gì nhớ nghĩ kỹ, lúc đang trong trạng thái phần nộ rất khó phân biệt nặng nhẹ.”

Tô Tần gật đầu, “Em biết sai rồi.”

Ôn Tiểu Vạn thờ dãi, sau đó nhìn Triệu Lập, “Chủ tịch, chúng ta về trước đi.

Cô nhìn Hoàng Hưng và Chu Vô, biết họ còn có lời muốn nói với Tô Tần.

Triệu Lập gật đầu, lễ phép chào hai thầy giáo, sau đó cùng Ôn Tiểu Vạn đi ra ngoài. Lúc xuống dưới, Triệu Lập thấy Ôn Tiểu Vạn có vẻ an tĩnh, thản nhiên nói: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Ôn Tiểu Vạn mím môi, “Em đang nghĩ, nếu em mà là Tô Tần, có lẽ em còn gây chuyện nghiêm trọng hơn.”

Triệu Lập dừng bước, quay đầu nhìn cô nàng, “Lúc đang trong trạng thái phần nộ rất khó phân biệt nặng nhẹ.”

Ôn Tiểu Vạn ngẩn người, lập tức cười nói, “Biết rồi, nếu như em gặp chuyện như này, trước tiên đi dội nước lạnh trước.”

Triệu Lập gật đầu, xoay người tiếp tục đi xuống cầu thang, đến bậc cuối cùng thì đột nhiên nói, “Anh quyết định lưu lại học nghiên cứu.”

Ôn Tiểu Vạn ngẩn người, “Anh không đi làm sao?” Đã có công ty lớn ký hợp đồng cùng anh.

“Công ty bên kia cũng đồng ý rồi.” Triệu Lập nói, dung mạo tinh anh dưới ánh mặt trời càng thêm nam tính hấp dẫn, Ôn Tiểu Vạn có chút giật mình, lại nghe thấy anh nói: “Anh muốn sau khi chính thức tốt nghiệp, trước tiên sẽ thành gia.” (thành gia = lập gia đình)

Thành gia...

Ôn Tiểu Vạn vốn luôn linh hoạt đột nhiên lại thất thần trong thoáng chốc, “Anh muốn kết hôn?”

Triệu Lập đi xuống bậc thang, đứng ở trên vỉa hè, Ôn Tiểu Vạn hững hờ còn đang đứng trên cầu thang, mái tóc đen dài bị gió lùa, Triệu Lập nghiêng người nhìn, khóe môi hiếm khi cong lên.

“Thành gia lập nghiệp, trước tiên thành gia, sau đó thì lập nghiệp.”

“Đối phương là ai?” Ôn Tiểu Vạn vội vã thốt lên, lời vừa ra, lại dọa sợ chính mình.

Triệu Lập cười như không cười, “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Trong phòng làm việc an tĩnh, Chu Vô cất tiếng trước.

“Đây là hệ quả của chúng ta sao?”

Hoàng Hưng lười biếng nói: “Đừng dát vàng lên mặt mình.” Anh nói, xong quay đầu nhìn Tô Tần, “Bạn trai của em đâu rồi?”

Tô Tần sững sốt, lập tức lắp bắp, “Sao thầy.. biết...”

“Nhìn dáng vẻ của em là biết.” Hoàng Hưng cười nói: “Vẻ mặt hạnh phúc thế kia, đâu giống như bị vứt bỏ?”

Mặt Tô Tần đỏ lên, có chút mất tự nhiên, “Hai người không.. trách em sao?”

“Đã ra hình phạt rồi, học bổng của em đã bị mất, trách hay không trách cũng không có ý nghĩa gì.”

Tô Tần gật đầu, “Lần sau sẽ không như vậy.”

Hoàng Hưng lại nói, “Tôi vẫn đề cử em học kỳ sau chuyển tới học viện y.”

Tô Tần sững sốt, ngẩng đầu lên, Hoàng Hưng tiếp tục nói: “Không nói đến chuyện lúc đánh là do tiềm thức hay cố ý, nhưng quả thật em tránh được mấy bộ phận quan trọng, nếu không Viên Kiệt sẽ không thể đứng ở đây.”

Chu Vô cũng nói: “Thậm chí không đánh vào dạ dày, nhưng lại đập vào vị trí hõm xuống bên cạnh dạ dày. Ở phía dưới xương sườn, nơi đau nhất, nhưng lại không gây ra thương tổn nghiêm trọng.”

Tô Tần không nói gì, cậu từng học qua cấu tạo cơ thể người, vốn chỉ vì tò mò, nhưng quyển sách giải phẫu cơ thể người kia lại được cậu đọc rất cẩn thận.

Hoàng Hưng nói, “Em bỏ y học, bởi vì người kia sao?”

Tô Tần không trả lời, Hoàng Hưng nói: “Nếu là như vậy, người em cần xin lỗi trước tiên không phải ai khác, mà là chính bản thân em.”

Tô Tần có chút dao động, Chu Vô nhắc: “Thật ra chuyển ngành cũng không dễ dàng như vậy, tuy rằng em thông minh, nhưng muốn chuyển cũng không phải chuyện đơn giản. Không bằng em thử thi xem, nếu thi không được, coi như chúng tôi nói nhiều như vậy là vô ích.”

48. Chương 48

Trên đường về nhà, Tô Tần còn có chút suy nghĩ. Chuyển hay là không chuyển, đó là một vấn đề lớn.

Nếu như chuyển sang học viện y, như vậy không chỉ có chuyện phải kéo dài việc chuẩn bị học phí, mà còn phải tiến nhập xã hội muộn hơn những người khác. Và ngay cả khi vào học y, chuyện thực tập cũng rất phiền hà.

Cậu cứ nghĩ không đầu không cuối như vậy, đi tới cửa nhà mới nhớ ra hôm nay là ngày đầu tiên Nghiêm Qua đi làm.

Cũng không phải lần đầu tiên anh đi làm kể từ khi tốt nghiệp, Nghiêm Qua vốn từng đi làm, nhưng Tô Tần thấy hẳn vẫn nên chúc mừng một chút. Cậu vào nhà, thả cặp xuống, lấy ví đếm tiền rồi cầm theo một cái túi đi ra ngoài.

Gần đây cậu phát hiện ra một biện pháp tiết kiệm, chính là tự mang túi ra ngoài, có thể tiết kiệm tiền mua túi. Tuy một cái túi lớn chỉ có giá 5 đồng, cái túi nhỏ là 2 đồng, nhưng chung quy có thể tiết kiệm thì đều là chuyện tốt.

Cậu cắt ví đi xuống dưới lầu, đi đến siêu thị gần đó để mua thức ăn. Luộc một con gà, rán một con cá, tuy rằng hai người ăn không nhiều, nhưng lại có thể ăn được trong nhiều bữa, như vậy cũng không tồi.

Còn lại thì xào mấy món rau là được nhỉ? Cậu đứng bên quầy thịt đông lạnh chọn, lại nhớ hình như Nghiêm Qua có nói muốn ăn thịt bò nướng.

Gần đây thịt bò có chút đắt. Tô Tần liếm môi một cái, lại nhìn quầy hàng ở bên kia. Mua trong chợ có lẽ sẽ rẻ hơn một chút, nhưng nhìn trong siêu thị thấy thoải mái hơn. Đặt ở quầy đông lạnh, không có máu tanh, tựa hồ rất sạch sẽ.

Tô Tần dần hiểu vì sao nhiều người thích đến mua đồ ở siêu thị hơn, ở đây bày hàng la liệt, rau và trái cây được đóng gói cẩn thận, nhìn qua rất hấp dẫn.

Mua thịt bò, khoai tây, rau cần, chọn một con gà cỡ vừa. Tô Tần lại đi ra chợ mua rau cho rẻ hơn, cải thìa gần đây đang lên giá, rau diếp cá cũng đắt hơn rồi.

Vắt vả lấm mới mua đủ được, Tô Tần cầm túi và chìa khóa trở về nhà, lúc đi tới đầu hẻm thì nghe thấy nghe còi xe.

Cậu vô thức quay đầu, thấy một chiếc xe Mercedes màu đen. Có hai người ngồi trong xe, đỗ ở đầu đường, nhưng bởi vì ngược phía với Tô Tần, nên lúc đi qua cậu không nhìn thấy người ngồi bên trong.

Cửa sổ xe tựa như hạ xuống một chút, nhưng lực chú ý của cậu rất nhanh đã bị cái khác thu hút.

Một chiếc xe đạp đi tới đầu hẻm, phanh kít một cái, người trên xe quay đầu.

“Về sớm như vậy sao?” Nghiêm Qua tựa hồ như rất ngạc nhiên, vừa dắt xe đạp đi lên, vừa nói.

Tô Tần nhanh chóng bỏ chuyện xe Mercedes ra sau đầu, đi theo anh hỏi: “Xe ở đâu ra?”

“Mua đấy, xe cũ ấy mà, hai trăm tệ.” Nghiêm Qua nói: “Chen chúc ở mấy xe công cộng mệt lắm.”

Tô Tần nhắc: “Lúc lái xe nhớ phải chú ý an toàn.”

“Biết rồi.” Nghiêm Qua cười hì hì, để xe vào trong góc cầu thang, lấy hai khóa khóa lại.

Tô Tần có chút bận tâm, “Bị trộm thì làm sao đây?”

“Nên mới mua hai khóa!” Nghiêm Qua đắc ý nói, “Khóa rất chắc, yên tâm đi!”

Nói rồi lại gần nhìn vào túi đồ của Tô Tần, “Mua gì Oa? Nhiều vậy, em mở mang tầm nhìn rồi đó à?”

Tô Tần bật cười một tiếng: “Lâu lâu có một chuyện tốt, chúc mừng anh đi làm.”

Nghiêm Qua cười rộ lên, ôm chầm lấy Tô Tần hôn lên trán cậu một cái.

Tô Tần lấy tay đẩy anh ra, mắt nhìn quanh bốn phía, “Cẩn thận bị mọi người thấy!”

Nghiêm Qua giúp cậu cầm đồ đi lên phía trước, “Thấy cũng chẳng làm sao.”

Tô Tần liếc mắt nhìn ra đầu ngõ, chiếc xe Mercedes lúc này cũng đóng cửa, đèn xe sáng ngời, lập tức rời đi.

Không biết vì sao trong lòng Tô Tần lại dâng lên thứ dị cảm cổ quái, cậu lắc đầu, theo Nghiêm Qua đi lên phòng, Meo Meo từ ngoài cửa sổ leo vào, trên lông dính đầy bụi.

Nghiêm Qua nhíu mày, “Cái con này, càng ngày càng không an phận!”

Meo Meo càng ngày càng lớn hơn, cũng càng ngày càng bướng bỉnh. Tô Tần ở tầng ba, ngoài cửa sổ là đường cái. Trên tường có mấy đường ống và vòm lá, nó coi như không có gì mà leo xuống tầng một, chơi chán rồi lại bò về.

Hôm nay vừa vặn bị phát hiện! Meo Meo chạy vọt vào phòng, bị Nghiêm Qua đánh một cái rồi xách cổ đứng lên, “Tắm!”

Không biết có phải ảo giác hay không, Tô Tần cảm thấy Meo Meo run một cái.

Tắm cho nó mãi cũng thành thói quen, Nghiêm Qua cởi quần áo đóng cửa lại, trong toilet vang lên tiếng nước chảy và tiếng mèo kêu thảm thiết. Tô Tần đứng trong bếp làm cơm, đầu tiên bỏ gà vào nồi áp suất, sau đó xoay người chuẩn bị khoai tây và thịt bò.

Lúc lên đèn cũng là lúc mùi thức ăn từ phòng bếp bay ra. Meo Meo đã được sấy khô, nằm trên sofa với bộ lông mượt mà. Nghiêm Qua tựa vào cửa phòng bếp nhìn bóng lưng gầy của cậu, vài lần muốn tới giúp, lại bị Tô Tần trừng mắt.

“Ngày đầu tiên thế nào?” Tô Tần vừa rửa cái thìa vừa hỏi.

“Thì cứ như vậy thôi, tự giới thiệu, nghe người khác giới thiệu, sau đó làm quen với cách vận hành của công ty.”

“Anh làm cái gì?”

“Tạm thời bắt đầu ở bộ phận tiếp khách hàng.” Nghiêm Qua giải thích cho cậu vài hoạt động của công ty chứng khoán, còn nói cả kỹ thuật lôi kéo khách hàng.

Tô Tần nhíu mày, “Cái này cần phải quen biết nhiều.”

“Chỉ là một phần thôi, cũng gần gần giống với doanh số bán hàng.” Nghiêm Qua giúp cậu giảm nhỏ lửa, gió ngoài phòng tuy lạnh buốt, nhưng trong phòng bếp nhỏ này thế nào cũng cảm thấy ấm nóng.

Tô Tần còn nói: “Đầu tư cổ phiếu... Trước đây có nghe người ta nói qua, nhưng không biết là cái gì, nghe anh nói như vậy, có phải giống với đánh bạc không?”

“Không giống đâu..” Nghiêm Qua cũng không biết giải thích như nào với cậu, nếu nói ra thì rất dài dòng, nào là công ty đưa vào hoạt động, rồi phiếu công trái, cổ đông, chia hoa hồng, điều khiển thị trường kinh tế, thậm chí mấy tin tức gì đó cũng có thể làm ảnh hưởng đến giá cổ phiếu.

Cũng may mà Tô Tần không có nhiều hứng thú, tư tưởng của cậu rất bảo thủ, so với đầu tư tiền vào cái nợ cái kia, không bằng tự mình giữ, hoặc gửi trong ngân hàng kiếm lợi tức.

Nếu nói mấy lời này cho Nghiêm Qua nghe, kiểu gì anh cũng sẽ búng trán cậu, bởi lợi tức của ngân hàng không đuổi kịp lạm phát, nhưng với Tô Tần mà nói, tự mình giữ tiền vẫn là tốt nhất.

Đợi cơm lên đã tám giờ rưỡi. Bụng Nghiêm Qua đói đến kẹp lép, nhưng vì bàn đầy món ngon nên cũng đáng giá chờ đợi.

Hai người bắt đầu ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện. Nghiêm Qua cảm thấy tâm tình Tô Tần hôm nay cứ là lạ. Có cảm giác mất tự nhiên, nhưng lại cố ra vẻ vui vẻ.

Cậu cắn miếng thịt gà, tuy không thực sự mềm, nhưng cũng rất thơm.

Tô Tần nói: “Sớm biết như vậy sẽ lược thêm một chút nữa.”

Nghiêm Qua nhìn cậu một chút, “Có phải em có chuyện muốn nói hay không?”

“Hả?”

“Ồ trường xảy ra chuyện gì?”

Tô Tần nuốt miếng thịt vào trong miệng, lại lấy thêm ít cải trắng trong canh, chậm rãi nói: “Cũng như mọi khi...”

Nghiêm Qua nhíu mày, “Em không biết nói dối.”

Cải trắng vừa mềm lại mọng nước, cắn một miếng, vị thịt gà liền tràn đầy khoang miệng.

Tô Tần liếm môi một cái, nói: “Thầy bên học viện được bảo em nên chuyển tới học viện y.”

Nghiêm Qua sững sốt, “Em chuyển sao?”

“Em không biết.” Tô Tần lại lấy cơm, gạo trắng có mùi thơm nhàn nhạt, tuy hơi khô một tí, cậu ăn vài miếng liền, sao đó lại nói: “Học y chính quy, muốn tốt nghiệp phải mất năm năm, nhưng nếu muốn có thành tựu thì tốt nhất là phải học hệ bảy năm, hệ tám năm, thời gian rất dài.”

“Hệ bảy năm, tám năm là cái gì?” Nghiêm Qua không hiểu mấy cái này lắm.

“Hệ bảy năm là học thạc sĩ, tám năm là tiến sĩ.” Tô Tần nói: “Tốt nghiệp năm năm có bằng cử nhân, học phí so với mấy chuyên ngành khác đều đắt hơn, năm nghìn một năm còn chưa tính đến phí sách vở, bảy năm thì phải mười nghìn một năm.”

Đây đúng là một số tiền lớn, Nghiêm Qua đang muốn hỏi học bổng nhiều hay ít, Tô Tần lại nói: “Nếu như em muốn chuyển, còn phải đi thương lượng với Thường gia, học phí đều là họ cấp, nếu như vậy học ở học viện được kỳ này là tốn công sao?”

Nghiêm Qua thấy trong lòng có chút buồn phiền, muốn thương lượng với Thường gia.. chính là gặp Thường Dịch sao?

“Hơn nữa, năm nay lại không có học bổng.” Tô Tần lẩm bẩm nói.

Nghiêm Qua sững sốt, nhú mày, “Cái gì?”

Lúc này Tô Tần mới phát hiện mình lỡ miệng, nhìn vẻ mặt Nghiêm Qua giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì phải đối mặt với phụ huynh. Cậu thở dài, kể chuyện buổi chiều ra.

Nghiêm Qua nhìn cậu, vẻ mặt sâu sa khó dò, “Sao lại kích động như vậy?”

Tô Tần mím môi, không nói chuyện.

Nghiêm Qua nhìn cậu một lúc lâu, sau đó thở dài một tiếng, tiếp tục cầm đũa gấp thức ăn.

Nhưng bầu không khí sau đó hiển nhiên không mấy hài hòa, trong không khí có cảm giác ngột ngạt. Vài lần Tô Tần muốn nói, lại cảm thấy bẽ tắc. Cậu bắt đầu nghĩ, thường ngày mình và Nghiêm Qua trò chuyện như thế nào? Rồi lại hần huyên những gì?

Cứ tiếp tục như vậy đến hơn mười giờ, Tô Tần nhìn đồng hồ, sáng mai có tiết, nên đi ngủ.

Cậu đứng dậy, Nghiêm Qua cũng tắt tivi đứng dậy theo, hai người vào phòng. Tô Tần còn đang cởi quần áo, Nghiêm Qua đã cởi hết đi lên giường.

Tô Tần có chút bất đắc dĩ, chậm rãi bò vào ổ chăn, vừa mới nằm xuống đã bị Nghiêm Qua kéo vào lòng.

Nụ hôn triền miên không dứt, ướt át đến độ phiến tình.

Rất nhanh Tô Tần đã chìm sâu, ván giường cốt kết cọt kẹt, động tác của Nghiêm Qua có chút bạo lực.

Tô Tần kêu đau một tiếng, ánh đèn yếu ớt chiếu tới một nửa khuôn mặt của Nghiêm Qua, nửa còn lại chìm trong bóng tối, mang tới cảm giác khác biệt.

Gương mặt Tô Tần mất tự nhiên ửng hồng, mỗi lần bị Nghiêm Qua tiến sâu lại khó khăn thở dốc, khoái cảm kịch liệt rất nhanh đã phá tan lý trí, thanh âm không che giấu được, lại có cảm giác như Nghiêm Qua cố ý đùa, lúc nặng lúc nhẹ, lúc nhanh lúc chậm, dẫn dắt Tô Tần đến muốn phát điên.

“Nghiêm... Nghiêm Qua!” Nghiêm Qua kìm chặt eo cậu hung hăng tiến nhập vài cái, sau đó lại đột nhiên chậm lại.

Khóe mắt Tô Tần ướt lệ, không biết là khó chịu hay là gì, cậu ảo não nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Nghiêm Qua hôn cậu, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng đảo sâu, thẳng đến khi hai người hô hấp không thông, Nghiêm Qua mới nói: “Không được nghĩ đến người khác.”

Tô Tần sững sốt, Nghiêm Qua vừa buồn phiền vừa lo lắng, kéo Tô Tần dựa vào tường, hung hăng va chạm.

“Không được nghĩ đến người khác! Bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, bất luận ai nói gì, em cũng chỉ được nghĩ đến anh!”

Bá đạo và không cam lòng, tựa như một đứa nhỏ bị cướp mất đồ chơi.

Nghiêm Qua gặm cổ cậu rồi lại cắn sâu, Tô Tần rên lên một tiếng, Nghiêm Qua giống như con thú, liếm qua liếm lại vài cái, rầu rĩ nói: “Nếu như anh gặp em sớm hơn tên ấy..”

Tô Tần úp mặt vào tường, đột nhiên thấy lòng mình chua xót.

“Nghiêm Qua.”

“Ừ?”

“Em muốn quay lại...”

Nghiêm Qua dừng động tác, ôm cậu tới, quay mặt về phía mình. Tô Tần ngồi trên người anh, ôm cổ anh, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau.

Qua thật lâu, Tô Tần chủ động hôn lên, hôn hấp Nghiêm Qua cứng lại, hạ thân lại bắt đầu di chuyển, Tô Tần rên lầm bầm, vừa hôn Nghiêm Qua vừa để anh tiến sâu.

Vui sướng qua đi, Tô Tần miễn cưỡng vùi đầu vào trong lòng Nghiêm Qua, thật lâu sau mới nói: “Trước đây em nhớ đến anh ta, trong lòng rất đau như bị dao cứa; bây giờ nghĩ tới, chỉ có bất đắc dĩ và buồn cười.” Cậu vừa nói vừa lấy tay chọc vào ngực Nghiêm Qua, “Bây giờ nghĩ đến anh, trong lòng rất ấm áp.”

Có thể dập tan những bất đắc dĩ, buồn cười, lửa giận và không cam lòng kia.

Ai đúng ai sai không có ý nghĩa gì nữa, quan trọng là, bây giờ mình có tốt hay không.

Có thể giữ được hạnh phúc trong tay hay không.

Chuông điện thoại chói tai vang lên trong đêm tối, Tô Tần áy náy nói, “Ở phòng khách..”

Nghiêm Qua đành phải đứng dậy, cả người lảo đảo đi tới phòng khách lấy điện thoại của Tô Tần. Bốn phía đen như mực, cái tên trên điện thoại trở nên rất rõ ràng.

Thường Dịch.

Nghiêm Qua dừng lại một chút, mở điện thoại di động lên, nhận máy.

“Alo.” Vừa trải qua vui thích, giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm.

Mặc dù cách một ống nghe, nhưng Thường Dịch có thể biết hai người vừa mới làm gì.

Đầu bên kia trầm mặc hồi lâu, sau đó một giọng nói êm tai vang lên, nghe tựa như gió mát, “Xin chào, tôi tìm Tô Tần.”

“Em ấy ngủ.” Nghiêm Qua nói.

“Ồ?” Thường Dịch cười rộ lên, tiếng cười của anh cũng hết sức dễ nghe, sẽ không để ai cảm thấy khó chịu, “Xin lỗi đã quấy rầy, mai tôi lại gọi lại.”

Nghiêm Qua còn đang định tắt máy, thanh âm nhu hòa của Thường Dịch lại truyền tới một lần nữa, “Xin hỏi anh là ai?”

“Nghiêm Qua.”

Nói xong liền cúp máy.

49. Chương 49

Hôm sau Nghiêm Qua đang ở công ty thì nghe thấy có người nói tìm mình, anh không thể ngờ lần đầu tiên mình và Thường Dịch gặp nhau lại như vậy.

Anh từng tưởng tượng rất nhiều tình huống hai người gặp nhau, ví dụ như Thường Dịch ở dưới lầu căn đường Tô Tần, còn anh sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân; hoặc là Tô Tần phải đi gặp Thường gia, anh thì sẽ đi theo làm vệ sĩ.

Vô luận thế nào anh cũng không thể ngờ, đối phương trực tiếp tới công ty tìm mình. Đây là một mình chiến đấu?

Nghiêm Qua đứng trong phòng hút thuốc, khoanh tay nhìn từ trên cửa sổ xuống. Ở chỗ đỗ xe có một chiếc Mercedes mui trần, bên cạnh xe là một người đàn ông mặc âu phục.

Tây trang màu xám, áo sơ mi trắng, cổ áo để hở lộ ra xương quai xanh tinh tế. Thường Dịch trong trí tưởng tượng của anh có hơi khác, anh cho rằng Thường Dịch là một thiếu gia có vẻ ăn chơi trác táng, có lẽ sẽ rất kiêu ngạo hoặc tự phụ, nhưng hôm nay nhìn qua, dường như không phải như vậy.

Khăn tay tùy ý nhét vào trong túi tây trang, cùng màu với quần tây, vóc dáng không mấy khác biệt với anh, nhưng cũng không cường tráng, có chút giống người mẫu.

Hai chân thon dài, eo hẹp, tóc đen gọn gàng, gương mặt thập phần nhu hòa, nhìn qua giống một cậu trai.

Ngoại hình như vậy, lại có cảm giác tương đồng như Triệu Thần. Khó trách lúc Tô Tần ở chung với Triệu Thần có chút kỳ quái, tốt mà như không tốt, tuy không tốt, nhưng lại cũng không có cảm giác xa lạ.

Nghiêm Qua có cảm giác mình đã hiểu chút gì đó, anh nhả một hơi khói, phía sau cũng có một đồng nghiệp đang hút thuốc, thấy anh thì ngạc nhiên hỏi: “Không phải có người tìm hay sao?”

Nghiêm Qua nhếch khóe môi, “Để tên ấy chờ thêm một chút đi.”

“Hả?”

Nghiêm Qua không nói thêm nữa, thong thả hút thuốc, đến khi hút hết một điếu, lại đợi thêm mười phút nữa mới ra thang máy đi xuống.

Người đàn ông đứng chờ ở ven đường không có chút hờn giận, thậm chí vẫn mỉm cười ấm áp. Ánh dương chiếu qua các kẽ lá rọi bóng trên đỉnh đầu, anh ta cúi đầu nhìn điện thoại, sườn mặt tựa như một bức tranh hoàn mỹ, rất nhiều cô gái đi qua không tự chủ mà ngoái lại nhìn.

Nghiêm Qua đút hai tay vào túi quần, anh cũng mặc tây trang, nhưng liếc mắt là có thể thấy được loại này giá rẻ. Tuy vậy khí khái của anh rất mạnh mẽ, dấu là tây trang rẻ tiền, nhưng lại làm nền cho khí chất tiêu sái không kiềm chế được.

Khí chất hai người nhìn qua tuyệt nhiên tương phản, Thường Dịch ngẩng đầu, không nói chuyện, chỉ bình tĩnh nhìn Nghiêm Qua một hồi.

“Xin chào.” Anh ta vươn tay ra, lịch sự nói: “Tôi là Thường Dịch.”

Nghiêm Qua cũng vươn tay ra nắm lại tay người kia, cong môi lên mỉm cười, vẻ như một quý ông lịch sự, “Xin chào, tôi là Nghiêm Qua.”

“Rất xin lỗi vì đột nhiên đã quấy rầy anh..” Thường Dịch đang nói, đột nhiên Nghiêm Qua lại ngắt lời: “Trước tiên, tôi rất hiếu kỳ, sao anh có thể tìm tới đây?”

Thường Dịch cười cười, “Chắc để anh phải chê cười, tôi lái xe theo anh tới.”

Nghiêm Qua sững sốt, trong đầu lập tức xuất hiện một hình ảnh. Mình đạp xe ở phía trước, anh ta lái Mercedes theo sau.

Nghĩ đến đây lại nhìn lên khuôn mặt tươi cười của Thường Dịch, tuy rằng vẫn là nụ cười bình thường, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt tựa hồ như cất giấu tia châm biếm.

Nghiêm Qua cũng lười giả bộ, trực tiếp vén tay áo lên, khoanh tay đứng dựa vào xe anh ta một chút.

“Sáng sớm đã phải để vị công tử này đợi ở cửa, vất vả cho anh rồi.”

Thường Dịch tỏ vẻ không sao nhún vai, “Không sao, nhờ vậy mà tôi có thể thấy được cảnh trước đây chưa từng thấy.”

Ánh mắt Nghiêm Qua lộ ra tia dò hỏi, Thường Dịch nói, “Tôi nói đến Tô Tần, sáng sớm em ấy ra khỏi nhà cùng với anh, tôi chưa từng thấy em ấy có biểu tình như vậy, nói như thế nào nhỉ? An tĩnh.. bình thần.”

Nghiêm Qua không hiểu, “Không phải lúc nào em ấy cũng như vậy sao?”

“Chỉ ít cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng thấy.” Thường Dịch cười nói: “Mỗi lần em ấy thấy tôi, đều luôn rất kích động, không ngừng kể chuyện phiếm, luôn rất rất nhiệt tình. Chưa từng có lúc an tĩnh như vậy.”

Khóe miệng Nghiêm Qua nhếch lên, “Anh biết loài mèo chứ?”

Thường Dịch không hiểu vì sao suy nghĩ của đối phương có thể xoay chuyển nhanh như vậy, nói: “Đương nhiên biết.”

“Không, anh không biết.” Nghiêm Qua nhẹ nhàng nói, “Nếu anh trêu mèo, nó sẽ chống cự lại với anh, nó sẽ nghĩ biện pháp chống cự hay ghênh hợp, cho nên mỗi lần anh thấy nó, nó đều luôn rất hưng phấn; nhưng nếu anh mang tới cho nó cảm giác an toàn và ỷ lại, chẳng cần anh làm gì, nó vẫn tới bên cạnh anh, an tĩnh dựa vào anh, dù cho chỉ đơn giản là ngủ cả ngày.”

Dáng cười trên môi Thường Dịch thu lại, chậm rãi nói: “Ý của Nghiêm tiên sinh là, tôi không thể mang tới cảm giác an toàn cho Tô Tần.”

“Dĩ nhiên không phải.” Nghiêm Qua ngạc nhiên nói: “Sao anh lại nghĩ như vậy? Tôi đang nói là mèo, không phải người.”

Thường Dịch: “...”

Ngón tay Thường Dịch vô thức nhéo khớp xương, những khi tức giận anh ta sẽ làm động tác này. Nghiêm Qua nhìn thoáng qua, không hé răng.

Qua một lúc Thường Dịch lại nói: “Chúng ta vào thẳng vấn đề đi, tôi tới là muốn nói với Tô Tần một chuyện.”

“Ồ.” Nghiêm Qua thờ ơ nói: “Vậy sao anh không tới tìm em ấy?”

“... Em ấy không gặp tôi.” Thường Dịch thở dài, “Di động không tiếp, còn đổi số, tôi phải nhờ tới mấy bằng hữu ở Nam đại mới có thể lấy được số mới của em ấy.”

Nghiêm Qua nhớ tới nam sinh ở học viện y kia, từ chối cho ý kiến.

Thường Dịch không thấy anh phản ứng, lại nói: “Chuyện này có liên quan tới việc giúp đỡ em ấy đi học, tôi muốn nhờ anh khuyên em ấy một chút.”

Nghiêm Qua không đáp mà hỏi ngược lại, “Mấy người giúp đỡ em ấy bao nhiêu tiền.”

Thường Dịch nhếch mi, “Từ tiểu học cho tới bây giờ, anh có thể tưởng tượng.”

Nghiêm Qua móc một điều thuốc ra, “Chỉ học phí?”

“Đương nhiên.” Thường Dịch lấy một cái bật lửa ra, Nghiêm Qua liếc thấy trên thân bật lửa có khắc một logo hàng hiệu, lại liếc mắt nhìn Thường Dịch, Thường Dịch vẫn cười đến vô hại như cũ, đưa bật lửa ra phía trước.

Nghiêm Qua cười, nhận lấy rất tự nhiên, châm lửa, hít một hơi thật sâu.

Thường Dịch nói: “Thật ra tôi còn muốn hỏi em ấy, vì sao không chọn học viện y.”

Nghiêm Qua ngửa đầu, nhìn ánh dương loang lổ trên đỉnh đầu, nhớ tới dáng vẻ ôn hòa của Tô Tần, trong lòng rối tinh rối mù.

“Tôi sẽ giúp anh khuyên nhủ.” Anh biết Tô Tần thích học y, đây chỉ là một loại trực giác, giống như người ngoài tình táo người trong cuộc lại u mê, chỉ là chính Tô Tần cũng không rõ được.

Nếu Thường gia nguyện ý giúp đỡ, không thể nghi ngờ gì, đây là một chuyện tốt với Tô Tần.

Thường Dịch cười rộ lên, “Vậy nhờ anh.” Nói rồi anh ta đưa danh thiếp của mình ra, “Có chuyện gì thì liên hệ với tôi.”

Nghiêm Qua nhận lấy, nền trắng chữ đen, danh thiếp nền nã, trên đó có viết tổng giám đốc của một công ty nào đó, phía dưới là tên của Thường Dịch, số điện thoại và số fax.

Thường Dịch mở cửa lên xe, hạ cửa sổ xuống nói: “Tôi chỉ lưu lại Nam Thành một tuần, mong Nghiêm tiên sinh nhanh chóng giúp đỡ.”

Nói xong cũng không chờ Nghiêm Qua đồng ý đã trực tiếp lái xe đi.

Vào buổi tối, Nghiêm Qua ngồi trên ghế sofa chờ Tô Tần đi làm thêm về, tâm tình trong lòng rất đổi phức tạp.

Anh tự hỏi tại sao lại đáp ứng người kia? Để Tô Tần đi gặp Thường Dịch là hành động sáng suốt sao? Không không không, nếu lo lắng như vậy, chẳng phải nghĩa là mình không tin Tô Tần sao?

Nhưng, Nghiêm Qua bé Meo Meo đang đi qua vào lòng, vừa suy nghĩ vừa giày vò nó, Meo Meo kêu thảm mấy tiếng rồi giãy dụa đòi ra ngoài, còn cào lên tay Nghiêm Qua một vết.

Nghiêm Qua buồn bực, chỉ vào Meo Meo mắng, “Nuôi mày lâu như vậy mày còn đánh anh!”

Nói đến đây, thanh âm không hiểu sao lại trở nên ỉu xiu, tựa như qua Meo Meo có thể thấy được một người khác. Nuôi lâu thì sao? Người ta có ba năm cảm tình, ba năm đấy.

Lần đầu tiên Nghiêm Qua cảm thấy mình dao động như vậy, nghĩ đến việc Thường gia là nơi duy nhất có thể giúp đỡ Tô Tần, anh không có biện pháp nào.

Hóa ra tự do lại có cái giá lớn như vậy, đột nhiên Nghiêm Qua tự giễu. Không muốn nỗ lực làm việc, ngày thơ đi tìm cái gì mà tự do hy vọng, cuối cùng với người mình chân chính muốn bảo vệ, lại phải gửi hy vọng vào người khác.

Đây là trả giá.

Nghiêm Qua bực mình bới tóc, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, sau đó là tiếng khóa tra vào ổ.

Lúc Tô Tần vào nhà, chỉ thấy Nghiêm Qua đang nhìn mình không chớp mắt.

Cậu hoảng sợ, đi vài bước tới sờ sờ đầu Nghiêm Qua, “Khó chịu?”

“Không..” Nghiêm Qua không biết tại sao, Tô Tần vừa tới gần hỗn loạn trong lòng lại lắng xuống. Anh kéo tay Tô Tần xuống hôn một cái, “Sao lại hỏi như thế?”

“Sắc mặt anh không tốt.” Tô Tần vẫn chưa yên tâm, lại kề trán mình với Nghiêm Qua để đo nhiệt độ, “Ừm.. hình như không nóng.”

“Anh khỏe mà.” Nghiêm Qua cười, ôm cậu vào lòng, hít sâu một hơi.

Tô Tần đi vào mang theo không khí mát dịu, không khí của đêm tối giúp lòng người ta trầm tĩnh lại.

“Hôm nay anh gặp Thường Dịch.”

Tô Tần sưng lại một chút, nửa ngày mới hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Tên ấy ở Nam Thành một tuần, có lẽ là du lịch hay công tác gì đó.” Nghiêm Qua từ từ nhắm mắt lại, “Tên ấy muốn gặp em, có chuyện.. muốn nói với em.”

Ngực Tô Tần nhói một cái, ngón tay vô thức nắm chặt y phục của Nghiêm Qua, “Anh đồng ý rồi?”

Nghiêm Qua trầm mặc nửa ngày rồi mới nói: “Nhà họ giúp em đi học, vượt mặt phải nể mũi, anh cũng không thể từ chối.”

Tô Tần lẩm bẩm như một đứa trẻ: “Em không muốn gặp anh ta.”

Nghiêm Qua nhẹ vỗ lưng cậu, “Cái gì cần nói rõ ràng thì nói đi, dù sao em cũng phải tự mình đối mặt.”

Nói rồi anh lại bổ sung: “Em đã là người trưởng thành rồi.”

Lúc này lại muốn mang ‘người trưởng thành’ ra để khuyên sao? Rõ ràng mọi ngày bảo vệ tựa như một đứa trẻ.

Tô Tần nhắm mắt lại, thấy miệng lưỡi khô khốc, cậu gồi đầu lên vai Nghiêm Qua trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Được.”

Nghiêm Qua nhanh chóng gọi điện cho Thường Dịch, chín giờ cũng không tính là muộn lắm. Nghiêm Qua cũng có tư tâm, mong chuyện này kết thúc càng nhanh càng tốt, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Tô Tần ngồi trên ghế sofa an tĩnh xem tivi, bên tai nghe Nghiêm Qua cùng Thường Dịch hẹn nơi gặp mặt.

Cậu không biết tâm trạng của mình thế nào, cậu có thể hiểu được Nghiêm Qua muốn cậu phải tự mình tìm cách đối mặt, nếu để cậu tự làm, sợ rằng cậu không làm được. Nhưng mà, cậu có chút không nguyện ý, cậu mong lúc này đây Nghiêm Qua vẫn mãi là pháo đài kiên cố vững chắc che chắn cho mình. Ngăn cậu đối mặt với mọi điều xung quanh.

Cũng biết suy nghĩ này quá đối ngẫu thơ.

Tô Tần thở dài, thấy Nghiêm Qua cúp điện thoại xong quay đầu lại, “Tên ấy tới đón em.”

Lúc nói lời này, đột nhiên Nghiêm Qua thấy ngực mình đau xót, tựa như bị ai nện cho một quyền.

Tô Tần không hé răng, gật đầu, như có điều cần suy nghĩ.

Đột nhiên Nghiêm Qua thấy hối hận, anh hé miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh. Qua một lúc, anh làm như không có gì, “Anh tiễn em xuống dưới nhà.”

“Ừm.”

Hắn là Thường Dịch đang ở gần đấy, nếu không không thể tới trong mười phút được.

Chiếc Mercedes đỗ đột ngột trước đầu hẻm, đúng lúc chủ thuê nhà đi chơi mệt chực về, nhìn chiếc xe, lại tò mò nhìn đám Nghiêm Qua.

Thường Dịch đi từ ghế tài xế xuống, vẻ mặt tuy vẫn ôn hòa như ngày thường, nhưng lại có thêm vài phần khẩn trương hưng phấn.

Tô Tần nhìn gương mặt anh ta, đột nhiên cảm thấy như đã qua trải mấy kiếp.

Nghiêm Qua đứng bên cạnh, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên gò má anh, anh vẫn diện vô biểu tình như vậy, nhưng trong lòng lại co rút từng đợt.

Tuy rằng từng nghĩ tới, nhưng lúc đối diện mới phát hiện quả thật không khác hơn gì.

Bầu không khí phức tạp quanh Tô Tần và Thường Dịch, khiến anh có cảm giác như mình là người thứ ba.

Anh nắm chặt tay Tô Tần, Tô Tần bị đau nên hoàn hồn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nghiêm Qua.

Thường Dịch vòng qua giúp cậu mở cửa xe, nói: “Đi thôi.”

Tô Tần gật đầu, nhưng cứ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ánh mắt Thường Dịch rơi xuống bàn tay hai người nắm chặt, lộ ra một nụ cười tự giễu, “Nghiêm tiên sinh?”

Đến lúc này Nghiêm Qua mới chậm rãi buông tay Tô Tần.

Tô Tần lên xe, Thường Dịch đóng cửa lại, lại liếc mắt nhìn Nghiêm Qua rồi đi vòng ra bên kia đầu xe. Nghiêm Qua đứng ngoài cửa xe, thấy Thường Dịch cúi người giúp Tô Tần thắt dây an toàn, anh chỉ có cảm giác như cổ họng muốn nhổ ra một bụng máu tanh.

Tô Tần giương mắt nhìn anh, Thường Dịch lái xe đi.

Ánh đèn xe rất nhanh thì tiêu thất ở cuối con đường.

Mãi đến khi không còn thấy thân ảnh quen thuộc trên gương chiếu hậu, Tô Tần mới chậm rãi thu hồi ánh mắt. Cậu vẫn giữ vẻ mặt vô biểu tình, tuy nhiên ánh mắt lại bán đứng nội tâm bất an.

Xe đi được một đoạn, ra đến đường lớn, lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Thường Dịch nhẹ giọng nói: “Gần đây có khỏe không?”

Tô Tần sưng sờ, nội tâm rung động từng tầng từng tầng một, cuối cùng phá vỡ một lỗ lớn, bi thương không thể khắc chế ùn ùn kéo đến, che phủ cả thế giới.

50. Chương 50

Nếu cách đây một năm, có lẽ chẳng bao giờ Tô Tần nghĩ tới, mình và cái người tên Thường Dịch kia lại có một ngày trở nên xa lạ như vậy.

Nghe Thường Dịch hỏi câu thoại kinh điển gần đây có khỏe không, vốn nghĩ mình có thể thoải mái nói ra chữ ‘được’, nhưng khi sự tình diễn ra ngay trước mắt, cậu hé miệng, lại chẳng thể nói nên lời.

Giây phút này trong lòng Tô Tần vô cùng hỗn loạn, giống như bóng đêm ngoài cửa sổ kia và đèn đường đan cùng một chỗ, mờ mịt và đen kịt được phân rõ ở hai bên đầu, giữa chúng là một khoảng không vô tận.

Không thể tránh khỏi việc nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, dù là vui hay buồn.

Mà không, cậu với Thường Dịch ở với nhau ba năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua khoảng thời gian không vui nào cả. Cậu luôn mong đợi đến ngày nghỉ, đợi những cuộc điện thoại của Thường Dịch tới.

Khi đó tất thấy đều giản đơn như vậy, ngôi nhà đơn sơ, phía sau là hai đứa em trai đang náo, cậu cầm điện thoại, nghe thanh âm trong trẻo êm tai của Thường Dịch, cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ. Cậu và Thường Dịch trầm luân trong thế giới tốt đẹp mà bản thân tự vẽ ra, nơi đó có thời gian, có hy vọng, còn có cả tình yêu.

Tình yêu.

Tô Tần nhắm mắt lại, dựa vào lưng ghế ngồi. Trên chiếc Mercedes có mùi nước hoa nhàn nhạt, chẳng nồng nặc, ôn hòa hết như cái người Thường Dịch ấy.

Ai có thể ngờ người này sẽ nói ra những lời chia tay dứt khoát như vậy, như chẳng có chút cảm tình gì.

Tô Tần nhớ mình đã chật vật và khiếp sợ đến mức nào, khi ấy những nghi hoặc, chât vấn chẳng thể được thốt lên. Khi ấy cậu phấn nộ, xúc động, rồi lại ngáy ngốc chấp nhận.

Chấp nhận rồi thì sao? Muốn đứng lên, trong lòng vẫn còn cảm giác sợ hãi ấy. Thường gia giúp đỡ gia đình cậu, bọn họ rất quan trọng với cậu, Thường Dịch cũng rất quan trọng, giấc mộng về Thường Dịch cũng rất quan trọng.

Giấc mộng một tương lai không quanh quẩn trong thôn trang nhỏ, hy vọng có thể làm nhiều hơn cho em trai mình, cho nên cậu luôn đặt bản thân vào vị trí kẻ lấy lòng, không dám làm Thường Dịch tức giận.

Cậu có thể dễ dàng chấp nhận lời chia tay của Thường Dịch, chỉ đơn giản trong mấy chữ, xé bỏ giấc mơ.

Giấc mơ kia biến thành một bức ảnh đen trắng trống rỗng, không có chút ôn độ nào, tương lai sẽ không còn... cái người tên Thường Dịch kia nữa, không có bất cứ ước định nào.

Cảm giác tê dại ăn sâu vào đáy lòng, cậu không thể nói rõ tâm trạng của mình. Thống khổ cũng tốt, chật vật cũng chịu, huống hồ chẳng còn ai để kể.

Cho nên cậu nhanh chóng giấu tất cả đi, tựa như chưa từng xảy ra điều gì mà tới Nam Thành, bắt đầu một cuộc sống mới.

Điều tàn khốc nhất thế gian này là gì? Là dù cho bạn có đau, có khó khăn hơn nữa, trời mỗi ngày lại sáng, ánh dương chiếu lên vết thương đến một cái bóng cũng chẳng chữa. Mỗi ngày cậu đều phải đối diện với những khó khăn kia, chùng nào cậu còn phải đối mặt với tương lai, thì chùng ấy cậu vẫn phải đè nén tất cả như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sẽ không ai biết trong lòng cậu có một vết thương đang rỉ máu, luống cuống đến bi thương, thẳng đến khi cái người tên Nghiêm Qua kia xông vào, không chút do dự bưng kín vết thương lòng.

Nhớ tới Nghiêm Qua, Tô Tần mở mắt ra, nháy mắt nhớ lại chuyện trước kia, khiến cậu có cảm giác như mình đã già đi vài tuổi.

Cảm giác ể oải này chùng chất, cậu nhìn kính chắn gió trước mặt, đến khi xe lái đến một bãi đậu xe rồi tắt máy, bốn phía xung quanh vẫn còn yên tĩnh, dường như Thường Dịch không có ý định xuống xe.

Mặt tường màu xám tro, cột đá vắng lặng, gần đó có xe đi ra, qua một lúc bốn phía lại an tĩnh lại.

Cuối cùng Thường Dịch cũng cất tiếng, “Sao lại đổi số điện thoại?”

Tô Tần nở nụ cười, ánh mắt đầy châm chọc, “Vì sao không thể đổi?”

“Em còn giận anh?” Thường Dịch thở dài, anh cởi dây an toàn ra, nghiêng người, vươn tay như muốn chạm vào gương mặt đó.

Từng không chút tránh né, nhưng hôm nay cậu nhẹ nhàng nghiêng về phía sau.

Ngón tay Thường Dịch cứng đờ giữa khoảng không, nửa ngày mới buông xuống, nói: “Anh xin lỗi, hôm ấy tâm tình anh rất tồi tệ.”

Trong lòng Tô Tần dâng lên thứ cảm giác kì dị, ánh mắt trong đêm tựa như lạc mất tinh thần, không chớp mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Tâm tình tồi tệ?”

“Cha muốn anh tiếp quản công ty, sau đó... kết hôn với con gái của đối tác.”

Tô Tần thôi cau mày, cậu lặng lẽ nhìn Thường Dịch, dịu hiền, nhu thuận, nhưng ánh mắt đầy xa cách.

Đột nhiên Thường Dịch thấy hoảng hốt, anh có cảm giác như không biết Tô Tần, vẫn cứ nghĩ là đã thấu, nhưng hôm nay lại phát hiện nam sinh thanh tú này lại xa lạ thê như chưa từng quen.

“Anh kết hôn rồi?” Thanh âm Tô Tần không chút gợn sóng, nhàn nhạt hỏi.

Thường Dịch có chút xấu hổ, ngón tay vô thức rụt lại, “Đính hôn.”

Lúc này Tô Tần mới để ý tới bàn tay của anh, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn bạc.

Một cảm giác bi thương nhàn nhạt chảy vào lòng, so với kích động khi đột nhiên nhìn thấy Thường Dịch thì hoàn toàn bất đồng. Lúc này đây có cơn gió nhẹ thổi qua mặt sông vốn yên ả, sông gợn sóng.

Tô Tần quay đầu qua chỗ khác, viền mắt khô khốc, khô đến đau.

Cậu nghe thấy chính mình hỏi, “Nếu như không có ai ép anh kết hôn?”

Thường Dịch hé miệng, lại không nói gì.

Tô Tần nở nụ cười, “Anh đưa tôi đến Nam Thành, vì muốn tôi rời xa thế giới của anh?”

Thường Dịch vẫn không mở miệng như cũ, Tô Tần lại nói tiếp: “Thật ra anh không cần phải phiền toái như vậy, nếu như tôi biết anh muốn kết hôn, tôi sẽ không tới tìm anh, cũng không để ai biết chuyện của chúng ta.”

Thường Dịch nói: “Anh không nghĩ như vậy.”

Anh tức giận nện vào tay lái, tiếng còi chói tai vang lên trong bãi đỗ xe an tĩnh.. lại nhuộm vài phần bi thương.

Tô Tần cười cười, không mở miệng.

Thường Dịch dựa vào phía sau một chút, bình tĩnh nhìn cột buồm đằng xa, “Tô Tần, anh có yêu em.”

Tô Tần cười ha hả, cười đến thẳng người, cười đến không thở nổi, vành mắt mờ sương, lại cứng rắn chịu đựng không để rơi nước mắt.

Cậu ngẩng đầu lên, nước mắt chảy ngược xuống yết hầu, trong họng tràn đầy khổ sở.

“Sau đó thì sao?”

Thường Dịch nói: “Anh mong em có thể tha thứ cho anh, sau đó chúng ta.. ít nhất vẫn có thể làm bạn bè.”

Đột nhiên Tô Tần nhớ cách đây không lâu Trần Miểu từng nói với cậu.

— sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè, chỉ có không thật tình mới làm được.

Không thể không nói, với mấy chuyện này, các nữ sinh luôn nói trúng tim đen, mà hôm nay, cậu cũng chân chân chính chính đồng ý với những lời này.

Nếu đổi lại thành Nghiêm Qua, e rằng cả đời này anh không còn muốn thấy cậu, bạn bè? Đùa gì vậy, cậu cũng tin Nghiêm Qua tuyệt đối sẽ không nói mấy lời này.

Nếu không thể tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng bỏ quên giang hồ đi, từ nay về sau không cùng một chỗ, tránh lại nhớ lại thương.

Cậu lắc đầu, “Không thể được.”

Thường Dịch siết chặt bàn tay, “Vì sao?”

“Bởi vì tôi không muốn lại phải thấy anh.”

Cậu không rõ tình cảm của mình với Thường Dịch đến tột cùng là dạng gì, nhưng thứ duy nhất cậu có thể khẳng định là, cậu không muốn vì người này mà tiếp tục nổi sóng lòng, không chỉ vì mình, mà còn vì Nghiêm Qua.

Đột nhiên Thường Dịch hỏi: “Bởi vì Nghiêm Qua?”

Tô Tần không e dè, “Đúng vậy.”

“Anh ta thì có chỗ nào tốt?”

Tô Tần cũng không chớp mắt, “Tất cả đều tốt.” Ngưng một chút, Tô Tần thần nhiên nói: “Chỉ ít so với cái người tâm tình kém rồi nói chia tay, thì tốt hơn nhiều.”

Gương mặt ôn hòa của Thường Dịch dần vỡ, “Anh là bất đắc dĩ.”

“Nếu không phải bất đắc dĩ thì sao?”

Thường Dịch thốt lên, “Anh sẽ ở cùng với em!”

“Lấy thân phận người thứ ba?”

Thường Dịch á khẩu không trả lời được.

Tô Tần không ngờ mình nói đúng rồi, cậu nhớ tới Trần Minh, nhớ tới Viên Kiệt, lại nhớ tới Hoàng Hưng và Chu Võ.

Trên đời này khó nhất là nắm chặt tình cảm, dù là được chấp thuận, có chút cảm tình mới không có cách nào, bởi vì bạn không thể nghĩ ra biện pháp.

Nguyện ý trầm luân, bởi vì không muốn đấu tranh.

Trên đời này có bao nhiêu người bị cảm tình làm tổn thương, chỉ là một người muốn đánh một người muốn bị đánh, nếu bạn thắng thấn xoay người đi, chẳng có thứ tình cảm nào có thể bủa vây lấy bạn.

Giả mà có một cái lồng giam, e là nó mượn tên tình cảm.

Đột nhiên Tô Tần cảm thấy suy nghĩ trống trải không gì sánh bằng, tựa như mình đã minh bạch rất nhiều chuyện.

“Tôi muốn chuyển ngành.” Tô Tần nói: “Học viện y.”

Thường Dịch sững sốt, lập tức vui vẻ nói: “Em thông suốt rồi?”

“Đã nghĩ thông suốt.” Tô Tần nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười của nắng, khiến Thường Dịch ngây ra.

“Từ nay về sau, tôi không còn quan hệ gì với anh nữa.”

Nói rồi Tô Tần cởi dây an toàn, mở cửa xe ra.

Bãi đỗ xe, gió lạnh mang theo vị xi măng thối tưởi, đột nhiên Tô Tần cảm thấy đã được giải thoát rồi.

Thường Dịch mở cửa đuổi theo, “Tô Tần!”

Tô Tần đứng lại, không quay đầu.

Thanh âm của Thường Dịch giữa bãi đỗ xe trở nên cứng ngắt, “Em thật sự không muốn nghĩ thêm?”

“Tôi vốn không cân nhắc.” Tô Tần nói từng câu từng từ, “Thường tiên sinh, anh sắp kết hôn rồi, xin hãy nghĩ cho vợ của mình..”

Đột nhiên Tô Tần cảm thấy thương cho cô gái chưa từng được gặp kia, nhưng dấu gì cũng chẳng có chút quan hệ nào với cậu.

Giọng nói của Thường Dịch đột nhiên trở nên căm hận, “Học phí của em! Anh có thể thu hồi bất cứ lúc nào!”

Bây giờ anh đã tiếp quản công ty của gia đình, có thể quyết định rất nhiều chuyện.

Cước bộ Tô Tần ngưng lại, cậu nhắm mắt: “Nếu anh muốn làm như vậy, tôi cũng không có biện pháp nào, nhưng tôi sẽ cảm kích những gì Thường gia đã từng làm cho tôi, nếu có thể, chờ khi tốt nghiệp rồi, tôi nguyện ý báo đáp các người!”

Thường Dịch đi từng bước một tưởi, kéo cổ tay Tô Tần ép cậu phải xoay người.

“Anh muốn em báo đáp ngay bây giờ!”

Tô Tần bình tĩnh nhìn anh ta, nhắm mắt lại, “Hiện tại tôi không có gì để báo đáp anh.”

Thứ duy nhất mà cậu có, trước đây Thường Dịch chẳng buồn mang đi.

Thường Dịch yên lặng thật lâu, lâu đến mức Tô Tần thấy mỗi mảy, khi ấy anh mới buông lỏng tay cậu ra.

“Em đi đi.”

Tô Tần mở mắt ra, có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Anh không tiện đến mức này.” Thường Dịch nở nụ cười tự giễu, “Tô Tần, anh hối hận.”

Nếu cứ được ăn cả ngã về không cùng Tô Tần ở một chỗ, ngày hôm nay anh vẫn giữ được vật trân quý nhất thế gian.

Tô Tần chậm rãi nở nụ cười, nụ cười rất nhẹ, nhưng cậu cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Gió thổi qua giữa hai người, thổi đứt mối liên kết cuối cùng.

Thường Dịch đứng bên cạnh xe đốt thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nhả ra.

Khói mờ lượn lờ, vẽ mặt hiện lên vài phần bi thương. Điện thoại vang lên, màn hình hiển thị tên của một người con gái.

Anh nhận điện, thanh âm hơi khàn khàn, nhưng vẫn ôn hòa như cũ.

“Alo?”

Chẳng biết cô gái kia nói gì, Thường Dịch nở nụ cười nhàn nhạt, “Anh sẽ về nhanh thôi.”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, lăn dài tới khóe miệng, rất mặn, rất khổ cay.

“Ừm.. Không có gì.. Khụ.. Ừm, chỉ là bị sặc thôi mà.”

“Ừm, anh biết, anh cũng yêu em.”

...

Tô Tần đi một mình trên đường cái, vất vả lắm mới tìm được một trạm xe bus, vừa may có tuyến xe dừng trên tuyến đường về nhà, dọc đường có thể đổi xe.

Cậu đứng nhìn số xe một lúc, từ từ ngồi xổm xuống.

— Nhóc con, không thể hút thuốc!

— Sau này em làm bác sĩ, anh mở bệnh viện, em làm thiên thần áo trắng của anh.

— Tiểu Tần, anh muốn em.

— Chờ em lên đại học rồi, chúng ta làm đi.

— Sắc lang, sắc cái gì cơ? Anh chờ em đến khi trưởng thành còn gì!

Tô Tần mở từng trang ký ức ra nhớ chút một, nhớ một lần lại xé nát một lần, nếu cứ cất đi sẽ lại lưu luyến.

Đã chẳng còn gì để cất.

Gương mặt mỉm cười của Thường Dịch mờ dần trong ký ức, thậm chí cậu còn chẳng nhớ nổi khi anh nói những lời này có biểu tình gì.

Mãi đến trang cuối cùng, tất cả tâm tình đều đọng lại một chỗ.

— Chúng ta chia tay đi!

Chào tạm biệt, Thường Dịch.

Tô Tần đứng lên, thấy xe bus trước mặt, xe đưa cậu trở về, trở về ngôi nhà thân quen thuộc về cậu.

Đổi hai xe, cuối cùng Tô Tần cũng trở lại con hẻm thân thuộc, dưới đèn đường có bóng một người.

Anh vẫn đứng tựa như lúc cậu vừa mới đi. Nghiêm Qua ngậm thuốc, cứ như vậy nhìn bóng đêm, cả người mang tới khí tức quen thuộc, khiến cậu cảm thấy yên lòng.

“Nghiêm...”

Cậu vừa mở miệng, lại phát hiện giọng mình có chút khàn. Hắng giọng, lại muốn mở miệng, lại chẳng nói nên lời.

Nước mắt tràn như đê vỡ.

“Tô Tần!” Nghiêm Qua vội vội vàng vàng mà chạy tới, anh ôm lấy Tô Tần, thể như làm như vậy thì có thể yên tâm.

Cả người đầy mùi thuốc lá, Tô Tần nhú mày, không biết anh đã đứng nơi này hút bao nhiêu điếu.

Nhưng lúc này đây, ngay cả mùi thuốc lá cũng trở nên tốt đẹp như vậy, cậu vùi đầu vào ngực Nghiêm Qua, mặc kệ nước mắt làm ướt nhẹ vạt áo anh.

Nghiêm Qua cúi đầu dỗ dành cậu, thì thoảng lại hôn lên gương mặt.

Nụ hôn rơi xuống càng làm nước mắt cuộn trào, Nghiêm Qua sốt ruột, “Tên nhóc kia bắt nạt em?”

Tô Tần lắc đầu, cũng không biết tại sao khi nhìn thấy Nghiêm Qua thì lại rơi nước mắt, nhưng lúc này đây cậu chẳng muốn nói gì, thậm chí chỉ muốn ôm Nghiêm Qua như vậy mãi thôi, dù là ôm đến ngày tận thế.

“Em yêu anh.” Đột nhiên Tô Tần khàn giọng nói.

Nghiêm Qua sửng sốt, viền mắt cứ nhiên lại đỏ lên, anh hít mũi một cái, nở ra nụ cười hiền.

“Anh cũng yêu em.”

– chính văn hoàn –

51. Chương 51: Phiên Ngoại 1

Mùa đông năm 011, chỉ còn một tháng nữa là đến năm mới. Phương Nam khí hậu ẩm ướt, dù mùa đông lạnh đến đâu, mây giăng dày đến mấy cũng vẫn chẳng có tuyết rơi.

Nhiệt độ ngoài trời rất ít khi dưới 0 độ, với khí hậu phương Bắc khô nứt thì hoàn toàn bất đồng.

Tô Tần đi găng tay và đeo chụp tai, cậu mặc chiếc áo lông dày cộp, đạp xe đi tới tiệm tiện lợi gần nhà. Nền trời âm u, mây mờ giăng lối, tựa như chỉ một giây nữa thôi là bầu trời sẽ đổ sập xuống. Mấy con quạ đen đậu trên dây điện cao thế, đầu ngoẹo sang một bên, không ngừng kêu oác oác, đôi mắt như hạt đỗ đen dán lấy thân ảnh tròn vo của Tô Tần đang chậm rãi đạp xe, vài con quạ ở đằng xa bay tới, vũng vàng đậu xuống bên dây điện.

Cửa hàng tiện lợi mở suốt 24 giờ, biển hiệu màu xanh nhạt, bên trên có chữ S7. Ngoài cửa có dựng vài chiếc xe đạp. Trước khi Tô Tần đến thành phố này, khi ấy cậu không biết có một cửa tiệm mở suốt ngày suốt đêm, càng không tin ở đây có thể mua được bất cứ cái gì.

Nhà cậu vốn ở một ngôi làng miền núi ở phương Bắc xa xôi, học phí phải nhờ Thường gia giúp đỡ mới có thể đến trường. Tô Tần giống như một ông cụ non, làm việc thì nhanh nhẹn, hơn nữa cũng hiểu lẽ đời hơn bạn học cùng tuổi. Dưới cậu còn hai người em trai, đến nay mới học tiểu học, để không tăng gánh nặng cho gia đình, sinh hoạt phí đều là tự cậu đi làm kiếm được, nếu cuối tháng còn thừa tiền, cậu đều gửi cho gia đình ở dưới quê.

Hoàn cảnh của Tô Tần, mấy người bạn học trên đây chắc chắn không tưởng tượng nổi, họ đều có bố mẹ nâng niu, mỗi tháng đều có tiền lớn tiền nhỏ để tiêu xài, thỉnh thoảng còn ra tiệm ăn sang một bữa. Tô Tần chỉ dám ăn suất cơm hơn mười tệ ở căn tin trường, khuya đi làm về thì mua một ít dưa chua ăn với cơm tẻ, chỉ vậy thôi là thành một bữa.

Cũng may là bạn học xung quanh không vì vậy mà coi thường cậu, Lưu Bị và Trương Dũng Nghĩa thường xuyên móc tiền túi bao cậu ăn, để Tô Tần có thể tiết kiệm được một khoản. Triệu Thần và Lưu Bị cũng hay tranh nhau trả tiền, giống như muốn so xem ai cao ai thấp, mỗi lần như vậy, Triệu Thần lại lớn tiếng quát Lưu Bị: “Anh là học trưởng của chú đấy!”

Lưu Bị thấy thế thì lười biếng trả lời, “Thế nên học trưởng à, anh để em mời mới đúng.”

Thấy có người đi đến, cửa kính tự động mở ra. Trong cửa hàng có điều hòa, khí nóng liền bao lấy, như muốn hòa tan khối khí lạnh trên gương mặt.

Tô Tần cởi găng tay ra, hà hơi vào lòng bàn tay rồi xoa xoa, vừa đi vào bên trong, vừa tháo chụp tai xuống.

“Ồ, cậu đến rồi.” Chủ cửa hàng đang ngồi trong quầy đọc báo, thấy Tô Tần đi đến, liền đứng lên gọi cái người ở gian hàng kia ra. “Tăng Vi, Tô Tần tới rồi đấy, cậu tan việc đi được rồi.”

“Vâng.” Đầu bên kia khẽ hô một tiếng, một cậu trai gầy teo đi ra. Cậu cởi áo khoác lớn, sau đó đi vào phòng thay đồ, cởi áo len ra và khoác chiếc áo đồng phục vào.

“Ế?” Người kia vươn tay chạm vào cổ Tô Tần, “Cái gì đây?”

Tô Tần không hiểu rõ, liền đi tới gương nhìn qua, vừa nhìn xong, sắc mặt liền tối sầm.

“Ồ!” Tăng Vi chợt hiểu ra, cười ha hả, “Của bạn gái sao? Tô Tần được lắm!”

Tô Tần không khỏi xấu hổ, ánh mắt dời đi nơi khác. Tiếng khóa kéo vang lên, cổ áo khoác được dựng thẳng, che đi cái cổ kia.

Tăng Vi đi đến bên quầy chào quản lý rồi ra khỏi cửa.

Ngoài trời giống như sắp đổ mưa, cửa vừa mở, gió lạnh liền thổi tới, đúng lúc Tô Tần đi ra, vì lạnh mà khẽ rụt cổ.

Có người theo gió lạnh chạy vào, là mấy học sinh mặc đồng phục cấp hai, vừa tháo cặp sách ra vừa run rẩy.

“Hôm nay thi tệ quá.”

“Ông toi rồi, lão Lưu nói, trên 100 điểm mới được giảm bài tập nghỉ đông.”

“Biết đâu may mắn được 100.”

Mấy đứa trẻ vừa nói vừa chọn tạp chí, có cậu bé ngẩng lên hỏi quản lý ở quầy bên này. “Chú ơi, chưa có quyển mới sao?”

Hiển nhiên ông chủ quen với người kia, nghe thấy vậy liền nói. “Hai ngày nữa mới có.”

“Haizzz...” Cậu bé kia quay đầu đi đến quầy đồ ăn vặt.

Nhiệt độ trong cửa hàng rất ấm, ngoài ra cửa hàng còn mở một bản nhạc không lời, tiếng nhạc không dữ dội cũng không bi thương, giai điệu rất nhẹ dịu. Thậm chí nếu không để ý, có lẽ có người còn không phát hiện ra tiếng nhạc. Đám học sinh vừa đi, lại có vài người lục tục đến, có người mặc đồ văn phòng, lại có người mặc áo ngủ chạy tới mua đồ. Dép bông đi trên sàn nhà phát ra tiếng lạch bạch. Tô Tần đang đứng sau quầy hàng sắp lại đồ trên kệ, thì nghe thấy tiếng ông chủ gọi. “Hàng tới rồi, Tô Tần tới đỡ đi.”

“Vâng.”

Gật đầu đáp ứng, cậu từ phía sau kệ hàng đi ra, liền giật mình ngạc nhiên.

Bước vào cửa là một người đàn ông bê rất nhiều hộp đồ, đầu đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo sâu xuống, chiếc áo lông rộng, thoát trông giống một con gấu vụng về.

Dáng người kia cao lớn, tay đeo một cái găng da màu đen, thấy Tô Tần trước mặt, người kia liền cười tươi, khoe mắt cong cong mang theo ý cười.

“Để chỗ nào đây?”

Tô Tần nhìn chủ cửa hàng cách đó không xa, hạ giọng nói. “Anh lại đổi chỗ làm?”

“Kiêm thêm thôi ấy mà.” Người đàn ông cười cười, tay ôm mấy hộp đồ nặng trĩu cũng không mỏi, chỉ hỏi. “Để chỗ nào đây? Anh giúp em.”

Tô Tần vươn tay nhận lấy. “Không cần đâu, anh cứ đi làm đi, để em tự bê là được.”

Người đàn ông kia đi vòng qua cậu, tiến lên phía trước, “Nặng lắm! Em đừng động vào!”

Tô Tần bắt đắc dĩ thả tay xuống, cậu tiến lên, theo anh chỉ đường. “Đồ đông lạnh thì để ở đây, cứ để đây là được rồi, lát em chỉnh lại sau. Cái hộp này là gì? À thịt bò khô, anh để ở hàng thứ hai, trên cái kia kia.”

Người đàn ông cao lớn lạng lẽ làm việc, răm rắp nghe theo lời cậu chỉ, cậu bảo hướng đông nhất quyết không tới hướng tây.

Đặt hết mấy hộp kia vào vị trí, vì điều hòa trong cửa hàng có chút nóng, người đàn ông bỏ mũ xuống lau mồ hôi.

Gương mặt vốn được che nay lộ ra, ngũ quan nam tính mà kiêu ngạo, sống mũi cao thẳng, môi mỏng sắc bén. Mồ hôi làm tóc bết xuống trán, phía dưới là cặp mắt linh lợi, con ngươi đen láy tựa hắc diệu thạch, không khỏi thu hút ánh nhìn người khác, anh ta cúi đầu, chăm chú nhìn Tô Tần ở trước mặt.

Cổ cậu trai cúi xuống, lộ ra làn da trắng nõn, phía sau tai còn có một vết hồng khả nghi, tối qua dây dưa anh cố ý lưu dấu.

Nhìn ‘tác phẩm’ của mình, nét mặt người đàn ông giãn ra, đôi mắt ẩn ý cười. Cánh tay vươn lên, nhẹ vuốt mái tóc đen mềm mại.

“Có lạnh không?” Giọng anh ôn nhu, mang theo đầy thương yêu, sủng ái.

“Không lạnh.” Tô Tần ngẩng đầu lên, thấy người kia đang nhìn mình mỉm cười thì không khỏi giật mình.

Hai người ở nơi không ai nhìn thấy khẽ chạm môi, mới xa nhau một chút đã lưu luyến đến mức này.

Mặt Tô Tần đỏ lên, gơ tay lau mồ hôi trên trán anh.

“Luc làm việc anh nên cởi quần áo, người đang nóng mà gặp lạnh sẽ rất dễ bị cảm.”

Được quan tâm, người nào đó cười đầy ngọt ngào, tiến tới hôn lên vành tai cậu, nhỏ giọng nói. “Tối nay ăn lẩu đi.”

Tô Tần sững sốt, “Lẩu á?”

Nhìn bộ dạng của cậu, biết là đang tính toán trong đầu, người đàn ông càng thêm yêu thương, anh nói tiếp. “Để anh đi chợ mua rau và thức ăn, mua thêm một vài gói gia vị lẩu, chúng ta tự đun nấu, có thể ăn nhiều ngày.”

Hai mắt Tô Tần sáng lên, cậu do dự một chút rồi gật đầu, “Được.”

Người kia vươn tay véo lên cằm cậu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, “Anh đi đây.”

“Ừ.”

Tô Tần tiễn anh tới bên cửa, cửa vừa mở ra, gió lạnh ùa tới thổi bay ấm áp trong lòng. Cậu nhìn bóng lưng người kia đi về phía xe tải, nhin không được mà khẽ gọi. “Nghiêm Qua!”

Người đàn ông kia dừng bước, anh ta quay đầu, tóc bị gió thổi loạn, thế nhưng gương mặt vẫn vô cùng anh tuấn.

“Trời sắp mưa, anh nhớ lái xe cẩn thận.” Tô Tần dặn dò.

Nghiêm Qua cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng bóng, anh đội mũ lưỡi trai, vươn tay, ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt lại, từ vành mũ vung xuống, làm một động tác chào đầy tiêu sái.

Tô Tần nhin không được mà bật cười, gơ tay lên vẫy chào anh.

Hai mươi phút sau, quả nhiên trời bắt đầu mưa lớn.

Mưa phùn và gió lạnh không ngừng đập vào cửa kính, nước từ trên ô của khách vào cửa hàng tí tách rơi xuống sàn.

Tô Tần cầm cây lau nhà liên tục lau đi lau lại, bốn thanh niên đeo cặp từ đằng xa chạy vào trú mưa, nhìn thấy cậu liền ngạc nhiên kêu tên: “Tô Tần!”

Tô Tần ngẩng đầu, thấy Lưu Bị, Trương Dũng Nghĩa, Triệu Thần và Trương Hữu Thạch tròn mắt nhìn mình.

Triệu Thần gạt nước mưa trên người mình rồi đi tới, “Hóa ra em làm ở đây.”

Lưu Bị không cam lòng kêu: “Sao không nói với bọn mình một tiếng, để mình tới ủng hộ cậu.”

Tô Tần nhin không được bật cười. “Nói như mình mở tiệm không bằng ấy.”

Mọi người quay đầu nhìn chủ cửa hàng, chủ cửa hàng nhìn qua rồi tiếp tục đọc báo.

“Sao mọi người lại tới đây?” Tô Tần tò mò hỏi.

“Đi cùng tên này!” Lưu Bị chỉ về phía Trương Dũng Nghĩa, người đằng sau đỏ mặt, ấp a ấp úng nói. “Sinh nhật Miểu Miểu, muốn tới chọn quà cho em ấy.”

Tô Tần thấy thế thì mỉm cười, Triệu Thần liếc mắt nhìn sang, “Cậu Trương nhà ta đúng là trai tốt hiếm có khó tìm.”

Lưu Bị nghe vậy liền lườm Triệu Thần, “Anh nghĩ ai cũng như anh à, cái đồ hoa hoa công tử.”

“Ai cơ?” Triệu Thần nhúm mi, “Đấy chỉ là vẻ bề ngoài thôi!” Nói xong liền liếc Tô Tần hỏi có đúng không.

Thấy Tô Tần có vẻ xấu hổ, Lưu Bị liền nheo mắt có chút không vui, cũng tranh phần nói của cậu. “Thế thì em cũng giống anh đấy, chỉ là vẻ ngoài thôi!”

Đột nhiên Tô Tần có xung động muốn đuổi hai người kia đi, Trương Hữu Thạch thấy vậy thì cất tiếng: “Được rồi được rồi, có người trong lòng thì hay lắm hay sao? Sao không dành thời gian để lo học lo làm đi!” Anh quay đầu nhìn về phía Triệu Thần, “Đã có nơi nào nhận làm sau khi ra trường chưa?”

Triệu Thần, “Ặc” một tiếng.

Anh lại đưa mắt nhìn Lưu Bị. “Có qua môn chưa?”

Lưu Bị không lên tiếng.

Trương Dũng Nghĩa nghe thấy thế thì vỗ vỗ vai học trưởng nhà mình, thật thà nói. “Học trưởng à, nhắc đến chuyện người trong lòng này, anh xem anh có tư cách để lên tiếng sao?”

Trương Hữu Thạch: “.....”

Triệu Thần, Lưu Bị và Tô Tần không hẹn mà bật cười thành tiếng.

Trời ngớt mưa, mọi người tới trú mưa và mua đồ cũng dần ly khai.

Sàn nhà bị mọi người giẫm lên để lại vô số vết đen, Tô Tần lại một phen bận rộn, Lưu Bị thấy cậu vậy liền nói: “Hay là để mình tới giúp cậu đi.”

Tô Tần dở khóc dở cười, “Cửa hàng không có ý nhận thêm người.”

Lưu Bị bĩu môi, “Mình cũng đâu thèm tiền công.”

Triệu Thần nghe vậy liền nói: “Anh cũng muốn tới nữa.”

Chủ cửa hàng khẽ ho khan một tiếng, chậm rãi lật báo nói, “Đừng nói tôi chưa cảnh cáo mấy cậu, Nghiêm Qua vừa mới đi.”

Tô Tần giật mình, mặt liền đỏ lên, “Chủ, ông chủ..”

Chủ cửa hàng hơn bốn mươi tuổi cười rộ lên, mái tóc thưa bị gió điều hòa thổi mà bay bay, “Cậu vừa mới tới, Nghiêm Qua đã đặc biệt dặn dò tôi, bảo tôi chiếu cố cậu.”

Triệu Thần và Lưu Bị đồng thời tặc lưỡi, mặt Tô Tần càng thêm đỏ.

Chín giờ tối, đến giờ thay ca.

Tô Tần chào chủ cửa hàng rồi ra khỏi cửa, thấy trên xe cậu đã có một người ngồi từ lâu.

“Tan rồi sao?” Nghiêm Qua mỉm cười nhìn cậu. Tô Tần đưa chìa khóa cho anh, anh mở khóa xe, vỗ vỗ phía yên sau nói, “Nào, về nhà thôi.”

Tô Tần ôm lấy thắt lưng người ngồi yên trước, dựa mặt vào lưng anh hỏi, “Mua đồ chưa?”

“Mua rồi” Nghiêm Qua đạp xe đi về phía trước, gió lạnh đều đã được anh che chắn, Tô Tần chỉ cảm thấy hơi lạnh, chứ không có gió tạt thẳng vào mặt.

Đường buổi tối rộng rãi mà an tĩnh, hai người thi thoảng nói chuyện phiếm, con quạ đen đứng trên dây điện cao thể đang lạc mắt bầy của mình, nghe thấy tiếng oa oa cách đó không xa, giống như lời gọi về, liền quay đầu tìm phương hướng, sau đó vỗ cánh mà bay đi.

Tô Tần ngẩng đầu lên, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cậu khẽ ngáp một cái, tựa mặt vào tấm lưng anh, một bên nghe anh kể chuyện, một bên nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hố mới hố mới ~(^o^)/ thử viết một câu chuyện tràn đầy tình yêu xem thế nào, khó tránh khỏi ngược nhẹ, khó tránh khỏi cầu huyết, nhưng nhìn chung thì âm áp, kết thúc sẽ tốt đẹp!!~~ mong mọi người ủng hộ nhiều hơn

~Lần này thử viết phiên ngoại trước, cái này là hai năm sau, chương sau sẽ bắt đầu vào chính truyện, cũng là 2 năm trước, lúc Tô Tần và Nghiêm Qua gặp nhau. Lần đầu tiên dùng phương thức này, coi như là nghịch thuật đi XDDDDD

P.s: Tô Tần và Nghiêm Qua, ghép lại thành “Tình ca” ~ là một cái tên rất hay á >////

Editor: cái này là đồng âm, Tần Qua (đọc là qín gē) và Tình Ca (đọc là qínggē)

Thật ra hôm qua edit chương này, mình hơi phân vân một chút, không biết có nên làm tiếp không, vì có nhiều tình tiết trong truyện mà mình không hứng thú lắm.. cảm thấy nó cũng không thật sự theo ‘hướng hiện thực’ mà mình mong..

Đến tận lúc này, mình vẫn còn hơi phân vân.. nhưng có lẽ sẽ làm tiếp vậy... cơ mà tiến độ làm bộ này sẽ không ổn định lắm...

52. Chương 52: Phiên Ngoại 2

Kỳ thi cuối kỳ chẳng mấy mà tới, Mẫu Trần Hạo còn đặc biệt tới nói tìm Tô Tần.

“Đừng quên ước định của hai ta.” Anh ta cười cười, thoạt nhìn như một anh chàng lưu manh đẹp trai. Nhưng bây giờ ấn tượng của cậu với Mẫu Trần Hạo cũng không còn kém như ban đầu.

Muốn hỏi vì sao, bởi vì chuyện của Viên Kiệt và Trần Minh rất nhanh đã bị truyền ra, mà cái người sĩ diện Mẫu Trần Hạo này không có chút xem thường em họ, ngược lại còn xắn tay áo chạy tới học viện được nện cho Viên Kiệt một trận.

Đến bây giờ Tô Tần vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ phẫn nộ của anh ta, tuyệt đối không phải giả vờ.

“Em họ tao mà mày cũng dám động! Con mẹ nó mày muốn chết hả!”

Viên Kiệt liên tục bị đánh hai lần, tâm tình cũng không khá hơn chút nào, cùng Mẫu Trần Hạo đánh một trận long trời lở đất, những người xung quanh vất vả lắm mới lôi được hai người ra.

Vành mắt Trần Minh đỏ au kéo áo Mẫu Trần Hạo, “Anh họ! Đừng đánh! Anh họ.”

“Em khóc cái rắm!” Mẫu Trần Hạo xoay người mắng Trần Minh, “Người như thế đáng để em khóc sao? Hả?”

Tô Tần ngơ ngác nhìn hồi lâu, cuối cùng rất không thích hợp mà cười thành tiếng.

Mẫu Trần Hạo hung ác quay ra trừng cậu, “Cười cái gì!”

“Không có gì.” Tô Tần chớp mắt mấy cái, “Chỉ là đột nhiên tôi thấy, thật ra anh cũng không tệ lắm.”

Mẫu Trần Hạo sững sốt, lập tức nhìn Tô Tần như nhìn bệnh nhân tâm thần, “Anh đây vốn không tệ, bây giờ mới nhìn ra là tại chú em không có mắt!”

Tô Tần buồn cười gật đầu, “Dạ dạ dạ, tôi không có mắt.”

Mẫu Trần Hạo lắc đầu, kéo Trần Minh rời đi, vừa đi vừa hỏi nhỏ, “Người ở học viện được các em đều không bình thường như vậy sao?”

Sau chuyện này, Viên Kiệt bị đối xử rất tệ, vẫn còn bốn năm đại học, không biết sau này sẽ còn gặp phải chuyện gì.

Hơn nữa, bình luận trên diễn đàn cũng không mấy tốt đẹp.

Bởi vì Trần Minh có Mẫu Trần Hạo bảo kê, mọi người chỉ dám đứng sau lưng nói một chút, nhưng cái người đeo trên lưng biển phụ tình thì không may mắn như vậy, đã lừa dối lại còn ăn được cả nam lẫn nữ, khiến mọi nữ sinh nhìn thấy cậu ta đều đi đường vòng.

Trần Minh có nói dù Tô Tần có giúp mình, cuối cuộc thi cũng không nhượng bộ, Tô Tần cũng đồng ý, “Đã thi đấu thì phải xem ai có bản lĩnh thực sự.”

Trần Minh còn lo lắng, “Có thật là người thua phải đi tỏ tình với Triệu Thần không?”

Tô Tần buồn cười đáp, “Đó là anh họ cậu đặt ra, không phải cậu nên hỏi anh cậu một chút?”

Đáp án là gì đương nhiên không cần nhiều lời, Trần Minh bị Mẫu Trần Hạo mắng té tát.

“Em phải thẳng tên nhóc ấy! Mặt mũi của anh em đều nhờ cậu vào em cả!”

Trần Minh thở dài, Tô Tần cũng cười ha ha.

Đám Lưu Bị phát hiện gần đây tâm tình Tô Tần rất tốt, giống như thay đổi thành một người khác, không nói đến chuyện tích cực tham gia các hoạt động, mà quan hệ của cậu với mọi người càng ngày càng tốt lên.

Bởi vì năng lực học tập vốn ưu tú, trong lớp có rất nhiều người tới hỏi cậu chuyện bài vở. Cậu cũng rất vui vẻ chia sẻ kinh nghiệm, trước khi thi cũng rất nhiều người mượn vở cậu để đi photo.

Tô Tần nghiêm nhiên trở thành thần tượng của học viện được, cũng khiến đám Nghiêm Qua bị đổ dấm chua vô số lần.

Sau khi Lưu Bị xác định tâm ý của mình, bắt đầu thấy Nghiêm Qua không vừa mắt, cậu cũng là một người thẳng tính, nếu thích sẽ dùng cách riêng của mình bảo vệ cho Tô Tần, dù sao cũng còn bốn năm đại học nữa, mà cậu cũng có nhiều thời gian bên Tô Tần hơn Nghiêm Qua.

Chẳng phải thời gian ở trường dài hơn ở nhà sao?

Vì vậy, chỗ Tô Tần làm thêm có thêm một bóng người, Lưu Bị như cái đuôi nhỏ, Tô Tần đến chỗ nào Lưu Bị tới chỗ đấy.

Nghiêm Qua rất có thành kiến với chuyện này, nhưng Lưu Bị chẳng bao giờ nói gì, nếu Tô Tần có nhận ra cũng không có khả năng nói gì đó.

Cho nên khi đồng chí Lưu Bị lại tò tò đến ăn trực bữa tối, Nghiêm Qua bạo phát rồi.

“Chú em cho rằng kiếm tiền dễ lắm hay sao hả! Tên trướng thối này! Suốt ngày chỉ biết ăn trực!”

Lưu Bị đặt thức ăn mua cho mèo xuống, đến bên sofa ngồi, thản nhiên nói “Nếu anh không đủ tiền, chúng ta ra ngoài ăn đi, em mời khách.”

Còn bổ sung, “Em có thể mời bữa lớn, cho Tô Tần ăn.”

Thiếu chút nữa Nghiêm Qua chửi một câu, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, mình là người lớn như vậy, sao phải ghen tuông với cái thằng nhóc này.

“Hừ, chờ lúc chú em tự mình kiếm được tiền thì hẵng quay lại nói chuyện mời cơm với anh đây, nhé!”

Lưu Bị bật người dậy, cảm giận nói: “Anh chỉ có mỗi cái ưu thế già hơn em vài tuổi.”

Nghiêm Qua dương dương tự đắc, “Đây là ưu thế lớn nhất, cả đời chú em không có nổi.”

Lưu Bị nở nụ cười, “Cũng là khuyết điểm lớn nhất của anh, anh hơn Tô Tần năm tuổi, năm tuổi đó! Người ta có câu ba tuổi đã cách nhau cả một thế hệ, nghĩ mà xem, lúc Tô Tần hai mươi lăm tuổi, anh đã là ông chú ba mươi rồi.”

Nghiêm Qua vuốt mặt, quyết định không đôi co với cậu ta, đeo tạp dề tiến vào phòng khách.

Ngày cứ như vậy mà trôi qua, rất nhanh đã tới mùa đông.

Trương Dũng Nghĩa với Trần Miểu lại cãi nhau vài lần, cứ phân phân hợp hợp như vậy, người xung quanh thấy cũng phát mệt.

Lưu Bị nhin không được nói, “Tình hình của bọn họ như vậy đấy, thú vị nhỉ? Đúng không? Đúng không?”

Tô Tần ôm sách giáo khoa của mình, vừa làm bài vừa đáp, “Chắc là vậy.”

“Bọn họ không thấy phiền sao?” Lưu Bị gọt táo cho Tô Tần, đưa tới bên miệng cậu nói, “Tối, a nào...”

Tô Tần đang nghĩ chuyện bài tập, cũng không chú ý, há miệng ra ăn, lúc phản ứng kịp mặt đã đỏ bừng.

Sau chuyện của Viên Kiệt, lớp học càng thêm nhạy cảm với bầu không khí này, lúc này Tô Tần có cảm giác rất nhiều ánh mắt hữu ý hay vô tình liếc qua chỗ mình và Lưu Bị.

Một dự cảm không tốt dâng lên, rất nhanh, tin này bắt đầu truyền lên diễn đàn. Thần tượng số một học viện được Tô Tần và sinh viên học viện thể thao Lưu Bị có gian tình.

Với chuyện này Lưu Bị vô cùng cao hứng, tốt nhất là tin đồn này tới tai Nghiêm Qua đi!

Quả nhiên, không biết tại sao Nghiêm Qua lại biết chuyện này, ngày thứ ba nổi giận đùng đùng cưỡi xe đạp vọt vào trường.

“Lưu Bị!”

Sinh viên học viện thể thao đang chơi bóng rổ thì thấy một thân ảnh đằng đằng sát khí đứng ngoài cửa.

Lưu Bị nhếch mi, dưới ánh mặt trời gương mặt trở nên vô cùng lưu manh, “Chú già! Tới giao hàng sao?”

Nghiêm Qua cười ha hả, “Tới tới, chú đấu với cháu một trận.”

Nói xong xoay xoay cổ tay, “Chấp cháu một tay nhé?”

Lưu Bị nhất thời bị kích thích, cuộc đấu bóng rổ này chính thức bắt đầu, bởi vì mục đích không tốt, Đại Dũng còn gọi rất nhiều huynh đệ tới cổ vũ.

Triệu Thần cũng nghe thấy tin này mà chạy tới xem, lúc anh đến, điểm số đã vô cùng thê thảm.

Ngày thứ năm, trên diễn đàn có một bài post hot. Thần tượng số một học viện được là miếng mồi ngon? Vì cậu mà mấy cuộc tranh giành người yêu liên miên không dứt.

Có người còn chụp ảnh cuộc so tài ngày đó lại, về mặt Lưu Bị chật vật, còn người đàn ông anh tuần xa lạ kia lại khiến đám nữ sinh hét chói tai.

“Họ rất xứng đôi!!!!” Nhóm hủ nữ thậm chí còn chia làm nhiều phe.

Phe Tình Ca có Nghiêm Qua với Tô Tần làm CP chân chính.

Phe Lưu Tô hồng giúp đỡ Lưu Bị, đối nghịch với CP chính chủ.

Phe Nghiêm Bị, phe này hơi yếu một chút, tuy ít người ủng hộ, nhưng vẫn nhiệt tình như lửa!

Ba phe trên coi như là chủ yếu, nhưng cũng có vài phe khác rất khó hiểu...

Tỷ như Triệu Bị, Lưu Thần, đây là cuộc cạnh tranh giữa ai công ai thụ, đầu bên kia còn một phe hot hơn, đó chính là —— Mấy người đều ngu ngốc hết cả! Tô Tần mới là tổng công!!

...

Người nào đó bị mang ra thảo luận kịch liệt, bởi vì không ngó ngang tới diễn đàn trường, cho nên không biết bây giờ mình nổi không thua gì mấy ngôi sao của trường như Triệu Thần, Triệu Lập. Tô Tần và Trần Minh vẫn còn chìm trong việc chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, bởi vì còn cả cuộc thi chuyển ngành, cho nên Tô Tần đọc rất nhiều sách.

Trước khi kỳ thi cuối kỳ bắt đầu, diễn đàn bị mấy bài post như “Cuộc thi đi tìm chết!”, “Mấy cái đề của điện tử thật hack não!”, “Học sử tới ngã nhào”, “Học tư pháp mới ngấy!” chiếm hết...

Mấy bài thi trôi qua một cách nhẹ nhàng, ngày thi cuối cùng kết thúc, Tô Tần đeo cặp ra đến cổng thì thấy Nghiêm Qua đang ngậm thuốc chờ mình.

Bên cạnh anh còn có chiếc Santana màu đen nhìn có vẻ cũ.

Tô Tần tò mò hỏi, “Ồ đâu ra?”

“Đi mượn.” Nghiêm Qua cười cười, “Quay về thu thập một chút, cùng anh tới Bắc Kinh một chuyến đi.”

Tất nhiên không phải lái xe tới Bắc Kinh, Nghiêm Qua mua nhiều đặc sản Nam Thành, để trong xe lái tới sân bay, sau đó ủy thác vận chuyển, cùng Tô Tần cầm vé máy bay đến phòng chờ.

Đây là lần thứ ba Tô Tần đi máy bay, vẫn còn có chút khẩn trương.

Nghiêm Qua mua kẹo cao su, hỏi cậu có say máy bay không, nhận được câu trả lời phủ định, Nghiêm Qua giữ nguyên trầm mặc.

Tô Tần nhìn anh, “Sao vậy?”

Nghiêm Qua nói, “Em không hỏi vì sao anh dẫn em đi?”

Tô Tần cười cười, “Em cũng muốn gặp người nhà anh một chút.”

Nghiêm Qua có chút cảm động, đưa tay lên xoa đầu cậu, “Anh chỉ có thể giới thiệu em là bạn với bọn họ.”

Tô Tần cười nói, “Không sao, em cũng không thể nói cho mẹ biết em có bạn trai.”

Nghiêm Qua cười rộ lên, cả hai đều thấy bất đắc dĩ, tuy rằng cảm thấy tiếc, nhưng cũng không gây trở ngại cho hạnh phúc của hai người.

Chuyện come out này, chỉ cần hai người một mực bên nhau, nói hay không chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là bây giờ bọn họ vẫn chưa thể nói, Tô Tần còn là sinh viên, Nghiêm Qua cũng chưa ổn định, bọn họ không có tư cách để thông báo với người lớn trong nhà rằng, chúng con có thể hạnh phúc, chúng con có thể gánh được mọi được trách nhiệm.

Muốn thuyết phục bọn họ, chỉ có cách khiến mình mạnh mẽ hơn. Khi nào sự nghiệp của họ lên tới đỉnh, khi đó họ có thể nói với mọi người, con có thể khiến mình và đối phương hạnh phúc.

Đây là hiện thực, hiện thực không phải chuyện cổ tích, chỉ có thực tài mới nói rõ được tất cả.

Chuyến bay hai giờ rất nhanh thì kết thúc, máy bay hạ cánh, vừa ra ngoài cửa sân bay đã thấy một chiếc xe Honda thương mại đứng chờ.

Một cô gái xinh đẹp đi tới ôm Nghiêm Qua.

“Có khỏe không?” Cô gái sờ sờ gương mặt Nghiêm Qua, sau đó hôn chụt một cái, “Sao lại gầy như vậy?”

“Vẫn thế mà.” Nghiêm Qua cười, đẩy Tô Tần lên phía trước, “Đây là bạn em, Tô Tần. Tô Tần, đây là chị của anh.”

Tô Tần lễ phép nói, “Chào chị.”

“Ý! Đâu ra bé trai xinh thế này!” Cô gái xoa xoa bóp bóp gương mặt Tô Tần, cũng ôm cậu một cái, “Em chính là đứa nhỏ thuê chung phòng với Nghiêm Qua phải không? Chị nghe Nghiêm Qua nhắc nhiều về em rồi, thành tích tốt, lại khó khăn...”

Mặt Tô Tần đỏ lên, “Không có tốt như vậy...”

Cô gái kia cười rộ lên, thoạt nhìn vô cùng vui tươi, mở cốp xe để hành lý của Nghiêm Qua vào trước.

“Đi thôi đi thôi, trong nhà có chuẩn bị đồ ăn, mời người từ phương xa đến.”

Lần đầu tiên đến Bắc Kinh, Tô Tần tò mò nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đây là một thành phố lớn hơn Nam Thành, bốn phía đều là tòa nhà cao ốc, cầu vượt đan nhau, xe tới lui như nước chảy, khiến thành phố vô cùng có sức sống.

Có một loại cảm giác vội vã len lỏi ở cảnh vật xung quanh, lúc đi qua mấy tòa kiến trúc cổ kính thì từ sâu trong lòng lại sinh ra chút cảm giác nặng nề của lịch sử.

Nhà Nghiêm Qua ở đường vành đai ba, cũng coi như ở trung tâm thành phố. Cách đó không xa có tàu điện ngầm, người tới người lui đều nói tiếng phổ thông, ngữ điệu nhẹ nhàng lại mang tới một cái giác khó nói rõ.

Tới một tiểu khu phổ thông, xe đậu dưới bãi, sau đó trực tiếp đi cầu thang máy lên tầng hai mươi, cửa thang máy vừa mở thì hành lang lát gạch men và đèn cảm ứng hiện ra trước mắt, phía cuối hành lang có cửa sổ mang tới ánh sáng, vô cùng an tĩnh.

Dừng trước một cánh cửa có dán chữ ‘Phúc’ và một câu đối, cô gái nhấn chuông cửa, rất nhanh thì có tiếng một người phụ nữ đáp, “Tới đây!”

53. Chương 53: Phiên Ngoại 3

Nhà của Nghiêm Qua rất cứng nhắc, đương nhiên hai chữ này trong đầu Tô Tần không mang ý nghĩa xấu, chỉ là ấn tượng đầu tiên khi cậu tiến vào nhà của Nghiêm Qua.

Trên kệ tivi có bày thần tài, trong phòng ăn có bày Thọ tinh, nhà không quá lớn, nhưng mọi đồ đạc được tính toán bài trí rất tốt, ngay cả hướng của các đồ trang trí cũng vậy.

Nếu như nữ chủ nhân của căn nhà này không quá cường ép – chú trọng đến chi tiết một cách thái quá, thì trái lại, căn nhà sẽ không mang tới cảm giác hài hòa trong cứng nhắc như vậy.

Phòng khách có cửa sổ hướng tới ánh mặt trời, căn phòng tọa ở hướng Bắc, WC khuất cuối hành lang, phòng bếp cách xa phòng ngủ, nhìn thế nào cũng có cảm giác rất xem trọng phong thủy.

Mẹ của Nghiêm Qua nhìn qua rất trẻ tuổi, có lẽ là được dưỡng cẩn thận, bà đeo một chiếc kính lão gọng mạ vàng, tóc được búi lên cao rồi dùng một chiếc trâm cài, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ sậm, hoa văn rất trầm và đẹp mắt.

Trên sofa ngoài phòng khách có một người đàn ông đang ngồi, hai bên mai tóc lấm tấm hoa râu, nhưng tinh thần có vẻ rất hăng hái. Cũng đeo một cặp kính lão, chiếc áo sơ mi bên ngoài làm từ vải nhung, hai màu xám trắng giao nhau, rất có cách điệu.

Ông cúi đầu, mắt hơi ngược lên nhìn, bởi vậy mà chân mày hơi cau lại, mang tới cảm giác nghiêm khắc. Trên bàn trước mặt bày trọn một bộ ấm chén, dưới bàn trà có rất nhiều báo chí được xếp ngay ngắn lại.

Tô Tần lập tức để ý, có rất nhiều báo chí được buộc gọn đặt ở phía sau cửa, có lẽ là để tiện đem đi bán.

Mẹ của Nghiêm Qua quan sát Tô Tần từ trên xuống dưới vài lần, sau đó mời cậu ngồi xuống. Tô Tần có chút khấn trương, nhưng cũng may hai người khá ôn hòa, chỉ là khí chất có chút bức bách.

Chị của Nghiêm Qua giới thiệu, “Mẹ chị là giáo viên tiểu học, nhưng cũng không phải chủ khoa nên khá thoải mái, bố chị làm ở cục bưu chính.”

Nói xong chị lại giới thiệu Tô Tần, “Đây là Tô Tần, thuê chung phòng với Nghiêm Qua, là sinh viên ưu tú của học viện được ở Nam đại.”

Tô Tần có chút ngượng ngùng, Nghiêm Qua vỗ vỗ vai cậu, thấp giọng nói, “Không cần khấn trương.”

Cha Nghiêm có vẻ hứng thú nhìn qua, “Học viện được? Là làm về cái gì?”

Tô Tần nói: “Có liên quan đến sinh học và hóa học, nhưng có nhiều chuyên môn khác nhau.”

“Còn chia ra?” Cha Nghiêm đẩy cặp kính mắt, “Nói ví dụ đi?”

Tô Tần mượn Hoàng Hưng và Chu Võ để nêu ra ví dụ, “Nếu như chuyên về dược lý học, công việc chủ yếu là nghiên cứu tính tương tác của dược phẩm, dĩ nhiên dựa vào công dụng của thuốc mà chia ra làm các nhóm thuốc khác nhau; còn nếu như chuyên về dược hóa học thì chủ yếu là phát triển ra nhóm thuốc mới.”

Cha Nghiêm không hiểu rõ hai cái này có gì khác nhau, nhưng vẫn gật đầu, “Nghe rất lợi hại, sau này cháu làm bác sĩ phải không?”

Tô Tần ngẩn người, Nghiêm Qua nói tiếp: “Gần đây em ấy muốn chuyển chuyên ngành, chuyển sang học viện y.”

Cái này thì mọi người đều hiểu, mẹ Nghiêm lập tức nói: “Ồ, vậy là cháu muốn làm bác sĩ? Nghề này rất giỏi.”

Tô Tần khiêm tốn nói: “Còn không biết có thể thi qua hay không.”

Mẹ Nghiêm ôn nhu cười nói, “Nếu Mẫn Mẫn đã nói cháu là sinh viên ưu tú, vậy nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

Nghiêm Mẫn, chính là chị của Nghiêm Qua, cười rộ lên, “Không có vấn đề gì đâu, em ấy học lớp đứng đầu Nam đại, điểm nhập học cũng là hạng nhất.”

Mẹ Nghiêm liền gật đầu, “Nếu như Nghiêm Qua gặp cháu sớm hơn, không chừng có thể học được một ít thái độ làm người của cháu.”

Phụ huynh nào cũng mong con mình ở cùng một chỗ với người ưu tú, như vậy có thể học hỏi được rất nhiều thứ từ người bên cạnh, cho nên gia đình Nghiêm Qua cũng không ngoại lệ.

Lại nói tiếp, đây thật ra là một gia đình rất giàu truyền thống.

Tô Tần có chút xấu hổ, Nghiêm Mẫn lại rất thẳng thắn, “Nếu gặp sớm hơn, khi ấy Tô Tần còn đang học cấp hai.”

Mẹ Nghiêm cũng cười rộ lên, bố Nghiêm nói, “Cháu cứ coi đây như nhà mình, không cần phải câu nệ, muốn ăn gì thì hãy nói với bác gái.”

Tô Tần gật đầu, sau đó mẹ Nghiêm đi vào phòng bếp làm cơm, Nghiêm Mẫn ngồi nói chuyện linh tinh với Tô Tần trên sofa, Nghiêm Qua thì theo chân cha mình vào thư phòng.

Cửa thư phòng vừa đóng, thoát khỏi ánh mắt nghiêm nghị của cha Nghiêm, vai Tô Tần lập tức buông lỏng.

Nghiêm Mẫn nhìn cậu, cười nói: “Bố chị nhìn hơi dữ, điểm ấy Nghiêm Qua kế thừa tương đối tốt.”

Tô Tần sững sốt, nhin không được mà cười rộ lên, Nghiêm Mẫn nói: “Nhưng tính tình không nghiêm khắc giống như tướng mạo đâu, em không phải khắt trương, nhìn ông ấy như vậy thôi chứ rất hay nói đùa.”

Tô Tần thử tưởng tượng nhưng không được, vẻ mặt trở nên cổ quái.

Nghiêm Mẫn nói: “Tuy Nghiêm Qua lớn lên có giống bố chị, nhưng bởi vì thằng bé hay cười, thái độ cũng nhiệt tình, nên cảm giác hung hãn này cũng bớt đi nhiều.”

Tô Tần gật đầu, cậu cũng đồng ý với điểm này. Cậu mới chỉ thấy Nghiêm Qua tức giận vài ba lần, nhưng cũng thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh rất đáng sợ.

Hai người nói đùa một lúc, Tô Tần thấy Nghiêm Mẫn có vẻ rất dễ gần, có lẽ là bước chân vào xã hội đã lâu, nên cũng đã tiếp xúc với đủ kiểu người, chị rất giỏi đoán ý qua sắc mặt, cũng giỏi chuyển trọng tâm câu chuyện đến những vấn đề mà đối phương hứng thú. Cho nên tuy mới gặp không lâu, nhưng bầu không khí không mấy lạnh nhạt.

Đối với cao thủ giao tiếp này, Tô Tần chỉ như một đứa trẻ chưa thò đầu ra khỏi nhà, chẳng mấy mà bị Nghiêm Mẫn lừa nói hết ra, bao gồm cả hoàn cảnh gia đình và hơn thế nữa.

Càng nói chuyện với Tô Tần, Nghiêm Mẫn càng thích đứa bé này. Tô Tần bình tĩnh, lãnh đạm, nhưng lại rất lễ phép hiếu chuyện, cũng rất chú ý không mạo phạm đến người khác, khác hẳn với mấy đứa trẻ lúc nào cũng thích đối nghịch với trưởng bối. Cậu biết rõ cái gì là tôn trọng đối phương, cũng sẽ không vì mình và đối phương bất đồng mà nói năng thiếu lễ phép.

Qua nửa giờ, Tô Tần liếc mắt nhìn thư phòng đến ba lần.

Nghiêm Mẫn nói: “Bọn họ nói chuyện lâu thật. Thật ra lần này Nghiêm Qua trở về là muốn nói chuyện với bố.”

Tô Tần giật mình, “Chuyện gì?”

“Tương lai, công việc.” Nghiêm Mẫn nói, “Nó lớn như vậy, nhưng vẫn cứ bất định, cũng chưa có kết hôn, người nhà lo lắng là đương nhiên.”

Tô Tần gật đầu, cái này cậu có thể hiểu được. Hơn nữa sau khi nhìn thấy gia đình có vẻ truyền thống bảo thủ này, cậu càng hiểu suy nghĩ muốn chạy thật xa của Nghiêm Qua. Chỉ là Nghiêm Qua lớn lên trong một gia đình như vậy mà không có suy nghĩ bảo thủ cổ chấp, điều đấy khiến cậu rất kinh ngạc.

“Nghiêm Qua và bố chị rất giống nhau, không chỉ có gương mặt mà tính cách cũng giống.” Nghiêm Mẫn nói: “Cả hai đều không phải người dễ thoả hiệp, tuy biểu hiện có vẻ thoả hiệp, nhưng chỉ là tránh xung đột mà thôi, không ai có thể làm dao động suy nghĩ trong đầu họ.”

Giống như hai bên đầu có hai chiếc xe kéo theo hướng khác nhau, dù dùng lực thế nào vẫn sẽ không dao động.

Nghiêm Mẫn lấy điều thuốc ra, nhưng sau đó lại cất về, đưa tay lên vuốt tóc.

“Bởi vì nó vẫn bất định như vậy, nên lúc nó gọi điện thoại nói muốn làm việc cho thật tốt với chị, chị còn bị giật mình.”

Tô Tần mím môi, Nghiêm Mẫn cười: “Chị còn tưởng nó có người trong lòng.”

Tô Tần sững sốt, thử dò xét hỏi: “Sao lại nghĩ vậy?”

“Có thể khiến một người đàn ông đột nhiên thay đổi chỉ có hai loại.” Nghiêm Mẫn nhún vai, “Một loại là bị người khác giẫm đạp và ném trái cảm giác thất bại, loại còn lại là tình yêu.”

Loại thứ nhất chị cho rằng sẽ không có khả năng xảy ra với Nghiêm Qua, chỉ cần anh không để ý, chẳng ai có thể châm biếm hay khiến anh bị tổn thương. Chẳng phải có câu như này sao, người có thể tổn thương bạn, chỉ có thể là chính bản thân bạn. Bạn cho phép người khác làm tổn thương mình, sở dĩ vì bạn không kiên cường.

Nhưng Nghiêm Qua mình đồng da sắt như vậy, ý chí của anh rất kiên định, cơ bản sẽ không dao động.

Cho nên chỉ còn lý do kia.

Tô Tần liếm môi một cái, đoạn uống nước che đi nội tâm hoảng loạn. Nghiêm Mẫn nhìn cậu, “Em biết người nó thích là ai không?”

Thiếu chút nữa Tô Tần bị sặc, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, “Không rõ lắm.”

Cậu trịnh trọng nói, thậm chí còn có vẻ ngờ ra, Nghiêm Mẫn cười rộ lên.

“Không biết cũng không sao, không cần phải khẩn trương.” Chị xoa đầu Tô Tần.

Cuối cùng cửa thư phòng cũng mở ra, lúc đi ra, vẻ mặt cha Nghiêm có vẻ tốt, không nhìn thấy dấu vết gì của tức giận.

Mẹ Nghiêm cũng bưng thức ăn ra gần như cùng một lúc, bắt chuyện, “Nào tới đây, ăn ăn.”

Bữa cơm bình thản mà ấm áp, mẹ Nghiêm kể một chút chuyện cũ của Nghiêm Qua, có thể nhìn ra bà rất hoài niệm những năm tháng ấy, hoặc là đến một độ tuổi nhất định, sẽ bắt đầu hồi tưởng lại chuyện xưa.

Nghiêm Mẫn cũng nói thêm vài câu, Tô Tần có chút ngạc nhiên, nhìn không ra chị đã rời khỏi ngôi nhà này mà tựa như chị chưa từng rời đi.

Tô Tần im lặng ăn cơm, một nhà hòa thuận vui vẻ, Nghiêm Qua nói không có cảm giác căng thẳng, có thể là để cho Tô Tần xem, dù sao thì chuyện xấu trong nhà không nên để truyền ra ngoài, rất nhiều gia đình bảo thủ trước mặt khách thì luôn khách khí ôn hòa, nhưng khách vừa đi thì lập tức khác.

Ăn cơm xong, mẹ Nghiêm chuẩn bị khách phòng, dù sao cũng thi xong, Nghiêm Qua bảo cậu ở lại thêm ít ngày, Tô Tần cũng không từ chối.

Buổi tối Nghiêm Qua dẫn cậu ra ngoài tản bộ, đi dạo gần khu nhà. Cảnh đêm rất đẹp, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, cách bọn họ không xa có một cửa hàng bách hóa, từ xa nhìn vào có vẻ rất cao cấp, sàn nhà lau đến sáng bóng gần như trong suốt, đèn thủy tinh cách điệu, ngoài cầu thang cuốn còn có thang máy để ngắm cảnh.

Nghiêm Qua dẫn cậu đi vào dạo một vòng, thật ra cũng không có ý gì, mấy chuyện đi dạo xem đồ này chỉ có phụ nữ mới thích, rất ít người đàn ông thấy hứng thú.

Nhưng cũng có rất nhiều cái khiến Tô Tần mở rộng tầm mắt, tỷ như giá hàng hiệu.

Ra khỏi tòa nhà rồi, Tô Tần vẫn còn chưa hoàn hồn, Nghiêm Qua cười cười xoa đầu cậu, “Choáng sao? Đồ nhà quê.”

Lúc nói ra lời này, anh không có chút xem thường nào, thậm chí khi nói ba chữ ‘đồ nhà quê’ còn mang theo cảm giác cưng chiều.

Tô Tần há miệng nửa ngày mới khép lại được, “Một cái thắt lưng mà đã mười mấy vạn?”

Dây lưng làm bằng vàng chắc? Hay có thể co duỗi như vòng kim cô của Tôn Ngộ Không?

Nghiêm Qua cười cười ôm vai cậu, “Đó là hàng hiệu mà, tự nhiên sẽ đắt thôi.”

Ở Nam Thành, hầu như Tô Tần không đi dạo ở mấy cửa hàng lớn, cho nên cảm giác kích động vẫn còn rất mãnh liệt, “Rất không đáng!”

Khóe miệng Nghiêm Qua nhếch lên một cái, “Anh cũng hiểu.”

Mấy đồ dùng sinh hoạt này, không phải cứ đắt đã là tốt nhất, mà quan trọng là phải thích hợp với mình.

Giống như chuyện hôn nhân được ví như đi giày, có vừa hay không, chính bạn mới biết.

Hai người tay trong tay đi dạo ngoài đường cái một chút, thật ra thành phố nào cũng vậy, đi thế nào thì chỉ cũng chỉ có mấy làn đường, cầu đa điểm.

Hai người tìm một chỗ chia làn đường giao thông có trồng cây, ngồi xuống trên cái ghế gỗ nhìn gió đêm.

Đèn đường rất mờ nhạt, cách đó không xa còn có tốp ba tốp năm học sinh đạp xe qua.

Ngày còn thanh xuân đẹp dễ như vậy, đột nhiên Tô Tần có chút cảm khái, xem ra không phải đến một độ tuổi nhất định thì mới hồi tưởng lại chuyện cũ, mà kỳ thực bản tính của con người là như vậy, luôn thích nhìn lại chuyện xưa.

Cậu cũng hoài niệm những ngày còn học cấp hai cấp ba, những tháng ngày ấy thực sự rất thuần khiết giản đơn, tuy rằng khi ấy chẳng thể cảm thấy.

Nghiêm Qua nhìn bóng cây trên đỉnh đầu, đột nhiên nói, “Lần này anh không thể trở về cùng em.”

Tô Tần sững sốt, hồi ức bị gián đoạn, có chút cứng đờ quay lại nhìn Nghiêm Qua.

“Lúc nói chuyện với bố, ông ấy có một điều kiện.” Anh cúi đầu, nhìn về phía Tô Tần, nghiêm túc nói, “Anh đã đồng ý ông ấy, tới công ty của chị anh làm việc một năm, sang năm thứ hai có thể tự làm những điều mình muốn.”

Tô Tần nhíu mày, “Nghĩa là sao?”

Nghiêm Qua nói, “Bố anh nghĩ hoàn cảnh công việc của chị anh rất tốt, anh ở bên cạnh không bao lâu cũng sẽ bị đồng hóa, sẽ không còn ý nghĩ kỳ quái nào nữa.”

Thật ra cũng chẳng tính là ý nghĩ kỳ quái, rất nhiều người ngày qua ngày bị mất đi nhiệt tình làm việc, dần dà quên mất ước mơ hay lý tưởng.

Một năm không quá lâu, nhưng cũng chẳng thể coi là ngắn.

Tô Tần mím môi, “Sau một năm, anh muốn làm cái gì?”

“Anh muốn làm ông chủ.” Nghiêm Qua nói: “Làm như nào anh sẽ nghĩ kỹ trong một năm này, cũng sẽ liên hệ với mấy người bạn ở Nam Thành cùng góp vốn, tuy rằng khởi đầu không thoải mái lắm, nhưng anh mong em sẽ ủng hộ anh.”

Ánh mắt của Nghiêm Qua lại mang theo một ít khát cầu và lấy lòng, Tô Tần suy nghĩ một chút, vươn tay nhẹ nhàng nắm cổ áo anh.

“Em sẽ nhớ anh.”

Ánh mắt Nghiêm Qua khẽ động, “Anh cũng sẽ.”

“Anh sẽ đến Nam Thành gặp em chứ?”

“Chỉ cần có cơ hội.”

“Em có thể đến đây thăm anh không?”

“Anh sẽ trả tiền vé máy bay.”

Tô Tần cười rộ lên, lại lập tức thở dài, “Không có biện pháp khác?”

“Đây là một lần vất vả cả đời nhàn nhã.” Phải giải quyết sự phản đối của gia đình thì tương lai mới có thể chân chính ở trong tay mình.

Có đôi khi hiện thực chính là như vậy, trên con đường mình phấn đấu, có rất nhiều chông gai cần phải đối mặt.

Có đôi khi sẽ phải đánh đổi vật chất, có đôi khi sẽ là tinh thần, có đôi khi là thời gian, cũng có khi là khoảng cách.

Tô Tần nói: “Em sẽ cô đơn.”

Nghiêm Qua ôm cậu không thôi, ẩn dưới bóng đêm mà hôn lên trán Tô Tần.

“Anh cũng vậy.”

Đột nhiên Tô Tần cười nói: “Không được gần gũi với những người phụ nữ khác, cả đàn ông cũng không được!”

Nghiêm Qua bật cười, “Anh mới là người phải khấn trương!” Lưu Bị, Triệu Thần, chẳng ai dễ đối phó cả!

Tô Tần hất cằm lên, vẻ mặt lãnh đạm hiem khi nào lộ ra biểu tình ác ma.

“Anh cẩn thận một chút, nếu như bị em bắt được, em sẽ khiến anh không chịu nổi.”

Nghiêm Qua cười, “Ví dụ như?”

“Ví dụ như cho thuốc loạn thần vào bánh gato rồi gửi anh.”

Nghiêm Qua run lên, “Em mưu sát chồng sao?”

Tô Tần cười rộ lên.

Cứ như vậy, họ lại bắt đầu ngược xuôi vì cuộc sống của mình.

Hết thấy nỗ lực và nhẫn nại, vì một tương lai được ở bên nhau.

Một tuần sau, Tô Tần một mình lên chuyến bay trở về Nam Thành mà không có Nghiêm Qua.

54. Chương 54: Phiên Ngoại 4

Kết quả thi cuối kỳ rồi cũng tới, Tô Tần kém Trần Minh một điểm.

Mẫu Trần Hạo cao hứng cười toe toét, nhưng Trần Minh lại chẳng vui vẻ là bao, bởi vì Tô Tần không thua ở mấy môn chuyên ngành, mà là thua ở môn chủ nghĩa Mác — hơn nữa nghe nói là bởi vì viết sai hai lỗi chính tả.

Mẫu Trần Hạo mặc kệ, anh võ vai Trần Minh nói: “Thua là thua, để ý lý do làm gì!”

Tô Tần lắc đầu, chấp nhận thua cuộc, cậu đành phải đi tới sân đám Lưu Bị đang đấu hữu nghị với Triệu Thần, trên sân tập nập người, tới gần kỳ nghỉ đông, kỳ thi lại vừa mới kết thúc, ai nấy đều thả lỏng.

Lúc nghỉ sau khi đấu, Tô Tần đứng trên bục cao, hướng về phía Triệu Thần hô: “Triệu Thần!”

Khiến — rất nhiều người quay đầu nhìn về phía cậu.

Có người nhận ra cậu là Tô Tần, nhất thời hưng phấn, xì xào bàn tán với người bên cạnh.

Triệu Thần nghe thấy tiếng ngẩng đầu lên, thấy Tô Tần, anh cười rộ, vẫy vẫy tay.

Anh vừa cười, đám nữ sinh liền ồ lên vì kinh ngạc, Ôn Tiểu Vạn đang ngồi với Triệu Lập ở vị trí chuyên dụng cho hội sinh viên, vừa uống trà sữa nóng vừa xem kịch vui, Ôn Tiểu Vạn nhỏ giọng nói: “Đây có tính là làm mất trật tự không?”

Triệu Lập không trả lời, Ôn Tiểu Vạn quay đầu, thấy căn bản là anh không có hứng thú, còn đang cúi đầu nhìn tạp chí kinh tế mới mua.

Ôn Tiểu Vạn: “...”

Có nên lo cho quan hệ của hai người không? Chỉ có thể tưởng tượng rằng anh ấy là một người cứng nhắc cuồng kinh tế, chứ không có chút tình thú nào.

Tô Tần đứng ở đầu bên kia dừng lại một chút, bình tĩnh nói: “Em thích anh!”

Cuối cùng Triệu Lập cũng đã ngẩng đầu lên, Ôn Tiểu Vạn thì thiếu chút nữa phun hết trà sữa trong miệng ra ngoài.

“Uầy!” Cô nàng nói: “Tô Tần cởi mở như thế từ khi nào vậy? Mà không đúng, nghe nói em ấy có người yêu hơn năm tuổi kia mà?”

Một chân đạp hai thuyền? Tam giác tình yêu?.. Đúng là tiết mục đặc sắc!

Mọi người ngồi đây đều sửng sốt, qua một giây an tĩnh liền bắt đầu ồn ào, chụp ảnh, còn có người lập tức viết bài để post.

Thế nhưng, Tô Tần lại tiếp tục bình tĩnh nói: “Lưu Bị! Đại Dững! Mình cũng thích các cậu! Cố gắng lên!”

Mọi người: “...”

Mẫu Trần Hạo ngồi bên cạnh tức đến giậm chân: “Nó coi đây là tỏ tình sao?!”

Trần Minh muốn cười nhưng không dám: “Cũng coi như.”

Mẫu Trần Hạo buồn phiền không nói nên lời.

Lưu Bị huyết sáo vang dội, “Bạn học Tô Tần! Mình cũng thích cậu!”

Đại Dững cũng phụ họa, Triệu Thần còn gửi một nụ hôn gió.

Mọi người đột nhiên thấy chán, đây là gì vậy? Còn tưởng có trò hay để xem, kết quả chỉ là mấy anh em tốt trêu đùa nhau mà thôi.

Xuống khỏi bục cao, Tô Tần cười như không cười, Mẫu Trần Hạo còn chưa kịp nói gì, đầu bên kia Hoàng Hưng đã tới.

Anh vẫn mặc blouse trắng, gương mặt tuấn mỹ dị thường, mắt phượng sâu xa, nói: “Đi theo tôi.”

Tô Tần theo anh trở về phòng thí nghiệm ở học viện được, bầu không khí náo nhiệt vừa rồi vẫn còn ong ong bên tai.

Hoàng Hưng lấy một túi da ở bục giảng ra, nói: “Mấy cái này đều là đề thi của học viện y mấy năm nay, em cầm xem một chút, có lẽ sẽ dùng được.”

Tô Tần nâng mi, “Đây là ăn gian sao?”

“Mấy cái đề này đều có thể mua ở ngoài, tôi chỉ giúp em tiết kiệm tiền thôi.” Hoàng Hưng nhún vai, đặt túi xuống bàn, “Có muốn hay không đều tùy em.”

Tô Tần cầm lên, cười nói: “Không nên lãng phí, không nên.”

Chẳng mấy mà đến kỳ nghỉ đông.

Tô Tần lại bắt đầu nhồi nhét kiến thức chương trình học kỳ đầu tiên của học viện y, và không ngừng làm bài tập.

Một tháng cũng không nhiều, cuộc thi chuyên ngành dựa trên cơ sở kiến thức, mà đều bao gồm những kiến thức lấy từ kỳ đầu tiên của học viện y.

Học hết kiến thức một kỳ trong vòng một tháng cũng không phải chuyện đơn giản.

Đây là lần đầu tiên Tô Tần không đón Tết âm lịch ở nhà mà chỉ nói chuyện qua điện thoại.

Đầu bên kia là thanh âm vui vẻ của hai đứa em trai, đột nhiên Tô Tần cảm thấy tịch mịch. Cậu nhìn ngọn đèn dầu dưới khung cửa, Meo Meo đang ghé vào chân liếm lông, cậu ngồi sau cái bàn bị phủ kín bởi các loại sách chuyên ngành và đề thi thử.

Đèn chân không sáng chói đối lập hẳn với không khí náo nhiệt ở bên ngoài, lại sinh ra chút thê lương, cậu cúp máy, còn chưa kịp thở dài, điện thoại đã lại vang lên.

Thanh âm của Nghiêm Qua truyền tới, mang theo nhung nhớ thiết tha, “Tô Tần!”

“Em nghe đây!” Tô Tần nhin không được bật cười, “Anh ăn cơm đoàn viên chưa?”

Đầu dây bên kia có tiếng pháo rộn ràng, thanh âm của Nghiêm Qua hơi nhỏ, chỉ có thể tưởng tượng ra hình ảnh anh đang thở ra khói trắng.

“Đang bồi mấy đứa nhóc trong nhà đốt pháo.” Nghiêm Qua cười nói, “Bắc Kinh có tuyết rơi.”

Đột nhiên Tô Tần nhớ ra, đây là năm đầu tiên cậu không được nhìn thấy tuyết. Ở quê cậu, lúc này đã sớm có tuyết phủ.

“Nam Thành ít khi có tuyết.” Nghiêm Qua nói: “Không bằng em tới Bắc Kinh chơi chút đi?”

Tô Tần nhìn chòng sách phía sau, ngực dao động, nhưng vẫn nén được. Nghiêm Qua đang cố gắng, cậu cũng nên nỗ lực mới phải.

“Không được.” Tô Tần nói: “Sau kì nghỉ đông có cuộc thi chuyển ngành, có nhiều sách phải xem lắm.”

Nghiêm Qua nói: “Cố gắng lên, anh tin em có thể làm được.”

Tô Tần cười rộ lên, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết lựa lời nào, cuối cùng chỉ khẽ nói một từ, “Ừ.”

Tết âm lịch năm ấy, nhiều năm sau nhớ lại, cả hai vẫn còn cảm giác rung động bồi hồi.

Tròn một giờ, hai người nắm điện thoại không nói chuyện, chỉ nghe nhịp thở ở bên kia. Đầu bên Nghiêm Qua có tiếng trẻ con nói cười ầm ĩ, thi thoảng lại có tiếng pháo nổ như đang nổ bên tai; còn Tô Tần bên đây chỉ im lặng, cậu ngồi dưới cửa sổ, vuốt ve mèo, xem tivi.

Đến lúc giao thừa, cả hai đều nín thở, trong TV có tiếng người hô: “Mười! Chín! Tám! Bảy!....Ba! Hai! Một!”

Nghiêm Qua và Tô Tần đồng thời cất tiếng: “Năm mới vui vẻ!”

Một năm sau. Giữa hè.

Tô Tần từ nhà lạnh ở học viện y đi ra, vừa hay gặp Trương Hữu Thạch đang muốn đi tới phòng ăn.

Đối phương cũng là sinh viên chuyển ngành như cậu, cả hai chẳng mấy mà thành bạn của nhau. Trương Hữu Thạch rất cao lớn, nhìn qua giống người am hiểu thể thao, nhưng không ngờ cậu ta học y rất chắc.

Sinh viên y học lâm sàng hệ bảy năm, cả hai đều như vậy. Chẳng đường nghiên cứu học hỏi như vừa mới bắt đầu.

Bởi vì có Tô Tần giới thiệu, rất nhanh Trương Hữu Thạch đã thân quen với đám Lưu Bị Triệu Thần. Bởi vì tên của cậu ấy có chút giống với Trương Dũng Nghĩa, nên thường bị trêu là anh em thất lạc nhiều năm của nhau.

Lưu Bị còn gheo: “Thế chẳng phải Triệu Thần với Triệu Lập cũng là anh em hay sao?”

Mọi người đều nhất trí lắc đầu: “Từ tính cách đến hình thể, nhìn thế nào cũng không giống.”

Tô Tần chậm rãi nói: “Đại Dũng với Hữu Thạch cũng không giống, đầu óc bọn họ bất đồng.”

Đại Dũng tức giận đập bàn, “Đừng tưởng mình không biết cậu đang chê mình ngu!”

Mọi người cười ha ha.

Tô Tần rất tốt, thi thoảng rảnh rỗi cậu lại tới Bắc Kinh tìm Nghiêm Qua, mà Nghiêm Qua cũng tới thăm cậu nhân mấy ngày nghỉ.

Tiểu biệt thắng tâm hôn, cảm tình hai người có thể coi là rất đổi nồng nhiệt, tựa như không có cách xa.

Thoạt đầu Lưu Bị còn lo Tô Tần sẽ chán nản, mọi người thường nói xa nhau cũng là một cách để kiểm tra tình cảm của đôi phương, nếu không sâu sắc thì vừa xa nhau đã kết thúc rồi.

Nhưng Tô Tần và Nghiêm Qua không gặp phải chuyện này, chưa nói đến tình cảm của hai người thậm chí còn tốt hơn trước, độ ăn ý cũng cao hơn.

Lưu Bị có thử phỏng vấn Tô Tần về vấn đề này một chút, Tô Tần suy nghĩ rồi chỉ nói: “Có lẽ bởi vì có chung mục tiêu.”

Mục tiêu của hai người họ là không ngừng hoàn thiện bản thân, không ngừng phấn đấu, để cả hai có thể cùng ở bên nhau.

Vừa nghĩ tới Nghiêm Qua cũng đang cố gắng, Tô Tần liền không thể buông lỏng, mà Nghiêm Qua cũng như vậy.

Lưu Bị thở dài, trong lòng tràn đầy tư vị phức tạp.

Đúng lúc này, người Nghiêm Qua nhờ đã tới và mang theo rất nhiều đồ ăn, Ngô Úy.

Sau hơn một năm không gặp, Tô Tần phải mất một thời gian ngắn mới nhận ra anh ta.

Đãi ngộ ở Nam Thành hiển nhiên tốt hơn nhiều, ngày trước da Ngô Úy ngăm đen, bây giờ đã trắng hơn không ít, mặc quần áo bình thường thì như một người trẻ tuổi.

Bản thân dáng Ngô Úy vốn không tồi, ngũ quan rõ ràng, hơn nữa còn có khí chất và cơ thể cường tráng của một quân nhân.

Tô Tần vội vã mời anh ngồi, lại nói: “Đúng là lâu ngày không gặp, không ngờ anh sẽ đến.”

“Nghiêm Qua bảo tôi nên dành thời gian đến thăm em một chút.” Ngô Úy quay đầu nhìn xung quanh, “Nơi này vẫn như vậy nhỉ, cũng không mua thêm đồ đạc gì.”

Tô Tần cười cười, “Tiết kiệm tiền quan trọng hơn.”

Ngô Úy nhìn cậu, “Em cũng vẫn như trước.”

Hai người anh nói tôi nói, lại cùng nhau ăn bữa tối, vừa ra đến cửa, đột nhiên Ngô Úy nói đùa, “Không ngờ cuối cùng em lại đến với Nghiêm Qua, cái tên kia thích tự do tự tại như vậy, em nhất quyết ở với tên ấy sao?”

Tô Tần cười nói: “Anh có chủ kiến tốt hơn?”

“Có sẵn ở đây này.” Ngô Úy dang tay ra, “Có muốn không?”

Tô Tần nở nụ cười, đi tới ôm lấy anh ta. Ngô Úy sửng sốt, còn chưa kịp nói cái gì đã nghe thấy Tô Tần nói: “Em chọn Nghiêm Qua, thật ra lý do rất đơn giản.”

Ngô Úy cúi đầu nhìn cậu, thấy Tô Tần đặt tay mình lên vị trí trái tim cậu, nói: “Lúc anh ôm em, ở đây đập rất bình thường, nhưng khi Nghiêm Qua ôm em, nơi này đập rất nhanh.”

Ngô Úy nhất thời bật cười.

Tiền Ngô Úy xong, Tô Tần chuẩn bị thu thập bàn ăn rồi tắm rửa đi ngủ.

Đang nghĩ tới lịch lên lớp ngày mai, lại nghe thấy Meo Meo đột nhiên hướng ra cửa kêu lên.

Cậu đi tới cửa, tưởng Ngô Ủy bỏ quên đồ, nhưng vừa mở rộng cửa, cổ họng lại nghẹn ngào.

Thân ảnh cao lớn quen thuộc đứng trước cửa, còn đang cầm chìa khóa lén lút định mở ra.

“Tô Tần?” Nghiêm Qua sững sốt, không tự nhiên nói: “Em còn chưa ngủ à?”

Anh muốn tặng cậu một ngạc nhiên.

Tô Tần ngẩn người nhìn anh, qua nửa ngày mới nhào tới, “Sao anh lại đến?”

“Anh về rồi.” Nghiêm Qua mỉm cười hôn tóc cậu, chỉ tay về đồng hành lý dưới chân, “Ngày chúng ta ước định đã đến.”

Tô Tần ngẩng đầu, phụng phịu nói: “Rõ ràng muộn nửa năm.”

Nghiêm Qua á một tiếng, “Anh cũng không còn cách nào, việc ở công ty có chút phiền phức...”

Tô Tần để anh đi vào nhà, giúp anh xách hành lý, hỏi: “Sau này.. không đi nữa chứ?” Cậu còn chưa bình tĩnh.

“Không đi nữa, em ở đâu anh ở đấy!” Nghiêm Qua vỗ ngực nói, “Dứt khoát dừng chân ở Nam Thành luôn!”

Viễn mắt Tô Tần đỏ lên, lại thấy như không chân thực, nhưng cậu thích ứng rất nhanh, giúp anh lấy đồ ra phân loại xong, hỏi: “Ăn chưa?”

“Ăn rồi, đồ trên máy bay.”

“Khát không?”

“Vẫn tốt.”

“Hay là ngủ trước đi? Mai...”

Lời còn chưa dứt đã bị Nghiêm Qua ôm lấy.

“Em không nhớ anh sao?”

“Nhớ.” Tô Tần thành thật gật đầu.

Nghiêm Qua nở nụ cười, rục rịch không gì sánh bằng, “Anh và mấy người bạn ở Nam Thành sẽ mở một công ty chuyển phát nhanh, làm từ nhỏ làm lớn, mục tiêu là có hậu cần cho chính mình, sau đó làm công ty lớn mạnh.”

Bởi vì mua sắm qua mạng đang phát triển, chuyển phát nhanh sau này sẽ trở nên không thể thiếu. Tô Tần biết ánh mắt Nghiêm Qua sẽ không sai, gật đầu nói: “Cần em giúp gì không?”

“Em học đi là tốt rồi, sau này làm thiên thần áo trắng của anh.” Nghiêm Qua khẽ hôn môi cậu.

Sau đó, mọi thứ đều đi vào quỹ đạo.

Bước đầu tiên của công ty lúc nào cũng là bước gian nan nhất, Nghiêm Qua vừa làm cha vừa làm mẹ, từ góp vốn, kiếm khách, tạo quan hệ tốt với các web mua sắm.

Rất nhiều chuyện mà một ông sếp như anh phải tự mình làm, cả ngày chân không chạm đất, nhưng rất vui vẻ.

Rõ ràng từng chán ghét xã giao, nhưng hôm nay lại làm xuất sắc hơn bất cứ ai khác, rõ ràng ghét nhất bị ràng buộc, hôm nay lại gánh hết trách nhiệm khó khăn lên vai.

Hai người nhịn ăn nhịn tiêu, Nghiêm Qua thường nhân lúc rảnh làm thêm những việc khác, như đưa cơm, giao hàng, làm như vậy để có thể hiểu rõ hơn cách thức làm việc của các nơi khác.

Anh như một người to lớn, hoặc như một chiếc máy chứa đầy điện, chẳng biết mệt mỏi là gì.

Chỉ có mình anh biết, cường lực mạnh nhất và động lực lớn nhất đến từ đâu, để anh có làm không biết mệt.

Ba năm sau, Tô Tần trở thành một người có tên tuổi ở học viện y, tương lai rộng mở vô hạn.

Công ty của Nghiêm Qua dần đi vào quỹ đạo, khách hàng mỗi lúc một nhiều, những vất vả ban đầu đã thu lại được hết, còn không ngừng phát triển.

Cuối cùng người nhà của Nghiêm Qua cũng không nói gì nữa, bọn họ từng lo Nghiêm Qua sẽ mất hết vốn ban đầu.

Nhưng hiển nhiên họ đã xem thường con trai mình.

Lại một tết âm lịch nữa đến.

Nghiêm Qua và Tô Tần chuyển nhà, đổi tới căn phòng 70 mét vuông, dán câu đối, chữ phúc lên.

Bọn họ mua một đồng hồ ăn, tự làm một nồi lẩu, so với căn phòng trong con hẻm nhỏ kia, phòng mới hôm nay rộng rãi sáng sủa hơn, vừa vặn hai người ở, hạnh phúc dâng đầy trong lòng Tô Tần, thậm chí chực trào ra.

Hai người đang định ăn, chuông cửa đột nhiên vang lên, ngoài cửa chật ních người đứng.

Lưu Bị, Triệu Thần, Trương Dũng Nghĩa, Trần Miểu, Trương Hữu Thạch, Trần Minh...

“Năm mới vui vẻ!” Lưu Bị là người đầu tiên xông vào, còn vươn tay ra trước mặt Nghiêm Qua, “Tiền lì xì!”

Nghiêm Qua nhếch môi nhìn cậu ta, “Chú em đã lớn rồi.”

Mọi người ủa vào như ong vỡ tổ, “Ừ! Lẩu cơ à, lãng mạn thế!”

Tô Tần cười nói: “Cùng ăn đi, vừa hay hôm nay mua nhiều đồ.”

Meo Meo chen trong đám đông kêu thảm thiết, vất vả lắm mới giẫy được ra, chạy nhanh vào phòng ngủ.

TV cũng phối hợp đếm ngược, mọi người vừa ăn vừa cười đùa, nếu như nói cuộc sống Tô Tần từng là một bức tranh ó vàng, thì hôm nay tất thấy đều đẹp tươi sáng sủa, mà người mang tới màu sắc cho thế giới của cậu, lại ở ngay bên cạnh.

Hai người một mực ở bên nhau, đến già cũng không chia lìa.

Bang! ——

Xa xa pháo hoa rực sáng trên bầu trời, một năm hạnh phúc lại bắt đầu.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 5

Hoàng Hưng không phải là tiến sĩ trẻ tuổi duy nhất ở Nam đại, nhưng khó có tiến sĩ nào vừa trẻ tuổi lại vừa đẹp trai. Khí chất của anh rất đặc biệt, người nào từng gặp anh rồi đều nói như vậy, rõ ràng dung mạo rất tuấn mỹ, nhưng lại có một khí chất lười biếng, không có chút hứng thú gì với việc được nữ sinh lấy lòng, thậm chí còn chẳng có hứng thú với mấy người ngoài, thường xuyên ở trong thư viện và phòng thí nghiệm, thường mặc blouse trắng, thi thoảng đeo mắt kính không gọng, giống như con mèo thích trốn ở một nơi nào đó phớt lảng.

Hơn nữa còn là con mèo có dòng máu cao quý thuần khiết.

Hoàng Hưng cũng không biết người khác hay bàn luận về mình, từ trước tới giờ anh chẳng mấy quan tâm đến những lời bàn ra tán vào của người khác. Gần đây anh chỉ quan tâm đến một người.

Chu Võ.

Chu Võ và anh ở cùng một học viện, hai người từng không biết mặt nhau nhưng lại luôn cạnh tranh vị trí thứ nhất trên bảng tổng kết cuối kỳ. Đó giờ anh chỉ biết, Chu Võ là người chỉ có hứng thú với thí nghiệm, với người ngoài lúc nào cũng bày ra bộ mặt lạnh lùng tê liệt, thậm chí còn có khí chất âm trầm khiến người ta không dám đến gần.

Khi đó Hoàng Hưng rất nổi tiếng với các cô gái trong trường, bị lạng lẽ gán một biệt danh là Vương tử, mà Chu Võ cũng có một biệt hiệu, ấy là Ma vương.

Từ trước tới nay, Hoàng Hưng luôn tỏ vẻ ôn hòa lịch sự với mọi người, tuy rằng không hứng thú chuyện của người khác, nhưng cũng vẫn kiên trì lắng nghe. Một chàng trai lịch sự như vậy, hoàn toàn bất đồng với Ma vương. Chu Võ chẳng bao giờ phản ứng với người khác, ngoại trừ lúc lên lớp luôn ngồi vị trí đầu tiên ra, còn lại rất ít khi thấy mặt hẳn.

Hai người ưu tú như vậy, cuối cùng đều lưu lại trường, đồng thời cùng làm thầy hướng dẫn.

Biết được tin này, mọi người đều cảm khái, nhưng đa số đều đồng chung quan điểm, đó là Chu Võ chắc chắn sẽ là người hành hạ sinh viên.

Rồi ngày ấy cũng đến, trong phòng làm việc, cuối cùng hai người cũng đường đường chính chính gặp mặt nhau.

Ấn tượng đầu tiên của Hoàng Hưng về Chu Võ là — đây là một con báo đen chỉ biết trầm mặc, độ nguy hiểm thì khỏi nói cũng biết.

Ấn tượng đầu tiên của Chu Võ về Hoàng Hưng là.. Ồm.. Hoàng Hưng không nhìn ra được cái gì trên bản mặt tê liệt ngàn năm ấy.

Thoạt đầu công tác cũng không có cái gì gọi là cùng xuất hiện, mỗi người đều có việc riêng, thi thoảng thì cùng tham dự hội nghị. Chuyên môn của hai người vốn không giống nhau, Hoàng Hưng làm bên được lý học, còn Chu Võ thì là được hóa học.

Tuy rằng đều phải thường xuyên làm việc trong phòng thí nghiệm, nhưng hiển nhiên Chu Võ coi phòng thí nghiệm như nhà mình, chấp niệm hồi còn đi học tăng gấp bội, Hoàng Hưng không khỏi tò mò với người này, chỉ cần có phòng thí nghiệm, còn lại chẳng còn cái gì quan trọng sao?

Sao lại có người hứng thú với phòng thí nghiệm như vậy chứ?

Có người từng nói, bắt đầu tò mò với một người, thì cũng là bắt đầu một đoạn tình cảm; mà một khi muốn chinh phục một người, thì đoạn tình cảm ấy đã không thể tự kiểm chế.

Hiển nhiên Hoàng Hưng là tân sinh lớ ngớ trong chuyện tình cảm, cho nên cũng không ý thức được mình đã mắc một căn bệnh mang tên ‘tương tư’.

Anh bắt đầu chú ý đến từng nhất cử nhất động của Chu Võ, từ những chuyện lớn như bình thường hẳn ở phòng thí nghiệm đến mấy giờ, cho đến những chuyện nhỏ kiểu như hẳn thích ăn cái gì, khi nào thì về mặt sẽ thay đổi.

Loại nghiên cứu này khiến Hoàng Hưng hứng trí bùng bùng, giống như quan sát một phản ứng của thuốc, anh còn thử thí nghiệm trong các điều kiện bất đồng.

Anh bắt đầu tìm lý do để cùng Chu Võ nghiên cứu làm báo cáo luận văn, còn muốn giới thiệu sinh viên của mình cho hẳn biết, để xem hẳn có phản ứng giống nhau với mọi người không.

Anh còn ở lại trong phòng thí nghiệm của Chu Võ thật lâu, chỉ để nhìn bộ dạng của hẳn khi làm thí nghiệm.

Không thể không nói, lúc làm thí nghiệm Chu Võ rất đẹp trai. Gương mặt tê liệt mọi ngày mang theo vài phần chăm chú và chấp nhất, ánh mắt kiên nghị, sừng mặt rắn rỏi dưới ánh đèn có vẻ trong trẻo lạnh lùng, lại còn mang theo một loại mỹ cảm cấm-dục.

Đột nhiên Hoàng Hưng phát hiện, mình bắt đầu mơ mộng tới Chu Võ.

Phát hiện này đến từ một lần mộng xuân, trong mộng Chu Võ lộ ra dáng vẻ khác thường, gương mặt hiện lên một màu hồng quý dị, không biết là do xấu hổ hay bởi vì chuyện ‘yêu’. Hẳn thở nặng nề, biểu tình khó kiềm nén, chân mày hơi nhíu lên...

Lúc Hoàng Hưng tỉnh dậy, phát hiện quần mình nhớp nhớp nháp nháp. Anh đi tắm một cái, cả đêm ôm đầu gối suy nghĩ, ngày hôm sau vành mắt đen xì đi tới trường học.

Cửa vừa mở, liền nghe thấy mọi người ở trong phòng làm việc nhiệt liệt thảo luận cái gì đó, Chu Võ ngồi dưới cửa sổ, thân ảnh cô đơn, tựa như cách biệt với thế giới bên ngoài.

Hoàng Hưng nhớ tới giấc mộng kia, không khỏi có chút mất tự nhiên.

“Tiến sĩ Hoàng!” Có người đứng trước bàn làm việc, hướng anh cười, “Anh có nghe thấy không?”

“Cái gì?” Thật ra Hoàng Hưng rất ghét bị người khác gọi như thế, tiến sĩ Hoàng, nghĩ sao cũng không có liên quan gì đến chuyện sắc-dục.

Người kia nói: “Có người tỏ tình với anh đó, một nam sinh khoa Anh văn.”

Cuối cùng Hoàng Hưng cũng hiểu vì sao mọi người lại kích động như vậy, bởi vì đối phương là nam giới.

Anh ngồi xuống, len lén liếc nhìn Chu Võ đang ngủ gà ngủ gật, thờ ơ nói: “Thế à...”

Người kia hỏi: “Anh không tò mò sao?”

“Tò mò cái gì?”

“Nam sinh tỏ tình với anh ấy!” Tuy rằng Nam đại có nhiều vụ tỏ tình đồng giới, đặc biệt là bên học viện văn và nghệ thuật, nhưng vẫn là lần đầu tiên sinh viên tỏ tình với thầy giáo.

Hoàng Hưng chợt thấy chuyện này có vẻ nghiêm trọng hơn một chút, cau mày hỏi, “Sẽ bị phạt sao?”

Người kia sững sốt: “Anh hay cậu ta?”

“Cả hai.”

“Không đâu.” Người kia nói: “Nếu có thì chỉ nhắc một chút là xong.”

Lúc này Hoàng Hưng mới gật đầu, anh không muốn bị liên lụy tới chuyện này, đương nhiên cũng không muốn sinh viên kia bị phá hủy tiền đồ.

Nhưng vẫn phải khâm phục dũng khí của cậu ta.

Nghĩ đến đây, anh lại liếc mắt nhìn.

Kết ——

Tiếng kéo ghế khiến anh giật mình, ngẩng mắt lên thì thấy Chu Võ đứng dậy, lúc đi qua anh còn liếc mắt nhìn một cái.

Con người đen kịt, không gợn sóng.

Thẳng đến khi Chu Võ rời khỏi phòng làm việc một lúc lâu, Hoàng Hưng mới từ từ phục hồi tinh thần. Thật ra là bởi người bên cạnh anh nói: “Ai nha, tiến sĩ Hoàng? Sao mặt anh đỏ vậy, nóng sao?”

Hôm ấy, Hoàng Hưng cũng không lác lư đi tới phòng làm việc của Chu Võ.

Anh ở trong phòng thí nghiệm nhỏ của mình, cầm kính hiển vi vừa quan sát các thuốc trong tay, vừa viết viết vẽ một chút.

Nhưng anh không tài nào tập trung nổi, cứ một lúc là lại ngẩng đầu lên xoa xoa mi tâm.

Lúc này, cửa bị gõ.

“Chu Võ?” Hoàng Hưng thấy người tới thì hoảng sợ.

Chu Võ diện vô biểu tình đi tới, cầm báo cáo trong tay.

“Cho anh này.”

“Hả?”

“Không phải anh cần cái này sao?” Chu Võ nói: “Anh ở phòng thí nghiệm tôi cả tuần nay, không phải muốn tài liệu này sao?”

Á.. hử hiểu nhầm rồi.

Hoàng Hưng cười cười, nhận lấy, “Nhìn không ra anh thích làm người tốt như vậy.”

Ế?

Hoàng Hưng cảm thấy mặt Chu Võ hơi đỏ, là vì ánh sáng sao?

Sau đó, ngoài dự đoán của mọi người, Chu Võ không lập tức đi ngay, trái lại còn đi tới đi lui trong phòng thí nghiệm của Hoàng Hưng.

Hắn nhìn khắp nơi, còn nghịch mấy đồ dùng thí nghiệm, qua một lúc lại lấy quyển sách chuyên ngành màu trắng trong ngăn kéo ra. Hắn nhìn một lúc, đột nhiên hỏi: “Sao anh có được quyển sách này?”

Hoàng Hưng nhìn kính hiển vi, nghe thấy vậy thì ngẩng đầu, “À, quyển này tìm trong nước rất khó, tôi nhờ người mang từ nước ngoài về.”

Đó là một quyển sách tập hợp các tổng kết, phân tích của các danh nhân với được học, trong số đó có một danh nhân người nước ngoài mà Chu Võ rất có hứng thú, hắn cầm quyển sách không biết mở miệng thế nào, Hoàng Hưng chủ động nói: “Anh muốn xem thì cứ cầm lấy.”

Trong nháy mắt đó, Hoàng Hưng lại có cảm giác như mặt Chu Võ đỏ lên.

Đột nhiên anh cho ra một kết luận, không phải là Chu Võ không có hứng thú với người ngoài, cũng không phải không quan tâm, chỉ là không biết cách biểu đạt.

Giữa hai người bắt đầu có một cầu nối, bởi cùng có chung hứng thú sở thích.

Chu Võ và Hoàng Hưng dần trở nên gần gũi, điều này khiến những người khác lấy làm ngạc nhiên. Thế nhưng Hoàng Hưng rất thích bầu không khí lúc gần lúc xa này, mà thích nhất là, phản ứng của Chu Võ với anh khác hẳn với những người khác.

Điều này khiến tiến sĩ Hoàng có cảm giác rất đổi thành tựu.

Thế nhưng cảm giác thành tựu này rất nhanh bị phá hỏng.

Bởi vì một sinh viên mới của Chu Võ, là một sinh viên rất xuất chúng, hơn nữa lại còn là nữ sinh.

Nữ sinh này như một Chu Võ phiên bản nữ, không có biểu tình gì, lúc nào cũng một thân một mình, ôm đồng sách dày, có cơ hội liền ngâm mình trong phòng thí nghiệm.

Tướng mạo của cô bé khá tốt, nhưng có lẽ chính cô bé cũng không để ý, lúc nào cũng cột tóc đuôi ngựa, đeo kính mắt, không bao giờ ăn diện.

Nhân duyên của cô nàng không thể nói là tốt, nhưng một người như vậy, lại có hứng thú với Chu Võ.

Cô bé thường tới hỏi bài Chu Võ, chỉ cần là đề tài Chu Võ hứng thú, hắn sẽ nghiêm túc giảng. Dần dà, tin đồn về hai người lan rộng khắp trường, rất nhiều nữ sinh thích Chu Võ nhưng không dám đến gần nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cái gì gọi là nhà đột gặp đêm mưa? Vừa hay lúc này, Hoàng Hưng bị phái đến trường đại học ở thành phố bên cạnh để diễn giảng học thuật, lần này đi tới năm ngày.

Đến khi anh về, tin đồn trong trường đã thay hình đổi dạng.

Bọn họ qua lại.

Hoàng Hưng cảm thấy như sét đánh, chưa làm rõ đã vội vàng chạy tới phòng thí nghiệm của Chu Võ. Bóng lưng hai người bên trong chìm vào mắt anh đau nhói.

Chu Võ đeo kính an toàn, phân tích loại thuốc ở trước mặt cho nữ sinh kia. Tiếng mở cửa của Hoàng Hưng hơi lớn một chút, hắn cầm ống nghiệm quay đầu lại, vẫn là vẻ mặt lạnh băng.

“Thầy Hoàng.” Nữ sinh kia thấy Hoàng Hưng liền lễ phép chào hỏi.

Hoàng Hưng mặt không đổi sắc đi tới giữa hai người nhìn tới nhìn lui, cuối cùng chỉ gật đầu, xoay người đi.

Sau đó, Hoàng Hưng cũng không xuất hiện cùng Chu Võ thêm nữa.

Mặc dù Chu Vô tới trả sách, nhưng anh vẫn chôn mình trong thí nghiệm, không ngẩng đầu chút nào.

Nam sinh khoa Anh vẫn lại tỏ tình một lần nữa, lần này tự thân xuất mã, ý vào nhà có tiền, mua một bó hoa hồng to dùng đứng chờ dưới ký túc xá của Hoàng Hưng.

Sinh viên lui tới đều tò mò, lúc Chu Vô xuống lầu, vừa vặn thấy Hoàng Hưng đang nói chuyện cùng đối phương.

Anh cầm trong tay bó hồng đỏ, trên mặt là nụ cười ấm áp, Chu Vô nhìn thấy xong liền nghĩ, nụ cười này, đã rất nhiều ngày mình không được thấy.

Trong ngực như bị một dây cung siết chặt, hần nghi hoặc sờ sờ ngực, xoay người chuẩn bị ly khai.

Đi được mấy bước, ẩn sâu trong tim lại có cảm giác nhói đau. Hần dừng bước, lại quay đầu nhìn Hoàng Hưng một lần nữa.

Hai người còn đang nói cái gì đó, thậm chí nam sinh kia còn giơ tay lên ôm anh.

Trước khi nào Chu Vô kịp phản ứng, hần đã lên trước vài bước, kéo cánh tay Hoàng Hưng đi.

“Chu Vô?” Hoàng Hưng hoảng sợ, hoa trong tay cũng rơi xuống đất.

Chu Vô kéo anh lên cầu thang, vào phòng thí nghiệm, trở tay đóng cửa.

Chờ bốn phía tối đen, hần mới phản ứng được mình đang làm cái gì.

“Anh..” Hần hé miệng, nhưng lại không biết nói gì thì mới tốt.

Hoàng Hưng cất tiếng nói: “Tôi biết anh lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy anh có vẻ quyết liệt như thế.”

Chu Vô nhíu mày, Hoàng Hưng nói: “Anh qua lại với em ấy sao?”

Chu Vô mờ mịt, “Ai?”

Hoàng Hưng chớp mắt mấy cái, “Sinh viên của tôi.”

Chu Vô lắc đầu, “Không.” Ngưng một chút, hần không hiểu hỏi: “Sao tôi phải qua lại với em ấy?”

Hoàng Hưng lười biếng đi tới ngồi lên bàn thí nghiệm, “Tôi nghĩ anh rất thích em ấy.”

“Thích..” Tựa như lần đầu tiên Chu Vô tiếp xúc với từ này. Hần nhìn Hoàng Hưng, dung mạo anh tuấn đẹp trai, bởi vì hóa chất khác nhau khi dung hợp sẽ sinh ra những biến đổi về chất, cư nhiên lại có cảm giác bị thu hút.

Hần xoa xoa mi tâm bởi vì bị hoa mắt, sau đó lại ngẩng đầu lên, lại dời đường nhìn.

Phòng thí nghiệm không bật đèn, rèm cửa kéo xuống có chút mờ tối.

Hoàng Hưng mặc sơ mi, tóc xoa trên trán, gương mặt trắng nõn bởi vì khí sắc không tệ mà trắng hồng, môi mỏng hơi mím, thanh âm khi nói chuyện nhẹ nhàng êm tai, tựa như có ai đó đang gãi trong tai mình mà ngứa ngứa.

Đợi đến khi Chu Vô lấy lại tinh thần, hần đã đứng trước mặt Hoàng Hưng, hai tay chống bên người anh, chớp mũi kề chớp mũi.

Hoàng Hưng nhìn anh, đầu hơi ngửa ra sau, thanh âm Chu Vô có chút gợi cảm khàn khàn, “Thoạt nhìn anh không giống với những người khác.”

Hần nói một câu không đầu không đuôi, Hoàng Hưng ngẩn người.

“Cái gì?”

Chu Vô giải thích: “Rất ít khi tôi có hứng thú với người khác, có khi ở chung lâu cũng không nhớ được bộ dáng của đối phương. Nhưng anh thì không giống, anh rất đặc biệt.”

Trong lòng Hoàng Hưng tràn đầy vui mừng, anh kiên nhẫn nhủ, “Ví dụ như?”

“Anh đẹp hơn những người khác.”

Hoàng Hưng muốn cười, lại ghé sát Chu Võ thêm một chút, hai người nói chuyện, nhiệt khí quấn quanh, “Còn gì nữa không?”

“Tôi nhìn anh, sẽ cảm thấy tim đập rất mạnh.”

“Còn gì nữa không?”

“Không muốn người khác chạm vào anh.”

Nụ cười của Hoàng Hưng lại càng sâu, đôi mắt đập dờn ôn nhu, “Còn gì nữa không?”

“Tôi nhìn anh, sẽ có phản ứng.”

Chu Võ áp sát vào người anh, Hoàng Hưng nhẹ nhàng đón nhận.

Hạ thân hai người ma sát cùng một chỗ, hô hấp chẳng mấy mà trở nên nặng nề.

Hoàng Hưng nhin không được, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, anh liếm môi một cái, bởi vì hai người quá gần nhau nên đầu lưỡi chạm tới môi Chu Võ.

Ánh mắt luôn bình thản không gợn sóng lại đột nhiên trở nên nóng bỏng, hơi nghiêng đầu rồi hôn lên.

Chu Võ trầm nghĩ, mình với người này giống như phản ứng hóa học. Thích hợp đụng vào nhau, sẽ xuất hiện một tia lửa đẹp.

Hắn càng hôn sâu, phóng túng dục-vọng của chính mình, cùng Hoàng Hưng dây dưa một chỗ, hai người vốn là người trưởng thành, huống hồ lại luôn rất khác chế, vừa chạm vào đã nóng ran, càng không thể vãn hồi.

Vui thích qua đi, trong phòng thí nghiệm tràn đầy vị đạo dâm-mỹ, tiếng thở dốc dần ổn định, Hoàng Hưng nở nụ cười.

Chu Võ ôm anh, cánh tay hơi siết chặt, giọng nói khàn khàn, “Cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy mình đã đi một vòng dài.”

“?”

Hoàng Hưng cũng không nói nhiều, nghiêng môi hôn đối phương, “Anh biết cái này gọi là gì không?”

Chu Võ nói: “Thích.”

Hoàng Hưng thỏa mãn gật đầu, “Em cứ nghĩ anh là một tên gốc trong chuyện tình cảm.”

Chu Võ không nói gì, chỉ hôn lên mái tóc đen của anh.

Có thể hiểu, nam sinh khoa Anh văn kia hiển nhiên không đứng ở bên dưới. Chuyện của Chu Võ và Hoàng Hưng cứ như vậy mà từ từ truyền ra.

Cuối cùng mọi người đều biết hết.

Thế nhưng đương sự lại chẳng thấy có vấn đề gì, với bọn họ đây chỉ như tác dụng phụ của phản ứng hóa học, mà từ đó tới giờ, những người ngoài đều không có ảnh hưởng gì tới họ.

Đứng trên phương diện nào đó mà nói, đây cũng là một chuyện tốt.

Người có tình cuối cùng cũng thuộc về nhau.

-HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tinh-ca-nho>